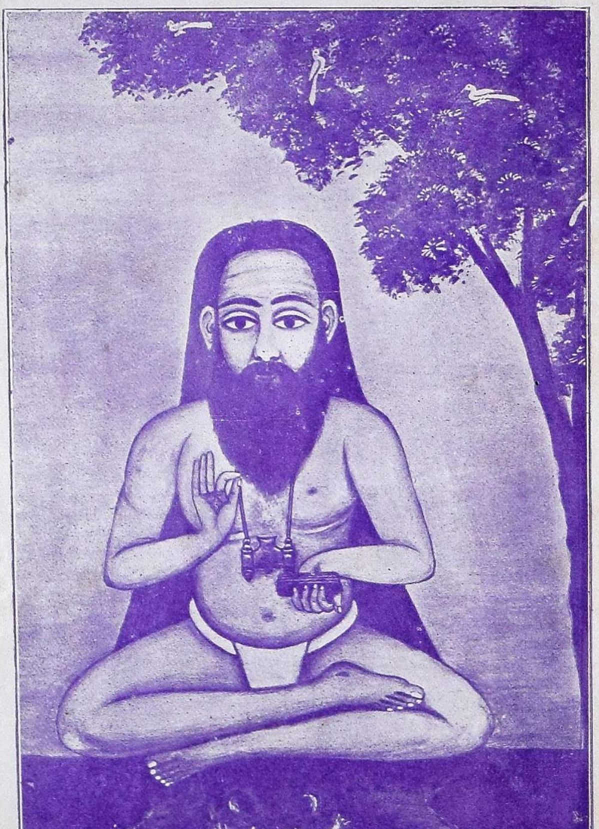

ஸ்ரீமத் சாந்தலிங்க சுவாமிகள்

உ

கணேசாய நம:

திருப்பேரூர்

சாந்தலிங்கசுவாமிகள்

அருளிய

கொலைமறுத்தல்
வைராக்கியசதகம்
வைராக்கியதீபம்
அவிரோதவுந்தியார்

திருப்போரூர்

சிதம்பரசுவாமிகள்

இயற்றிய உரையுடன்

S. மாணிக்கசுவாமிகளால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

எலெக்டிரிக் பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ், கோயமுத்தூர்.

1927

விலை 1—8—0.

பதிப்புரை

உலகமுழுதுங் காக்கு முழுமுதலிறைவன் பொருளாற் றிருவாய் மலர்ந்தருளிய வேதாகம மாதியி னுண்மைப் பொருளுணர்ந்த பெரியார், கருணையானப்பொரு ளினிதினுணர்ந் தியாவருமுய்ய நூல்கள் செய்தனர். அத்தகைய சிறந்த நூல்களுள், திருப்பேரூர் சாந்தலிங்க சுவாமிகளால் செய்தருளிய கொலை மறுத்தல், வைராக்கிய சதகம், வைராக்கிய தீபம், அவிரோதவுந்தியா ரென்னு நான்கு நூல்களையு நற்றமிழ்வல்லார் நாடுகின்றனர். இந்நான்கு சாத்திரங்களு முரையுடன் பலவிடங்களி னின்றும் பார்வையிடப் பட்டச்சிட்டு வெளிவந்திருக்கின்றன. ஆயினு மிவை சாந்தலிங்க சுவாமிகளின் றிருவாக் காதலா லிம்மூர்த்திகள் சமாதிகோயில் கொண்டருளிய வித்திருமடத்தி னின்றும் வெளியிடல் வேண்டு மென்றபல வன்பர்களின் வேண்டுகோளாலும், இம்மடத்திற்கு வேண்டுவன வுபகரித்துப் பேரன்புடையவரு மான, பொள்ளாச்சி, ஸ்ரீமான் P. இரத்தின சபாபதிக் கவுண்டரவர்கள், இந்நூல்க ளச்சிட்டு வெளியிடுவதற்குப் பணவுதவி செய்து அதில் வரு மாதாயத்தைச் சாந்தலிங்க சுவாமிகளின் கோயிற் றிருப்பணிக் குபகரிக்க வெனத் தூண்டினதினுலும், இந்நூல்களை யச்சிடலானேன். சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருவுருவப் படமுஞ் சேர்க்கப்

குள்ளா ரென்று தேடும் விருப்பத்துடன் புண்ணிய தலயாத்திரை யாகப் புறப்பட்டு, புண்ணிய தீர்த்த ஸ்நானஞ் சிவாலய தரிசனஞ் செய்துகொண் டாங்காங்கு சென்று வருவராயினர். இது நிற்க.

கும்பகோணத்தில் வேளாண் செட்டிகள் வம்சத்திலு தித்து, சிறுவயதிலே கல்விப் பயிற்சியுஞ் சாத்திர வாராய்ச்சியு நன்னெறியும் பெற்ற வொருவரிருந்தனர். இவர் புண்ணியத்தல யாத்திரையாகச் சென்று வருகையில் திருவாவடுதுறைக்கு வர, அங்கு திருக்கைலாய பரம்பரை நமச்சிவாய மூர்த்திகளைக் கண்டு தரிசித்து, தம்மை யாட்கொள்ள வெழுந்தருளிய வருளுருவெனக் கருதி யிருந்தனர். மூர்த்திகளுஞ் சில நாட்களுக்குள் தீட்சைகளையு முபதேசமும் புரிந்து சாத்திரங்களையுந் தெளியக்கூறி சிவப்பிரகாச வென்றழைத்தனர். இச்சிவப்பிரகாச சுவாமி கணிட்டைகூடி சுவானுபவநிலை யடைந்ததை யாசிரியர் கண்டு மகிழ்ந்து, 'ஆதீன பரம்பரை விளங்குவதற் கிங்கு வரும் பக்குவர்க்குபதேசிக்க,'' எனக் கட்டளையிட்டுத் தாம் சமாதியிலிருந்தனர். பின் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் குருமூர்த்தியி னாணை வழியே யங்கிருந்தனர். அக்காலத்தி லரசரா லதிகாரம் பெற்று நடுநாட்டிற் கதிகாரியாயிருந்த வைணவ சமயத்தில் வெறி கொண்ட வொருவர், சிதம்பரத்தில் நடராஜப் பெருமானுக்கு நடந்து வந்த நித்தியபூசை திருவிழாமுதலியவை கண்டு பொறாது, அவ்வைபவங்களை நிறுத்தி, தில்லைக் கோவிந்தராஜப் பெருமாளுக்கே செய்வித்தனர். தில்லைவாழந்தணர்களும் மற்றையோருந் திருவாவடுதுறைக்கு வந்து சுவாமிகளிடத்து முறையிட சுவாமிகளு மாசிரியரி னுத்தரவினால் சிதம்பரம் வந்து சேர்ந்தனர். இவ்வதிகாரிக்கரச ரிராயவேலூரிலிருக்கு மிராயரெனத் தெரிந்து பின்பங்கு சென்று மந்திரி வீரசைவரா யிருந்ததால் சுவாமிகள் சிவாஞ்ஞையாற் ருமு மிலிங்கந்தரித்து, அம்மந்திரியின் மூலமாய் நடராஜப் பெருமானுக்குப் பழையபடியே பூசையாதிக ணடத்துவித்து, அவ்வரசனது வேண்டுகோளுக்காக மழையில்லாக் காலத்து மழை பெய்வித்து, அவர்களது வேண்டுகோளின்படியே திருவண்ணாமலையி லமைக்கப்பட்ட திருமடத்தில் சிலகால மெழுந்தருளியிருந்து, அத்துவித வெண்பா முதலிய பதினாறு சாத்திரங்கள் செய்து யாத்திரையாக வெழுந்தருளி, திருக்காளத்திக்குச் சென்று, அங்கு எதிர்த்த மத்துவாசாரியரை வென்று சைவராக்கியங்கு சிலகாலம் வசித்து வந்தனர். அங்கிருந்தும் வரும்போது திருச்செங்கோடென்னுஞ் சிவஸ்தலத்திற்கு வந்தனர். அங்கிருந்த பிராமணரனைவருங் கூடி சுவாமிகளது தெய்விகமறிய, அச்சந்நிதி

யிலிருக்குங் கல்விடபத்தைக் காட்டி "இக்கடலையை இவ்விடபந்தின்னச் செய்வீராக." என மொழிந்தனர் சுவாமிகள், அக்கடலையை யக்கல் விடபத்தின்முன் வைப்பித்து, "வில்லார் மணிச்சபையின் வித்தகா கூடலின்முன்—கல்லானைக் கிக்கருத்திக் காட்டியவுன்—வல்லாண்மை—கட்டுரையே யாகிலிந்தக் கல்லேறெழீஇக்கடலை—யிட்டவிவர் முன்றினச்செய் யே." எனக் கூறலும், அவ்விடபம் முன்வைத்த கடலை முழுமையுந் தின்னக்கண்டவவ்வியாவரு மடிமையாயினர். பின்சில தலங்கட்குச் சென்று திருவண்ணமலை வந்து தங்கினர்.

சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவண்ணமலைக்கு வந்தபோது அங்கமர்ந்திருந்த * சிவப்பிரகாச சுவாமிகளைக் கேள்வியுற்றுச் சென்று நமஸ்கரித்து துதித்து சுவாமிகளினது கருணையைப் பெற்றுத் திருக்கூட்டத்துடன் வசித்து வந்தனர். இவரது ஆத்தம், அங்கம், தானம், சத்பாவமென்னு நான்கு பணிகளையு மதிதீவிர பக்குவத்தையுஞ் சுவாமிக ணோக்கி யுண்மகிழவும், சாந்தலிங்க சுவாமிகள் சமயம் பார்த்து சந்நிதியிற் சென்று மிக்க வணக்கத்துடனு மதிவிநயத்துடனுந் தமது குறையை விண்ணப்பிக்க, சிவப்பிரகாச சுவாமிகளு மருட்கண் ணோக்கம் வைத்து முறையாக வுபதேசஞ் செய்தருளினர்.

சுவாமிகளவ்வுபதேசப் பொருளைச் சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டை கூடி சுவானுபவ நிலையிலே நாட்டமா யிருந்தனர். இது கண்ட வாசிரியர் களிகூர்ந் தருளொடு சாந்தலிங்க சுவாமிகளை நோக்கி, "அன்ப! நீ விரும்புமோர் தலத்தெய்தி யங்கிருந்து நீயடைந்த நிலைமை பின்வருபவர்களும் பரம்பரையாயடைவதற்குப் பக்குவர்க்கருளுக," எனக் கூறியருளினர்.' அவ்வாஞ்ஞையைக் கடவாதவராய் பிரிவாற்ளுது, அரிதிற் பிரிந்து தமக்கு வழிபடு கடவுளாகிய நடராஜப் பெருமான் றிருநடனஞ் செய்வதாகிய இரசத சபையையுடைய மேலைச் சிதம்பரத்திற்கு வந்து தனித்ததோரிடத்தில் நிட்டை கூடி தங்கியிருந்தனர்.

சாந்தலிங்க சுவாமிகளின் நற்குணங்களைக் கண்ட வன்பர்கள் திருமட மமைத்திருத்தி யுபசரித்தனர். சுவாமிக ளம்மடத்தி

* இச்சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவண்ணமலையினின்றுந் தமக்கடிமை பூண்ட துறையூ ரரசரா லமைக்கப்பட்ட திருமடத்தில், வந்து தங்கி அவரா லுபசரிக்கப்பட்டு சிலகாலம் வசித்தமையால், இவருக்குத் துறையூர்ச் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் என்று வழங்கி வருகிறது

லமர்ந்து ஸ்நானம், உணவு, சாத்திரம் போதித்த லாகிய விக்காலங்களைத் தவிர மற்றையபோது நிட்டைகூடி யிருத்தலிலே காலங் கழித்தனர். ஒருநா ணிருவிகற்ப நிட்டையி னின்றும் விழித்து சகளமூர்த்த சிவபெருமானைக் கரைந்துருகிய வுள்ளன்புடன் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, மனம்பொறிகட் கொருமையாகிய தவத்தானும், பேரன்பானும், அடியார்க் கெளியராமம்பலவாணர் மரகதாம்பிகையுடன், இடப வாகனத்தின்மீ தெழுந்தருளித் தம்முன் றரிசனந் தந்தருளினர். தமதிரு கண்ணாரக் கண்டு களிகூர்ந்தெழுந்து சிரமீது கரங்கூப்பி யுள்ள நெகிழக் கண்களினின்றுநீர் மழையெனச் சொரிய வானந்தக்கடன் மூழ்கி வாய்குளறித் துதித்து விழுந்துவிழுந் தெழுந்து தம்மை மறந்தவராயினர். இத்தரிசனத்தைத் தமதுநூலிற் றாமே பலதடவையும் பகர்ந்துள்ளார்கள். அவை வருமாறு:—

பிரானே திருத்தில்லையுளாயன் றிப்பேதையேன்மு
னொரானேறிவர்ந்தம்பிகையோடெளிதோடிவந்தாய்
வரானேவினமெம்மிறையென் றனைநாடிவாடி
யிராநாயடியேற்கெதிர்தோன் றிலையின் றிதென்னே. (க)

ஆனேறிவர்ந்தென்னெதிரேவிரைந்தன் றுவந்தோய்க்
கேனேவெறுப்பிப்பொழுதோர்சற் றிரங்குகில்லாய்
நானேவறிவேனுன்பெருமையைநம்பனேநீ
தானேபொறுத்தாளுகண்டாயென் றவறெலாமே. (உ)

தில்லைப்பதிமேயசிவப்பிரகாசனேயோ
தொல்லைப்பிறவாநெறிமேவியதோன் றலேயோ
வல்லற்பிறவிக்கிளைத்தேன் றனையஞ்சலென்றோர்
சொல்லைப்பகராய்விடைமீதினந்தோன் றிநின்றே. (ங)

சார்ந்தாய்குருவாதியவாய்விடைதன்னில்வந்தாய்
கூர்ந்தாயருளிற்பிறவாநெறிகூட்டுவித்தா
யோர்ந்தேன்குறையின்றெனினுங்குறையுண்டுகண்டாய்
பேர்ந்தோடுமெனெஞ்சுளுன்னன்புபிறக்குமட்டே. (ச)

உவந்தாயெனதைம்புலனும்மிரிந்தோடவோர்நாட்
டவந்தான்சிறிதும்மிலிபால்விடைதன்னின்மின்னே
டிவர்ந்தேதவரநாளும்விளங்கிலையென்னைகொல்லோ
வவந்தான்மிகுபாவியுன்லீலையறிந்திலேனே. முதலனவாம். (ரு)

பின் சிறிதுநேரத்திற்கு எவ்வருட் பெருஞ்சோதி மறைந்தருளவும், அத்திரு வுருவத்தே கருத்தூன்றித் தேக கரணங்களசைவற்றிருந்ததை யங்குள்ளாரிற் சிலர் நோக்கி யாதுந் தோன்றாததிசயித்தனர். இவ்வருட் டரிசனத்தைப் பின்னருந் தரிசிக்கப் பேரவா வுற்றன ரென்பது மேற்கூறிய பாடல்களானே விளங்குகின்றது. சுவாமிகளுக் குபாசனாமூர்த்தம் பரசிவமூர்த்தங்களுள் நடராஜப் பெருமா னென்பதுஞ் சதகத்தின் பிற்பாதியின் தோத்திரங்களி லறியக்கிடக்கின்றது. நாட்குநா ளடியார் கூட்டம் பெருகி, கேட்டலிற் கிளர்ச்சியுள்ளோரும், சிந்தித்துத் தேர்வோரும், நிட்டையி னிலைப்போரும், தம்மையடிமைகொண்ட ஆசிரிய ரருங்குற்றேவலிற் குறிப்பினரு மாகிக்குழுமியது. சுவாமிகள், பொம்மைய பாளையத்தி லனந்த சித்திகளுடனுஞ் சிவஞானத்துடனுங் கூடி யெழுந்தருளியிருந்த சிவஞான பாலைய தேசிகரைத் தரிசிக்கு மாதரத்தோடு திருப்பேரூரி னின்றெழுந்தருள உத்தேசித்திருந்தனர்.

திருவண்ணா மலையி லிருந்த சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், குருதரிசனஞ் செய்யத் திருவாவடுதுறைக்கு வருமார்க்கத்தில் திருக்கலய நல்லூர் சிவஸ்தல வர்ச்சகரி னிறந்தசிறு புத்திரனை "ஞானக்கூத்தர்" வென்றழைக்க வுடனே யவனெழுந் தோடிவர, அப்புத்திரனைத் தம்முடன் வைத்துக்கொண்டனர். பின் வரும்வழியில் தீவர்த்திக் கெண்ணெ யில்லாத தறிந்து காவேரி நீரைக்கொண்டெரிப்பித்தும், ஒருவனது குட்டநோயைத் தீர்த்தும், ஒருவனது பிரமகத்தியைப் போக்கியு மிவை முதலிய வருள் விளையாட்டுடன் திருவாவடு துறைக்கு வந்து, ஆசிரியரைப் பன்முறை வணங்கி வாழ்த்தி வதிந்திருக்குங் காலத்தில், தமது தேசிகமூர்த்திகள் விதேகமுத்தி யடையவும், செய்யவேண்டிய சமாதிக் கிரியைகளை முடித்து, அம்பலவாண தேசிகருக் கபிஷேகஞ் செய்து திருவாவடுதுறை யாதீனத்திற் கமர்த்தினர். பின்பு திருவண்ணாமலைக் கெழுந்தருளக் கருதிப் புறப்பட்டு வரும்போது வழியில், தமக்கு விதேகமுத்தி யெய்துங் காலஞ் சமீபித்ததை யுணர்ந்து தம்முடனிருக்கும் ஞானக்கூத்தருக்குச் சிவலிங்க தாரணமு மாசாரியாபிடேகமுஞ் செய்து வீர சைவாதீனத்திற்குத் தேசிகராய் திருவண்ணாமலையி லிருக்கும்படி செய்து தாம் பட்டீச்சுரத்தருகே பரசிவத்திற் கலந்தருளினர்.

சாந்தலிங்க சுவாமிகள், ஆசிரியரது பரமமுத்தி தசையைக் கேட்ட வக்கணமே யடியருடன் பட்டீச்சுரம் வந்து தேசிகரது

பிரிவாற்ளுது தேர்ந்து துதித்து, தம்முடன் வந்த வன்பர் கூட்டத்தைத் திருப்பேரூருக் கனுப்பிவிட்டு சிவஞான பாலைய சுவாமிகளின் றரிசனப்பொருட் டங்கிருந்து நீங்கி வழியி லோரூரிற் றங்கினர்.

வேளாளர்க்குத் தீட்சா குருவாகிக் காஞ்சீபுரத்தி லிருந்த குமாரசுவாமி தேசிகர்க்கு, அண்ணாமலையாரி னனுக்கிரகத்தான் மூன்று புத்திரர்களு மொரு புத்திரியும் பிறந்தனர். அவர்கட்கு முறையே சிவப்பிரகாசம், வேலாயுதம், கருணைப்பிரகாசம், ஞானம்பிகை, என்பன நாமங்களாகும். இவர்கள் கல்விபயிலுங் காலத்திற் பிதா சிவசாயுச்சிய மடைந்ததால், மூத்தவராகிய சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் சகோதரருடன் திருவண்ணாமலைக்குச் சென்று, அச்சோண சைலத்தைப் பிரதட்சணஞ் செய்துவரும் போதே சோணசைல மாலை பாடியருளினர். இவரது மகிமை யறிந்த வண்ணாமலைரெட்டியா ரென்னு மன்பர் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளுக் கடிமை பூண்டு தமது கிராமமாகிய * துறைமங் கலத்தில் திருமடமமைத் துபசரிக்க சுவாமிக ளங்கு வசித் திருந்தனர்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தம்மிரு சகோதரர்கட்கும் மண முடித்துவிட்டு, ஞானம்பிகை சிறுவயதானதால் சகோதரரிடத் துக் கல்வி பயில வைத்துவிட்டுத் தாம் துறவினராக ஸ்தலங்க ளோறுஞ் சென்றும், சிதம்பரத்திலும், காஞ்சீபுரத்திலும் மற்றை யிடங்களிலுஞ் சிலகாலம் வாசஞ்செய்து மொழிபெயர்ப்பாகவும் பிரபந்தங்களாகவு முப்பது நூல்கட்குமே லியற்றியருளினர். மற்றொருகால் துறைமங்கலத்தி லிருந்து காஞ்சீபுரத்திற்கு வரும் வழியில் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் தங்கிய பதியில் தாமும் வர, அங்கு சுவாமிகளைக் கண்டு களிகூர்ந்து நேயத்துட னளவளாவிய பின் சுவாமிகளை நோக்கி, "பேரூரென்னுந் திவ்விய தலத்தினின் றுந் தாங்க ளெழுந்தருளிய தெக்கருத்தோ," எனச் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் வினவலு மதற்கு சுவாமிகள், "பொம்மைய பாளையத் திலிருக்குஞ் சிவஞானபாலைய தேசிகரென்னும் பெரியாரைத் தரிசித்தல் வேண்டு மென்னும் பெருவேட்கையுற்று வந்தேன்," என்றுரைத்தருளினர். தாமுங் கூடவருவதாகக் கூறிச் சேர்ந் திருவரும் போந்து பொம்மைய பாளையத்திற்குச் சமீபமாக ஓரூரி லிரவு தங்கினர். சுவாமிகள் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளை நோக்கி,

---

* இவ்வடிகளுக்குத் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிக ளென்று வழங்கி வருகிறது.

"யாமிருவருஞ் சிவஞானபாலைய தேசிகரைத் தரிசிக்கச் செல்வதால் தேசிகர்மீது பாமாலைபாடுக," என வேண்டவும், அதற்கு "யாம் நரஸ்துதிசெய்யேம்." என மறுத்தனர். இரவு சிவப்பிரகாச சுவாமிகளின் கனவில் முருகப்பெருமான் மயில் வாகனத்தின்மீதெழுந்தருளி மலர்களை யொருபாத்திரத் தேந்தி, "இவைகளை மாலையாகத் தொடுத்து நமக்கணிவாய்," என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி மறைந்தனர். சுவாமிகள் விழித்ததிசயித்து சாந்தலிங்கசுவாமிகளிடத் துரைத்தருளவும், "தமதருளைப் பெற்றூராய்த் தம்மினும் பேதமின்றி யிருக்குஞ் சிவஞானபாலைய தேசிகரது மகிமையை யறுமுகக் கடவு ளுணர்த்தியருளினர்," என்று சுவாமிகள் கூறியதைக் கேட்டுப் பேருவகை யுற்றுத் தேசிகர்மீது நெஞ்சுவிடுதூது, தாலாட் டென்னும் பிரபந்தங்களைப் பாடியருளினர்.

பின்னிருவருஞ் சென்று, சிவஞானத்துடன் சித்தபுருஷராய்ச் சுமார் ஐந்நூறு வயதுடைய தேசிகரைத் தரிசித்துப் பாமாலையைத் திருவடிக் கணிந்தனர். சிவஞானபாலைய சுவாமிகள் சிவப்பிரகாச சுவாமிகட் கனுக்கிரகம் புரிந்து ஞானம்பிகையை சாந்தலிங்க சுவாமிகட்கே மணம் புரிவித்தல் தகுதியென மொழிந்தருளினர். சுவாமிகள், அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு களிப்புடன் றமது தங்கையை சாந்தலிங்க சுவாமிகளுக்குத் திருமணஞ் செய்து கொடுத்தனர்.

பின்பு சாந்தலிங்க சுவாமிகள் ஞானம்பிகையுடன் திருப்பேரூருக்கு வந்து தங்கியிருந்தனர். இவ்வம்மையாரின் ஒழுக்கங்களைக் கண்டா ரனைவரும், இவரது பெயர் காரணப் பெயராகுமென்று முன்னமே யறிந்தோ விவரது பிதா விப்பெயரிட்டதென்றனர். அம்மையாருந் தம்பதியின் குறிப்பறிந் தொழுகி, அறவாழ்க்கைக்குத் துணையாய்த் தங்கேள்வரை, "அறத்தாற்றி னில்வாழ்க்கை யாற்றிற் புறத்தாற்றிற்—போஒய்ப் பெறுவ தெவன்," என்னு மெய்ம்மொழிக் கிலக்கியமாக்கித் தங்கணவர் மகிழுமாறு நடந்தனர். சுவாமிகளும், "பிச்சையு மையமு மிட்டுப் பிறன்றூர, நிச்சலு நோக்காது பொய்யொரீஇ—நிச்சலுங், கொல்லாமை காத்துக் கொடுத்துண்டு வாழ்வதே, யில்வாழ்க்கை யென்னு மியல்பு," என்னும் பெரியார் வாக்கின்படியே யில்லறம் வழுவாது நடத்திக்கொண்டு வருங்காலத்தில், தினந்தினம் புதிய வடியாருட னமுதுகொள்வது வழக்கமாகலான், ஒரு நாள் புதியரின்றித் தேடலும், அவ்வமயம் திகம்பரராய் மௌனவிரதராய் நித்திரையை வென்றவராய் விளங்கிய மௌனசுவாமிகள் சிதம்பரத்தினின்று

மேலைச்சிதம்பரத்திற் கெழுந்தருளவும், அவ்வடியரை யழைத்து வந்து தமது வீரசைவ முறையி னனுட்டானமுந் தவறு திருக்க வம்மௌன மூர்த்தியின் சடையிற் சிவலிங்க மொன்ற ணிந்து கூடவைத் தமுதருந்தினர். அதனுற் சிதம்பரத்தி லிருக்கும் மௌன சுவாமிகளின் பரம்பரை சிவலிங்க தாரண மாயதென்பர். இந்நிகழ்ச்சி சாந்தலிங்க சுவாமிகளின் றுறவு காலத்தி லென்றுஞ் சாற்றுவர். சுவாமிகளின் கல்வித் திறத்தாலுஞ் சாந்தங் கருணை முதலிய வுத்தம குணங்களாலும் ஞான தீரத்தாலு மிவரது புகழ் தேசமெங்கும் பரவ, ஆங்காங்கிருந்து முத்தி விருப்புடைய வில்வாழ்வினருந் துறவினரும் வந்து ஞானோபதேசம் பெறுபவ ரும், பெறும்பொருட்டுச் சமயம் பார்த்திருப்போரும், நூலாய்வோ ருமா யடியார் குழாங்குழுமியது. சிவபெருமானின் றிருவரு ளா லடியார் வேண்டிய வேண்டியயாங் கெய்தும்படி யுபசரிக்கப் பட்டனர். சாத்திரபாடஞ் சொல்லும்போது மற்றையபோது மதிதீவிர வைராக்கியத்தையே யுபதேசித் தருளுவதை யடியரிற் சிலர், "என்னே, சுவாமிகள் தாமில்வாழ்க்கையி லிருப்பவரா யிருந்து கொண்டு பரம விரத்தியை யுபதேசித்தருளுகின்றனர்," என வொருவருக் கொருவர் தங்களுள் வினவிக்கொண்டு வருவதை சுவாமிகள் குறிப்பி லுணர்ந்து, அவர்களையந் தீர்ந்து தெளியக் கருணை கூர்ந்து, ஒருநாள் பாட மாரம்பமானதும் ஞானம்பிகையை யழைத்துத் தமது மடிமீ திருத்திக்கொண்டு பாடஞ் சொல்லி யருளினர். கற்போர் ஆச்சரியத்துட னென்றுந் தமக்குப் புலப் படாது முன்னைய சந்தேகந் திடப்பட்டுக்கொண்டே வரும்போது, சுவாமிகளும் ஞானம்பிகையும், திரு நீலகண்டக் கைலை நாயகனுங் கௌரியுமாகத் தோன்றக் கண்டனர். சிலர் திடீரென வெழுந்து விழுந்து வணங்கியும், சில ரெம்பெருமான்றிறத் தென்னே நினைந் தேம், என்னே வாயாற் பிதற்றினேம், என்றெண்ணி மதிமயங்கிச் செய்வதறியாது நிற்போரும், சிலர் தந்தைதா யனையா யெம்பிழை பொறுக்க, எங்கருணை வள்ளால் பொறுக்க, சிறியேந் தவறிழைத் தலும் பெரியோய் பொறுத்தலு மியல்பன்றோ வெனத் துதிப்பவரு மாயினர். சுவாமிகளோ மிக்க தயையுடன் கையமர்த்தி யினிது கூறியருளினர்.

தம்பின்னு முலகோ ருய்யத் திருவுள்ளங்கொண்டு, சாதனக் கிரமமாக, கொலைமறுத்தல், வைராக்கிய சதகம், வைராக்கிய தீபம், அவிரோதவுந்தியார், என்னு நான்கு நூல்களையுஞ் சீவ காருண்ணியம், ஈசுரபத்தி. பாசநீக்கம், பரம ஞான மென்பவையை யுணர்த்துவனவா யுரைத்தருளினர்,

கொலைமறுத்தலோ, அநேகவித வாதிகளை முன்னிட்டு, இனி வினவுதற்கில்லை யென்னும்படி யவர்களது வினாக்களுக்கு விடையாக விருபத்திரண்டு செய்யுட்களான் முற்றுப் பெறுகிறது. கொலைமறுப்பைப் போதிக்கு நூல்கண் மற்று மிருப்பினு மிது போன்று முறைப்படுத்தியும் வினவுவாரின் பக்குவத்திற் கேற்பவும், கேட்டபின் மனப்பூர்வமாய் மறுத்தற் கியலாமலும், யுக்தி திருட்டாந்தங்களோடு கூடியதாயும், காருண்ய முடையார்க்கும் வேதாகம புராண சாத்திரங்கட்குஞ் சம்மதமாயும், கொலை, புலாலுணவு நீக்கத்தைப் போதிப்பதொன் றில்லையென நூலுணர்ந்தோர் நுவலுகின்றனர். இதற்குரையுங் கற்றோரே யன்றிக் கல்லார்க்கும் விளங்குவதாய், இனிய வசனங்களாய், உலோகாயதன் முதன் மாணாக்கன்வரை வாதிகளின் வினாவின் பிரகாரத்தை விளம்புவதாய், அவரவர்க்குத் தகுந்த வகையான விடைவாக்கியங்களோடு கூடியதாய், பிரமாண நூல்களின் செய்யுட்களை யுதாரணங்களாகக் கொண்டுநின்று, கற்போ ரியாவருங் களிக்கும்படியாகி நூலாசிரியர் கருத்தைச் செவ்வனே தெளிவிப்பதாகும். இந் நூலானே யித்தமிழ் நாட்டிற் கொல்லா விரதமும் புலாலுணவு மறுப்புங் கொண்டோ ரெண்ணிலராவர்.

மற்றைய நூல்களினருமை கூறுதற்கியலாததாய் கற்போரே யினிதுணர்வர். சாந்தலிங்க சுவாமிகளின் சரிதங் கூறியருளிய பெரியார் "கூசலறக் கருணை கூட்டுங் கொலைமறுப்பு—மீசனது பத்திக் கினிதாஞ் சதகமும்பொய்ப்—பாச முழுதும் பறித்தெறியுந் தீபமுநெஞ்—சூசனிக ராட்டொழிக்கு முந்தியுமா நூற்பெயரே," என்றும், "பெற்றதைக் கீழாக்கிப் பெறாததனை மேலாக்குங்—குற்ற முயிரின் குணமென்றோர் பாசுரத்திற்-சொற்றனனவ் வாறுபல சொற்களுல கத்தனையும்—விற்றளித் திட்டாலும் விலை மேவா விண்டனனே," என்றும், "எம்மதத்தி லுள்ளவர்க ளெந் நிட்டை சொன்னாலுஞ்—சம்மதமே யாமெமக்குத் தற்போத மாயிலெனப்—பொய்ம்மதத்தோர் நாணப் புகன்றருளு மப்புனிதன்—மும்மதமாப் போலு முழுஞான வீரனம்மா" என்றுங் கொண்டாடியுள்ளார். அன்றியும், "ஆனந்த மோனம்வரு மாசையறு மெய்ப்பொருளு—மோனந்த நிட்டையென முன்னம்வருந்—தேனந்து, முந்தியார் நூறு முதாரணத்தோ டேபடித்த—பந்தியார்க் கீதே பொருள்." என வுந்தியாரின் பயனை மற்றொரு பெரியாரு முரைத்தருளினர். கற்றோர் யாரே யிந்நூல்களி னருமையைக் கண்டு காமுறாதார்?

வைராக்கிய தீபத்தில், புறத்துறவே யகப்பற்றையும் வாசனையை யுங் கெடுத்து, அஞ்ஞான விருடிறந்து ஞான மடைதற்குச் சாதன மெனவும், துறவற நியமங்களையும் வற்புறுத்திக் கூறியிருத்தலின், இவரது மகிமை யறியாத் துறவினர் சிலர், கையேட்டுத் தம்பி ரானிடத்து "இல்வாழ்வினருக்குத் துறவி னனுபவமுந் துறவோர்க்கு விதித்தலுங் கூடுமோ"? என வழக்கிட்டனர். தம்பிரானு மவர்கட்குச் சமாதானஞ் சாற்றிவிட்டு சுவாமிகளின் சந்நிதியில் வந்து, "நூலாசிரியரி னனுட்டானத்தை யொட்டியே நூலின்கருத் தும், நூலின்கருத்தை யொட்டியே நூலாசிரியரி னனுட்டான முங் கொள்ளப்படு மாதலா விந்நூ லுலகி லெங்கும் பயன்படு தற்குச் சிறிது தடைபோலும்," என்றனர். சுவாமிகளு மகிழ்ச்சி யுற்றுத் துறவிற் கொருப்பட்டு சிவபெருமான் றிருவுள்ள மெவ் வாறோ வெனத்தெரியக் கையேட்டுத் தம்பிரானுடன் மற்றையோ ரையுநோக்கி, "இன்று யாம் பிச்சைக் கேகின்றேம்; முதலிற் பாலன்னங் கிடைப்பின் பேரூரெம்பெருமான தாஞ்ஞையெனத் துறவறங் கைக்கொள்வேம்," என்றுரைத்தருளினர். உச்சி யம்போதின் மீதரும் பசிக்குச் சாதிசமய மின்னாரினியா ரென வெண்ணுது திருவருட் சிந்தையுடன் பிச்சைக்குச் செல்லவும், சென்றவிடத்தின் முன்ன ரொருகோபாலனது குடிசையினின்றும் பாலடிசில்வரவும், சுவாமிகள் திருவருட் செயலை நோக்கி யுவப்புட னவ்வடிசிலைக் கையாரவேற் றவ்விடத்தே யுண்டு மற்றுஞ் சென்ற சென்ற விடமெல்லா மவ்வன்னமே கிடைக்க வாங்கியுண்டு பசி தீர்த்துக் கொண்டு மடத்திற்கு வந்து தருமவாழ்க்கைத் துணைவி யாகிய ஞானம்பிகையைநோக்கி, இனிநாந் துறவாச்சிரமம் பூணத் துணிந்தேம், ஆதலால் நீ நினது தமையரிடத்தே சென்று சான் றோர்க்குச் சம்மத சீலத்துட னொழுகுவாய் " எனக்கூறி யாசீர் வதித்தனர். அக்கட்டளையின்படியே யம்மையாரும் பலதரம் வணங்கி நன்மொழி பெற்றுச் சென்றனர்.

பின்பு சுவாமிகள் துறவுபூண் டவ்வாச்சிரமத்திற் கேற்பப் பிட்சையாதி நியமங்களோடு மிக்க வைராக்கியத்துடன், "அதி தீவிர விரத்தர்," எனத் துறயோரு மறவோரு மறையும்படி யிருந்தனர். சுவாமிகளை யன்புடன் வந்து தரிசித்தோர், தரிசன வேதிமுன் னிரும்பு போன்று மாயாப் பாச மாய்ந்த பாசராய்ச் செல்வர். அதிகமா யறைவதென், தெருவிற் பயிக்கத்தின்பொ ருட் டொருநாள் செல்லும்போ தொருசிறுவனை யன்பினு னேக் கிப் பரிசிக்கவும், அதுமுத லச்சிறுவ னுட்குநாட் பற்றுநீங்கி சுவாமிகட் கடியனாயின. னதலால், சுவாமிகள் வீதிவழி வரும்போ தெல்லாம் மைந்தரைத் தாயர் மறைத்து வைப்பரென்பர்.

தாம் தம்மையண்டினேரைப் பக்குவப்படுத்தியும், அவரவர் பக்குவத்திற்கேற்பக் கொல்லாமை, ஈசுரபத்தி, பந்த மறுத்தல், பரஞான மென்பவைகளை யுபதேசித்தருளினர். இவரது சீடர் பலரேயாயினு மவர்களது திருநாமங்களுஞ் சரிதைகளு மறைந்தனவாயினு மவருட் சிறந்தவரு ளொருவரும் பெருந்தவத்தினருமாகிய குமாரதேவ ரென்னு முனிவர் பிரசித்தி பெற்றவர்.

இவர் கன்னடதேயத் தரசராய் வீரசைவ நெறியினராய் வாழுநாள்,நல்விவேகந் தோன்ற வனைத்தும்விட்டு ஞானசிரியரைத் தேடி நற்றலங்கடோறுஞ் சென்று வரும்போது திருப்பேரூரில் சுவாமிகளின் கீர்த்தி கேள்வியுற்று வந்து தரிசித்து, இம்மூர்த்தமே நம்மை யுய்விக்கவந்த விறைவனெனக் கருதித் தம்மை யடிமை கொள்ள விண்ணப்பித்தனர்.

சுவாமிகள் இவரது தீவிர பக்குவ முணர்ந்து முணரார் போன்று, "அரசராயிருந்தோர்க்கு நம்மிடத்தென்ன காரியமிருக்கின்றது; பிரார்த்தித்தலால், எருதிற்குப் புல்லறுக்கப் போகலாம்," எனக் கையேட்டுத் தம்பிரானிடத்துக் கூறவும், அவரு மவ்வுத்தரவைக் குமார தேவரிடத்துத் தெரிவிக்கவும், திருத்தொண்டு கிடைத்தது மகாபாக்கிய மென்னுங் களிப்புடன் சென்று புல்லறுக்கும்போது கையறுப்புண் டிரத்தஞ் சொரிவதை யயலிற் புல்லறுப்போர் கண்டு, தாங்களே யறுத்துக் கட்டிச் சுமந்துவந்து மடத்திற் சேர்த்தனர். இவ்வண்ண மூன்றுநாள் கழிந்தபின் கையேட்டுத் தம்பிரானறிந்து, இப்பணியை மாற்ற சுவாமிகளிடத்துத் தெரிவித்தனர். சுவாமிகளுங் கிருபையுடன் குமார தேவரைப் பார்த்துக் கோபிப்பார் போன்று சிலவசனங் கூறவும், அதுகேட்டு வணங்கிப் பயந்தொருபுற மொதுங்கி மௌனமுற்றிருந்தனர். பின்னவரை யடியர் கூட்டத்துடன் சேர்த்துச் சிலநாட்களுக்குள், பாலனின் பசிகண் டாற்றுந் தாயென, சுவாமிகள் தீட்சையாதிகளும் ஞானேபதேசமுஞ் செய்தனர். குமாரதேவசுவாமிகளுந் தெளிந்து சமாதியிலிருக்கு நியமங்கொண்டிருக்க, சுவாமிக ளிவரது மனநிலைமையைக்குறித் துண்மகிழ்ந் திருந்தொருநா ளவரை நோக்கி, "அன்ப! நினக்கு நேயமாகிய புண்ணிய தலத்துற்று வைகுவாய்," என்றுரைத்தருளவுந் தமதாசிரியரை வணங்கி வழிக்கொண்டனர்.

குமாரதேவர் வரும்வழியில், திருவாரூரில் வீரசைவ மருளென்போர்க் கிரதத்தை நிறுத்தி யருளென் றறிவுறுத்திப்பின் விருத்தாசலத்தி னதிக்கரை யரசமரநீழலிற் களைத்துவந்து சாய்ந்த போது,

உலக மாதாவாகிய பெரியநாயகியார் மானிடச் சிறுசுந்தரியா யெழுந்தருளிவந்து, ஆலயத்திருந்த சுவர்ண பாத்திர பாலையருந்தக் கொடுத்து "நீ யித்தலத்தே வைகுவாய்," என வறைந்தருளி, மறைந்தனர். சுவாமிகள் தேவி யென்றறிந்து கருணையைத் துதித்திருந்தனர். பின்பம் மரத்திருந்த பைசாசத்திற்குச் சாபத்தை நிவர்த்தித்தும், தன்னை வசஞ்செய்ய வருகின்றவொரு மந்திரவாதியெனப் பத்திரகாளி முறையிடவும், அம்மந்திரவாதியைத்துரத்திக் காளிதேவியைக் காத்தும், இவை முதலிய திருவருட் டிருவிளையாட்டுடன் வசித்திருந்தனர். பிச்சைக்குச் சென்றவொரு பிரபுவின் மனையில், பிள்ளைகட்குக் கல்வி பயிற்றிக்கொண்டிருந்த வீரசைவராய சிதம்பர கவிராஜரைக்கண்டு, அவரது புண்ணிய முதிர்ச்சியாற் குமாரதேவ சுவாமிக ளொருவினு விடுக்கவதற்குப் பயனறியாது பயந்து சுவாமிகளை வணங்கிப் பின்றொடர்ந்தனர். அதுமுதற் கவிராஜ ரச்சுவாமிகளுக் கடிமை பூண் டடனிருந்தனர். குமாரதேவ சுவாமிகள் தமதாசிரியரைத் தரிசிக்குங் கருத்துடன் கவிராஜரைக் கூட்டிக்கொண்டு பேரூர் வந்தனர். அப்போ ததிகாலை யானதால், சுவாமிகள் திருமடத்தின் முற்றத்தைச் சாணத்தாற் சுத்தஞ் செய்யவுங் கூடவிருந்த கவிராஜருந் திருவலகிட்டனர். விடிந்தபின் சாந்தலிங்கசுவாமிகளைத் தரிசித் தருணுக்கம்பெற் றங்கு சிலநா ளிருந்தபின் கவிராஜரைச் சுவாமிகளி னருணுக்கத்திற்குப் பாத்திரமாக்கக் கருதி, "இவரிங்கிருக்கலாமே," எனக் குமாரதேவர் தந் தேசிகர்முன் மொழிய, "நமக்குச் சந்ததிசாலும், நீயே யிவனையழைத்துச்சென்று நினக்குரைத்ததை யுபதேசிப்பாய்," என மொழிந்தனர். குமாரதேவ சுவாமிகளு மாசிரிய ராஞ்ஞைப்படியே விருத்தாசலம் வந்து சிதம்பர சுவாமிகளுக் குபதேசித் தருளினர். இருவரும் சிலநாட்கழித்துத் திருப்பேரூர் வந்து குருமூர்த்திகளைத் தொழுதனர். சாந்தலிங்க சுவாமிகள், கவிராஜ சுவாமிகளி னிலையையுங் கல்வித் திறத்தையு முணர்ந்து, தாமியற்றிய கொலைமறுத்தல், வைராக்கிய சதகம், வைராக்கிய தீபம், அவிரோதவுந்தியார், ஆகிய நான்கு நூல்களையுங் கண்ணுடைய வள்ளலாருளிய வொழிவிலொடுக்கத்தையுங் குமாரதேவரிடங் கொடுத்து, இந்நூற்களுக்குரை யிவரை யியற்றச் செய்வாய் என மொழிந்தனர். அவ்வாறே சிதம்பர சுவாமிகளிடத்துக் கொடுக்கவும், சுவாமிகள் வணங்கி யிருகையேற்றுச் சிரமீது கொண்டனர். இருவரும் விருத்தாசலம் வந்தபின்னர், சிதம்பர சுவாமிகள், பரமாசிரிய ராஞ்ஞைப்படி நூல்கட் குரையியற்றி ஆசிரியரின் விடைபெற்றுத் திருப்பேரூர் வந்து சுவாமிகளிடத்துத் தொழுது

கொடுக்க, நன்கு பார்த்துத் தன்கருத்தின் வண்ண முறையியற்றி யிருப்பதற்கு மகிழ்ந்தனர்.

இவ்வுரையி னருமையா னூலணியும் விளங்கி, யரும் புலவர்களாற் போற்றப்பட்டு வருகிறது. தேசிக ரிவ்வுரையை யேற்றுக் கொண்டனரெனத்தெரிந்த குமாரதேவர் பரமப்பிரீதி யுடன் * சிதம்பரசுவாமிகளை மதுரைக்கேகக் கட்டளையிட்டனுப்பி விட்டு, மற்றும் வந்த பக்குவிகட் கனுக்கிரகஞ் செய்தும் விருத் தாம்பிகை தம்முன் வந்து கட்டளையிட்ட வண்ணம், மகாராஜா துறவு முதலிய பதினாறு சாத்திரங்களுஞ் செய்தனர்.

இவ்வாறு சாந்தலிங்க சுவாமிகளின் சீடர் பரம்பரை தமிழ் நாடெங்கும் பரவி வந்தது. சுவாமிகணீண்ட வாயுளுடனிருந்து திருப்பேரூரில் காஞ்சிமாநதிப் புண்ணிய தீர்த்தக் கரையிற் றம் மாணாக்கர்முன், மாசி-மீ மக நட்சத்திரத்தன்று விதேக கைவல் லியநிலை மேவினர்.

ஸ்ரீமத் சாந்தலிங்கசுவாமிகள்
சரித்திரச்சுருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

சாந்தலிங்கதேசிகன் றிருவடி வாழ்க.

இச்சரிதம் பெரியார் மூலமாகவும் வெளிவந்திருக்குஞ் சில நூல்களின் மூலமாகவுஞ் சேகரித்து வரையப்பட்டது.

---

*சிதம்பரசுவாமிக ளாசிரிய ராணையான் மதுரைக்குவந் தங்கயற் கண்ணம்மையி னருள்பெற்று, திருப்போரூர் சென்று முருகப் பெருமான் சந் நிதியை விளக்கித் திருப்போரூர் சந்நிதிமுறை யென்னும் பாமாலை பாடி யப்பரனடிக்குச் சாத்தி யங்கிருந்தனர்.

சிவமயம்.

சந்தான குருபரம்பரை துதி.

பதினான்கு சீர் விருத்தம்.

புண்ணியன்கைலைக் குருபரம்பரையிற்
போந்தமெய்கண்ட சந்ததியிற்
பொருவில்சீர்த் துறைசைநகர்வளர்
சிவப்பிரகாசர்தம் பொன்னடிபுனைந்த
எண்ணினற்றவத்துச் சாந்தலிங்கேச
னெல்லையின் மோனானந்தநிலையாம்
இரும்பொருளளித்த விருத்தவம்பிகையா
ளின்புறுங் குமாரசத்குரவன்
திண்ணியவருள்சேர் சிதம்பரதேவன்
செப்புறும் பழனிமாமுனிவன்
திருவமராறுமுகன் குவாகத்தான்
செப்பும் வேலாயுதத்திறலோன்
கண்ணினுக்கிமையாங் குழந்தைவேலடியேன்
கருமலங்களைந்த முத்தையன்
கருதுமிச்சந்தானக் குரவர்கடாட்
கமலமுண்ணினைந்து கைதொழுவாம்.

உ

கணபதி துணை.

கொலை மறுத்தல்.

மூலமும் உரையும்.

விநாயகர் துதி.

இன்ப மாய தருதிடை யோங்கவுந், துன்ப மாயது தூரத்து ணீங்கவு, முன்ப ராபரன் மொய்குழ லோடணைந், தன்பி னீன்றவோ ரானையைப் போற்றுவாம்.

இன்பமாயது இடையறுது ஓங்கவும் - என்பது. [1] மனோ ரதமான நன்மைகள் மேன்மேலும் உண்டாகவும்,—துன்பமாயது தூரத்துள் நீங்கவும். எ - து. [2] தாபத்திரயங்களினாலே வரும் இடையூறுகள் தூரத்தின்கண்ணே நீங்கவும்,—முன் பராபரன் மொய்குழலோடு அணைந்து அன்பின் ஈன்ற ஓரானையைப் போற்றுவாம். எ - து. ஆதிகாலத்திலே பரமசிவன் பராசத்தியோடு கூடி அன்புடனே பெற்றருளிய ஒப்பில்லாத விக்கினேசுரனாகிய யானையைத் துதிப்பாம். என்றவாறு.

துன்பந் தூரத்துணீங்க என்றதனால், தம்முடைய மனோ வாக்குக் காயத்துத் தோன்றாமல் நீங்க என்றாரெனக் கொள்க. இன்பமாயதோங்கவும் துன்பமாயது நீங்கவும் என்றதனால் ஆனந் தப்பேறும் அஞ்ஞானத்திழப்பு மென்றுமாம்.

இதன்கருத்து. இந்நூல் செய்து முடியுமளவும் விக்கின நிவிர்த்தியுண்டாகவும், அதன்மேலும் உலகத்தின் கண்ணே குற்றந் தீர்ந்து விளங்கவும், வேண்டி விக்கின கர்த்தாவை வழிபட்டது.

---

1. மனோரதம் - மனத்திச்சித்தது. 2. தாபத்திரயம் - ஆதியாத்மிகம் ஆதி பௌதிகம் ஆதி தெய்விகம் என்னும் முத்துயரம்.

நூல்.

திருமலிபூ மகனாதி யைவருமா மொருபரமிச் சிறியனேற்குந், தருமிருதா டலைமிசைக்கொண் டஞ்சினர்தீக் கறங்கொலைமை தள்ளிச் சார்தற், கருமறையாகம நெறிச் சொற் பொருளமைத்திக் கொலைமறுத்த லறஞ்சொன் மாண்பா, னிருமுணர்வி லேனுரையு நலந்தருமென் றுளந் துணிந்தீண் டியம்பா நின்றேன். (1)

திருமலி பூமகனாதி ஐவருமாம் ஒருபரம் இச்சிறியனேற்கும் தரும் இருதாள் தலைமிசைக்கொண்டு. எ - து. அழகு நிறைந்த செந்தாமரை மலரினிடத்தே தோன்றிய பிரமாமுதலாகிய பஞ்சகர்த்தாக்களுந் தானேயாய் அவர்களையுங் கடந்து சர்வவியாபியாய் வாக்குமனாதீதமாயிருக்கும் பரமசிவம் தன்னுடைய கருணையினாலே கரசரணாதி அவயவங்களையுடைய ஆசாரியமூர்த்தியாய் இப்பூமியின்கண்ணே எழுந்தருளிவந்து ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறுமையுடையேற்கும் பிறவியாகிய கடலை நீந்தும்படி தெப்பமாகத் தந்தருளிய இரண்டு திருவடிகளையும் என் புன்றலைமேல் வைத்துக்கொண்டு அவைகளினது அருளினால்;—தீக்கு அஞ்சினர் கொலைமை தள்ளி அறஞ்சார்தற்கு. எ - து. நரகத்தில் வீழ்வதற்கு அஞ்சினவர்கள் கொலைத்தன்மையாகிய இடுக்கணை அப்பாற்படுத்தி தருமத்தை அடையும்பொருட்டு,—அருமறை ஆகம நெறிச் சொற்பொருள் அமைத்து. எ - து. அருமையாகிய வேதாகமங்களிற் கொல்லாமைக்கு ஓதிய சத்தார்த்தங்கள் பொருந்தச் செய்து,—இக்கொலைமறுத்தல். எ - து. இந்தக்கொலைமறுத்தலாகிய நூலை,—அறஞ்சொல் மாண்பான் இரும் உணர்வு இலேன் உரையும் நலந்தரும் என்று உளந்துணிந்து ஈண்டு இயம்பா நின்றேன். எ - து. அறத்தின் பகுதியைக் கூறிய மாட்சிமையினாலே மிகுந்த அறிவின்மையனாகிய என்னுடைய புன்மொழியும் பெரியோரது சபையின்கண் நன்மையைத் தருமென்று மனசிலே துணிந்து இவ்விடத்து யானறிந்த மாத்திரஞ் சொல்லுகின்றேன். எ - று.

இ - து, கடவுள் வணக்கமும் முதனூலும் இந்நூலின் பெயரும் விடயபிரயோசனாதிகாரி சம்பந்தமும் அவையடக்கமுங் கூறியது.

தருமிருதாடலை மிசைக்கொண்டு என்பதனால், கடவுள் வணக்கமாயிற்று. அருமறையாகமநெறி என்பதனால், முதனூலாயிற்று,

இக்கொலைமறுத்தல் என்பதனால், நூற்பெயராயிற்று, இந்நூற்கு விடயமாவது கொல்லாமை. அது கொலைமைதள்ளி என்பதனாற் பெறப்பட்டது. பிரயோசனம் தருமப்பிராப்தி. அது அறஞ் சார்தற்கு என்பதனாற் பெறப்பட்டது. அதிகாரி நரகத்துக்கு அஞ்சினோன். அது அஞ்சினர் தீக்கு என்பதனாற் பெறப்பட்டது. சம்பந்தமாவது சத்தார்த்தங்கள். அது சொற்பொருளமைத்து என்பதனாற் பெறப்பட்டது. அறஞ்சொன்மாண்பானென்னுரையு நலந்தரும் என்றவதனால், அவையடக்கம் பெறப்பட்டது. அஃது எங்ஙனமெனின், சத்தத்திலே எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப் பணிக் குற்றங்கள் பொருந்தினும், அர்த்தத்தில் வேதாகம விருத்த மாயினும், முடிவின்கண் எவ்விதத்தாயினும் வேதாகம சித்த மாகிய கொல்லாமையைச் சாதித்தலின் பெரியோர் இகழாரென்று உரைத்தது. என்போலுமெனின்; திருவள்ளுவர் ⁕ "பொய்மை யும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த - நன்மை [1] பயக்கு மெனின்," என்ற பிரமாணம் போலுமென்றறிக. (௧)

மேல் இந்தச்சாத்திரம் விளங்குதற்கு ஒரு [2] பீடிகாத்தம்பனங் கூறுகின்றார்.

எடுத்துளவெச் சமயிகளு முலகருஞ்சா ரோரவையி
னிடையிற் றோன்று, முடுத்தனைச்சூழ் தரவிளங்கு மதியி
னுயர் சைவரைவந் தொருவன். றாழ்ந்தீண், டடுத்தபல
வுயிர்த்தோற்றத் துயர்வுதாழ் வருளுகென வவனைத் தேற்
றித், தடுத்தபுறச் சமயிகட்குத் தாமுறுத்தி நீறுத்துகின்றார்
தம்பா லூற்றம். (2)

எடுத்துள எச்சமயிகளும் உலகரும் சார் ஓரவையினிடையில் தோன்றும் உடுத்தனைச் சூழ்தர விளங்கும் மதியின் உயர்சைவரை வந்து ஒருவன் தாழ்ந்து. எ - து. வேதாகமங்களைக் கைக்கொள் ளும் சைவர் முதலாகிய உட்சமயிகளென்றும் அவைகளைக் கைக் கொள்ளாத உலோகாயதன் சமணன் பௌத்தன் முதலாகிய புறச்சமயிகளென்றும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட பல சமயவாதி களும் இக்காலங்களில் விரிவாகத் தோன்றிய கற்பனாசமயிகளும் இவர்களல்லாத லௌகிகருங் கூடியிருந்த ஒரு பெரிய சபையின்

1. பயக்கும் - உண்டாக்கும். 2. பீடிகாத்தம்பனம் - முகவுரை

கண்ணே, நட்சத்திரகணங்கள் தன்னைச் சூழ நடுவே விளங்கும் பூரணசந்திரனைப்போலத் தோன்றா நிற்கும் ஒரு சைவாசாரியரை ஒரு பக்குவியானவன் வந்து நமஸ்காரம்பண்ணி எழுந்து [1] அஞ்சலி யஸ்தனாய் நின்று, - ஈண்டு அடுத்த பல உயிர்த் தோற்றத்து உயர்வுதாழ்வு அருளுகென. எ - து. இவ்வுலகின் கண்ணேயுள்ள நானாபேதமாகிய சீவயோனிகளில் ஒன்றுக்கொன்று அதிகமுந் தாழ்வுமாயிருக்குமோ எல்லாஞ் சமமாயிருக்குமோ தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, - அவனைத் தேற்றி. எ - து. அவனிருதயஞ் சம்மதிக்கும்படிக்கு வேதாகமங்களிலுள்ளபடியே கூறித் தெளிவிக்கு மளவில், - தடுத்த புறச் சமயிகட்கு உத்தாமுறுத்தித் தம்பால் ஊற்றம் நிறுத்துகின்றார். எ - து. அப்படி நீர் சொல்லுகிறது கூடாதென்று தடுத்துக் கூறிய புறச்சமயிகளுக்கு எதிருத்தரமும் உதாரணங்களும் அச் சபையினிருந்துள்ள [2] ஆபாலபண்டிதராகிய சர்வசனங்களுக்குஞ் சம்மதம் வரும்படியே [3] யுக்தியுக்தமாக எடுத்துக்காட்டித் தம்மிடத்திலுண்டாகிய நிலைமையைத் தாபிக்கின்றார். எ - று.

இ - து. சகல சமயங்களுக்குள்ளும் சைவசித்தாந்தம் அதிகமென்றும், அதில் உண்டாகிய வாக்கியம் வேதாகமசார மாகையால் அதுவே பிரமாணமென்றும், கூறியது. (உ)

இந்த உலகத்தின் கண்ணே யுண்டாகிய இருவகைத் தோற்றமும் அவற்றுளுயர்வு தாழ்வுகளுங் கூறுகின்றார்.

ஊற்றமிகுஞ் சராசரத்து ளுயர்ச்சிசரஞ் சரத்துணரா
நரர்தம் முள்ளு, மேற்றமுந்தாழ்ச் சியுமுளபல் லுயிர்செ
குத்துண் டடலைவளர்த் திடுங்கி ழும்மேல், சாற்றுமுயிர்க்
கொலைபுரித றுயர்நெடுநா ளென்றுமுட ரூன்பொய் யென்
றுங், தேற்றமிக்கேன் றுயிர்தமைவீட்டினு மவற்றி னுயிர்
புரக்குந் தீதி லோரே (3)

ஊற்றம் மிகும் சராசரத்துள் உயர்ச்சி சரம். எ - து. அறிவுடைமையை ஒன்றுக்கொன்று அதிகமாகவுடைய [4] தாபரசங்கமங்

---

1. அஞ்சலியஸ்தன் - கூப்பியகையன். 2. ஆபாலபண்டிதர் - சிறுபையன்முதல் வித்துவான்வரை. 3. யுக்தியுக்தமாக - ஊகம் பொருந்துமாறு. 4. தாபரசங்கமம் - அசரசரம் - நடவாதன . நடப்பன.

கனென்று சொல்லப்பட்ட இருவகைத்தோற்றத்தினுள் அறிவி னுயர்ச்சியினுலே தாபரங்களினுஞ் சங்கமமே அதிகமென்று சொல் லப்படும்.—சரத்துள் நரர். எ - து. அச்சரங்களினுள்ளும் அறிவி னுயர்ச்சியால் மனுஷரே அதிகமென்று சொல்லப்படுவர். ஆகா ரம் நித்திரை மைதுனம் பயம் எல்லாச்சரங்களுக்குஞ் சமமாயி ருக்க, மனுஷரை அதிகமென்றது எப்படியெனில், அப்படி ஆகா ராதி மிருகங்களுக்கு உண்டாயினும், அவற்றுள்ளும் மனுஷரிடத் தில் விசேடத் தன்மையுண்டு. அஃது எப்படியெனின், கார்த்தல் - புளித்தல்-உவர்த்தல்-துவர்த்தல்-கைத்தல்-தித்தித்தலாகிய அறுசு வைப் பதார்த்தங்களுந் திவ்யாமுதமுமாகிய போசனங்கள் அறிந்து புசித்தலும், சிறக்க [1] ஒப்பனைசெய்த தூங்குமஞ்சத்தின் கண்ணே நுண்ணிய பஞ்சிபெய்த மெத்தையின்மேல் தலையணை முதலாகிய கொட்டைகளும் பரப்பிச் சிறந்த பட்டு [2] விதானத்தின் கீழ் நித் திரை செய்தலும் ஆலிங்கனமாதியாகிய அறுபத்துநாலு கரணங் களுடன் ஸ்திரீகிரீடை பண்ணுதலும், மனோவிசாரத்தின் மிகு தியால் அச்சமடைந்த காலையினும் தேறி அதற்கேற்ற உபாயஞ் செய்து துயரம் நீக்கிக்கொள்ளுதலும், மிருகாதிகளுக்கு இன்மை யால்; அவற்றுள் மனுஷர் அதிகமெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: அருட்பிரகாசம். *"ஆறுசுவையோ டருந்துத லுண்பஞ் சணைதுயிறல்— [3] கூறு கரண விதங்களின் மாதரைக் கூடிடுத—றேறி விசாரத்தி னனச்ச நீங்குத றேறின் மண்மேல்—வேறு முயிர்க ளமக்கின்மை யானரர் மேலென்பவே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. இதுவன்றியும், மிரு காதிகளுக்கு இன்மையாகிய நாணுடைமையும் மனுஷருக்கு உளது. ஆதலினுலும் விசேடமெனக் கொள்க. இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். [4] *"ஊணுடை யெச்ச முயிர்க்கெல்லாம் வேறல்ல— நாணுடைமை மாந்தர் சிறப்பு." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

நரர் தம்முள்ளும் ஏற்றமும் தாழ்ச்சியும் உள. எ - து. இங் ஙனம் உயர்ச்சி யென்று கூறப்பட்ட மனுஷருள்ளும் உயர்ந் தோர்களுந் தாழ்ந்தோர்களும் உண்டு. அங்ஙனமாயின், உயர்ந் தோர் யாவர் தாழ்ந்தோர் யாவரெனின்;—பல்லுயிர் செகுத்து

---

1. ஒப்பனை - அலங்காரம். 2. விதானம் - மேற்கட்டி. 3. கூறு கர ணவிதங்களின் - அறுபத்துநாலு கரணவகையாக. 4. ஊன் உடை எச்சம்-ஊணும் உடையும் அவை யொழிந்தனவும்.

உண்டு உடலை வளர்த்திடும் கீழ். எ - து. விவேகத்தையுடைய மனுஷராகத் தோன்றியும் மற்றுமுண்டாகிய பலவுயிர்களையுங் கொன்று அவைகளின் மாமிசத்தைப் புசித்து தமது மலவுடலை வளர்க்கா நிற்பர்கள் கீழோர். அம்மேல் சாற்றும் உயிர்க்கொலை புரிதல் நெடுநாள் துயர் என்றும் உடல்தான் பொய்யென்றும் தேற்றம் மிக்கு என்று உயிர் தமை வீட்டினும் அவற்றின் உயிர் புரக்கும் நீதி இலோரே. எ - து. அழகிய மேலோராவார் உலகின்கண்ணே சொல்லப்பட்ட யாதொரு சீவகொலையைப் பண்ணுமிடத்து அக்கொலைமை யானது ஆன்மா நித்தியனாதலால் அநேககாலந் தொடர்ந்து துக்கத்தை விளைக்குமென்றும் இச் சரீர வாழ்க்கை அநித்தியம் இதனை நாங்காப்பதற்கு எண்ணுதல் நீர்க்குமிழிக்குப் பூண்கட்ட நினைத்தலையொக்கும் ஆதலின் இதனைக்குறித்து நம்மை நெடுநாள் வருத்துவதொரு சீவகொலையைப் பண்ண வொண்ணாதென்றும் அறிவினை மிகப்பொருந்தி ஒரு சீவனாலே தமக்குச் சரீர ஆனிவருமிடத்தும் அதினுடைய சரீரத்துக்கு ஒரு ஆனிபண்ணாமற்காக்குங் குற்றமற்ற நல்லோர்கள். எ - து.

இதற்குப் பிரமாணம் :—திருவள்ளுவர். *"தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி—தின்னுயிர் [1] நீக்கும் வினை." என்றும், காசிகாண்டம். *"பிறரிடை [2] யின்னாவி யற்றிடிற் றமக்குப் பிழைப்பறவெய்து மென்பதனை—யறிகுந ரறிஞ ராதலா லுயிர்களனைத்தையுந் தம்முயிர்போல—நெறியினிற் கருத வினியவாமைந்து [3] புலனையு நெறியலா வழியிற்—[4] பொறியினிற் செலுத்தாதடக்கனன் குணர்ந்தோர் [5] புலமையோ ரொழுக்கெனப் புகல்வார்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. இதன் கண் தேற்றமிக்கென்பதனால், உயர்ச்சி தாழ்ச்சி அறிவைப்பற்றி நின்றதெனக்கொள்க.

இ - து. சராசரபேதங்களின் மனுஷரே அதிகமென்றும், அவருள்ளுஞ் சீவகொலை பண்ணாதவர்களே உயர்ந்தோரென்றும் கூறியது. (ரு)

மேற் சீவகொலை செய்தமையால் வருந் தாழ்வேதென்று கூறிய [6] உலோகாயதனை நோக்கி உத்தரங் கூறுகின்றார்.

---

1. நீக்கும்வினை - கொல்லுதல். 2. இன்னா - துயரம். 3. புலன் - இந்திரியம். 4. பொறி - விடயம். 5. புலமையோர் - விவேகிகள். 6. உலோகாயதன் - இவ்வுலக போகத்தையே மெய்யெனக் கொள்வோன்.

இங்ஙனம் வாதிகள்வினு பாட்டிலே கூறுமையின், கற்ப னையேயெனின்; அப்படியன்று. இந்நூல் அவாய் நிலைப்பொருள். அஃதாவது வினுவினைக்காட்டுவதாகிய விடயம்மாத்திரம் கூறு வது. ஆதலின் விடையினுக்கு இசைந்த வினுவினை உரையின் கண் வருவித்ததெனக் கொள்க.

தீயவினைத் தலைகொலைமா துயர்தரும்பின் புன்மை தொன் னூறெரித்த வாற்றீ. டாயவரோ வினைகளிகத் தினுமுறலாற் பலமருந்தற் கங்கோ ரங்க, மேயுமதிற் பாயுமிதி லறிவுருவே றிவண்புகலு முளதி யாமுங், காய மிது கிடப்பமற்றோ ருடல்கனவிற், றினம்புகலோர் காதை யன்றே (4)

கொலை தீயவினைத்தலை. எ - து. கொலையானது ஒருவன் செய்யுந் தீவினையாகிய ஒருருவிற்குத் தலையென்னப்படும். அஃது எத்தாலென்னில் உயிர்களுக்கு இதஞ்செய்தலே புண்ணியமும் அகிதஞ் செய்தலே பாவமும் என்று அறநூல்களெல்லாம் ஓதுத வின்; கொலைமைக்கு மேம்பட்டபாவம் அதிகமின்மையின், கொலை மையே பாவத்துக்கெல்லாம் முதன்மையெனப்படும். ஆதலிற் கொல்லாமையே புண்ணியத்துக்கெல்லாம் முதன்மை யென்பதும் ஆயிற்று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். * "அறவினை யாதெ னிற் கொல்லாமை [1] கோறல்—[2] பிறவினை யெல்லாந் தரும்." என் றும், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரம். * "நல்ல நினைப்பொழிய நாள்களி லாருயிரைக்—கொல்ல நினைப்பனவுங் குற்றமு மற்றொ ழியச்—செல்ல வயற்கழனித் தென்திருவாரூர்புக்—கெல்லை நினைத் தடியே னென்றுகொ லெய்துவதே." அன்றியும், * "கொன்று செய்த கொடுமை யாற்பல சொல்லவே—நின்ற பாவவினைக டாம் பல நீங்கவே—சென்று சென்று தொழுமின் றேவர் பிரானிடங்— கன்றி னோடு பிடி சூழ் தண்கழுக் குன்றமே." என்றும், சிவ ஞானதீபம். * "கொலையாதி நெறியகன்ற ஞானந்தானே கூறரிய மேலான ஞானமாகும்—கொலையாதி யகன்றொழுகுந் தவங்க டாமே குற்றமில்லா நற்றவமென் றுரைக்கு நூலும்—கொலையாதி யகற்றிய நல்லறங்க டாமே குவலயத்தி லொப்பரிய வறங்க ளாகும்

---

1. கோறல் - கொல்லுதல். 2. பிறவினை - பாபச் செய்கைகள்.

—கொலையாதி யகன்றுபெறுஞ் செல்வந் தானே கூறிலுயிர்க் கிதமானவாழ்வ தாமே.'' என்றும், சிதம்பர புராணம். * "வருண மெண்ணிலவுள் வேத மறையவ ருயர்ந்தோர் நீதி—யருளுமாச் சிரமந்தன்னிற் றுறந்தவ ரதிகரென்ப—பெருகிய வறத்திற் கொல் லாப் பேறறம் பெரிது நன்கு—தருபவ ரவருட் டக்க தேசிகர்தலைவ ராவார்.'' என்றும், 4 இதிகாசம். * "ஆனையடியி லடங்காவடி யில்லை — தானது போனிற்கின்ற தன்மைதா—னூனுயிரைக்—கொல்லா வறத்தின் கொழுநிழற்கே யுள்ளடங்கு—மெல்லா வறமு மிசைந்து.'' என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மேல்வினு. இங்ஙனம்—கொலைமையான் வரும்பாவமானது என் செய்யும்?

மேல்விடை மாதுயர்தரும். எ - து. நெடுநாள் நீங்குதற்கு அரிதாகிய மகத்துவமுடைய துன்பத்தைத் தரும்.

மேல்வினு. இங்ஙனம் ஒருவன் கொலைசெய்தவுடனே அதனுல் வருந் துன்பத்தை அனுபவிக்கக் கண்டிலேம்.

மேல்விடை. பின்பு. எ - து. இம்மையிற் சீவகொலைகளைப் பண்ணினவன் இம்மையிலே துன்பங்களை அனுபவியாவிடினும், 1 சரீராந்தத்தில் நரகத்தையடைந்து மகாதுயரங்களை அனுபவித் துப் பின்னும் நரகசேடத்தினுற் பூமியின்கண்ணே தோன்றி அந்தச்சேடபலமாகிய துக்கங்களையும் இவ்விடத்திலே அனுபவி ப்பானென்பதே நிச்சயம். அது என்போலவெனின், ஒருவே ளாண்மை செய்தவனுக்கு அதன் பலமானது 2 காலாவதியிற் புசி ப்புமாய் மேலைக்கு வித்துமானது போலவெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. *"மேலைக்குவித்து மாகிவிளைந்தவை யுணவுமாகி—ஞாலத்து வருமா போல நாஞ் செயும் வினைக ளெல்லா—மேலத்தான் பலமாச் செய்யு மிதமகி தங்கட்கெல்லா— 3 மூலத்த தாகி யென்றும் வந்திடு முறைமை யோடே.'' என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. இம்மை யிற்செய்த கொலையானது சரீராந்தத்தில் வருத்துமென்பதற்குப்

---

1. சரீராந்தம்-மரணத்தின்பின். 2. காலாவதி-கால அவதி காலமுடிவு. 3. மூலத்ததாகி-காரணமாகி. 4 இதிகாசம்-பெருந்தேவனூர்பாரதம்.

பிரமாணம் : திருவள்ளுவர். *" உயிருடம்பி னீக்கிய ரென்பர் செயி
ருடம்பிற்—செல்லாத்தீ வாழ்க்கையவர்." அன்றியும். *" கொல்
லாமை மேற்கொண் டொழுகுவான் வாழ்நாண்மேற்—செல்லா
துயிருண்ணுங் கூற்று." என்றும், திருமந்திரம். *" கொல்லிடு
குத்தென்று கூறியமாக்களை—வல்லிடி காரர் வரிகயிற்றாற்
கட்டிச்—செல்லிடு நீரென்று தீவாய் நரகிடை—நில்லிடுமென்று
நிறுத்துவர் தாமே." என்றும், சிவதருமோத்தரம். *"உற்றிடுவ
ருரைத்ததுய ரனைத்தினையு முயிர்க்கிரக்க—மற்றுவதைத் தவை
தம்மையவலமெனு தவற்றானைத்—துற்றினரு மற்றுமுள கொலை
புரிந்த துரிசினரும்—பற்றுமிலர் படுந்துயர்க்குக் கடுந்தூதர் வலைப்
பட்டே." என்றும், சிவஞானதீபம். *" எவ்வுயிரும் பராபரன்
சந்நிதியதாகு மிலங்குமுயி ருடலனைத்து மீசன்கோயி—லெவ்
வுயிரு மெம்முயிர்போ லென்று நோக்கி யிரங்காது கொன்றரு
ந்து மிழிவினோரை—வவ்வியம தூதருந் தண்டஞ்செய்து வல்
லிரும்பை யுருக்கியவர் வாயில் வார்த்து—வெவ்வியதீ யெழுநர
கில் வீழ்த்தி மாறு வேதனைசெய் திடுவரென் வோது நூலே."
என்றும், இதிகாசம். *" இந்நோய் நமக்குண்டென் றெண்ணாதே
யெவ்வுயிரு—முன்னோவக் கொன்றுண்ணு மூர்க்கர்தா - மெந்
நோவும்—பண்ணப் படுநரகிற் பாவிகளிற் பாவிகளென்—றெண்
ணப் படுவா ரிசைந்து." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.
நரகசேடமானது மறுசென்மத்தினுந் துக்கந்தருமென்பதற்குப்
பிரமாணம் : சிவதருமோத்தரம். *" கருவினுளழிவன் முற்றிக்
கழிந்துட னழிவன்காளைப்—பருவமுற் றழிவ னீகை பகர்ந்து
பின் னுதவாப் பாவி—பெருவலை கண்ணி யாலும் பிடித்துயிர்
வதைத்த பேதை—கருதிய பொருளைத் தக்கோர்க் குதவிடான்
றிளைத்தகையன்." அன்றியும், *"அவயவமனைத்துங் குன்றி யழிந்
திடு மாக்கை யாரூன்—சுவையினை விரும்பியுண்ட துட்டர்கள்
சோலை தன்னைத்—திவலைய திரைநீர் தேங்குந் திண்ணிய தீரந்
தன்னை—யவமதியாலே சால வழித்திடு மற்பர் தாமும்." என்
றும், நாலடியார், *" இரும்பார்க்குங் காலரா யேதிலார்க் காளா
ய்க்—கரும்பார் கழனியிற் சேர்வர் - சுரும்பார்க்குங்—காட்டு
ளாய் வாழுஞ் 1 சிவலுங் குறும்பூழுங்—கூட்டுளாய்க் கொண்டு
வைப் பார்." அன்றியும், "2 அக்கேபோ லங்கை யொழிய விர
லழுகித்—துக்கத் தொழுநோ யெழுபவே - 4 யக்கா 3 லலவனைக்
காதலித்தூக் கான்முறித்துத் தின்ற—பழவினைவந் தடைந்தக்
கால்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

---

1. சிவலும் குறும்பூழும் - கவுதாரியையும், காடையையும்.
2. அக்கு - சங்குமணி. 3. அலவன் - நண்டு. 4. முற்பிறப்பில்.

மேல்வினா. அப்படிக் கொலைத்தீமைகளைப் பண்ணினவன் சென்மாந்தரத்தில் நரகத்தை அனுபவித்து நரகசேடத்தால் மறு சென்மத்திலுந் துன்பத்தை அனுபவிப்பனென்று துணிந்தது எதினால்?

மேல்விடை. தொன்னூல் தெரித்தவாற்று ஈடாய ஒரோ வினைகள் இகத்தினும் உறலால் உண்மை. எ-து. ஒருவன் செய்த வலிய தீவினைகளானவை மறுமைக்கண் வந்து நரகத்தில் அழுத்துமாயினும் இம்மையிலும் வருத்துவதாகிய தம்முடைய வேகத்தைக் காட்டுமென்று மறைமொழி கூறுகையால் அவ்வுரை யின்படியே மிகுத்த பாவத்தின் வேகமானது செய்தவுடனே ஒருத்தனை வருத்தக் காணுதலின் மறுமைக்கண் நரகத்தில் அழுத்துமென்பதே சத்தியம். வேகமாவது யாதெனில், விஷ த்தை யுண்டானொருவனை அந்த விஷமானது வருத்திக்கொல்லு தலின்முன்பே [1] நெடிவுதோன்றுதல் போலவும், நெருப்பினாற் சூடு ண்டானொருவனுக்கு அது புண்ணுவதன் முன்பே எரிதல்போல வும், சிவத்துரோகாதி அதிபாதகமும் பிரமகத்தியாதி மகாபாதக மும் மறுமைக்கண் எரிவாய் நரகமாதிய நரகத்தில் அழுத்துதலின் முன்பே; இம்மையிற் செய்தவுடனே சித்தப்பிரமையாதி துக்கங் களும் பிரமகத்தியாதி துக்கங்களும் அடைதலெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம். * "குற்றொருவரைக் கூறைகொண்டு கொலைகள் சூழ்ந்த கள வெலாஞ்—செற்றொருவரைச் செய்த தீமைக ளிம்மையே வருந் திண்ணமே—மற்றொருவரைப் பற்றிலேன் மறவாதொழி மட நெஞ்சமே—புற்றரவுடைப் பெற்றமேறி புறம்பயந் தொழப் போதுமே." என்றும், சசிவர்ணபோதம். * "மிகமேவிய புண் ணிய பாவமெனும் வினையின் பயன் வேறோரு காலமுறா—திகமே வருமென் பதனுலுளநோ யெல்லா மிவனைச் [2] செறவெய்தினவே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. அப்படி இம்மைக்கண் ஒரு பாவத்தைச் செய்த வன் சரீராந்தத்தில் நரகத்தை அனுபவிப்பானென்று நீர் சொல்லு கிறது கூடாது; அஃது எத்தாலென்னில், இவ்விடத்திற் பாவாதி களைச் செய்தவன் இறந்துபோகவும் அவனைத் தகனம் பண்ணிப் போடவும் காண்கையால்?

---

1. நெடிவு - வெப்பம். 2. செற - துயர் செய்ய.

மேல்விடை, பலமருந்தற்கு அங்குலாங்கம் ஏயும். எ - து. புண்ணிய பாவங்களைப் பண்ணினவன் அவற்றினது பலன்களைச் சுவர்க்க நரகத்தின் கண்ணே அனுபவித்தற்குச் சரீராந்தத்திற் பாவப்பருவமானால் [1]பூததேகமும் புண்ணியப்பருவமானால் [2]பூதசார தேகமும் யமதூதர் ஒரு கணத்திலே உண்டு பண்ணுவார்கள். அந் தச்சரீரஞ் சுகதுக்கானுபவத்தைப் பொருந்தும்.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். * "அருந்துயர்க் குழியி னாழ்வாராகமே பாவத்தாரும்—பொருந்திய பூதத்தாலே யிமைத்திடும்போது தன்னுட்—புரிந்துவிண் புகுவாராகம் புண்ணி யத்தாலே யாகும்—பொருந்திய பூதசாரத் தொருகணப் பொழுது தன்னில்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. ஒருவன் இம்மையிலே செய்த பாவத்துக்கு ஏது வாய் மறுமையிலே ஒரு சரீரத்தை உண்டுபண்ணி நரகத்தில் வாதிப்பரென்பது எத்தினுக்கொக்கு மென்னில்; குற்றஞ்செய்த வன் தப்பிப்போகக் குறுக்கே வந்தவனை வாய்மேல் அடித்தானென் பதுபோலும்; ஒருவன் பசிக்கு மற்றொருவன் உண்டானென்பது போலும்; இப்படி அனேகமாக உலகத்தின்கண்ணே சொல்லும் பரியாச வார்த்தைகளுக்கு ஒக்கும். இந்தச் சரீரஞ் செய்த பாவத் துக்கு அந்தச்சரீரம் வாதைப்படுமென்றீர். அதற்கும் இதற்குஞ் சம்பந்தம் ஏது ?

மேல்விடை. அதிற்பாயும் இதில் அறிவு. எ-து. அந்தச் சரீரத்தின்கட் சென்று புகும் இந்தச்சரீரத்தினின்றும் புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஏதுவாகிய இதாகிதங்களைப் பண்ணினவனுடைய அறிவு.

இதற்குப்பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். *"திரணூறு [3] செளு கைபோற் சீவன் றீண்டியே—வருமுரு வதனைமுன் னுடலை மாற் றிடுந்—தருமமே பருவமேற் சாரும் வானினைப்—பருவ மேற் றீவினை நிரயம்பற்றுமே." என்பதனாற் காண்க.

மேல்வினா. அப்படி ஒரு சரீரத்தின்கண்ணே மற்றொரு சரீரத் தின்கணுண்டாகிய அறிவுசென்று புகுமென்னுமிடத்துத் தருண

---

1. பூததேகம் - யாதனா சரீரம். 2. பூதசாரதேகம் - தேவசரீரம்.
3. செளுகை – ஒன்றைப்பற்றி ஒன்றைவிட்டு நகரும் ஒரு புழு.

பருவத்தை யிச்சித்துடைய ஒருவிருத்தன் ஒரு தருண பருவன் இறக்கக்கண்டவிடத்து அவனது சரீரத்திற் பாய்தல்வேண்டும். அஃதில்லாமையின், ஒருசரீரத்தின் அறிவு மற்றொரு சரீரத்திற் புகுமென்றல் கூடாது.

மேல்விடை. இவண் வேறு உருப்புகலும் உளது. எ-து. இவ்விடத்தும் [1] பரகாயப்பிரவேசம் பண்ணுவாருமுண்டு.

மேல்வினா. அப்படிப் பரகாயப்பிரவேசம் பண்ணுதல் இவ்விடத்து நாங்கண்டேமில்லை. அதுவும் அம்மி பறக்கக்கண்டேன் என்பதுபோலும் உலககற்பனை கதை.

மேல்விடை. யாமும் காயம் இது கிடப்ப மற்றோருடல் கனவில் தினம்புகல் ஓர் காதையன்றே. எ-து. அப்படிப் பரகாயப் பிரவேசம் பண்ணுதல் இப்பொழுது இவ்விடத்திற் காணாமையால் கற்பனைகதை யென்றாயாயினும், நாடோறும் யாமெல்லோருஞ் சொப்பனத்தின் கண்ணே இந்தத் தேகத்தைவிட்டு வேறொரு தேகத்திற் பாய்ந்து எவ்விடத்துஞ் சஞ்சரித்தலால், ஒரு சரீரத்தின்கண் இருந்துள அறிவு மற்றொரு சரீரத்தின் கட்கன்மத்தாற் சென்று புகுமென்பதே உண்மையென் றறிவாயாக. எ-று.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி ⁕ " [2] பன்னக [3] மண்டசங்கள் பரகாயந் தன்னிற் பாய்வோர்—துன்னுதோன் முட்டையாக்கை துறந்து செல்வதுவே போல—வுன்னிய வுயிர்க ளேவுடல் விட்டு வானினூடு—மன்னிடு நனவு மாறிக் கனவினை மருவுமாபோல்." என்றும், திருமந்திரம். ⁕" நாகமுடலுயிர் போலுநல் லண்டசம்—போகு நனவைக் கனவின் மறத்தல் போ—லாகு மரனரு ளாற்சென் றருவினைக்—சேகு மிடஞ்சென் றிருபய னுண்மையே." அன்றியும், ⁕ 'காயுங் [4] கடும்பரி கால்வைத்து வாங்கல்போற்—சேயுமிடஞ்சென் றுலவவும் வல்லது—ஓயுந் துயிற்போல வொன்றைவிட்டங்கொன்றி—லேயுமவரென்ன வெய்திடுங் காயமே." என்றும், ⁕ " சொப்பனத் தியங்குகாயஞ் சூக்குமமத னூற்றாய்க்கு—நற்பயன் றுறக்கந் துன்ப நரகுபின் னனவைச் சார்த—லுற்பவ மிவைகணீங்கி யொன்றையு முணரா யாகி—நிற்

1. பரகாயப் பிரவேசம் - வேறு தேகத்தில் புகுதல்.
2. பன்னகம் - பாம்பு. 3. அண்டசம் - முட்டையிலிருந்துண்டாவது. 4. கடும்பரி - வேகக்குதிரை.

பன சுழுத்தி மேல்வை நிகழ்வசங்காரம்போலும்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

இ-து. கொலைத்தீமையுடையார் நரகம் அனுபவிக்குமிடத்துத் தத்தம் பாவத்தளவிற்குத் தக அவ்விடத்துண்டாகிய ஒரு பூததேகத்தைப் பொருந்துவரென்று சாதித்தது. (ச)

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் உலோகாயதன் கூறுகின்ருன்.

சொப்பனத்தின்கண் வேருருசரீரம் வந்து பொருந்துமென்ற வார்த்தை பழுது. கனவிலே தோன்றுவதெல்லாம் நனவின்கட்கண்ட நினைவாகு மென்றவார்த்தைக்கு உத்தரங் கூறுகின்ருர்.

காதறரு முருவிதுவான் பறத்தலின்ருங் கதற்கியல் பாய்க் காண்ட லானும், போதுறைவோ ணுதியர்கண் முக மாதி கனவிலியாம் பொருந்தா தானு, மோதுநினை வலவுணர்வா ருயிர்க்குணமிவ் வுடல்பிணத்தொன் றுணரக் காணேம், வாதமுள திலையுறக்கத் துணர்வுணர்வ துயிரெனக்கொண் மதித்தே சில்லோய். (5)

காதல் தரும் உரு இது வான்பறத்தல் இன்று ஆங்கு அதற்கு இயல்பாய்க் காண்டலானும் போதுறைவோன் ஆதியர்கள் முகமாதி கனவில் யாம் பொருந்தாதானும் ஓதும் நினைவு அல. எ - து. இவ்விடத்து நம்மால் இச்சிக்கப்பட்ட இந்தச் சரீரத்துக்கு ஒருகாலும் ஆகாயத்திற் பறக்குந்தன்மை யின்மையானும், கனவின்கண்ணே தோன்றிய சரீரத்துக்கு ஆகாயத்திற் பறக்குதல் இயல்பாய்ப் புதுமையும் அதிசயமுந் தோன்றக் காண்டலினுலும், பிரமாவாதியாகிய தேவதைகளுக்கு உண்டாகிய பலமுக முதலிய உறுப்புக்கள் நமக்குக் கனவின்கண் உண்டாகாமையாலும், சொப்பன தேகத்தை இச்சரீரத்தின் கண் கண்டு கேட்டிருந்தமையால் அந்த நினைவென்குதல் கூடாது. அதெப்படியென்னில், சொப்பனதேகம் பறக்கக்காண்கையாலும், இத்தேகத்துக்கு அஃதில்லாமையாலும், கண்டநினைவல்ல. அல்லது தேவதைகள் 1 ஆகாயகமனம் பண்ணுவார்களென்று கதைகளிற் கேட்ட

1. ஆகாயகமனம் - ஆகாயத்திற் செல்லுதல்.

நினைவென்னில், புராண காவியங்களில் பிரமாவாதி தேவதைக ளுக்கு அநேக முகங்களும் அநேகங்கண்களும் அநேகங் கைகளும் உண்டென்று கேட்டிருக்கின்றோம். ஆகையால், அவ்வடிவமும் நமக்குச் சொப்பனத்தின்கட் பொருந்தல் வேண்டும். அஃது இல்லாமையால், கேட்ட நினைவு மல்ல; ஆதலிற் சொப்பனத்தின் கண் வேறொரு தேகம் வருமென்பதே சத்தியம்.

இதற்குப் பிரமாணம். * "இவ்வுடல் கனவூ டெங்கு மியங்குரு வலவன் றென்ப—ரவ்வுடல் பறத்த லாற்கண் டுளநினை வல்லவாகு —மெவ்வமி லிமையோர் கேள்வி நினைவெனி லிந்திராதி—திவ்விய வுருக்கொளேமாற் றிகழ்ந்ததவ் வுருவே றென்னே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மேல்வினு. அப்படிச் சொப்பனத்தின்கண் இவ்விடத்திற் காணுதன கண்டேமாயினும், அதுவும் இத்தேகத்தின் குணமல் லது வேறொரு தேகமென்பது கூடாது. ஆதலின் ஒரு தேகத் தின் குணம் மற்றொரு தேகத்தின்கட் சென்று பொருந்துவதே யில்லை. உண்டென்னில், ஒரு ரத்நத்தினது காந்தி மற்றொரு ரத் நத்திற்சென்று பொருந்தவேண்டும். அஃதின்மையால், இச்சரீ ராந்தத்தில் இதனுடைய குணமாகிய அறிவு வேறொரு தேகத்திற் சென்று புகுவதுமில்லை.

மேல்விடை. உணர்வார் உயிர்க்குணம். எ - து. நீ ஒன்றின் குணம் ஒன்றிற்சென்று புகாதென்பது ஒக்கும். இங்ஙன முண் டாகிய அறிவு இத்தேகத்தின் குணமன்று. இத்தேகத்தின்கட் கன்மவசத்தாற் பொருந்தியிருந்துள ஓரான்மாவினுடைய குணம்.

மேல்வினு. நீர் இங்ஙனம் இத்தேகத்தின்கண் இதற்கு அன்னியமாய் ஒரு சீவனுண்டென்பது கூடாது. அஃதேனெனில், இங்ஙனம் காணப்பட்டுள்ள பிருதிவி - அப்பு - தேயு - வாயு என்னும் இந்த நான்கு பூதமும் நித்தியமாயுள்ளன. அவற்றுள் வாயு சலன குணத்தையுடையது ஆகையால் மற்றுள பூதங்கட்கு அதனோடு கலப்புண்டாகுதலின், இச்சரீராதிகள் தோன்றும். அப்படித் தோன்றினவென்பது எத்தாற்கண்டதென்னில்; மண் கடினமாயி ருத்தல்போல, சரீரத்தில் என்புதோலாதிகள் கடினமாய் மலந் தடித்து வீழ்தலினுலும், சலம் நெகிழ்ந்து பதஞ்செய்தலின் இரத் தாதிகள் நெகிழ்ச்சியுடையனவாய்ச் சலம் வீழ்தலினுலும், நெருப்

புச் சுட்டொன்றுவித்தலின் 1 உதராக்கினி அன்னபானாதிகளைச் சுட்டொன்றுவித்துத் தொக்கின்கண் வெப்புத் தோற்றுதலினாலும், வாயுச் சலித்துத் திரட்டுதலின் இச்சரீரத்துக்கு ஓடுதலாதி சலனத்தைப் பண்ணி நாசியாதிகளின் இயங்கக் காணுதலினாலும் அந்தப் பூதக்கலப்பு இந்தச் சரீரமென்பது பிரத்தியட்சம். பாக்கு வெற்றிலை சுண்ணாம்பு மூன்றும் கூடினவிடத்தில் ஒரு சிவப்புத் தோன்றுதல் போல, பூத சையோகத்தினால் முன்பில்லாத மனமுந்தோன்றும். இதுவன்றி, நீர்இந்தச் சரீரத்தில் ஒரு ஆன்மா உண்டென்னில், இப்படிப் பிரத்தியட்சமாகக் காணவேண்டும். அப்படிக் காணப்படாமையின், ஆகாசத் தாமரைப் பூவும் முயற் கொம்பும் ஆமை மயிரும் மணலிற் றைலமும் உண்டென்பதை யொக்கும். ஆதலின், ஆன்மா உண்டென்பதேயில்லை. இவ்விடத்துத் தோன்றும் உணர்வெல்லாம் தேககுணமே.

மேல்விடை. இவ்வுடல் பிணத்து ஒன்று உணரக்காணேம். எ - து. நீ இந்தத் தேகத்தின் குணம் அறிவென்னுமிடத்துப் பிணமான 2 அவதாரத்தில் தேகங் கிடக்கக் கண்டேம் - உணர்வு அங்ஙனங் கண்டிலேம். ஆதலின் உணர்வு தேகத்தின் குணமென்பது கூடாது.

மேல்வினா. பிணமான சரீரத்தில் வாயு நீங்குதலால், அக்கினி அவியும் அப்பொழுது அறிவுங்கெடும். அவைகள் நீங்கியது எவ்விதத்தாற் கண்டதென்னில், பிணத்தினாசியிற் காற்றுங் கண்டிலேம். 3 தொக்கில் வெப்பமுங் கண்டிலேம். ஆதலின், அவைகள் நீங்கியது உண்மை. நீங்குதலின், சரீரத்தின்கண் அறியாமையடையும்.

மேல்விடை. வாதம் உறக்கத்துஉளது இலை உணர்வு உணர்வது உயிரெனக்கொள் மதித்தேசு இல்லோய். எ-து. நீ இங்ஙனம் பிணமான காலையில் நீங்குமென்ற வாயு உறக்கத்தின்கண் நீங்காமேயிருக்கவும், அப்பொழுது தேகத்தின் கண்ணே பாம்பு ஏறிவருதலுஞ் சத்துருவருதலுஞ் சரீரம் அறியாமே கிடத்தலால், வாயு நீங்க அறிவு கெடுமென்பது கூடாது. ஆதலிற் கன்மவசத்தால் அவத்தைகடோறும் ஒடுங்கியும் உணர்ந்தும் வருவானோர் ஆன்மா உளனென்று அறிவாய் ஞானப்பிரகாசமின்றி இருளடைந்த புத்தியினையுடையோய் எ - று.

---

1. உதர அக்கினி - ஜாடர - அக்கினி - வயிற்றுத்தீ. 2. அவதரத்தில் - சமயத்தில். 3. தொக்கில் - தோலில்

இதற்குப் பிரமாணம் : சிவஞானசித்தி. * "உடலின் வேறு யிரே னிந்த வுடலன்றே வுணர்வ தென்னி—னுடல்சவ மான போது முடலினுக் குணர்வுண் டோதா—னுடலினின் வாயுப்போனு லுணர்ச்சியின் றுடலுக் கென்னி—னுடலினில் வாயுப்போகா துறக் கத்து முணர்வ தின்றே." என்றும், சிவப்பிரகாசவெண்பா. * "உடம்பு நீ யல்லை யுறக்கத்தி லெல்லா—மடங்கப் பிணமாகை யாலே - திடம்படவும்—வேறுதா னுண்டோ விடாதே யருந்து கின்ற—சோறுகாண் காயச் சுமை." என்றும், மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க.

இ-து. சொப்பனதேகம் இத்தேகத்துக்கு அன்னியமென்றும். இத்தேகங்களைக் கன்மவசத்தாற் பொருந்துவானோர் ஆன்மாவுள னென்றும், கூறியது.

இவ்வளவுஞ் சரீரமே ஆன்மாவென்னும் உலோகாயதனை மறுத்துச் சரீரத்துக்கு அன்னியமாய் ஒரு ஆன்மா உண்டென்றும், அவன் இம்மைக்கண் செய்த கொலைத்தோடத்தைச் சரீராந்தத் தில் வேறொரு தேகத்தைப் பொருந்தி நரகத்தில் அனுபவிப்பது உண்டென்றும், சாதித்தது. (ரு)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேல் 1 ஏசுமத வாதி கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் உலோகாயதன் கூறிய உரைபழுது. நீர் கூறிய வற்றுள்ளும் சிறிது ஒக்கும் சிறிது ஒவ்வாது. யாதொக்கும் யாதொவ்வாதெனில், நீர் கொலையாற்பாவம் உண்டென்பது ஒக் கும். எல்லாக் கொலையாலும் பாவம் உண்டென்பது கூடாது. அஃது எங்ஙனமெனின், மனுஷரை மனுஷன் கொன்றால், கொன் றவன் நரகத்தழுந்துவான். அஃது உண்மை. மிருகாதிகளைக் கொன்றதனால் பாவம் உண்டென்பதில்லை. அஃதேனெனில், மிருகாதிகளை மனுஷருக்கு உபகாரமாகக் 2 கர்த்தர் படைத்துக் கொடுத்தாரென்று 3 எங்கள் சத்தியவேதத்தில் இருக்கின்ற தென்று கூறிய அவனுடைய உரையை மறுத்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

1. ஏசுமதவாதி - கிருஸ்துவன். 2. கர்த்தர் - கடவுள். 3. சத்திய வேதம் - பைபில்.

தேசிறைமா னுடர்க்கெவையு மருளினுண்டீக் கீடமை யென் செய்வாய் மாந்தர்க், காசருள்வ தெனைவேங்கை யாதி யச்சா திகளவர்சொற் கடங்கு மாறென், காசடைந்திம் முறையுமோரோர் காற்றிரிவ தெனைமுனஞ்செய் கருமந் தன்னுற். பேசுமச ராதியுறு வுயிர்க ளூற லுண்மையுன் சொற் பிழையா மன்றே (௬)

தேசு இறை மானுடர்க்கு எவையும் அருளின் உண்டு ஈக் கீடம் ஐ என் செய்வாய். எ-து ஞானரூபியாகிய ஈசுரன் மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதிகளைப் படைத்தானுகில், மலத்தின்கண் ஈயால் உண்டாகிய நுண்ணிய புழுவும் மற்றும் பரமாணுவினும் நுண்ணிய செந்துக்களும் உனக்கென்ன பிரயோசனத்துக்கு வரும். அவைகள் அப்பிரயோசனமென்னில், கருத்தா ஞானமயனென்பது கூடாது.

இதற்குப் பிரமாணம்: [1]ஏசுமத நிராகரணம். * "அறிகிலை நரர்க்காய்வேண்டி யளித்தனன் மிருகமாதி—யிறையவ னென்றுயோரீ யீன்றிட மலமீ தாருஞ்—சிறுபுழு விரையுருதென் செய்குவை யதனை நோக்க—வறிவரு நுணியதேகி யனந்தநீ யவையென் செய்வாய்." என்பதனுற்காண்க.

வாதியுத்தரம். சீவன்களிலே சிறியவைகளெல்லாம் பெரியவைக்கு இரையாய் ஒன்றுக்கொன்று வேண்டியிருத்தலின், எவையும் [2]பாரம்பரியத்தில் மனுஷருக்கு உபகாரமாகப் படைத்ததே.

மேல்விடை. வேங்கையாதி மாந்தர்க்கு ஆசு அருள்வது எனை. எ-து. மனுஷருக்கு உபகாரமாகப் படைத்த மிருகவர்க்கத்துள் சிங்கம் புலி யானை கரடி பாம்பு தேள் முதலியவைகள் மனுஷருக்கு இதப்பிரயோசனத்துக்கு வாராமல் வருத்துதலுங் கொல்லுதலுஞ் செய்தலால் உபகாரமாகப் படைத்ததென்பது கூடாது.

---

1. ஏசுமத நிராகரணம் என்னும் நூல், சதுரகராதி யியற்றிய வீரமாமுனிவரென்னும் கிருஸ்துவரை. கவிச்சக்கிரவர்த்தியாகிய ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் கண்டித் தெழுதியதாமென்பர்.

2. பாரம்பரியத்தில் - முறைமுறையில்.

மேல்வாதி யுத்தரம். கருத்தா ஆதியிலே ஒரு மனுஷனைப் படைத்து மிருகாதிகளும் அவனுக்கு அடங்குவனவாகப் பண்ணி இன்னபடி நடவென்று ஒரு புத்தியுங்கூற; அவன் அந்தப் புத்தியின் வழி நடவாமல் தவறு செய்தலால், மிருகாதிகள் உனக்கு அடங்காமற் போகவென்று சபித்தலின், அவனுக்கும் அவனது சந்ததியாகிய மனுஷருக்கும் மிருகாதிகள் அடங்காமற்போயின.

மேல்விடை. அச்சாதிகள் அவர்சொற்கு அடங்குமாறு என். எ-து. அங்ஙனம் சாபத்தால் மிருகாதிகள் அடங்காவிடின் ஆடு மாடு எருமை பன்றி நாய் கோழி முதலிய சில சீவன்கள் மனுஷருக்கு அடங்குதலால் சபித்தது பொய்யாம் சாபந் தவறிற்றென்னில், கருத்தா [1] அசத்தனும். ஆதலிற் சபித்ததேயில்லை.

இதற்குப்பிரமாணம்: ஏசுமத நிராகரணம். * "வாய்திறந்தலறும் வேங்கை வல்விட முமிழ்பாம்பாதி—நேயமற் றெவர் கூற்றுய நிகழ்வதெ னுலகத்தந்நாட்—யேவ னுதிக் கோதுஞ் சொன்னெறி யடங்கா தென்னி—னுயகோ வாதிமாந்தர்க் கடங்கிய விதமென் கொல்லோ." என்பதனுற் காண்க.

மேல்வாதி யுத்தரம். அங்ஙனஞ் சாபந் தவறிற்றென்பதில்லை. மனுஷருக்குப் புலியாதிகள் அடங்காமலும் மாடு முதலிய அடங்கவுங் கருத்தாவினது சாபமே.

மேல்விடை. இம்முறையும் காசு அடைந்து ஒரோர் கால் திரிவது என்னை. எ-து. நீ இங்ஙனங் கூறிய முறைமையும் பழுதுடைத்தாக, ஒருகாலத்திற் பாம்பு முதலியன ஒருவனுக்கு அடங்குதலினும் பசு முதலியன ஒருவனைக் கொல்லுதலினும் அதுவுங் கூடாது. ஆதலின் மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதிகளைப் படைத்ததேயில்லை.

இதற்குப் பிரமாணம். ஏசுமத நிராகரணம். * "சொல்லினனவர்க் கச்சாதி யடங்கவுந் துயரஞ் செய்தே—கொல்லமற்றையவு மீசனென் றிடிற் கொடுநா காதி—நல்லவாவோரோர் காலத் தடங்கலா னவிலச் சாதி—யல்லல்செய் திடலாற் றீயோ யறைந்த சொற் பழுதேயாகும்." என்பதனுற் காண்க.

---

1. அசத்தனும் - சாமர்த்தியமில்லாதவனும்.

மேல்வாதி யுத்தரம். அங்ஙனமாயில் கருத்தா 1 பட்சவாதியாம்; சர்வசீவன்களையும் ஒரு படித்தின்றி 2 ஊர்த்த யோனியாகவுந் 3 திரியக்கு யோனியாகவும் படைத்தமையால்.

மேல்விடை. உயிர்கள் முனஞ்செய் கருமந்தன்னால் பேசும் அசராதி உரு உறல் உண்மை உன்சொல் பிழையாம் அன்றே. எ - து. ஆன்மாக்களெல்லாம் ஒருவருக்கு ஒருவர் அநாதி 4 சென்மாந்தரங்களிற் செய்த இதாகிதங்களினுண்டாகிய புண்ணிய பாவத்தினாலே இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட சராசர வடிவங்களைப் பொருந்துதல் சத்தியம். ஆதலின், உன்னுடைய வேதம் சத்திய வேதமாகாது அசத்தியவேதமாயிற்று. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். * "புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்—பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்—கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்—வல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்—செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்து—ளெல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தே னெம்பெருமான்." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இ - து. ஈசுரன் மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதிகளைப் படைத்தானென்பது அசத்திய மென்றும், ஆன்மாக்கள் கன்மத்தால் நானாரூபம் பெற்றது சத்தியமென்றும், கூறியது. (சு)

இப்படிக் கூறிய சைவ சித்தாந்தியை நோக்கி 5 வாமி கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் ஆன்மாக்களெல்லாம் கன்மவசத்தினாலே சராசர வடிவம் அடைந்தார்களென்றும், கொலையினாற் பாவம் உண்டென்றும், கூறியது ஒக்கும். ஏசுமதவாதி கூறிய உரைபழுது. கொலையினாலே பாவம் உண்டாயினும், சிறிதிடத்து உண்டு. சிறிதிடத்து இல்லை. அதுவும் மேலே உம்முடைய வசனத்தினாலே தானே அறிவிக்கின்றேன். நீர் இப்பொழுது இந்த ஒரு வினாவிற்கு உத்தரம் கூறல் வேண்டும். அஃது யாதெனில் சராசரங்களெல்லாம் சீவனென்றீர். அவற்றுள் அசரமாகிய மாமுதலிய

---

1. பட்சவாதி - ஒரு பக்கத்திற் பிரியன். 2. ஊர்த்தயோனி - தேவமனுடப் பிறப்புகள். 3. திரியக்குயோனி - மிருகப்பிறப்பு 4, சென்மாந்தரம் - முற்பிறப்பு. 5. வாமி - தேவிபக்தன்.

சீவன்களை நீர் கொன்று அருந்துகின்றீர். அவற்றினால் உமக்குத் தோஷமில்லாதது என்னை. கூறும் என்ன, மேல் உத்தரங் கூறுகின்றார்.

பிழையுறுதல் சிறிதசராக் கொலையதனாற் சராக்கொலை யிற் பெருகா திங்ங, னிழிவுதரும் பருவமடை தலினாற்கீ ராதியைந்து மீயுந் தூய, வழகியவா னூனயின்றோன் கீழெ னமேலாவர்குறைந் தடைபா வத்தான், முழுமலப்பன் றியையருந்தும் புலையர்பன்றிக் குறும்பருவ முறையி னுமால் (7)

அசராக்கொலையதனால் பிழையுறுதல் சராக்கொலையில் பெருகாது சிறிது. எ - து. சராசரமெல்லாம் சீவனாதலில் அசராக் கொலையினாலும் பாவமுண்டென்பது நிச்சயம். பாவம் உண்டாயினும்; சராக்கொலையிற் பாவம்போல மிகுதியில்லை. [1] கிஞ்சித் பாவம்.

மேல்வினா. சீவன்களெல்லாம் சமமாயிருக்க அசர சீவ கொலையிற் பாவங் குறைந்திருப்பானேன் ?

மேல்விடை. இழிவுதரும் பருவம் அடைதலினால் இங்ஙன். எ - து. அந்த அசரசீவிகள் இங்ஙனங் கூறப்பட்ட [2] எழுவகைத் தோற்றத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினையுடைய வாதலினால், பாவங் கொஞ்சமே.

மேல்வினா. அப்படிப் பருவத்தினது உயர்ச்சி தாழ்ச்சியாற் பாவம் ஏறிக் குறைந்திருப்பதற்குத் திட்டாந்தம் யாது?

மேல்விடை. கீர் ஆதி ஐந்தும் ஈயும் தூய அழகிய ஆன் ஊன் அயின்றோன் கீழென மேலாவர் குறைந்து அடை பாவத்தால் முழுமலப் பன்றியை அருந்தும் புலையர். எ-து. பால் தயிர் நெய் கோசலம் கோமய மென்னும் பஞ்ச [3] கவ்வியங்களையும் உலகின் கண் வழங்காநிற்கும் நிர்மலதேகியென்னுஞ் சிறப்பினையுடைய பசுவினது மாமிசத்தைப் புசித்தோன் தாழ்ந்தகுலமாக, அவனி

1. கிஞ்சித் - அற்பம். 2. எழுவகைத்தோற்றம் - தேவர், மக்கள், விலங்கு, புள், ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, தாவரம். 3. கவ்வியம்-கோவி லிருந்துண்டாவது.

னும் உயர்ந்த குலமென்று சொல்லப்படாநிற்பர்கள் முழுமலதேகி யாகிய பன்றி மாமிசத்தைப் புசியாநிற்குஞ் சண்டாளர். பன்றிக் கொலையாற் பாவங்குறைதலின்.

மேல்வினா. பன்றியிற் பாவங்குறையவேண்டியதென்?

மேல்விடை. பன்றிக்கு உறும்பருவமுறையின் ஆமால். எ-து. பன்றி மிருகவர்க்கத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினை யுடைய தாகையா லெனக் கொள்க. எ-று.

பசு பஞ்சகவ்வியங்களையும் வழங்கும் நிர்மலதேகி என்பதற் குப் பிரமாணம்: திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம். * "ஆவினி லைந்து மமர்ந்தாய் நீயே யளவில் பெருமை யுடையாய் நீயே— பூவினி னாற்றமாய் நின்றாய் நீயே போர்க்கோலங் கொண்டெயி லெய்தாய் நீயே—நாவி னடுவுரையாய் நின்றாய் நீயே நண்ணி யடியென்மேல் வைத்தாய் நீயே—தேவ ரறியாத தேவனீயே திருவையா றகலாத செம்பொற்சோதீ." என்றும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம். * "மாவையு ரித்ததள்கொண் டங்கமணிந்த வனை வஞ்சம னத்திறையு நெஞ்சணு காதவனை—மூவரு ருத்தனதா மூலமுதற் கருவை மூசிடுமால் விடையின் பாகனை யாகமுறப்— பாவகமின்றி மெய்யே பற்றுமவர்க்கமுதைப் பானறு நெய்தயிரைந் தாடுப ரம்பரனைக்—காவலெ னக்கிறையென் றெய்துவ தென்று கொலோ கார்வயல் சூழ்கானப் பேருறை காளையையே." என்றும், சிவதருமோத்தரம் * "இங்கு மின்சுவையீயுமி றைஞ்சுவார்க்— கங்கு மின்ப மடைகைக்குக் காரணம்—பொங்கு தண்புன லுண்டுபுற் றின்றுநன்—மங்கலந் தருங் கோவெனும் வான்பொருள்." என்றும், சிவஞான தீபம். * "பொற்பமரும் பாற்கடலி னுற்பவமாஞ் சுரபி புகவிலதன் கோமயத்திற் [1] கூவிளந்தா னுளவா—மற்புதமாந் திருமகளவ் வில்வமதிற் பொருந்து [2] மகிலாரம் பளிதமத [3] னளைய தனி னுளவாங்—கற்பமருஞ் சுராமுத [4] நவநீதத் துதிக்குங் கதிரு டனே செந்நெலதன் பாலதனிற் றோன்றுஞ்—சொற்பயில்குங் குலியமறை யுற்பலநீ ரதனிற்றோன்றியிடும் ரோசனையு மதனுதரத் துதிக்கும்." என்றும், காசிகாண்டம். * "ஆன்குளப் படியிற் றோன்று மருந்துகடோயப் பெற்ற—வூன்பயி லியாக்கை கங்கை தோய்ந்ததா மருப்பினுச்சி—வான்புனற் கடவுட் பேரியா றிருக்

1. கூவிளம்-வில்வம். 2. அகில் ஆரம்பளிதம் - அகிற்றரு, சந்தன தரு கர்ப்பூரம். 3. அளை - தயிர். 4. நவநீதம் - வெண்ணெய்.

கும்வா னிலவு காலுங்—கூன்பிறை முடித்த செல்வி கொம்பிடை. வதியுமாதோ.'' என்றும், பெரிய புராணம். * "சீலமுடைய கோக்குலங்கள் சிறக்குந் தகைமைத் தேவருடன்—காலமுழுது முலகனைத்துங் காக்குமுதற் காரணராகு—நீலகண்டர் செய்யசடை நிருத்தர் சாத்து நீறுதரு—மூல மவதாரஞ் செய்யு மூர்த்த மென் றான் முடிவென்னே.'' என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

பன்றி முழுமலதேகி என்பதற்குப் பிரமாணம்: * ஏறாத மேட்டுக் கிரண்டு துலையிட்டாற்போற்—பேறாயே னங்கோழிப் பேரிட்டு—மாறாத— புன்மக்கள் வாயிற் புலையர் மலமிறைக்க— நன்மக்கள் கண்டு நகும். என்றும், * "பன்றிதுன் மலமுண்டா லென்பரந்துறு துடலமெங்கு—மென்றிருந் தனையோ பேதாயிளைத் தது பருக்குமாறே—னன்றியு நோய ராணால பத்தியமடையக் கண்டு—முன்றனு ளுணராய் நாளுமுண்டனை மலமீதுண்மை.'' என்றும், * அசுத்தமாமலத்தை யேதின் றவத்தினா லுடலந்தாங்கு —மசுத்தமாம் பன்றியாதி யருந்திமா நரகத்தாழு—மசுத்தருஞ் சுத்தர்போல வருவருப் புடையராகி—யசுத்தமா நிலத்திற் கீரை யாதிதீதென்ப தென்னே.'' என்றும், * கூறுநாய் கழுதை பன்றி கோழியு மலத்தைத் தின்னும்—வீறுடன் கழுதை நாயை விரும்பியே தின்னா தென்கொ—றேறியே தெளிந்து பார்க்கிற் றீதான மலமாமெல்லாம்—வேறுமோர் நரகத் தெல்லை விதிக்கவு மிவர்க்கு வேண்டாம்.'' என்றும், * "தம்மினு முயர்ந்தோர் கீழோர் தமதிலத்தறலுண் டாரே—லம்மவங் கவருங் கீழென்றவர் மனைப் புனலுமுண்ணா—விம்மனி தர்கடாஞ் சீச்சீ யீனர்தம் மலத்தையுண்டு—விம்முடற் பன்றியாதி விரும்பியுண் டுவப்ப தென்னே.'' என்றும், வருவனவற்றாற் காண்க.

பன்றியாதிகளை உண்டோரும் புலையர் என்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். * "கொலைவினையராகிய மாக்கள் புலைவினையர்—புன்மை தெரிவா ரகத்து.'' என்றும், சிவவாக்கியர் * "புலையரைப் புலையரென்னும் புத்தியற்ற மாந்தரே—புலையனார் மலம்புசிக்க நாடுமீது புத்தியோ—புலையருக்கு ளொக்குமும்மை யென்று ரைத்த புல்லரும்—புலைய ராகிநரகி னுட்புகுவ ரையராணையே,'' என்றும், * "ஈவானே தெய்வ மிரப்பே யிழிவரவென்—றாய்வானே நூலின் பயனறிவான் - பேய்வாழுங்—காடே கரப்பவர் தம் மில்லங்கடும்புலையன்—வீடே 1 விடக்குண்பான் வீடு.'' என்றும், * "பறையரைப் பறைய ரென்று பறைந்திடு மனிதர்கேளீர்—

1. விடக்கு - ஊன்,

பறையர்தம் மலத்தைத் தின்ற பன்றியைப் புசிப்ப தென்னே—கறையதே யாகு மந்தக் கறிதனைக் கலத்தினிட்டு—மறையவே வைத்துத் தின்னுமனிதரே பறையர் கண்டீர்.'' என்றும், புலையென்னும் புலைதீரப் புனலென்னும் புனன் மூழ்கி—யலகின்ற முழுமூட ரறிவென்ன வறிவென்ன—புலையன்றன் மலமுண்ணு மெமையுண்ணும் புலையர்க்குக்—குலமென்ன நலமென்ன கூகூவென் றனகோழி.'' என்றும், மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க. பன்றி மிருகவர்க்கத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினையுடையது என்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவிளையாடல். *"அன்றியும் பெருமை மிக்க வலகில்யோ னிகளிற் றோயா—தென்றுமே லாக வோங்குந் தலைவனீயிருந்த பொல்லாப்—பன்றியு நாற்கா லுள்ள பல்பெருஞ் சாதிக்கெல்லா—மொன்றிய கடைய தன்றோ வுளத்திடை யோருங் காலே.'' என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இ-து. சராசரபேதம் உணர்த்துவான் பருவத்தாற் பசு உயர்ந்ததென்றும், பன்றி தாழ்ந்ததென்றும், கூறியது. (எ)

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் வாமி கூறுகின்றான்.

பசுவும் பன்றியும் மிருகசாதிய பேதமாயிருக்கப் பருவபேதம் வருவானேனென்றவளவில் அவனை நோக்கி மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

முறைமைதெரி யந்தணரும் புலையருமா னுடரென
வின் மொழிந்த வானுஞ், செறிமலப்பன் றியுமிருக மெனப்
படுமாங் கவர்கொலையிற் றிகழா நிற்கு, நிறைவினொடு
குறைவெனவான் பன்றியிவற் றருங்கொலைக்க ணிகழும்
பாவ. மறிஞரிவை யெனக்கொலைமை யசரமதற் குறைதரு
மென் றறைவ ரன்றே. 8

முறைமைதெரி அந்தணரும் புலையரும் மானுடர் எனவின், மொழிந்த ஆனும் செறிமலப்பன்றியும் மிருகம் எனப்படும். எ-து. வேதாகமவிதிகளை அறிந்த பிராமணரும் அவைகளை அறியாத புலையரும் மனுஷசாதியென்று சொல்லப்படுதல்போல முற்கூறிய நிருமலதேகியாகியபசுவும் 1 சமலதேகியாகிய பன்றியும் மிருகசாதி

1. சமலம் - மலத்தோடு கூடியது.

யென்று சொல்லப்படும்.—பாவம் ஆங்கு அவர் கொலையில் திகழா நிற்கும் நிறைவினொடு குறைவு என ஆன் பன்றி இவற்று அருங் கொலைக்கண் நிகழும். எ-து. இங்ஙனம் பாவமானது மனுஷக்கொலைகளுள் பிரமக்கொலையிலே ஏறியும் நீசக் கொலையிலே குறைந்தும் இருத்தல்போல, மிருகங்களுள் பசுக்கொலையிலேறியும் பன்றிக்கொலையிலே குறைந்தும் இருக்குமெனக்கொள்க. இவையென அசரமதில் கொலைமை குறைதரும் என்று அறிஞர் அறைவர் எ-து. இத்தன்மைபோலச் சரக்கொலையிலே பாவம் ஏறியும் அசரக்கொலையிலே குறைந்தும் இருக்குமென்று சொல்லுவர் அறிவுடையோர். எ-று.

பிராமணரும் பசுவும் உயர்ந்த பருவத்தினையுடைய என்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். * "அரனுதி யொருமூவர ரமரேசர் மருமானு—மொருவாம லுறைவார்க ளுமையாதி மடவாரு—மரிதாய மறையோர்க ளுடலாவி னுடலார்வ—மொருவாது வழிபாடு புரிவார்க ளுயர்வாரே." என்றும், காசிகண்டம். * "உறுபுல னடக்கி வேத நெறிவழி யொழுகிநின்ற—[1]வறுதொழிலோருமானுங் குலமொன்று மவருளாய்ந்து—மறுவறு மறையோர் தம்பான் மந்திர மனைத்தும் வைத்தேன்—றுறுவிடையவிக ளியாவுந் தோமறத் தொகுத்து வைத்தேன்." என்றும், வருவனவற்றாற் காண்க.

இ - து. [2]பிரமகத்தியிற் கோகத்தியிற் பாவம் ஏறியும் நீசக் கொலையிற் பன்றிக்கொலையிற் பாவங்குறைந்தும் இருத்தல் போலப் பருவபேதத்தாற் சரக்கொலையிற் பாவம் ஏறியும் அசரக்கொலையிற் பாவங்குறைந்தும் இருக்குமென்று சாதித்தது (அ)

பின்னும் வாமியை நோக்கி அசரக்கொலையிற் பாவங் குறையுமென்பதற்கு மேலும் ஒருத்தரம் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

அன்றியுந்தா வரவுருவஞ் சரமதுபோற் குறைப்பினுயி ரகலா பாவங், குறைறியுற லுண்மையவை குருவாதிக் களித்துணவக் கொலைமை தன்னை, டொன்றியுழ வாதியிற்சார் பாவமுந்தேய்ந் தழியுமன் னோர்க்கூட் டொணுது, னன்ற

1. அறுதொழில் - ஓதல் ஓதுவித்தல் வேட்டல் வேட்பித்தல் ஈதல் ஏற்றல். 2. பிரமஹத்தி கோகத்தி-பிராஹ்மணக்கொலை கோவின் கொலை.

றிகண் ணப்பரினம் பனைச்செருப்பா லுதைப்பதேவ னல மில் லோயே. (9)

அன்றியும் தாவர உருவம் சரமதுபோல் குறைப்பின் உயிர் அகலா பாவம் குன்றி உறல் உண்மை. எ - து. தாழ்ந்த பருவத் தினாலே அசரக்கொலையிற் பாவங் குறைந்திருக்கு மென்ப தன் றியும், பின்னும் ஒரு விதத்தாலும் அக்கொலையிற் பாவங்குறையு மென்று கூறப்படும். அதுஎதினா லென்னில், அசரவடிவங்களா னவை சரவடிவங்களைப்போலக் குறைக்கருவிகொண்டு குறைக்கு மிடத்து நாசத்தையடையாது பின்னுங் கிளைத்தெழுதலானும், தறித்த கோட்டினை மற்றோரிடத்தில் வைக்க அதுவுந் தளிர்த்த லானும், அக்கொலையால் வரும் பாவஞ் சரக்கொலையிற் போலாது குறையுமென்பதே சத்தியம்.

இதற்குப் பிரமாணம் : புலான்மறுத்தல். *" மரக்கோட்டைக் [1]காதிவந்து வைத்தான் மரமு—மரக்கோடுந் தானிரண்டாய் வாழுஞ் - சரிக்கின்ற—வோருயிரின் கால்வாங்கி யோரிடத்தே வைத்தான்மற்—றீருயிர்தா னுமோ வியம்பு." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மேல்வினா. அப்படி அசரக்கொலையாற் பாவம் அற்பமாய் வரினும் நாடோறும் வந்து கூடுதலாற் சரீராந்தத்தில் அநேகமா கச் சுமக்கும். அஃதன்றியும், அசாமுயற்சியா லுண்டாகுஞ் சரக்கொலைகளும் அனந்தமாதலின், அவற்றினது பலத்தினை நீர் அனுபவியாது நீங்குமாறெங்ஙனம் ?

மேல்விடை. அவை குருவாதிக்கு அளித்து உண அக்கொ லைமை தன்னோடு ஒன்றி உழவு ஆதியில் சார் பாவமும் தேய்ந்து அழியும். எ-து ஒரு விவேகியானவன் அசரபதார்த்தங்களை வேதா கமங்களில் இல்லறத்திற் கோதிய தருமம் வழுவாமல் தேவர் அதிதி அனல் தேசிகர் என்னும் நால்வகையோர்க்கும் முன்னூட் டிப் பின்னுண்பானாகில், அன்னங் காய் தழை முதலிய அசரக் கொலையால் வருந்தோஷமுமற்று, உழுதல் கூலிவேலை செய்தல் வாணிகஞ் செய்தல் சினமிகுத்தல் அசத்தியங்கூறல் வீடுதூர்த்தல் மெழுகுதல் நெருப்புமூட்டல் தண்ணீர் கவர்தல் நெற்குத்துதல்

---

1. காதி - வெட்டி.

என்பன கூடப் பத்துவிதத்தான் வரும் பாவமும் அவ்வக்காலத்தில் நட்டமாதலின், அவனுக்கு சரீராந்தத்திற் சுமக்கும் பாவமேயில்லை.

இதற்குப் பிரமாணம் : சைவசமயநெறி. * "1 தேவாதிதியன நேசிகர்க்கென் 2 நட்டவனந்—தேவருல கத்திலமிர்தென்." என்றும், சிவதருமோத்தரம். 7 * " தலத்துழல் கூலிவேலை சந்தையிற் கொண்டு விற்கை—குலைத்தசொற் கூட்டுங் கோப மசத்தியங்கூழ லுள்ளு 3 மலக்கிடன் மெழுகலங்கி யாக்கனீ ரரிசி யென்றே—யிலக் கியத்தியம்பும் பத்துந் தமக்கெனிற் பாவ மீட்டும்." அன்றியும், * ' தேசுறு சிவாதிபூசைக் கெனவிவை தம்மைச்செய்யி—னுசமாம் பாவபேதந் தம்மையே நாடிச்செய்யிற்—பாசமாய் நரகபேதப் படு குழிப் படுத்தி யென்று—மூசல்போலுழல்வித்தாக்குந் துயரினுக் களவுமுண்டோ." அன்றியும், * " அட்டவை தம்மைச் சொன்ன நால்வரு மருந்த வன்பா—விட்டுமிக் கதனை யுண்கை யமுதமீயாதே யுண்கை—கட்டமுங் கடுவுமாவி கழிந்தவூன் காயந்தானு—மொட் டியே யுடலிற்றோன்றும் புழுவுமென்றோழிக வோர்ந்தே." அன்றி யும், * " இறவாதிருக்கச் செய்யு மருந்தியாதே யெனினு மில்லகத் துத்—துறவா திருந்தாரனைவரொடுந் துய்த்தல் கடனே துயக்குற் றுப்—பிறர்சொல் பழியும் பேணுதே பெரியோர் தமக்கு நாணுதே—சிறிது மிரக்கஞ் செய்யாதே தானே யருந்துஞ் சிதடனுமே." என்றும், காசிகாண்டம். * " தேவர் 4 தென் புலத்தோர் துறந்தவர்க் களித்த சேடநல் லமிர்தினு மினிதா—மியாவரே யெனினு மதிதிய ரிறந்தோ ரிமையவ ரிங்கிவர்க் கின்றிக் 5 கூவல்போ லாழ்ந்த பாழ் வயி றதனிற் கொட்டுதற் கமைத்த வெண்சோறு—நாவுறை புழுவா மெனமறை யனைத்து நவின்றிடு மென்பர்நன் குணர்ந்தோர்." அன்றியும், * " உம்பர்வேதியர் விருந்தினரை யூட்டி நுகரார்—தம் பசிக்கன றணிப்ப 6 நனிதுய்த்த விவரை—வெம்பு கண்டக ருளத் தின்மிக வெம்மை புரியுங்—கும்பிபாகநர கத்திடை குளிப்ப வெறி வாய்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மேல்வினு. இம்முறைமை மாமிசத்தை நிவேதித்தால், குரு வாதிக்கு அர்ப்பிதமாகாதோ?

மேல்விடை. அன்னோர்க்கு ஊன் ஊட்டொணுது. எ-து குருவாதி நால்வர்க்கும் மாமிசத்தை நிவேதிக்க வொண்ணுமையின்

---

1. அதிதி - முன்பின்அறியாது அகாலத்தில்வந்தவன். 2. அட்ட-சமைத்த. 3. அலக்கிடல் - பெருக்கல். 4. தென்புலத்தோர் - பிதுர்க்கள். 5. கூவல் - கிணறு- 6. நனிதுய்த்த - நன்ருக அருந்திய. 7. உழல் - உழுதல்.

அது செய்தலிற் சரக்கொலைமை நீங்குதல் கூடாது அஃதென் போலவெனில், ஒருவன் ஒரு குற்றஞ்செய்து அக்குற்றத்தை நீக்கும்பொருட்டு இராசாவைப் பிரார்த்திக்கச் செல்லுமளவில் அந்த அரசனுக்குப் பிரீதியில்லாத காரியத்தைச் செய்துகொண்டு போனானேயாகில்; முன்பு அவன் செய்த குற்றமும் தீராது பின் புந் தண்டிக்கப்படுவான். அது போலப் பிரீதியில்லாத மாமிசத்தை ஈசுராதி தேவதைகளுக்கு நிவேதித்தால், சரக்கொலைமையுந் தீராமல் 1 அநர்ப்பிதமாதலின் அதிபாதகமும் வரும்.

மேல்வினா. மாமிசம் ஈசுவரப்பிரீதியன்றென்பது கூடாது. முன்பு கண்ணப்பர்நிவேதித்திருத்தலின்.

மேல்விடை. நன்று அறி கண்ணப்பரின் நம்பனைச் செருப்பால் உதைப்பது எவன் நலம் இல்லோயே. எ - து. கண்ணப்பர் மாமிசமிட்டு முத்தி பெற்றாரென்பது சத்தியம். அதுபோலப் பிறரும் மாமிசத்தை நிவேதித்தல் கூடாது. அதேனெனில், கண்ணப்பர் பூர்வசன்மத்திற் செய்த தபோபலத்தினாலே ஒரு காலத்திற் காளத்தியீசுரரைக் கண்ட மாத்திரத்திலே பேயின்கட் பிடியுண்டானொருவனுக்கு அவனது சரித்திரம் பேயின் சரித்திரமாகி நின்றதுபோலக் கண்ணப்பருடைய சரித்திரமெல்லாங் காளத்தியீசுரருடைய சரித்திரமாக நிற்றலால்; அவர்க்கு மோக்ஷங் கைகூடிற்று. அவர் உன்னைப்போல ஒரு ஆசாரியனை அடைந்து இது பாவம் இது புண்ணியம் இது செய்யலாம் இது செய்யலாகாது, என்று ஒருகாலுங் கேட்டறிந்தவருமல்லர். அவர் முன்பு பழகியிருந்த பழக்கத்தைப் பின்னும் பத்திமிகுதியினாற் செய்தனர். அவர்போல ஒருவன் ஈசுரனுக்கு மாமிசம் நிவேதிப்பானாகில், வாய் நீரால் அபிஷேகம் பண்ணிச் செருப்புக்காலால் உதைப்பதுஞ் செய்யவேண்டும். அப்படியுஞ் செய்யலாமென்று ஒருவன் நினைத்தானாகில், அவன் போய் விழும் நரகத்திலே பின் வீழ்வார் ஒருவருமில்லை. ஆதலின் கண்ணப்பருடைய பத்தியை நீ விதியென்று பிரமாணித்தல் கூடாது. மிகுதியும் நல்லறிவடையாத தீயோனே. எ-று.

இ - து, எவ்விதத்தானும் அசரக்கொலையிற் பாவங்குறையுமென்றும், அக்கொலைமையும் ஈசுராதி பூசையாலே கெடுமென்றும், மாமிசம் நிவேதித்தல் அவர்களுக்கு ஆகாதென்றும், கண்ணப்பர் செயல் பத்தியென்றும், கூறியது. (கூ)

1. அநர்ப்பிதம் - நிவேதிக்கத்தகாதது.

பின்னும் வாமியை நோக்கிப் பத்திமார்க்கத்தை விதிபோலப் பிரமாணித்தல் கூடாதென்று மேலும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

நலந்தருதா தையைவதைத்து முத்திபெற்றோ ருளரெனிலிஞ் ஞாலத்தூடே, கலந்துமுத்தி யடையு நர்க்கெல்லாமதுவேவா, கதியுலகங் கடந்த பத்தி, வலந்தனைநீ விதியெனக் கூறுதல் பழுதூன் றனையிமய வரைமா துக்கிந், நிலந்தனிற்பத் திரைமுதலாஞ் சத்திகட்கும் வரைவெனினீ நிகழ்த்த தீதே. (10)

நலந்தரு தாதையை வதைத்து முத்திபெற்றோர் உளரெனில் இஞ்ஞாலத்தூடே கலந்துமுத்தி அடையுநர்க்கு எல்லாம் அதுவேவா கதி உலகங்கடந்த பத்திவலந்தனை நீ விதி எனக்கூறுதல் பழுது. எ - து. உலகத்தின்கண் ஒரொருவர் பத்திமிகுதியாற் செய்த சரித்திரங்களை நீ விதியென்று ஒருகாலும் பிரமாணித்தல் கூடாது. அதேனென்னில், சண்டேசுரநாயனார் பிதாவைக்கொன்று முத்தியடைந்தாரென்றும், சிறுத்தொண்டநாயனார் பிள்ளையை அறுத்து முத்தியடைந்தாரென்றும், அதுவே வழியாகப் பிறரும் பிதாவைக்கொன்றும் பிள்ளையைக்கொன்றும் முத்தியடைவாரில்லை. அப்படிப்போல இப்பொழுதும் ஒருவனுக்கு மிகுந்த பத்திவந்ததாயினும், விசேடித்து ஒரு கருமத்தைச் செய்வதொழிந்து முன் ஒருவர் பத்திமையாற் செய்தபடி தானுஞ் செய்யவேண்டுமென்பதில்லை. பின்னொருவன் முன்னோர் சரித்திரத்தைப் [1] பிரமாணித்தல் கூடாது. மேலும், விதிமார்க்கத்தையொழிந்து பத்திமார்க்கத்தை ஒருகாலும் பிரமாணிக்கவொண்ணாது. அதெப்படியென்னில், ஓரேரியின்கண்ணே மிகுந்த வெள்ளமானது ஒரு காலையில் நடுவே முறித்துக்கொண்டு சென்றதாயின், அதுவே ஏரிக்குக் [2] கலிங்கென்று விடுவாரில்லை. ஏரியின் கடையிற் கலிங்கு விடுவதே உண்மை. அதுபோலக் கண்ணப்பநாயனார் முதலாயினோர் செய்த உலகாதீதமாய சிவானுக்கிரக வலியினையுடைய மிகுந்த பத்தியை நாளும் விதியென்று கொண்டு ஈசுரனுக்கு நீ மாமிசம் நிவேதிப்பலென்பது மிகுந்த குற்றமென்று அறிவாயாக.

இதற்குப் பிரமாணம்: *“வெள்ளமிகுத் தேரிநடு வுடைத்தோடி னதுகலிங்காய்விடுகி லாரப்—பள்ளமடைத் திருபுறத்

1. பிரமாணித்தல் - பிரமாணமெனக்காட்டுதல்.
2. கலிங்கு - மதகு - நீர்மடை.

துங் கடைவிடுவ ருலகோரப் பரிசு போல—வுள்ளமிகுத் தறி வெழலாற் பத்திமிகுத் தமையானென் றொருவர்செய்யிற்— [1]றெள்ளுணர்வோ ரதனைவிதி யென்றுபினும் புரிகுவரோ தெளிவிலோயே.'' என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மேல்வினு. ஈசுரனுக்கு மாமிசம் நிவேதித்தற்கு விதியில்லை யென்பது கூடாது. [2]ஈசுராபின்னமாகிய உமாபரமேசுவரிக்குப் பிரீதியாகையால்.

மேல்விடை. இந்நிலந்தனில் பத்திரை முதலாம் சத்திகட் கும் வரைவெனின் இமயவரை மாதுக்கு நீ ஊன்றனை நிகழ்த்தல் தீதே. எ - து. [3]தம்பனம் மோகனம் உச்சாடனம் வசியம் ஆக ருஷம் வித்துவேஷணம் பந்தனம் மாரணம் என்று சொல்லப்பட்ட அட்ட கன்மங்களையும் குறித்து இந்நிலத்தின்கண் [4]பத்திரையாதிய அனந்தசத்திகளில் ஒவ்வொரு சத்திகளை அர்ச்சிப்போரும் அச் சத்திகட்கு மாமிசம் நிவேதித்தல் அயோக்கியமாதலின் அவர்கட் குச் செய்யும் முறைமையே சுத்தோபசாரஞ்செய்து அச்சத்திக ளது [5]பரிசாரக பேதமாகிய பைசாசங்கட்கு மதுமாமிசத்தை நிவேதிப்பார்களாதலின், எல்லாச் சத்திகட்குங் காரணமாய் உல கத்தின்கண் உயிர்களை யெல்லாம் வளர்ப்பனவாகிய [6]முப்பத்தி ரண்டறங்களையும் வளர்க்கும் பேரருளினையுடைய உமாபரமேசுவரி க்கு நீ மாமிசம் நிவேதிக்கலாமென்று சொன்ன வார்த்தையே அதிபாதகம். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம் : ❋ ''மண்டலத்துங் காளிமுதற் சத்திக டேவர்களெவர்க்கும் வழங்குமுரு—னண்டியிருந் துள பூதபிசாசங்

---

1. தெளிவாகிய அறிவுடையோர். 2 ஈசுர அபின்னமாகிய - பரமேசுரனுடன் ஐக்கியமாயிருக்கும். 3. தம்பனம் - அசையாதிருத்து தல், மோகனம் - மயக்குதல், உச்சாடனம் - ஏவுதல், வசியம் வயப் படுத்தல், ஆகருஷம் -வரவழைத்தல், வித்துவேஷணம் - விரோதித்தல், பந்தனம் - கட்டுதல், மாரணம் - கொல்லுதல். இவை அஷ்ட தஷ்ட கருமங்களாம். 4. பத்திரையாதியர் - பரமேசுவரியின் பணிப்பெண்கள். 5. பரிசாரகபேதம் - தொழிலாளர் வேற்றுமை. 6. முப்பத்திரண்டறங் கள் - ஆதுலர்சாலை சோலையாவின் வாயுறை கண்ணாடி, யோதுவார் க்குணவு தண்ணீருறுபந்தர் மடந்தடாகங், கோதிலாவுரிஞ்சி சுண்ணங் கொலையுயிர் விடுத்தலேறு, மாதலைக்கெண்ணெய் கண்ணோய் மருந்து நன்மகப் பால்சோறு. அறுசமயத்தோர்க் குண்டியழிந்தோரை நிறுத் தலட்டூண், பிறரறங்காத்தலையம் பெண்போகமகப் பேறுய்த்த, னறிய நீன் விலங்கூண் வண்ணுணவிதன் சிறைச்சோறுதி, மறுதலத்தறமென் ணுன்குமனை யறத்திவ்வூர் நல்கும். (திருக்குற்றாலப் புராணம்.)

கட் களித்திடுவோதனை நீயுங்—கண்டிருந்து முமைக்குரைத் தாயதி பாவ மெண்கருமங் கருதினேருன்—கொண்டவண்சூழ் பூதாதிக் கிடுவரன்றிச் சத்திகள்பாற் குறுகா ரன்றே.'' என்றும், மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

இ - து பத்திமார்க்கத்தை விதிமார்க்கம்போல நெறியாகக் கொள்ளொணுதென்றும், சத்திபூசைக்கு மாமிச நிவேதனம் அயோக்கியமென்றும், கூறியது. (௧0)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் வாமி கூறுகின்ருன்.

மாமிச நிவேதனம் சத்திகட்கு [1] அர்ப்பிதமாகாவிடினும்; அச்சத்திகளது [2] பரிசாரக பைசாசங்கட்கு இடுதலினுலும், சரக் கொலைமை நீங்கும். எந்தக்குயவன் சுடுகினும் பானைவேகல் பிர மாணம்போலு மென்ருயாகில்; அது கூடாதென்று மேலுத்தரங் கூறுகின்ருர்.

தீதிலசத் திகட்சூழ்ந்தோ ரிடுமூனுண் டமரான்றிச் செறிபூ தாதிக், காதலின்மற் றவைபுணலா னகலினுமக் கொலைமைமுழு தகன்றி டாவான், மீதலத்து மசுரரிராக் கதருமுண்ப ரூனதனை விரும்பா ரென்றுஞ், சோதிமணி முடியமுதா சனர்சுரத்தன் மையினுற்பூ சுரரைப் போலும். (11)

தீதிலசத்திகட் சூழ்ந்தோர் இடும் ஊன் ஆண்டு அமரான்றிச் செறிபூதாதிக்கு ஆதலின் மற்றவை உணலான் அகலினும் அக் கொலைமை முழுது அகன்றிடாவால். எ - து. குற்றமற்ற பத் திரையாதி சத்திகளிடத்து அட்டகன்மங்களைப் பெறுவோர்கள் அவரது சமுகத்துள்ள தேவகணங்கட்கன்றிப் பூதபைசாசங்கட்கு மாமிசம் நிவேதிப்ப துண்டாயிருத்தலினன்ருே, நீ அவற்றினல் பாவம் நீங்குமென்பது கூறினை. அதுகூடாது. அவ்விடத்துண் டாகிய பூதாதிகளுக்கு மாமிசம் நிவேதித்தலால் அக்கொலைமை நீங்கினுஞ் சிறிதல்லது முழுதும் நீங்காது. அதெப்படியென்னில்

1. அர்ப்பிதமாகாவிடினும் - ஏற்றுக்கொள்ளத்தகாததாயினும்.
2. பரிசாரக - வேலையாட்களாகிய.

ஒருவன் தான்செய்த குற்றம் அற்பமாயிருக்கவும் அக்குற்றத்தை இராசாவை வழிபட்டு அவனது கருணையாற் றீர்த்துக்கொண்டானாகில்; இராசாவுக்கு மிகவுந் துவேஷம் வருவதாகிய மிகுந்த குற்றத்தைச் செய்தவன் இராசாவின் வாயில் காப்போன் அநுசரணையாற் றீர்த்துக்கொள்ளுதல் கூடாது. அவர்களாற் றீருமிடத்தும், [1] கிஞ்சித் மிதஞ் செய்வதொழிந்து குற்றமுழுதும் [2] பரிகரித்தல் கூடாது. குற்றமுழுதும் பரிகரிக்க நினைக்குமிடத்து அவர்களுக்குங்கூடவே தண்டனை வரும். அப்படிப்போல நாம் அசரத்தினால் வரும் அற்பபாவத்தை ஈசுரப் பிரீதிபண்ணித் தீர்த்துக்கொண்டோமாயின், ஈசுரப்பிரீதியல்லாத சரக்கொலைத்தோஷத்தைச் சத்திபரிசனபைசாசங்களால் நீக்கிக்கொள்ளுவேனென்பது கூடாது. அந்தப் பிசாசகணங்களும், அந்தப் பிசாசகணங்களுக்கு அதிபதியாகிய சத்தியாதி தேவதைகளுக்குந் தங்களுக்கு ஈசுரன் அமைத்த முறைமை யொழிந்து ஏறக்குறைய நடந்தார்களாயின், அவர்களுஞ் சனனமரணப்பட்டு வருந்துவாரென்பது நிச்சயம்.

இதற்குப் பிரமாணம் : சிவஞானசித்தி. யாதொரு தெய்வங் கொண்டீரத்தெய்வ மாகியாங்கே—மாதொரு பாகனார்தாம் வருவர் மற் றத்தெய்வங்கள் — வேதனைப்படுமிறக்கும் பிறக்கு மேல் வினையுஞ் செய்யு—மாதலானிவையிலாதா னறிந்தருள் செய்வனன்றே.'' என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. துர்க்காதிசத்திகளுக்கு மாமிசம் நிவேதிப்பது அயோக்கியமாயினும், வானுலகத்தின் கணிருந்துள [3] முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்களுக்கும் அவற்றினை நிவேதிப்பது யோக்கியம்.

மேல்விடை. மீதலத்தும் அசுரர் இராக்கதரும் ஊன் உண்பர் என்றும் சோதி மணிமுடி [4] அமுதாசனர் அதனை விரும்பார் சுரத்தன்மையினால் பூசுரரைப்போலும். எ - து. வானுலகத்தும் அசுரராக்கத பூத பிசாசாதிகளே மாமிசபக்ஷண யோக்கியர். பிரகாசம் பொருந்திய மணிமுடிகளைத்தரித்துள தேவர்களாவார் அமுதபக்ஷண யோக்கியர். அத்தேவர்கட்கு மாமிசம் நிவேதிக்க

---

1. கிஞ்சித்மிதஞ்செய்வது - ஒரு சிறிது குறைத்தல். 2. பரிகரித்தல் . அகற்றுதல். 3. முப்பத்து முக்கோடி - இருவர் மருத்துவர் எணமர் வசுக்களொடீராறுதித்தர் இனியவுருத்திரரேகாதசரிவர். 4. அசனம்- உணவு.

வொண்ணுதென்பதற்குப் பிரமாணம்: அநுமானம். அஃதெங்ஙனமெனின், வானுலகத்துத் தேவர்கள் ஊன்றின்பதில்லை. தேவத்தன்மையுடையவர்களாதலின். எங்கே தேவத்தன்மையுண்டோ அங்கே ஊன்றின்பதில்லை. இங்ஙனம் [1] பூசுரர்போலும் ஆதலிற் றேவர்கட்கு மாமிச நிவேதனம் அநர்ப்பிதமென்றறிவாயாக. எ - து.

இ - து. சத்திகள் பரிசனபைசாசங்கட்கு மாமிசம்நிவேதித்தலாற் சரக்கொலைமை முழுதும் நீங்காதென்றும், எவ்விடத்தும் அசுராதிகளுக்கே மாமிசம் அர்ப்பிதமென்றும், தேவப்பிராமணருக்கு மாமிசம் அநர்ப்பிதமென்றும், கூறியது. (கக)

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் வாமி கூறுகின்றான்.

நீர் இங்ஙனம் கூறிய அனுமானத்திலே தோஷமுண்டு [2] வியாத்தியின்மையின். அஃதெங்ஙனமெனின் [3] சபக்கமாகிய பிராமணரிடத்துத் தேவத்தன்மை யுண்டாயினும் புலாலுண்ணுமை நியமமில்லை. யாகத்தின்கட் புசித்தல் காணப்படுதலின், என்றளவில் உத்தரங் கூறுகின்றார்.

**பூசுரருக் கிழிவிலையா கத்துயிர்கொன் றருந்தலின்
விண் புகுதா நிற்பர். கோசமெடுத் துரைநவிற்ற சிரியர்
சிறார்க் கிதமதுபின் கொடுப்பான் முன்ன, ராசுமிகு துயர்
விளைத்து மிதமதுவாப் பொருள் பெறலி னரியவேத,
வோசைமிகு மமருலகை யவர்வதைத்த சீவனும்பெற் றுய்
தலாலே.** (12)

யாகத்து உயிர் கொன்று அருந்தலின் பூசுரருக்கு இழிவு இலை விண்புகுதாநிற்பர். எ-து. பூசுரர் [4] யாகத்தின்கண் சீவகொலை பண்ணிப் புலாலுண்டார்களாயினும், புலாலுண்டோர்கள் அடையும் பாவத்தினையடையாமல் அதனால் மிகுந்த புண்ணியராகித் துறக்கலோகமடையா நிற்பர்கள். ஆதலின், அன்னோர் ஒருகாலும் புலாலுண்டதேயில்லை.

---

1. பூசுரர் - பூலோகதேவர் - பிராம்மணர். 2. வியாத்தி - மாறுபடாத சம்பந்தம். 3. சபக்கம் - துணியப்பெற்ற துணிபொருளையுடையது. 4. யாகம் - தேவதைகளைக்குறித்து அக்கினியின்கண் மந்திரவாயிலாய் நெய்முதலியவற்றைப் பெய்யும் தொழில்.

மேல்வினா. பூசுரர் யாகத்தின்கட் சீவகொலை செய்தும் புலா லுண்டும் தாழ்வடையாது சொர்க்கமடைய வேண்டியதென்?

மேல்விடை. கோசம் எடுத்து உரை நவிற்று ஆசிரியர் சிறார்க்கு இதமதுபின் கொடுப்பான் முன்னர் ஆசு மிகு துயர் விளைத்தும் அதுஇதமா பொருள்பெறலின் அவர் வதைத்தசீவனும் அரிய வேத ஓசை மிகும் அமருலகைப் பெற்று உய்தலாலே. எ-து. புத்தகத்தின்கணுண்டாகிய சத்தங்களைப் பள்ளியின்கட் சிறுவர்கட்கு ஓதுவிக்கும் உபாத்தியாயரானவர் அன்னோர்க்குப் பின்பு சுகத்தை விளக்கும் பொருட்டு முன்னர் அனேகங் குற்றமாகத் தோன்றும் துக்கங்களை விளைவித்தும் அவரது மாதாபிதாக்கள் அவற்றினை மிகவும் இதமாகக்கொள்ளுதலின் உபாத்தியாயரும் பொருள் பெற்றுச் சுகமடைதல் போலப் பூசுரர் யாகத்தின்கட் கொன்றசீவன் அப்பொழுது துக்கத்தை யடைந்ததாயினும் பின்பு மிகவும் வேத வோசை முழங்குதலையுடைய தெய்வலோகத்தை யெய்திச் சுகமடைதலால் யாகம்புரிந்த பூசுரரும் பரமேசுரனது அருளினாலே வானுலகம் புகுந்து உய்யா நிற்பர்கள். எ – று.

இ-து. யாகத்தின்கட் பூசுரர்விதி புரிதலாற் பாவமில்லை யென்று கூறியது. (கஉ)

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியைப் பின்னும் வாமி நோக்கி யாக நிமித்தம் இறந்த சீவன் சொர்க்கமடைவது எவ்விதத்தானென்று வினவ, மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

உய்ந்திடுமம் மகத்தவிமுன் பரன்கொளலா னவ்வூன்
றாய் துறலாற் சுத்தி, தந்தமறை மந்திரமாற் றழல்விடங்
கெட் டுருவிருக்குந் தன்மைத் தவ்வூ, னிந்தடைவு புரிய
வுனக் கிருமறைகூ றுதியற்றற் கியம்பா நிற்கு, மந்தவுரை
யிறைமொழியன் றூரணத்துக் கதுவிருத்த மாகை யாலே.
(13)

உய்ந்திடும் அம்மகத்து அவிமுன் பரன்கொளலான். எ-து. யாகத்தின்க ணிறந்துள சீவன் சொர்க்கமடையும் அவ்விடத்து ருத்திராவிப்பாகம் முதற்கொடுத்து மற்றுள்ள தேவர்கட்கு முறை தவிராது பின்பு [1] அவிப்பாகங் கொடுத்தலின்.

---

1. அவிப்பாகம் - வேதமந்திரத்தால் அனல்வழி தேவதைகட்கு கொடுக்கும் உணவு.

உருத்திராவிப்பாகமுதலென்பதற்குப் பிரமாணம் : சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம். * "கட்டக் காட்டினடமாடுவ ரியாவர்க்குங் காட்சியொண்ணார்—சுட்டவெண்ணீறணிந் தாடுவர்பாடுவர் தூயநெய்யால்—வட்டக்குண் டத்தி லெரிவளர்த்தோம்பி மறைபயில்வா—ரட்டக்கொண் டுண்பதறிந்தோ மேனுமிவர்க் காட்படோமே." என்றும், பெரியபுராணம். * "வெய்யகனற் பதங் கொள்ள வெந்துளதோ வெனுமன்பா—லையுமனத் தினிமையினி லையமிக மென்றிடலாற்—செய்யுமறை வேள்வியோர் முன்புதருந் திருந்தவியி—னெய்யும்வரி சிலையவன்று னிட்டவூ னெனக்கினிய." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

மேல்வினா. நன்றாயிற்று. முன்னந்தேவார்ப்பிதமல்ல புலாலுணவென்று சாதித்தல்வேண்டிப் பிராமணரைத் திட்டாந்தங் கூறினீர் அவர்கள் யாகத்தின்கட் புசிக்கின்றாரென்பது கொண்டு இங்ஙனந் தேவர்களுக்குந் தேவாதிபராகிய உருத்திரற்கு மாகுமென்றீர். முதல் ஆகாதென்றதெது? இவ்விடத்து ஆகுமென்ற விசேடம் யாது?

மேல்விடை அவ்வூன் தூய்து உறலால் எ-து. யாகத்தின் கணிருந்த மாமிசமும் யாகமல்லாதவிடத்திருந்த மாமிசம் போல அசுத்தமாகாமல் சுத்தியடைதலால்.

மேல்வினா. யாகத்தின்கணிருந்த மாமிசம் யாதினாற் சுத்தியடைந்தது?

மேல்விடை. சுத்தி தந்தமறை. எ-து. அது வேதமந்திரத்தாற் சுத்தியடையும்.

மேல்வினா. அப்படி மந்திரத்தாற் சுத்தியடையிற் புலாலுருமாறி மரக்கறி ரூபமடையவேண்டும். அஃதின்மை யாற்சுத்தியடைந்ததற்கு அடையாளம் யாது?

மேல்விடை. மந்திரரால் தழல்விடங்கெட்டு உரு இருக்கும் தன்மைத்து அவ்வூன். எ-து. மந்திரவாதிகளினாலே அக்கினி உருவமிருக்கத் தக்கதாகச்[1] சத்திதம்பனை யடைந்தது போலவும் மந்திரத்தாற் றடைபட்ட எட்டி அலரி முதலிய விடங்களெல்லாம்

1. சத்திதம்பனை – தாகசத்தி கட்டுப்பாட்டை,

ஒருவரை மிகக் கொல்லுந் தன்மை கெட்டது போலவும் வேள்விக்க ணிருந்த புலாலும் மாமிசத்தன்மை கெட்டு நிருமலத்தன்மையடையும். அப்படியாதலின், அது உருத்திராதி தேவார்ப்பிதமாம். அதனாலே அந்தவுடலத்தின்கணிருந்த சீவனுந் திவ்வியபோகத்தை அடையும். அப்படிப்[1] பரசீவகிதஞ் சாதித்தலின், வேள்விமுடிந்த பூசாருந் திவ்விய பதவிக் கனுகூலமாகிய சிறப்பினை அடையா நிற்பர்கள்.

ஆகம விதியென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் தேவாரம். * "பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசுவேட் டெரி யோம்புஞ்—சிறப்பர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலமேய—பிறப்பில் பெருமானைப் பின்றாழ் சடையானை—மறப்பி லார்கண்டீர் மையறீர்வாரே." என்றும், திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம், * "சிந்தையைத் திகைப்பியாதே செறிவுடையடிமை செய்ய— வெந்தைநீ யருளிச்செய்யா யாது நான் செய்வ தென்னே— செந்தீயார் வேள்வியோவாத் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே—யந்தியும் பகலுமாட வடியிணை யலசுங் கொல்லோ." என்றும், சுந்தர மூர்த்திநாயனார் தேவாரம். * "ஒருமேக முகிலாகி யொத்துல கந் தானா யூர்வனவு நிற்பனவு மூழிகளுந் தானாய்—பொருமேவு கடலாகிப் பூதங்களைந்தாய்ப் புனைந்தவனைப் புண்ணியனைப் புரி சடையினானைத்—திருமேவு செல்வத்தார் தீமூன்றும் வளர்த்த திருத்தக்க வந்தணர்க ளோதுநக ரெங்குங்—கருமேதி செந்தாமரைமேயுங் கழனிக் கானாட்டு முள்ளூரிற் கண்டுதொழு தேனே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வாதியுத்தரம். இப்படி நீர் சொன்னது சத்தியம். யாவனொருவனாகினுஞ் சரக்கொலை பண்ணும்பொழுது அவற்றினை மந்திரோபதேசத்தினாலே சுத்திபண்ணி அவற்றினானைத் தேவார்ப்பிதம் பண்ணுமற் றன்னைக் குறித்துக்கொன்று தின்றானாயின் அவன் நரகத்தழுந்துவனென்பது[2] உபயமதசித்தமே. ஆதலால், நாமும் மந்திரோபதேசத்தினாற் பசுவைச் சுத்திபண்ணி அதனான் புனிதமாதலின் மாதாவுக்கும் அவளது சமுகத்துள்ள ஈசுராதி தேவதைகளுக்கும் நிவேதனம்பண்ணி அவ்விடத்து இறந்த பசுவை முத்தியடைவித்து நாமுந் தேவியுடைய பிரசாதங் கொள்ளுதலால்அவளுடைய பாதத்தை அடைதலுண்மையாதலின், உம்முடைய வேள்விபோலும் நம்முடைய வாமபூசா சரித்திரம்.

---

1. பரசீவகிதம்—அன்னியவுயிர்க்கு நலம். 2. உபயமதசித்தம்- இருவர் கருத்துக்கு மொத்தது.

மேல்விடை. இந்த அடைவுபுரிய உனக்கு இருமறை கூறுது. எ - து. நம்முடைய வேள்விபோலப்[1] பசுப்படுத்து வாம பூசை பண்ணலாமென்று உனக்கு வேதவிதியின்மையின், அப்படிச் செய்தல் கூடாது.

மேல்வாதி யுத்தரம். வேதவிதியில்லாததுகொண்டு நமக்கு ஒரு குறையில்லை. பசுப்படுத்து மாதாவுக்கு அர்ப்பிதம் பண்ணலாமென்று[2] வாமதந்திர விதிதமுண்டு.

மேல்விடை. இயற்றற்கு இயம்பாநிற்கும் அந்த உரை இறைமொழி அன்று. எ - து. அப்படி உனக்குச் சத்திபூசை பண்ணலாமென்று கூறிய வாமதந்திரம் ஈசுரவாக்கியமன்று.

மேல்வினு. வாமதந்திரம்[3] அநீசுரவாக்கியமென்பது எதினுல்?

மேல்விடை. ஆரணத்துக்கு அதுவிருத்தம் ஆகையாலே. எ - து. நம்மால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேதங்களுக்கு உன்னுடைய வாமதந்திரம் விரோதமாயிருத்தலி னெனக்கொள்க. எ - று.

இ - து. வேள்விக்கணிறந்த சீவன் சொர்க்கமடையுமென்றும், அங்ஙனம் வாமதந்திரம் வேதவிதி அன்றென்றும், ஆதலின் அந்நூல் ஈசுவர வாக்கியமன்றென்றும் கூறியது. (கங)

இப்படிச் சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேல் வாமி கூறுகின்ருன்.

உம்முடைய வேதத்துக்கு நம்முடைய வாமதந்திரம் விரோதமாதலின் வாமதந்திரம் அநீசுவர வாக்கியமாவதில்லை. வாமதந்திரத்துக்கு வேதம் விரோதமாதலின் வேதம் அநீசுவர வாக்கியமென்று கூறுதலும்; அவனை நோக்கி உத்தரங் கூறுகின்ருர்.

ஆகியவெக் கலைத்துணிவு மவற்றுளவற் றுளதெவற்று மடங்கா தாத, லேகனுரை மறையாதி யியம்புமவற் றுளதி மூக்கென் றெவர்க்குஞ் சித்தி, வாகுறவுண் டதைமதியே லருளான கமவேத வழிவந் தோர்க்குண் டோகைதரும் பிரமசித்தி யொழிந்தவையு மவர்க்கெளிதென் றுளத்துட் டேரே. (14)

---

1. பசுப்படுத்து-பசுவைக்கொன்று. 2. வாமதந்திரம்-வாமஆகமம். 3. அநீசுரவாக்கியம் - ஜீவவாக்கியம்.

ஆகிய எக்கலைத் துணிவும் அவற்றுள் அவற்றுளது எவற்றும் அடங்காது ஆதல் மறையாதி ஏகனுரை. எ - து. உலகின் கணுள்ள 1 பலசமய நூல்களும் மிருதி புராண கலைஞானாதிகளும் 2 வேதாகமத்தின் 3 வழிநூல் சார்புநூல்களாதலானும் அவைகளில் முடிந்த பொருள்களை வேதாகமங்கள் ஒரோவிடத்து எடுத்துக் காட்டுதலானும், வேதாகமத்துட் டுணிபொருள்கள் அவைகளின் அளப்பரிதாய அருத்தமாகையினானும், வேதாகமங்களிரண்டுமே ஈசுவரவாக்கியம். அதெப்படியென்னில் இராசாவின் வாயிற்கணக் கிற்கிராம வழிக்கணக்குகள் அளவிடப்பட்டு அக்கிராம வழிக் கணக்குகளின் இராஜாவின் வாயிற்கணக்குகள் அளவிடப்படா மைபோலுமெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. * "அருமறையாகம முதனூ லனைத்து முரைக்கையினா னளப்பரிதா மப்பொருளை யரனருளா லணுக்க—டருவர்கள்பின் றனித்தனியே தாமறிந்த வளவிற் றர்க்கமொடுத் தரங்களினாற் சமயஞ் சாதித்து—மிருதி புராணங்கலைகண் மற்று மெல்லா மெய்ந்நூலின் வழிபுடையா மங்கம் வேதாங்கஞ்—சுருதி சிவாகம மொழியச் சொல்லுவதொன் றில்லை சொல்லுவார் தமக்கறையோ சொல்லொணாதே." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. எல்லாச் சமயங்களின் முடிபொருளும் வேதாக மத்தடங்குமாயின், எம்முடைய வாமதந்திரத்தை வேதாகமங்கள் சொல்லாவென்றது எப்படி?

மேல்விடை. இயம்பும் அவற்றுளது இழுக்கென்று. எ - து. உன்னுடைய வாமதந்திரத்தை வேதாகமங்கள் சொல்லும். சொல்

---

1. பலசமய-நூல்கள் புகலுலகாயதம் பவுத்தஞ்சயினம் புதுவைண வமார்க்கம், பூரணத்துவிதம் நகுலீசம - தஞ்சை வஞ்சோகநெறி ; அகவி ரசேசுர மவுலோக்கியமேயக்கக் கான்மார்க்கம், அயமனுசயிமினிபாணினி சாங்கியமரவப் பெருயோகம் ; இகலுறுமிவைகள் ஏணியவாயினுமினியறி வெனையெய்தவிள நிலவணியு மிறையவனணியே யிணையறுமெனவோதிச்; சகலமுமெனது வடிவென வருடிருத்தாயேதாலேலோ, சதுர்மறைபர வும் பொருள்வையில் விரவுந்தாயேதாலேலோ. மிருதி - மநு அத்தி ரியாதி 18-ம். புராணம் - கந்தபாகவதாதி 18-ம். கலைஞானம் - அக்கர விலக்கணம் இலகிதம் கணிதாதி 64ம் ஆம். 2. வேதம் - இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம், எனநான்காம். ஆகமம் - காமிகம் முதலாக வாதுளமீருகக்கூறும் 28-ஆம். 3. வழிநூல் -முதனூல் வழியே விகற்பித் துரைத்தநூல். சார்புநூல் - முதனூல் வழிநூல்களது பொருட்கூட்டித் திரிபுவேறுடையநூல்.

லுமிடத்துச் செந்நெறியென்று துதியாது கொடுநெறியென்று நிந்திக்கும். அஃதேனெனில், கொலைமைசூழ்தலின். இதற்குப் பிரமாணம் : திருவள்ளுவர், * “நல்லா றெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுங்—கொல்லாமை சூழுநெறி.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மேல்வாதியுத்தரம். அப்படி வாமதந்திரங் கொடுநெறியாகில், அந்நெறி நின்றோர்க்குத் 1 தெய்வீகசித்திகள் உண்டாகாமற் போகவேண்டும். 2 நாதாந்திகளாயினோர் சத்தியை அர்ச்சித்து அவளது கருணையால் அனந்த சித்திகளையடைந்து உலகின்கண்ணே வந்து விளையாடுதலின், வாமதந்திரம் செந்நெறியே.

மேல்விடை. எவர்க்கும் சித்திவாகு உற உண்டு அதை மதியேல். எ-து. உன்னிலு முயர்ந்தோராகி வேதஞ் சொன்ன தருமத்திலே நடக்கும் உட்சமயிகளுக்கும் உன்னோடு சமான 3 பாஷண்டராகிய வேதத்துக்கு அன்னியராகிய புறச்சமயிகளுக்கும் உன்னிலுந் தாழ்ந்தோராய் உலகத்தின்கண்ணே துர்த்தேவதை பூதபைசாசாதிகளை அனுசரிப்போர்க்கும் அவரவர் முற்செய்த கன்மபலத்தினாலே அத்தேவதையை உண்டென்று கருதி வைராக்கியங்களைச் செய்தலினால் அந்தத் தேவதைகள் தங்கள் தங்களுக்குண்டான சக்திக்கிசைய ஒவ்வொரு சித்திகளைக் கொடுக்குமாதலின்; உன் சமயத்துக்கு மாத்திரமுண்டாய் மற்றோரிடத்தும் இல்லாவிடினன்றோ, சித்தி 4 பிரதானமாக நாட்டவேண்டும். சர்வரிடத்திலும் உண்டாயிருத்தலின், அவற்றினைக் காரணமாக மதித்து வாதித்தலை விட்டுவிடு.

மேல்வினா. சர்வரிடத்திலுஞ் சித்திகளுண்டாகில், எல்லாச் சமயங்களுக்குஞ் சமமேயென்னாது உம்முடைய வேதாகமஞ் சொன்ன தருமத்திலே நடப்பது அதிகமென்று சொல்லுவானேன்? மேல்விடை. அருளால் ஆகமவேதவழி வந்தோர்க்கு ஓகைதரும் பிரமசித்தி உண்டு. எ-து. திருவருள் துணையாக வேதாகமவழியை உள்ளபடி யறிந்து அடைந்தோர்க்கு யாவரானுங் கிட்டுதற்கரிதாய நித்தியானந்தத்தைக் கொடுப்பதாகிய 5 பரமசிவசித்தி கிடைக்கும்.

1- தெய்வீக -தெய்வசம்பந்தமான. 2 நாதாந்திகள்-நாதத்தின்முடிவையுணர்ந்தவர்கள். 3. பாஷண்டர் - கீழ்மக்கள். 4. பிரதானம் - முக்கியம். 5. பரமசிவசித்தி - பரமசிவசாக்ஷாத்கார வடிவமான பிரஹ்மஞானம்.

இதற்குப் பிரமாணம் : சிவஞானசித்தி. * "அருளினு லாகமத்தே யறியலா [1]மளவி னுலுந்—தெருளலாஞ் சிவனை ஞானச் செய்தியாற் சிந்தை யுள்ளே—மருளெலா நீங்கக்கண்டு வாழலாம் பிறவிமாயா—விருளெலா மிரிக்கலாகு மடியரோ டிருக்கலாமே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

[2]சுத்தமுத்தியடைந்தாலொழிந்து யாவனொருவன் அடையும் பதமுத்திகளுந் துன்பமே யல்லா தின்பமில்லை என்பன குறித்து ஓகைதரும் பிரமசித்தியென்று கூறினுரெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம் : திருவள்ளுவர். * "தனக்குவமை யில்லாதான் றாள்சேர்ந்தார்க் கல்லான்—மனக்கவலை மாற்றலரிது." என்றும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனுர் தேவாரம். * "செல்வ நெடுமாடஞ் சென்றுசே ணோங்கிச்—செல்வ மதிதோயச் செல்வ முயர்கின்ற—செல்வர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலமேய—செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே." என்றும், திருமந்திரம் * "ஒழிந்தேன் பிறவி யுறவென்னும் பாசங்—கழிந்தேன் கடவுளு நானுமொன்றுனே—னழிந்தாங் கினிவரு மாக்கமும் வேண்டேன்—செழுஞ்சால் புடைய சிவனைக்கண்டேனே." என்றும், சுந்தரமூர்த்திநாயனுர் தேவாரம். * "விடையின்மேல் வருவானை வேதத்தின் பொருளானை—யடையிலன்புடையானை யாவர்க்கு மறியொண்ணு—மடையில்வா ளைகள்பாயும் வன்பார்த்தான் பனங்காட்டூர்ச்—சடையிற்கங்கை தரித்தானைச் சாராதார் சார்வென்னே." என்றும், திருவாசகம். * "நெறியல்லா நெறிதன்னை நெறியாக நினைவேனைச்—சிறுநெறிகள் சேராமே திருவருளே சேரும் வண்ணங்—குறியொன்று மில்லாத கூத்தன்றன் கூத்தையெனக்—கறியும் வண்ண மருளியவா றார்பெறுவாரச் சோவே." என்றும் சிவதருமோத்தரம். * "இம்முறையமாரு மிடுக்கணெய் துவர்—தம்மினு முயர்ந்தவர் பதத்தைத் தாமுனி—யெம்முறையானுமெய் யிடுக்க ணேதுவே—செம்மைய செல்வமே சிவானு பூதியே." என்றும். தத்துவாமிர்தம். * "மூவரே முதன் மொழிந்திடு மிமையவர் பதமுஞ்—சாவதோடுறு சனனமென் சாகரத் தழுந்தி—மேவுபாதியிற் பட்டுநாண் மிகுதியுற்றழியுந்—தேவர்தம்பதந் தீதென மிகவெறுத்தனனுல்," என்றும், சொரூபானந்தசித்தி. * "ஆதலா னறியு மறிவெலாங் கைவிட்டறிவினுக் கறிவதாய் நின்ற—பேதமில் பிரம மொன்றுமே காண்

---

1. அளவிலானும் என்றும் பாடம். 2. சுத்தமுத்தி - விதேகமுக்தி.

பான் பேறுபேரின்பமாம் பிறத்தல்—சாதலற் றிருக்கு மதனை யோர் வருத்த மின்றியே சாரலா யிருக்க—வாதரித்தறியா ரற்பமே விரும்பி யனந்ததுக் கத்திலே யமைவார்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. இத்தன்மையுடையன வேதாகம நெறி களாதலின், அவைகளே அதிகமென்ற தெனக்கொள்க.

மேல்வினு. ஆனல் உமக்குப் பிரமஞ் சித்திக்குமாயின் அச் சித்தி [1] அப்பிரத்தியக்ஷமே. எமக்கு உண்டாகிய பிரத்தியக்ஷ சித்திகள் உமக்குண்டாகா,

மேல்விடை. ஒழிந்தவையும் அவர்க்கு எளிதென்று உளத்துள் தேரே, எ - து. வேதஞ்சொன்ன தருமத்திலே நடந்து பூரண வஸ்து சித்தியடைந்தோர்க்குக் கைவசமாகாத சித்திகள் உலகத் தின் கண்ணே இல்லை, அஃதெங்ஙனமெனின், [2] பூச்சக்கரவர்த்தி யாகிய ஒருவனுக்கு ஒரு கிராமமணிய விசாரணை இன்மையால், அந்தக்கிராமாதிகாரம் அவனுக்கு உண்டென்றும் இல்லையென் றுஞ் சொல்லவேண்டுவதில்லை, அதுபோலுமெனக் கொள்க. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். *"மண்ணினின் மாயை மதித்து வகுத்த மயக்கறு மாகாதே—வானவ ரும்மறியாமலர்ப் பாதம் வணங்குது மாகாதே—கண்ணிலி கால மனைத்தினும் வந்த கலக்கறு மாகாதே—காதல்செ யும்மடி யார்மன மின்று களித் திடு மாகாதே—பெண்ணலி யாமென நாமென வந்த பிணக்கறு மாகாதே—பேறறியாதவனேக பவங்கள் பிழைத்தன வாகாதே— யெண்ணிலியாகிய சித்திகள் வந்தெனை யெய்துவ தாகாதே— யென்னை யுடைப்பெரு மானரு [3] ளீச னெழுந்தருளப்பெறிலே." என்றும், பட்டணத்துப் பிள்ளைபாடல். *"பொருளுங் குலனும் புகழுந் திறனு—மருளு மறிவு மனைத்து - மொருவர்—கருதா [4] வென்பார்க்குங் கறைமிடற்ருய் தொல்லை —மருதாவென் பார்க்கு வரும்." என்றும், அனுபவசாரம். * அறமு நல்கிடும் பொருளுடனி ன்பமுமருந்தவங் களுநல்குந் —துறவுங் கல்வியுந் துணிவொடு நிலை மையுந் தூய்மையு மிகநல்கு—நிறமு நீர்மையு நினைந்தவை முழுவது நிகரில்வீ டதுநல்கு—மறிவனன்கழ லொழியவங் கவைநினைந் தழிபவ ரறிவென்னே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

---

1. அப்பிரத்தியக்ஷம் - காணதது. 2. பூச்சக்கிரவர்த்தி - சருவ தேச மன்னர் மன்னன். 3. ஈசன் எழுந்தருளப் பெறில் யாவுமாமென் பதாம். 4. என்பு ஆர்க்கும் - எலும்பணியும்.

இ - து. வேதாகமம் ஈசுரவாக்கிய மென்றும், அவற்றின் வழி நடப்பதே செந்நெறியென்றும், பூரணவஸ்து சித்தியே சித்தி யென்றும், கூறியது. (கச)

இப்படிச்சொன்ன சித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் வாமி கூறு கின்றான்.

உம்முடைய வேதாகம வழிப்படி நடந்துளோர்க்குப் பூரண வஸ்து சித்திக்குமென்று நீர் சொல்லுவதே யொழிந்து நம்முடைய வாமதந்தி[1] ரானுசாரணைபோல உமக்கு அந்தவஸ்து உடனே பிர சன்னமாவதில்லை. ஒருவன் கூழேனுங் காடியேனும் பசிக்கு உதவினதே[2] தேவாமுதமென்பது போல உம்முடைய வேதாகம வழி நின்று வஸ்து சித்திக்குமோ சித்தியாதோ வென்று பிரயாசப் படுவதிலும் வாமதந்திரத்திற் சொன்னபடி நின்று சத்தியை ஆரா தித்து எளிதிற் சித்தியடைவதே விவேக மென்று கூறுதலும், அவனுக்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.

தேர்ந்திலைகொல் கீழினொடு சேர்வதெளி துயர்மனை யுஞ் சேரக் கிட்டா, சார்ந்திடின் வேண்டியதருமாற்றனைத் தருமெம் மிறையுமிவண் டனிற்சார் வாய்ப்பின், பேர்ந்திடு மெண் கருமிகள்சார் வுன்னதுலோ கிதன்மகிழும் பெரி யோய் ஞானங், கூர்ந்தவர்வான் சிறப்பெனினுங் கொலையின் வரு மெனிற்கடையாக் கொள்வ ரன்றே. (15)

தேர்ந்திலைகொல் கீழினொடு சேர்வது எளிது உயர்மனையுஞ் சேரக்கிட்டா சார்ந்திடின் வேண்டிய தருமால் எம்மிறையும் தனைத் தரும் இவண்டனிற் சார்வாய்ப் பின் பேர்ந்திடும் எண்கருமிகள் சார்வு உள்ளது. எ - து. இங்ஙனம் கூறியவற்றுள்ளும் இதனை நீ மிகவும் விசாரியாது கூறினை. அஃதெங்ஙன மெனின் இப்பூமி யின்கண் ஒருபுலையனைக்காண்டலும் அவனது நட்புக்கொள்ளுத லும் அரிதல்ல. எளிதினாகும். அவனாற் பெறும் பயனும் புல் விறகு முதலிய கருமமாம். தேசாதிபதியைச் சினேகித்தல் ஒரு வர்க்கும் எளிதிற்கூடாது. அவனது வாயில் மந்திரியாதியோர் களை ஒருவன் அனுசரித்துச்செய்கிற உபசாரத்தளவில் ஏககாலத்தா

1. அனுசாரணை - தொடர்ந்து நடத்தல்.
2. தேவ அமுதம் - தேவர் உணவு.

யினும் அநேககாலத்தாயினும் இராச சமுகங் கிட்டுதல் செய்வன். அப்படி அந்த ராஜாவை அடைந்து அவனது சித்தம்வர நடந்தானுகில், அவனைத் தன்போலத் தேசாதிபதியாக்குவன், அப்படி எம்முடைய கர்த்தாவை யாவனொருவன் கருதிச் சுருதி குருசுவானுபவ சித்தமாக அடைந்தானுகில், அவனைத் தன்மயமாக்குவன். அதுவன்றி, இவ்வுலகின்கண் ஒரு 1 மகத்துவம் போலக்காட்டி அவற்றினால் தமது சரீரத்துக்கு 2 அருந்தல் பொருந்தலையும் கீர்த்தியையும் பிறராலடைந்தும் அச்சரீராந்தத்து அழிவனவாகிய தம் பனுதி அட்டகன் மங்களை ஒரு பொருளாகக்குறித்த புல்லறிவாளர் அனுசரிக்கும் நெறிகாண் உன்னுடைய வாமதந்திராதி கொடுநெறிகள்,

இதற்குப்பிரமாணம்: * ' வலிதொருபுலையன்றன்மனைக் குயர்ந்தோர் வரினெதிர் தொழுதுபுன் கருமஞ்—சொலுமுன முடிப்பனமைச்சரா திகளாற் றுரைதனைப் பலபக லடைந்தோர்க்—கலகில்வாழ் வருள்வ னெனத்தமை நினைந்தோர்க் கருள்வர்புன்றேவரெண்கருமங்—குலவு மீசனுந்தன் னடியராற் றனைபே குறுகினர்க் கருளுவன் றனையே. '' என்றும், மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க.

மேல்வினு. ஆனால் வாமதந்திரத்தை அட்டகன்மங்களை இச்சித்தோரன்றி மோக்ஷத்தை வேண்டிய ஞானிகள் 3 அனுசரியார்களோ ?

மேல்விடை. உலோகிதன் மகிழும் பெரியோய் ஞானங் கூர்ந்தவர் வான் சிறப்பெனினும் கொலையின் வருமெனில் கடையாக் கொள்வர் அன்றே. எ-து. கொலையாதிகட்கு அஞ்சாமை செய்தலினானும், சத்தி பூசையின்கண் அனேக ஸ்திரீ கணங்கள் சூழ நடுநாயகமாய்த் தோன்றிக் களித்து விளையாடுதலினாலும் உனக்கொருவர் நிகரில்லையென்றும் நீயே என்னுடைய பிராண சினேகனென்றும் இதற்குச் சந்தேகமில்லை வலக்கைதாவென்றும் உலகின்கண் மூடருளெல்லாம் முழுமூடனாகிய உலோகாயதனாலே மகிழப்பட்டுள்ள பெரியோனே ! கூறுதும் கேட்பாயாக. ஆருடஞானத்தையுடைய 4 நாதாக்கள் மோக்ஷமெளிதிற் கிடைப்பதாயினும் ஒரு கொலை முன்னிலையாகக் கிடைக்குமாயின் அதனைக்கடையான மோக்ஷமாகக் கைவிடுவாராதலின், இங்ஙனம் கொலை முன்னிலையாக மறுமைக்கண் நரகத்தை விளைக்கும் அட்டகன்மங்களைத் தருவதாகிய உன்னுடைய கொடுநெறியை ஒருகாலும் விரும்பார்கள். எ-று.

1. மகத்துவம் - பெருமை. 2. அருந்தல் பொருந்தல் - உணவாதி. 3. அனுசரியார்களோ-பின்பற்றார்களோ. 4. நாதாக்கள்-பெரியோர்கள்.

உலோகாயதன் மகிழும் பெரியோய் என்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. "வாழவே வல்லை வாமி வலக்கைதாவென்னு யிர்க்குத் — தோழனீ யுன்னை யொப்பார் சொல்லிடி னில்லை கண்டாய் — கோழைமா னுடர்தீ தென்னுங் கொலைகள வாதிகொண்டே — சூழும்வார் குழலார் மொய்ப்பச் சுடரெனத் தோன்றினையே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

கொலையான் வரும்பேற்றைக் கடையாகக் கொள்வரென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "நன்றாகு மாக்கம் பெரிதெனினுஞ் சான்றோர்க்குக் — கொன்றாகு [1] மாக்கங் கடை." அன்றியும், "அவிசொரிந் தாயிரம் [2] வேட்டலி னொன்ற— [3] னுயிர் செகுத் துண்ணாமை நன்று." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

ஞானிகள் அட்டகன்ம நெறியை வேண்டார்களென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். "வேண்டார்கள் கன்மம் விமலனுக் காட்பட்டோர் — வேண்டார்கள் கன்ம மதிலிச்சை யற்றபேர் — வேண்டார்கள் கன்ம மிகுசிவயோகிகள் — வேண்டார்கள் கன்மம் விழுமியோ ரார்ந்தன்பே." என்றும், புலான்மறுத்தல். "இம்மைப் பயனு மிருநாலு கன்மங்க—டம்முட் குறித்தான் கொடுபூசித் - தம்மார்க்கஞ் — செய்வ தலது சிவஞான வாரிதிசேர்ந் — துய்யு மவர்க் காகாவுணர்." என்றும், மற்றும் வருவன வற்றாற்காண்க.

இ-து. [4] தூர்த்தேவதா பிரசன்ன மெளிதென்றும், அதனான் வரும்பயன் மிகவுஞ் சிறுமையினையுடைய அட்டகன்மங்களென்றும், அதனை அனுசரிப்போர் மிகவும் புல்லறிவுடையோரென்றும், சிவம் பிரசன்னம் மிகவும் அருமையுடையதென்றும், அதனான் வரும் பயன் மோக்ஷமென்றும், அதனை அனுசரிப்போர் மிகவுமுயர்ந்த தத்துவஞானிகளென்றும் கூறியது. (கரு)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் வாமி கூறுகின்றான்.

நீர் இங்ஙனம் தத்துவஞானிகள் கொலை செய்தலும் புலாலுண்டலுஞ் செய்யாரென்பது கூடாது. அதேனெனில், உலகத்

1. ஆக்கம் கடை - செல்வம் கீழாம். 2. வேட்டலின் - வேள்வி செய்தலினும். 3. உயிர் செகுத்து-உயிரைப்போக்கி. 4. தூர்த்தேவதா-சிறுதேவதை. பிரசன்னம் - வெளியாதல்.

தின்கணுண்டாகிய ஞானநூல்களெல்லாம் ஞானிசரித்திரம் அக்கினிக்கொப்பென்று கூறுதலான். அக்கினியின்கண் யாதொரு மலாதிகள் சார்ந்ததாயினுஞ் சுட்டு நீறாக்குதல்போல, ஞானியானவனும் யாதொரு புசிப்பு வந்தடைந்த காலையினும் நன்று தீதென்று பாராமற்கொண்டு ஞானாக்கினியாற் றகனம் பண்ணிப்போடுவன். ஆதலின், ஞானமில்லாதவரே புலாலுணவு விடவேண்டும் ஞானிக்கு அஃதில்லையென்றாயாகில்; அவ்வுரை பழுதென்று மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

அன்றழற்கொப் பறிஞரெதி ரருவினையைச் சுடுதலினு லன்றியாதுந், தின்றலமரு ளருளினர்வீட் டமுதுளநீ ராடியுண்போர் திகழ்தீத் தானாய்க், கன்றியெரிக் குதல் விலக்க விலவூனிற சிலவிலக்கிக் கசிந்து நீயோ, ரொன் றருந்த லெனையொருவன் றரவுணினூன் கொலைதடுத்தாண் டுரைத்திடாயால். (16)

அன்று அழற்கு ஒப்பு அறிஞர் எதிர் அருவினையைச் சுடுதலினால். எ - து அக்கினிக்குச் சமானம் ஞானியென்பதொக்கும். அது கொண்டு நீ கூறியது அருத்தமன்று. மற்றெங்ஙனமெனின், ஞானியானவன் [1] சஞ்சிதகர்மத்தைக் குருகடாக்ஷத்தாற் போக்கிப் பிராரத்தகன்மத்தை எடுத்த உடலின் கண்ணே அனுபவித்துத் தொலைத்து மேலுமொரு சனனத்துக்கு ஏதுவாகவரும் ஆகாமியகர்மத்தைத் [4] தத்போதமிறந்த விடத்து உண்டாகிய ஞானாக்கினியாற் சுடுதலின்; அக்கினிக்கொப்பென்பர்.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவப்பிரகாசம். *"எல்லையிற் பிறவி நல்கு மிருவினை யெரிசேர் வித்தி—னெல்லையி னகலு மேன்ற வுடற்பழ வினைக ளூட்டுந்—தொல்லையில் வருதல் போலத் தோன்றிரு வினைகளுண்டே—லல்லொளி புரையு ஞானத் தழலுற வழிந்து போமே." என்றும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

அன்றியாதும் தின்றல் மருள். எ - து அல்லது யாதொரு பதார்த்தமுந் தள்ளாது புசிப்பான் ஞானியென்னுமிடத்து, ஒரு

1. சஞ்சித கருமம் - வெகுபிறப்புகளிற் சம்பாதித்த வினை. பிராரத்தகன்மம் - இப்பிறப்பில் அநுபவிக்குமாறு பரமேசனால் ஏற்படுத்தப்பெற்ற வினை. ஆகாமிய கருமம் - பிராரத்த வினைப்போகமுண்ணும்போது செய்யும் வினை. 4. தத்போதம் இறந்த இடம் - யான் சிவமாக இருக்கின்றேன் என்னும் துரியமுங் கடந்த துரியாதீதம்.

வர் மலாதிகளையிடினும் தள்ளாது புசித்தல் வேண்டும். அப்படிப் புசித்ததனுற் குற்றம் யாதெனின், அங்ஙனஞ் செய்தல் மிகுதியு மறியாமையினைத் தருவதாகிய பைத்தியமென்னப் படுமாதலின் அறிவுடையோர்க்கு அறியாமை கூறுதல் மிகவும் பழுது. ஞானியானவன் யாரெனின்,—அருளினர் உள நீர் ஆடி வீட்டு அமுது உண்போர். எ - து. ஞானிகளெனப்படுவோர் அந்தக் கரணம் புறக்கரணமடக்குதல் ஒருவழிப்படுதல் பொறை திடம் ஞானமடைதல் சத்தியங் கூறுதல் இன்சொற் கூறுதல் தானஞ் செய்தல் உயிர்கட் கிதஞ்செய்தல் ஆதியான மானத தீர்த்தமாடி முத்தியாகிய அமுதினை உண்டிருப்போரெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம். காசிகாண்டம். * "சத்தியந் தானஞ் 1சமதம மின்சொற் சாற்றுத லொருவழிப் படுதல்—புத்தியே முதலகரணமோர் நான்கு மடக்குதல் புலன்கள் போம்வழியி—னுய்த்திடா தமைத்தல் பொறைதிட ஞான முயிர்க்கெலாந் தண் 2ணளி புரித—லித்திற மனைத்து மானத தீர்த்த மெனவெடுத் தியம்பினர் மேலோர்." அன்றியும், * "உரைப்பரு மானத தீர்த்த மோதிடிற்—சுருக்கமின் ஞானநீர் தோய்தன் மற்றது—விருப்பொடு வெறுப்பென விளம்பப் பட்டதோர்—கருப்புகுத் திடுமலங் கழுவு மென்பவே." என்றும், மெய்மொழிச் சரிதை. * "சத்திய முரைக்க நாளுஞ் சகலபல் லுயிர்கட்கெல்லா—நித்தலு மிதமே செய்ய நினைப்பது சிவத்தை யென்று—மத்தன்வேதாக மத்தி னருளிய பொருளிம் மூன்று—மெத்திறச் சமயத்தோர்க்கு மெம்மதங் களுக்கு மிட்டம்." என்றும், * "உடுப்பது 3சீலமுணவு 4வீட்டமுத முவப்பது 5ஞானமா மடந்தை—கொடுப்பது 6மருளைக் கொள்வது 7மறத்தை யிருப்பது 8மருந்தவக் குகையாம்—விடுப்பது 9குற்றந் தொடுப்பது 10சாந்தம் வெல்வதுந் 11தம்மை மெய்க் குரவ—12னடித்தல மலரை முடிப்பது, பிறப்பை யறுப்பவர்க் கருந்தொழி லிவையே," என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க,

---

1. சமம் தமம் - அகக்கரண தண்டம், புறக்கரண தண்டம். 2, அளிபுரிதல் - தயைசெய்தல். 3. சீலம் -ஒழுக்கம். 4. வீட்டமுதம் - பிரஹ்மானந்தம். 5. ஞானமாமடந்தை - மாசுகிமையுற்ற ஞானப்பெண் 6, அருள் - தயை, 7, அறம் - புண்ணியம், 8, அருந்தவக்குகை - அரிய தவத்தினுக்கு இடையூறுருதமலை முழைஞ்சு, 9, குற்றம் - தீய செய்கை, 10, சாந்தம் - மமதையகந்தை யற்றிருக்கல், 11, தம்மை: அகங்காராதி துர்க்குணங்களை, 12, குரவனடித்தலமலர் - ஆசிரியரது சீர்பாத தாமரை.

இத்தன்மையுடையோர் ஞானிகளென்றமையான் இதற்கு விரோதமாகிய கொலை புலாலுணவு முதலாகிய துர்க்கருமங்களை ஆசைமிகுதியாற்கொண்டு அந்நெறியே செந்நெறியென்று நாட்டுவோர் அஞ்ஞானிகளென்பது மாயிற்று, இதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம், * "பண்ணுன் பரமசிவஞானி பாவ விதமும் பயிற்றிடினு—முண்ணுன் பலமு மெனப் பனுவலுரைக்கு மதனு லொருதலையே — நண்ணேந் துயரமெனப் பெரியோர் நவையு மியற்றி னசையாலே—மண்ணே ரவல மாசுரையை மாற்றி யிடவே வல்லாரார்," என்றும், சிவஞானதீபம், * "நிலையுறுதி யாசார மொழுக்கஞ் சீலநிறையறிவு கருணைதவ நெறிநில்லாமல்—கொலை களவு கட்காம முதலாவுள்ள கொடும்பவமே தவமாகக் கொள்ளுந் தீயோ — ருலகிலருஞ் சிவனருணு லோதலாகா தோதினுமங் கவருரைகொள் ளொணுது நீலம்—புலையர் மரு விடுந்தெருவிற் பொல்லாக் கும்பி பொருந்தியிடுங் குழியத னுட் பூத்ததாமே." என்றும், * "ஞானவாரமுதச் சுவையினைச் செவியா னலம்பெறக் கேட்டவப் பொழுதே—யானகாரியமு மாகு காரியமு மாயலாக் கடவகா ரியமுங்—கானனீராயே கழிதரு மென்ருற் களிதர வமுதமே யுண்ட—ஞானிதானழியும் விடயமே விடுமோ நண்ணிடின் ஞானியன் றவனே." என்றும், அருட்பிரகாசம். * "வேதத்தி லாகமத் திற்புக றாய விதிதவுரு—கோதுற் றிடினுந் தமதற் றிருப்பர்கள் கொள்கையன்றித்—தீதைத் தினமுனைப் போலும் புரிந்தது செந்நெறியா—வாதிப்பரோ கெடு வாய் சிவஞானங்கை வந்தவரே." என்றும், * "நிலையாம் புலைமைகொள் [1] வள்ளுவர் மூலர் நிகழ்த்து சைவத்—தலையாய மூவர் திருவாதவூரர் தருதமிழு—ளிலையாக மாதியுங் கூறு வுணக்கிவ் விருநிலமேற்—கொலையாதி ஞானி பணலாமென் றுரெவர் கூறுகவே." என்றும், மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க.

இதுவன்றி நீ அக்கினிக்கொப்பென்ற சொற்கு இன்னமொரு தோஷமுண்டு, கூறுதும்—திகழ் தீத்தானுய்க்கன்றி எரிக்குதல் விலக்கல் இல ஊனிற் சிலவிலக்கிக் கசிந்து நீ ஒரொன்று அருந்தல் எனே. எ-து. பிரகாசமயமாகிய அக்கினியானது ஒரொரு முன்னிலையாக ஒன்றினைச் சுடுவதன்றித் தனது சுதந்தரத்தாற் பற்றி ஒன்றினையுஞ் சுடாது. [2] பரேச்சையாற் சுடும்பொழுதும் ஒரொரு பதார்த்தங்களை இச்சித்துச் சுட்டும் வெறுத்துத் தள்ளியும் விடாது. அந்நெருப்பினை நீ புலாலுண்டலினுல் உனக்கொப்புக்

---

1. வள்ளுவர் மூலர்-திருவள்ளுவர் திருமூலர். 2. பரஇச்சை-அயல் விறகாதிகளின் பற்று.

கூறினையாயில், பன்றி மாமிசம்போல நாய் கழுதை முதலியவற்றின் மாமிசத்தையும், உடம்பு மாமிசம்போல ஒணான் மாமிசத்தையும், சமமாகக்கண்டு புசித்தல்வேண்டும். அதுவன்றி, அன்னபானாதிகளில் ஈ எறும்பு பாச்சை கரப்பான் முதலியவற்றின் ஒன்று வீழ்ந்திருப்பக்காணினும், மிகவும் [1] அரோசக முடையனாய் உண்ட சோற்றையும் [2] கான்றிடக்கண்டேம். அதனாலும், ஓரோரு மாமிசத்தை இச்சித்துப் புசித்தலினாலும், அக்கினிக் கொப்பென்றல் கூடாது.

சில பதார்த்தத்தில் அரோசகமடைவனென்பதற்குப் பிரமாணம். * "உண்டிடுஞ் சோற்றி னூடே யோர்மயி ரெறும்பீயாதுங்—கண்டுமுன் பருந்தி லாய்முன் [3] பயின்றதுங் கான்றிட்டாயான்—மண்டனிற் பன்றியாதி மலத்தைமுன் பழக்கத்தாலுட்—கொண்டிட விரும்புமாறென் கூறுதி யறிவிலாதோய்." அன்றியும், * "ஊறுகா யாதி தன்னி னுதித்ததோர் புழுக்கண்டாயேல்—வேறவே வீசிச் சிந்தை மெய்மிகக் குலைந்துற் றுயா—னூறுமுன் புழுத்த தேனு நனிமிக விரும்பி யுள்ளங்—தேறிநீ யுண்ட வாறென் செப்புதி தெளிவி லாதோய்." அன்றியும், * [4] "தகருனதெதிரே சிந்தத் தான்றெறித் திட்டகோழை—புகலுமுன் மீதிற்றுக்கப் பொருதுளங் குலைந்துற்றுயாற்—பகர்தருமவற்றினூனைப் பற்றிய மூளையோடு—மகமகிழ்ந் தயின்ற வாறென் னறைகுதி யறிவி லாதோய்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

[8] பிழையுறுதல் சிறிது என்பதுதொட்டு நீயோரொன்றருந்தலென்னையென்பது [5] காறும் சத்திபூசைக்கு மாமிசம் நிவேதிக்கலாமென்ற வாமியைமறுத்து; சத்தியாதி தேவதைகளுக்கு மாமிச நிவேதனம் யோக்கியமன்றென்றும், வேள்விசெய்தல் வேதவிதியென்றும், வேதாகமம் ஈசுரவாக்கியமென்றும், பரம முத்தியால் இன்பமுண்டென்றும், அட்டகன்மத்தாற் றுன்பமுண்டென்றும், தன்னுயிர்போல மன்னுயிர்க்கு இரங்கு மருளுடையோரே ஞானிகளென்றும், சாதித்தது.

இப்படி வாமியை மறுத்த [6] வேலையில், [7] அவணிருந்த பௌத்தன் சைவசித்தாந்தியை நோக்கிக் கூறுகின்றான்.

---

1. அரோசகம்-அருவருப்பு. 2. கான்றிட -வாந்தியெடுக்க. 3 அயின்றதும்—புசித்ததும். 4. தகர்-ஆடு. 5. காறும் - வரை. 6. வேலையில்- வேளையில். 7. அவண் - அவ்விடத்தில். 8. 7-வது செய்யுள் தொட்டு.

இங்ஙனம் வாமியை நீர் மறுத்தது உபயமத சித்தாந்தமே. அஃதெங்ஙனமெனின், வாமியானவன் புலாலிச்சையினால் ஒன்றைக்கொன்றருந்துதலின், அவனது சரித்திரத்தாற் புண்ணியமேயில்லை. ஒரு ஞானியானவன் தானாக ஒன்றையுங் கொன்றருந்தவொண்ணாது. வேறொருவன் ஒன்றினைக்கொன்று அதினூனையூட்டினானாகில், வாங்கிப்புசிக்கலாம். அஃதெப்படியெனில், ஒருவன் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தால் அந்தப்புண்ணியம் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தவனை யடைதலுந் தண்ணீர் குடித்தவனுக்குத் தாகம் நீங்குதலுமன்றிப் புண்ணியம் இவனுக்கில்லாதது போல; ஒரு சீவனைக்கொன்றவனுக்குத் தோஷமன்றித் தின்றவனுக்குத் தோஷமில்லையென்று கூறுதலும், அவனை மறுத்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை. ஒருவன் ஊன் தர உணின் கொலை தடுத்து ஆண்டு உரைத்திடாயால். எ - து. ஒருவனொரு சீவனைக்கொன்று அந்த மாமிசத்தை உனக்குப் புசிப்பிக்க நீ புசித்தாயாகில், உன்னையும் அந்தப்பாவம் விடாது. அதேனெனின், நீ மாமிச [1] பக்ஷணியாதலின், உன்னுடைய மனசு சீவகொலையே இச்சித்திருக்கும். அதனால் ஒருவன் கொன்றிடுமிடத்து இது தோஷமென்று விதித்து விலக்கினால் உனக்கு அந்த மாமிசத்தை ஊட்டானென்பது குறித்துத் தோஷமென்று விலக்காயாதலானும், கொலையையிச்சித்த தோஷம் மாமிசபக்ஷண தோஷம் கொலை தடுத்துப் பகர்கிலாததோஷம் இம்மூன்றுதோஷமும் உனக்கு உண்டாமாதலின் எனக்கொள்க. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். * "உண்ணவூனை விரும்பி யுயிர்க்கொலை—யெண்ணு வான்கொலை கண்டிரங் கான்கொலை—பண்ணு வாரைத் தடுத்தும் பகர்கிலா—னண்ணுவானிவரோடெனு நால்வரும்." என்றும், இதிகாசம். * "கொன்றான் கொலச்சொன்னான் கூசவறுத் தானட்டான்—தின்றான் விலக்கிடான் சென்றொன்று—கொன்றவனக்— [2] குட்டவங்க ளிட்டெரிக்க வெந்துகொடு வெந்நரகிற்—பட்டழன்று வீழ்வார் பதைத்து." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இ - து. ஆகாமியத்தைச் சுடுதலினால் ஞானி அக்கினிக்கொப்பென்றும், மாமிச பக்ஷணி இராகத்துவேஷமுடையவனாகையால்

---

1. பக்ஷணி - தின்பவன். 2. குட்டவன்கண் என்றும் பாடம்.

அக்கினிக்கொப்பல்லனென்றும், ஒருவன் கொன்றிடத் தின்றானெனினும் பாவமுண்டென்றும், கூறியது. (கசு)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் பௌத்தரில் ஏகதேசி கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் அந்தப்பௌத்தன் கூறிய உரைபழுது. அஃதேனெனில், ஒருவன் கொன்றிடத்தின்று கொலை தடுத்துப் பகராமையால், யாவனொருவன் சீவகொலை கண்டவிடத்து இதுதோஷமென்று தடுக்கவும், அவன் அது கேளாமல், வந்ததோஷம் எனக்கு வரட்டும் நீருண்ணுமென்று ஊட்டினால் புசிக்கலாம். நமக்கு அப்பொழுது தோஷமில்லையென்று கூறுதலும்; அதற்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.

உரைத்துமுறு பயங்கொலைசெ யொருவனைச்சார்ந்
தவற்குநர குளமண் ணுள்வோ, னிருத்தறையிற் பொருடி
ருடே லெனக்கவர்வோ னெடுந்தமர்விய்ந் திடலிற் றானுய்,
மரித்திடினு மகத்தலதூன் றினலருளன் மையிற்றுயர்பின்
மறலி தூத, ரருத்தன்மெயிக் கலியின்மருந் துயிருயுங்கண்
டிதியிவற்றா னருந்த றீதே. (17)

உரைத்தும் பயம் உறு கொலை செய் ஒருவனைச் சார்ந்தவற்கு நரகு உள மண்ணுள்வோன் இருத்து அறையில் பொருள் திருடேல் எனக் கவர்வோனெடும் தமர் வீய்ந்திடலில். எ - து. கொலைதீதென்று சொல்லியும் அச்சமடையாது அதனைச் செய்யும் ஒருவனை வேறொருவன் கூடியிருந்து அவனுடைய அன்னபானாதிகளை உட்கொண்டானாகில் உட்கொண்டவனும் அவனடையும் நரகமடைவன். அஃதெங்ஙனமெனின், ஒருவன் இராசாவினது [1] களஞ்சியத்திற் றிருடும்போது அவனது சினேகராயிருந்துள்ளவர்கள் அவனை நோக்கி இராசாவினது களஞ்சியத்திற் றிருடுதல் மகா கெடுதி அது செய்யவொண்ணாதென்ற விடத்து, கேடுவந்தால் நான் அனுபவிக்கிறேன் உங்களுக்கென்ன நீங்கள் என் வீட்டிலிருந்து சுகமாக உண்டு கொண்டிருங்களென்றால், அவன் வார்த்தையை நம்பியிருந்தவர்களும் அவனோடு மரணமடைதல்போலுமெனக் கொள்க.

---

1. களஞ்சியம் - பொக்கிஷம்.

இப்படிச் சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பௌத்தரிற் பின்னு மொருவன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவர்கள் கொன்று தின்னலாமென்னுமதுவும் பாவம். ஒருவன் கொன்றிடத் தின்னலாமென்னுமதுவும் பாவம். கொன்றிடுமளவிற் கொலை தடுத்துக்கூறிப் பின்பு தின்னலாமென்னு மதுவும் பாவம். யாவனாயினும் பிறன் கொலையினாலிறந்த சீவனது ஊனைத்தின்பானாகில், "கொன்றவர் பாவந் தின்பார்க்குமுண்டு." என்று கூறிய உலகவழக்கவுண்மையால் இவனுக்குத் தோஷமுண்டென்பது நிச்சயம். இவையன்றி, தன்னியல்பாய் மாய்ந்த சீவன் தான் மண்ணினை மாத்தினை யொக்கும். அவற்றினைப் புசித்தானாகிற் பாவமில்லை.

மேல்விடை. தானாய் மரித்திடினும் மகத்து அலது ஊன் தினல் அருளன்மையில் பின்மறலி தூதர் துயர் அருத்தல் மெய். எ - து. தன்னியல்பாய் மாய்ந்த சீவனதூனாயினும் யாகமல்லாவிடத்து ஊனருந்துதலெல்லாம் உயிர்களிடத்து அருளல்லாத படியினாலே, ஊனினையுண்டுவந்தோன் அவற்றினதிச்சையால் மற்றொரு சீவனுக்கு மரணம் வந்த விடத்தும் இரங்காது சந்தோஷத்தையடைவனாதலின், அதுவுங் கொலையே. ஆதலின் எவ்விதத்தாயினும் புலாலுண்போர் நரகத்தின்கண் யமதண்ட மடைதலே சத்தியம்.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். *" படைகொண்டார் நெஞ்சம்போ [1]னன்றூக்கா தொன்ற— னுடல்சுவை யுண்டார் மனம்." அன்றியும், *[2]" பொருளாட்சி போற்றாதார்க் கில்லை யருளாட்சி—யாங்கில்லை யூன்றின் பவர்க்கு." அன்றியும் *"[3]செயிரிற்றலைப்பிரிந்த காட்சியா ருண்ணா—ருயிரிற்றலைப் பிரிந்தவூன்." அன்றியும், * "உண்ணாமை யுள்ள துயிர்நிலை யூனுண்ண—[4]வண்ணாத்தல் செய்யா தளறு." என்றும், திருமந்திரம். *" பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை—யெல்லாருங் காண வியமன்றன் றூதுவர்—செல்லாகப் பற்றித் தீவாய் நரகிடை—மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்துவைப் பாரே " என்றும், இதிகாசம். *"இட்டவிரை யாசையா லெய்தியமீன் றூண்டில்வாய்ப்--பட்டதென நாவிரசம் பார்த்

1. நன்று ஊக்காது - அருளை நோக்காது. 2. பொருளினாலே பயன் கொள்ளுதல். 3. குற்றத்தின் நீங்கிய அறிவினையுடையார். 4. அவனை விழுங்கிய நரகம் பின் உமிழ்தற்கு வாய்திறவாது.

துலகர்-கெட்ட—விருளா ருலகத்தி லெய்துவர்க ளென்ரு—ரருளாரு நெஞ்சத் தவர்.'' என்றும், மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

எவ்விதத்தும் ஊன்றின்ருல் நரகமென்பதனுல், பிராண ஆனிவரினும் விஷம் போலக் கண்டு நீங்கவேண்டுமென்ப தாயிற்று. மற்ருெருவர் தண்டனையான் வந்து கூடினும், விஷமுண்டவன் மாற்றவிழ்தந் தேடுதல்போல உடனே பரிகாரஞ் செய்ய வேண்டுமென்பதாயிற்று. இத்தன்மையாதலின், ஊனுண்ணர்க்கு ஊட்டுதலும் மகாபாவமென்பதாயிற்று. இதற்குப் பிரமாணம்: * ''கொன்றி லாரைக் கொலச்சொலிக் கூறினர்—தின்றி லாரைத் தினச்சொலித் தெண்டித்தார்—பன்றி யாய்ப்படி யிற்பிறந் தேழ்நர—கொன்று வாரர ஞணேயி துண்மையே.'' அன்றியும், * ''கொலையஞ் சாதொரு வற்கஞ்சிக் கொன்றுளோர்—சிலர்சொல் லஞ்சிப் புலாலினைத் தின்றுளோர்—நிலைய தாய்நர கத்திடை நிற்பரென்—றலகி னூன்மறை யாகம மோதுமே.'' என்றும், மற்றும் வருவனவற்ருற், காண்க.

இப்படிச் சமயிகளுக்கு உத்தரங்கூறி மறுத்த காலையில், கற்றறிமூடனுகிய ஒரு வௌகிகன் சித்தாந்தியை நோக்கி நீரிங்ஙனங் கூறியவற்றுள் வேள்விமாத்திரம் விதிதமாய்க்காட்டி மற்றெவ்விடத்தும் புலாலுண்டல் பாவமென்று, கூறினீர். அது கூடாது, அவ்வேள்விபோலத் திதிசெய்யுமிடம் மருந்துண்ணுமிடம் பிராணனுய்யுமிடம் இவைகளினும் புலாலுண்ண விதியுண்டென்றுவேதாகமநூலி னிருத்தலின்.

மேல்விடை. இக்கலியின் மருந்து உயிர் உயுங்கண் திதி இவற்று ஊன் அருந்தல் தீதே. எ - து. வேள்விபோலத் திதியாதிகள் சாத்திர விதிதமாயினும்; இக்கலியுகத்தில் மருந்தில் உயிருய்யுமிடத்தில் திதியில் புலாலுண்ணவொண்ணுதென்று புராதன விதிதமாய் நடந்துவருதலின், அவற்றினைச் செய்தலுங் குற்றமென்றறிவாயாக. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: அருட்பிரகாசம். * '' மருந்திற் றிதியினுயிருய்யும் வாயின் மகமதனி—னருந்தற் கியல்ப தெனினுங் [1] கிருதுவி னன்றியுளம்—பொருந்திப் [2] புலாலுண் பரேகலி யூடறம்

1. கிருது - யாகம். 2. உண்பரே - உண்ணுவரோ.

பூண்டிமையோர்—விருந்திற் சிறந்தமு தூட்டப்பொன் னுட்டுற வேண்டினரே." என்றும், காசிகாண்டம். * "அருமகத் தன்றி யூன்சுவைத் துடலம் வீக்குவோ னதற்குடன் படுவோன்—கருவியிற் குறைத்தோன் பகர்ந்துளோன் கொணர்ந்தோன் வியந்துளோன் கடிகென வேவுந்—திருவிலி யதனை யட்டவனிவர்க எண்மருந் தீரா கடைவர்—பரிவினூன் விடுத்தோர் நாடொறும் [1] புரவி மகம் புரி பலன்பெறு குவரால்." அன்றியும், * "குழைமுகந் தூங்குஞ் செம்மணிப் பசும்பொற் குண்டல வேதியர் நாளு—மழன்முகத் தாற்று மருமகத் தன்றிச் செந்தசை யருந்துந ரில்லை—விழைவொடும் பயந்தோர்ப் பழிச்சிடா ரில்லை வெங்கவ ருடுந ரில்லை—கழிபெருங் குணத்துக் குரவனைப் பிழைப்போ ரரும்பொருள் கவருந ரில்லை." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இ – து. கொலைஞரைச் சினேகித்தலும் பாவமென்றும், எந்த விதத்தினுலும் மாமிச பக்ஷணம் நரகமே விளக்கு மென்றும், விதி யுண்டாயினும் கலியுகத்தின்கண் யாகத்தன்றி மற்றோரிடத்தினும் புலாலுண்ணவொண்ணுதென்றும், கூறியது. (கஎ)

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னுங் கற்றறிமூடன் கூறுகின்றான்.

யாகாதி நான்கிடத்தினும் புலாலுண்ணலாமென்று விதியிருக்க, யாகத்துண்ணலாமென்றும் மற்றிடத்தாகாதென்றுங் கலியுகத்தைக்குறித்துப் புராதன விதிதமென்றும் தள்ளுதல் பழுதென்றவளவில்; அவனைநோக்கி மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

அருந்தனயன் றனைமனைதோள் பிறர்க்கீந்தும் பெறுவதழ கக்கா லிக்காற்
பொருந்துமதோ விக்கலியி டுணர்ந்தன்றோ தமதாசாற் பூசித் தன்னோன்,
றிருந்துமனை பதங்கையாற் றீண்டாதர்ச் சனைநாளுஞ் செய்தார்மைதீ
ரிருந்தவரு நீமலத்தை மலத்துளமென் றுணினூனுக் கிடுதி யூனே (18)

அக்கால் மனை தோள் பிறர்க்கு ஈந்தும் அருந் தனயன்றனைப் பெறுவது அழகு இக்கால் பொருந்துமதோ. எ - து. கலியுகத்தைக்

---

1 புரவிமகம் - அசுவமேதயாகம்.

குறிக்க வொண்ணாது எந்தக்காலத் தாயினும் விதியிருந்தபடி செய்யலாமென்று நீ சொல்லுவையாகில்; யாவனாயினும்[1] பிதிர் கருமஞ் செய்யும்பொருட்டுப் புத்திரரைப் பெறுனயில் நற்கதியில்லை யாதலில் புத்திரரில்லாத செல்வஞ் செல்வமே யல்லவென்று நூல் களெல்லாங் கூறுதலில், தனக்குப் புத்திரோற்பத்தி யில்லாத விடத்துத் தன்னுடைய ஸ்திரீயைப் பிறருடன் கூட்டியும் புத்திரரைப் பெறலாமென்றும் பொருள்கொடுத்தலினானும் தத்தங்கவர் தலினானும் ஒருவர் மகவெனப் புகுதலினானும் தனயர்சேயிருத் தலினானும் தன்னால் ஒருவனாவி யுய்த்தலினானும் கிடைத்த புத்திரரும் தனக்குப் புத்திரரேயென்றுங் கூறிய எழுவகைப் புத்திரரில் தன்னுடைய ஸ்திரீவயிற்றிற் பிறந்த புத்திரரே விசேஷமாதலில் தன்னுடைய ஸ்திரீயைப் பிறரோடு கூட்டியும் புத்திரரைப் பெற்று வாழுதல் கலியுகமல்லாத யுகங்களுக்கெல்லாம் மிகச் சிறப்பாக வழங்கும். அந்தவிதி உனக்கு இந்தக் கலியுகத்திற் செய்யக்கூடுமோ கூடாது. ஆதலிற் காலத்துக்கேற்ற விதி நடக்கவேண்டுமெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: காசிகாண்டம். * "எத்திரு வுடைய ரேனு மின்கனி மழலைச் செவ்வாய்ப்—புத்திர னிலாதோ ரென்றும்[2] பொறியில ராய வாற்றான்—மெய்த்தவம் புரிந்து மைந்தர்ப் பெறுவதே விழைவர் யாரு—முத்தநன் மகவுமோரேழ் பான் மையா வுரைப்பர் மேலோர்," அன்றியும் * 'மனைவிதன் கொழுநற் கீன்றோன் மற்றவ னருளினாலே—யனையவ ளயலார்க் கீன்றோ னரும்பொருள் கொடுத்துக் கொண்டோ—னினி துறு தத்தமைந்தன் மகவெனப் புகுந்த மைந்தன்— றனயர்சேய் தன்னாலாவி யுய்ந்தவன் றனயராவார்." என்றும், பிரமோத்தர காண்டம். * "காவலன் றனக்குப் பின்னோர்[3] கான்முளை யில்லை யென்று—பூவல யத்தி னுள்ளோர் புகல்வதும் பொருந்தார் வீறும்—யாவையு முணர்ந்த நீதி வசிட்டனங் கியல்பி னுய்ந்து— பாவருந் துயரந் தீர்க்கும் படிநினைந் தினைய செய்தான்." அன்றியும், * "அருந்ததி யனைய கற்பின்[4] மதயந்தி யணங்க னாடோள் --பொருந்தியின் கலவி துய்த்தோர் புதல்வனைத் தந்து தீரா—

---

1. பிதிர்கருமம்-சிராத்தம். 2. பொறி-செல்வம். 3. கான்முளை-மைந்தன். 4. கன்மாடபாதனென்னும் அரசன், தன் மனைவியைத்தொடில் மரணமாகக்கடவன், என்னும் சாபவசத்தால் தவஞ்செய்ய வனம் செல்லவும், குருவாகிய வசிட்டர் இரங்கி இவ்வரசன் மனைவியாகிய மதயந்தி யிடத்து மைந்தனைப் பெற்றருளினர், என்னும் சரித்திரவிரிவை, பிரமோத்தர காண்டம் சிவதான மகிமையில் காண்க.

விருந்துய ருலகந்திர வியற்றினன் முனிவ னிப்பாற்—பெருந் தகை தவஞ்செய் வானைப் பேய்மக ளொருத்தி பற்றி.'' என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

பின்னும் கற்றறிமூடனை நோக்கிக் காலகர்மம் நடக்கவேண்டு மென்பதற்கு வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை. இக்கலி ஈடு உணர்ந் தன்றோ தமது ஆசான் பூசித்து அன்னோன் திருந்து மனை பதம் கையால் தீண்டாது அர்ச் சனை நாளுஞ் செய்தார் மைதீர் இரும் தவரும். எ-து. இக் கலியுகத்தினது வலியினை உணர்ந்தன்றோ தம்முடைய ஆசாரியரை விதிமுறையே முன்பு அர்ச்சித்துப் பின் அவரது தேவியை அர்ச் சிக்குமிடத்து அவளது பாத கமலங்களைக் கையினாற் றீண்டாது அணுகிநின்று மலர்தூவி நாடோறும் அர்ச்சிக்கவுஞ் செய்தனர் மயக்கந்தீர்ந்த பெரியோர்களுமெனக் கொள்க. இதற்குப் பிர மாணம்: சைவசமயநெறி. *'' ஆசான் மனையை யடிதீண்டா தர்ச்சிக்க—வாசார் மலரான் மதித்து.'' அன்றியும், *''அந்தயுகந் தோறுமடி தீண்டியருச் சிக்கைதகு—மிந்தக் கலியுகத்தே [1] யாது.'' என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிக் கல்லாத மூட னாகிய லௌகிக னொருவன் எழுந்துநின்று அங்ஙனமிருந்த சபையையெல்லாம் கையமர்த்தி ஒன்று சொல்லுகின்றான். உன் னுடைய வீண் சாத்திரங்களெல்லாவற்றையும் புறத்திலே போ ட்டுவிடு. நான் ஒரு பேச்சுச் சொல்லுகிறேன் கேள் அதேதெ ன்றால், உடம்பிலேயிருக்கிற மாமிசத்தையெல்லாம் உதிர்த்துப் போட்டு எலும்புமாத்திரமா யிருந்தாலல்லோ மாமிசம் விட்டத ற்கு அடையாளம். நீ ஆயிரந்தான் சொன்னாலும் மாமிசதேகத் திலே இருக்கும் வரையும் மாமிசம் விட்டேனென்கிறதே பொய், மனுஷராய்ப் பிறந்தவர்களெல்லாரும் விழு சுவருக்கு மண்போ டுதல் போல மாமிசதேகத்துக்கு மாமிசமே தின்னவேண்டும் உன் பேச்சை மெய்யென்று கேட்டு மாமிசத்தை விட்டவன் கெட்டுப்போவான் பிழைக்கிறவன் ஒருகாலும் கேட்கவேயொண் ணாது என்றவளவில், அவனை நோக்கிக் கைகொட்டிச் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை. நீ மலத்து உளம் என்று மலத்தை உணின் ஊனுக்கு ஊன் இடுதி. எ-து. நீ சொன்னது நல்லதுதான். மாமிச

---

1. எயாது - தகாது.

தேகத்துக்கு மாமிசமே போடவேண்டுமென்ற நீ இது மாத்திரஞ் செய்யாமலிருந்தது குற்றம். அஃதேதென்று கேட்பாயாகில், சொல்லுகிறோம். மலத்தை வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாயல்லாமல் அத்தைவிட்டு நீங்கியிருந்தவிடந் தானில்லையே, அப்படியிருக்கப் பசிவந்த நேரத்தில் மலத்துக்கு மலமேயிடவேண்டுமென்று பிறருடைய மலத்தைப் பக்ஷணம் பண்ணாமலிருப்பதேன்? அதுவன்றி, மலம் விட்ட நேரங்களிலும் அருவருத்துக் கால்கை சுத்திபண்ணுவதேன்? இப்படிச் செய்யாமலிருக்கிற நீ மாமிசத்துக்கு மாமிசமிடவேண்டுமென்பது கூடாது. எ-து

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். * "தன்னுன் பெருக் கற்குத் தான்பிறி தூனுண்பா—னெங்ஙன மாளு மருள்." என்றும், காசிகாண்டம். * "புழுவுந் தசையும் வெண்ணிணமும் பொதிந்த குரம்பை வீக்குதற்குக்—கழியூ னுகர்ந்தோர் கொடுநரகிற் கற்பகாலங் கிடந்தழுந்தி—விழைவின் முன்னர்த் தானுகர்ந்த விலங்குமவர்தம் மெய்த்தசையை—யழிவெம் பசியாற் பறித்தருந்து மென்னும் பான்மை யறிந்தேயோ." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இங்ஙனம் லௌகிகருக் கெல்லாம் தூலவுத்தியாகச் சொல்லி மறுக்கவேண்டியது அவரது அடங்காமையைக் குறித்தென்க. சித்தாந்தியார் கைகொட்டிச் சிரித்தாரென்று உரையில் வருவித்தது அங்ஙனங் கூறும் லௌகிகரது தூலவுத்தியைக் குறித்து எடுத்துக் கூறியதெனக் கொள்க. இங்ஙனம் உரைமிகவுந் தூலவார்த்தைகளாக விரிக்கவேண்டியது அவரதிருதய நுட்பங் காட்டற்கென்க

இ – து. முற்காலவிதி இக்காலத்திற் செல்லாமையால் காலத்திற்பொருந்திய விதிநடக்கவேண்டுமென்றும், மலத்துக்கு மலமிடலாமாகில் மாமிசத்துக்கு மாமிசமிடலாமென்றும், கூறியது. (கஅ)

இப்படிச் சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னுமொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவன் மனுஷராய்ப் பிறந்தவர்களெல்லாரும் மாமிசத்துக்கு மாமிசமே யிடவேண்டுமென்று அறியாமற் சொன்னான். அப்படிச்சொல்லிற் பாவமல்லவோ? ஒரு நல்லவன் பொல்லாதவன் ஒரு பார்ப்பான் பட்டன் முதலான நானா சாதிகட்கும் ஒன்றாகச் சொல்லலாமோ? மாமிசந் தின்னுகிற சாதி தின்னவே வேண்டும்

தின்னுத சாதி ஒருகாலுந் தின்னவே யொண்ணுது. தின்னுகிற சாதி விட்டாலும் பாவம். தின்னுதசாதி தின்ருலும்பாவம் என்று சொல்ல; அவனை நோக்கிச் சைவசித்தாந்தியார் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்ருர்.

ஊனுணுஞ்சா திகண்மிருகா திகளறம்பூண் டவையுளு
முன் பொழுகிற் ருனீ, தானெனவூன் றினல்பழுதோ
ரிழிவுபிதாப் புரியின்மைந்தர் தாமுஞ் செய்யார், மானி
லத்திற் பாலர்பித்தர் தெளிந்துமிழுக் கியற்றினுண்டோர்
மறுக்கொ ணுது, ஞன்மவிச்சை கருதிமுறை யல்லாரைத்
தோய்ந்துறினு னருந்தல் செய்யே. (19)

ஊன் உணும் சாதிகள் மிருகாதிகள் அவை உளும் முன்பு அறம் பூண்டு ஒழுகிற்ருல் நீதான் என ஊன் தினல் பழுது. எ - து. நீ சொன்னது சத்தியம். தின்னுஞ்சாதி தின்னுவிடினும், தின்னுதசாதி ஒருகாலுந் தின்னவே யொண்ணுது. தின்னுஞ்சாதி எது தின்னுச்சாதி எது என்று கேட்பாயாகில், பூதம் பிசாசு நாய் நரி கோட்டான் கழுகு பருந்து காகம் ஈ எறும்பு முதலியவைகள் யாதொரு பிணங்கிடக்கக் கண்டவிடத்தில் அதினுடைய அசுத்தத்தையும் துர்க்கந்தத்தையும் பார்த்தும் சற்றும் அருவருப்பின்றிச் சூழ்ந்துகொண்டு பிடுங்கித் தின்னுதலினுலும், இது நல்லது இது தீயதென்றும் இது புண்ணியம் இது பாவமென்றும் பகுத்துங் கேட்டும் அறிதற்கு ஒரு விவேகமில்லாதபடியினுலேயும், அவைகளே தின்னுஞ்சாதி. வேதாகமங்களைக் கேட்டுப் பாவமிது புண்ணியமிது வென்றறிந்து புண்ணியத்துக்கு உள்ளும் பாவத்துக்குப் புறம்புமாக நடந்து போக மோக்ஷங்களை அடைய வேண்டினவனுதலால், மனுஷனே தின்னுதசாதி. தின்னுஞ்சாதியாகிய மிருகாதிகளுள்ளும் பசுவினது உபதேசத்தால் முன்பு ஒரு [1] புலி கொல்லாவிரதியாய்ப் பூர்வசனனமும் உணர்ந்து யோகத்தால் நற்கதி யடைந்ததென்றும், முன்பு ஒருநாரை கொல்லா விரதியாய் ஞானமுமுடைத்தாய் மதுரையை யடைந்து சிவசாரூபம் பெற்றதென்றும், மற்றுமொரு [2] கபோதம் தனது [3] பேட்டினைக் கவர்ந்த வேடனது பசி

---

1. வாயெதிர்போய்ச் சேதா வயப் புலியென்னத், தீயபுலி யூனுண்ட தீதென்னத், தூய, விரதத்தைக் கண்டு விடையோன்வந் தானவ் விரதத்தைச் செய்ய விரும்பு, 2. கபோதம் - புரு. 3. பேடு - பெண் பட்சி.

நீக்கி உயிர் புரப்பான் பொருட்டு நெருப்பில் வீழ்ந்திறந்து பரலோக மடைந்த தென்றும், அகஸ்தியராதி ரிஷிகளாசிரமங்கடோறும் இருந்த மிருகபக்ஷிகளெல்லாம் ஞானநெறிபூண்டு அருளொடு விளங் கினவென்றும், வேதாகம புராணுதிகளிற் கூறுதல் கேட்டிருந்தும்; தின்னுதசாதியாகிய நீ தின்னுஞ்சாதி யென்று கொண்டு பாவங் களுக்கெல்லாந் தலைமையாகிய கொலையை மேற்கொண்டு ஒழுகிப் புலாலினையருந்தி நரகிடைவீழ்தற்கு எண்ணுதல் மிகவுங் குற்ற மென்றறிவாயாக.

மிருகாதிகள் தின்னுஞ் சாதியென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். *"நாயினுக்கும் பேயினுக்கு நரியினுக்குங் கழுகினுக்கு—மீயினுக்கு மினிதுபிண மெனிலதுதா னினியதுவோ —வாயினுக்கு மனத்தினுக்கு மதிப்பரிய மாதேவன்—[1]றேயி னுக்கே சிவமதனைத் திளைப்பாரே சிறந்தாரே" என்றும், புலான் மறுத்தல். *"நாய்கழுகு கூகை நரிகாக மீயெறும்பு—பேயிவைக ளாவி பிரிந்தவூ—னேயமொடு—தானருந்த லல்லாது சற்கா ரியமனிதர்—தானருந்த லாவதோ தான்." என்றும், *"தவ கதியை வேண்டுபவ ருயிரில்சடந் தினறவிர்க தவமழித்தாங்—கவ கதியை வேண்டுபவர் கழுகுநரி செயுந்தொழிலை யயரா நாட—சிவ கதியுந் திருமாறன் றிகழ்கதியு மயன்கதியுந் தெய்வலோகத்—துவ கதியு மிகந்தெரியுந் தூர்க்கதியின் வீழ்வர்பரஞ் சோதி யாணை." என்றும், புலான்மறுத்தல். *"பிணங்கிடக்க நானுகரே னென்றுநீ பேசுங்—குணங்கிடக்க வேண்டியதென் கூறுய்—பிணத்தைக்— கலத்திலே யிட்டுக் கலந்துநா வாரப்—புலத்தினுற் றின்றுய் புகல்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

மிருகாதிகளினும் ஒரொன்று கொல்லாவிரதத்தால் நற்கதியை யடைந்தது என்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவிளையாடல். [2]*"பிரி வறக் கொன்று தின்னுங் கடைப்படும் பிறப்பு நாரை—வரனுறு தேவராகி வான்றூழ விருப்பக் கண்டீர்—கருதுதி ரென்றும் பொ ல்லாக் கடையரா யினுங்கொல் லாம—லரனைவந் திப்ப ரேல்வா ளுள் வதற் கைய மின்றே." என்றும், காசிகாண்டம். *"கொ ன்று விலங்கின் றசைநுகருங் கொடுமை யோரவ் விலங்கினுட— றுன்று மயிரெத் துணையாமத் துணைய காலம் வெந்நரகி—னுன்றி நுகர் வாய் புழுவொழுக[3]வுழப்ப ரென்கை யுணர்ந்தேயோ— கன்று சினவெங் கொடுவிலங்கும் புலவூன் றின்னக் கருதாவால்." அன்றியும்,

---

1. தே-அருள். 2. பழைய திருவிளையாடல். 3. உழப்பர்— துயருறுவர்.

* " ஒருமீன் புலவு வாய்மடுப்பி னெழியுந் தசைக ளனைத்தினையும் —பரிவா னுகர்ந்தோர் வீழ்கின்ற பாழ்வெ நரகிற் படிவரென— மருமாமறையின் பொருடேர்ந்தோ வந்தா மரைநாண் மலர் 1 பொதுளும்—விரிநீர் வாவி பயின்மீன்கள் விழுங்கா துலவும் புள்ளினமே. " என்றும், இதிகாசம். * " புள்ளுக் குளகுணமு மில்லாத புல்லறி வாங்—கள்ளக் கருமனத்தே காலன்கைக் - கொள்ளப்போய்ப்—புக்காழ் நரகத் துழையாது போனன்மற்—றெக்காலத் தெந்நாளினி." என்றும், அருட்பிரகாசம். * " புலிநாரை யெண்புற வாதிகண் முன்னம் புலாலருந்துங்—குலனு யிருந்து மருளோம்பி முத்தி குறுகியதென்—றுலகூ டுரைப்பச்சொற் கேட்டு மருளற் றுழன்றிறக்குஞ்—சிலர்மா னுடத்தென்ன செய்வான் புவியிற் செனித்ததுவே. " என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இப்படிக்கூறிய சித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னு மொரு லெளகிகன் கூறுகின்றுன்.

இங்ஙனம் இவன் தின்னுதசாதியென்றும் தின்னுஞ்சாதியென்றும் அறியாமற்சொன்னுன். யாவனொருவனுக்குஞ் சாதியைக்கொண்டு காரியமென்ன? இந்தப்புத்தி முன்னிருந்தவர்கள் அறியாமல் நடந்தார்களோ? அவர்களைப் பார்க்கிலும் நாம் என்ன ஆகாசத்திலே பறக்கிறேமோ? பிதாவும் மாதாவும் எந்தப் பிரகாரம் நடந்தார்களோ அந்தப்பிரகாரம் நடக்கிறதே காரியம் என்றவளவில்; அவனைநோக்கிச் சிறிது உத்தரம் மேற் கூறுகின்றுர்,

மேல்விடை. பிதா ஓர் இழிவு புரியில் மைந்தர் தாமும் செய்யார். எ-து. பிதா நடந்தமுறையே நடக்கவேண்டுமென்பது கூடாது. அதேனெனில், தம்முடைய பிதாவாயினும் பிறராயினும் வேதாகமங்களை ஓதியுணர்ந்து தருமத்துக்கு உள்ளும் பாவத்துக்குப் புறம்புமாகத் தானும் நடந்து பிறரையும் நடப்பிப்பான் யாவன் அவனையே அறிவுடையோர் பிதாவென்று அங்கீகரித்து அவன் நடந்தமுறையே நடவா நிற்பர்கள். அதுவன்றி, தன்னுடைய பிதா மாதா பாவியானுலும் அவர் நடந்த முறையே நடப்பது உசிதமன்று. நீ உசிதமேயென்னில் அவனுடைய பிதாவானவன் முன்னே கன்மவசத்தாற் பிறர் கேட்கில் மிகவும் நகைத்து நாணத்தகுவதாகிய இழிவினைச் செய்திருப்பானுகில், அதுவே ஒழுங்கென்று அவனுடைய பிள்ளைகளும் அப்படியே செய்யக்காணேம். ஆதலின் வேதாகமங்களை ஆராய்ந்த நாதாக்களது புத்தியின் வழியே நடப்பதே விவேகம்.

---

1. பொதுளும் - நெருங்கும்.

இதற்குப்பிரமாணம்: * " தந்தைநடந் துளமுறையே நடப்ப தொழுங் கெனினொருவன் றரணி மீதே—நிந்தைதரு புருடசும்ப ஞதிசெய்தா னெனிலதுவே நெறியென் றன்னேன்—மைந்தர் பினும் புரிவதிலை யெவரேனுந் தருமநெறி வழுவி லோரே—யந் தமிகு தாதைகண்மற் றவர்நடந்த நெறிநடப்ப தறிவா மன்றே" என்றும், மற்றும், வருவனவற்ருற்காண்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னு மொரு லௌகிகன் கூறுகின்ருன்.

இங்ஙனம் இவன் பிதா நடந்தபடியே நடக்கவேண்டுமென் றறியாமற் சொன்னுன். பிதா பிச்சையெடுத்தானென்று மக னும் பிச்சையெடுக்கவேண்டுமோ? அது வேண்டியதில்லை. எவ னுனுலும் [1] பிறவியன்பாய் மாமிசம் விட்டவனே விட்டவன். சில காலந் தின்றுகொண்டு திரிந்து நடுவிலே எனக்கு ஞானம் வந்த தென்று விட்டுவிட்டானுகில், ஒரு பலனுமில்லை. அப்படி விடு கிற பொழுது முன்னந்தின்ற வாயையும் கையையுங் கூடவிட்டு விடவல்லவோ வேண்டும் அல்லாத பொழுது விட்டதிற் கூட்டே யல்ல. ஆனபடியினுலே, தின்றவன் தின்றே வரவேண்டும். நடு விலே விடவொண்ணுதென்றவளவில், அவனைநோக்கிச் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்ருர்.

மாநிலத்தில் பாலர் பித்தர் தெளிந்தும் இழுக்கு இயற்றின் ஊன் உண்டோர் மறுக்கொணுது. எ-து. நீ சொன்னது நல்லது தான், இப்பூமியினிடத்து ஒருவனை நீ குழந்தையா யிருக்கிற காலத்தில் மலத்தைத் தின்ருயென்று அவன் பெரியவனுயிருக் கிறகாலத்தில் முன் கண்டிருந்தவர்கள் சொல்லக் கேட்டானு கில் அறியாதகாலத்திற் செய்ததை இப்பொழுது நீ சொல்லலா வதேதென்று கோபிப்பானன்றி முன்பு தின்ற வாயுங் கையுமி ருக்க இனி விட்டதனுற் பிரயோசனமில்லையென்று பின்புந் தின்னக்கண்டிலேம். அதுவன்றியும், ஒருவனைப் பைத்தியந் தொடுத்திருந்த காலத்தில் மலாதிகளையுந் தின்று தின்னுத வீடு களினும் வாங்கித் தின்றுகொண்டு திரிந்தானேயானுலும், பைத் தியந் தெளிந்தகாலையில் தின்னுத வீட்டினும் வாங்கித் தின்று மலாதிகளையுந் தின்னக்காணேம். அதுவன்றியும், உலகத்தின் கண் உண்டாகிய பெண்ணும் ஆணும் சிறுபிள்ளையாயிருக்கிற

1. பிறவியன்பாய்-(இது உலகச்சொல்) பிறந்ததிருந்தே.

காலத்தில் [1]சீரை உடுக்காமல் அபிமானம் பலருங்காணத் திரிந் தார்களாயினும் பெரியவர்களான காலத்தினும் சிறுபோதிற் பல ருங்கண்ட அபிமானத்தை இனி என் மறைக்கிறோமென்று பின் பும் சீரை உடுக்காமலிருக்கக் காணோம் இது பித்தனுக்கு மொக் குமாதலின், மாமிசந் தின்றவன் தின்றேவரம்வேண்டு மென்கிறது யோக்கியமன்று. விவேகம் வந்தபோது விடுகிறதே யோக்கியம்.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவிளையாடல். * "முன்னைவே தனை யை விட்டு முற்றிய வறிஞர் நெஞ்சிற்—பின்னொரு விகாரமின்றி யிருப்பரிப் பிணப்புலாலை—நன்னெறி யறிந்த நாமு நாவழி யொழு கிக் கெட்டேந்—தின்னவே நயந்தோ நம்போற்றீங்குளா ருண்டோ வின்றே." என்றும், புலான்மறுத்தல். * " அருந்திச்சின் னானு னதன்மேல் விடுக்கின்—வரும்பயனே தென்னின் மழலை - திருந் தறிவிற்—பித்தாறிவு பிறங்கியபோ தும்மலத்தைத்—துய்த்திடுவ துண்டாயிற் சொல்." என்றும், * மைந்தர்கண்மா தர்கள்கோச பகமாதி [2]மழவுருவின் மறைத்தி லேமென் — றிந்தவுடை கொடு மறைப்ப தெத்தினுக்கென் றொளிர்பருவத் தெரிக லார்தஞ்—சிந் தையினுண் மிகுத்தணிவ ராதலினா னுணவைமுனந் தின்றா யேனு— நிந்தைசெய்திப் பொழுதகற்றத் தகுமிலையேற் கெடுவா யுன் னினைவென்னுமே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னு மொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் பிறவியன்பாய் மாமிசம் விட்டவனே விட்டவ னென்றும் நடுவிலே விடுகிறது பாவமென்றும் இவனறியாமற் சொன்னான். மாமிசத்தை எப்போது விட்டாலும் விடலாம். விடுகிறபொழுது ஒருவனுக்கு மாமிசத்தை விட்டுப்பார்க்க, அது ஒத்துக்கொண்டால் மாமிசததைத் தின்னாமல் விட்டுவிடவேண் டும். ஒத்துக்கொள்ளாதிருந்தால் விட்டுவிடுகிறது தோஷம். அதெப்படியென்றால், ஆன்மாவிற்கு இச்சையில்லாமற்போனால் ஒத்துக்கொள்ளும் இச்சையுண்டானதேயானால் ஒத்துக்கொள் ளாது. ஒத்துக்கொள்ளாதிருக்க விடுகிறபொழுது ஆன்மவிச் சையை யடக்கவேண்டும். ஆதலால் ஆன்மவிச்சையை அடக்கு தலே மிகுந்தபாவம். ஆன்மவிச்சையை அடக்கவேயொண்ணாது என்றவளவில், அவனைநோக்கிச் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

---

1. சீரை-சீலை. 2. மழவுரு - குழந்தைப்பருவம்.

ஆன்மவிச்சை கருதி முறையல்லாரைத் தோய்ந்து உறின் ஊன் அருந்தல் செய்யே. எ - து. நீ சொன்னது சுபாவந்தானே. ஆன்மவிச்சையை யடக்கவொண்ணுதென்கிறபொழுது உலகத்தின்கண்ணே ஆணுக்காயினும் பெண்ணுக்காயினும் காமவிகாரத்தினுலே மாதா பிதா தம்பி தமையன் தங்கை தமக்கை முதலானவர்களில் ஒருவருக் கொருவர்மே லிச்சையுண்டானதேயானுல் ஆன்மவிச்சையை அடக்கவொண்ணுது அடக்கிற்ருேஷமென்று கூறினுல், விஷயானந்தமில்லாதே போகின்றதோ? உண்டாயிருக்கவும் அப்படி வந்த காலத்தில் மிகவும் நடு நடுங்கி நரகத்தில் விழப்போகிருேமென்று பயப்படுகிற படியினுலேயும், பிறர் கேட்டால் நிந்தை வருமென்று அஞ்சுகிறபடியினுலேயும், ஊனுண்டலும் மிகுந்த பாவமாதலின், யாதொன்றும் செய்யுங் காரியமுந் தவிருங்காரியமும் அறிந்து நடக்கவேண்டுமென்றறிவாயாக. எ — று.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். * " செய்தக்க வல்ல செயக்கெடுஞ் செய்தக்க—செய்யாமை யானுங் கெடும். " என்றும், ஔவையார். * " பொல்லாங் கென்பவை யெல்லாந் தவிர். " என்றும், * " ஆசுறு மான்ம விச்சை யடக்குத லாகா தென்று—மாசுறு மூனைத் துய்த்து மாதுயர் நரகத் தாழ்வீர்—பேசிய தந்தை தாய் மேற் பெருகிய வாசை கூறிற்—கூசிடா தவர்க டம்மைக் கூடுதல் குணமோ கூறீர். " என்றும், மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

இ — து. மாமிசந் தின்னுஞ்சாதி மனுஷரல்லரென்றும், யாவராயினும் நல்லறிவாளர் நடந்தபிரகாரமே நடக்கவேண்டுமென்றும், விவேகம் வந்தபோதே மாமிசபக்ஷணம் விட்டுவிட வேண்டுமென்றும், பிராண ஆனிவரினும் மாமிசபக்ஷணம் பாவமாதலால் அதனைச் செய்யவொண்ணுதென்றும், கூறியது. (௧௯)

இப்படிச் சைவசித்தாந்தியார் யாதொன்று மாராய்ந்தறிந்து நடக்கவேண்டுமென்ற மாத்திரத்தில், அந்தச்சபையின் கண்ணே இருந்த சகல சமயவாதிகளும் எழுதின சித்திரங்கள் போலவும் காற்றில்லாதவிடத்திலிருக்கிற விளக்குப்போலவும் அசைவறவிருந்தார்கள். அப்போது அந்தச்சபை எப்படியிருந்ததென்னில், அலையொழிந்த சமுத்திரம்போல ஓசையடங்கியிருந்தது. அப்படி ஓசையடங்கி யிருந்ததென்று விரித்தது வாதிகள் வினுவொழிந்து மேல்மாணுக்கன் வினு வருதலினெனக் கொள்க. முன்பு சைவாசாரியரைத் தொழுது அஞ்சலியஸ்தனுய் நின்ற பக்குவியானவன் பின்புந் தண்டம்பண்ணி ஒரு விண்ணப்பஞ்

செய்யா நின்றான். தேவரீர் இங்ஙனந் திருவாய்மலர்ந்தருளிய உபதேசப்படியே அடியேன் இன்றுமுதற் கொலைசெய்தலையும் புலாலுண்ணுதலையும் விட்டுவிடுகிறேன். அடியேன் மனசில் இன்னும் ஒரு சங்கையுண்டு. அஃதென்னெனில், அடியேன் அறிந்த கொலைகளைச் செய்யாவிடினும், ஓடும்போதும் நடக்கும் போதும் என்னையறியாமல் ஒரு சீவகொலை நேரிட்டால், அந்த தோஷத்தை நீக்கிக் கொள்ளுதற்கு உபாயம் யாது என்று கேட்ட வளவில், அவனை நோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.

செய்துயிர்கட் கினிமைகொல்லா நோன்பியற்றும்
வேலைகுரு சேவை தன்னான், வையகத்து டறுமறியாக்
கொலைமையதூன் மக்களொடுன் மனையுண்டாலு, முய்வ
திலை நீயெவணம் வேறிதற்குன் மனைபிறர்த்தோய்ந் துறினக்
காலைக், கையகல விடுவதன்றிக் கொலவுமுளந் துணியுமதி
காரத் தாலே (20)

உயிர்கட்கு இனிமைசெய்து கொல்லா நோன்பு இயற்றும் வேலை குரு சேவை தன்னான் வையகத்தாடு அறியாக் கொலைமையது அறும். எ - து. [1] தறுகட்டன்மை நீங்கிச் சர்வ சீவன்களிடத்துங் [2] கனிகண்ணுண்டாகிய கொல்லாவிரதியாய் நடந்து வருங் காலத்து உன்னையறியாமல் வந்த கொலைத்தோஷமானது வேறொருவிதத்தால் நாசத்தையடையும். அஃதெத்தாலென்னில், சற்குருவினது திருப்பாதத்தை நியமமாக வழிபட்டுச் செய்யும் அவனது ஏவலின் வலியாலெனக்கொள்க.

தறுகட்டன்மை நீங்கி யென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். ❋ "வருந்து மேபதம் வைப்பின் மரிக்குமே—பொருந்து மண்ணிற் புழுக்களு மென்றுளம்—வருந்தி யேபத மெல்லென வைத்திடா—தருந்த வத்தைப் பிரிந்த வரக்கனும்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. கொல்லாவிரதமென்பதற்குப் பிரமாணம்: ஔவையார். ❋ "நோன்பென் பதுவே கொன்றுதின் னாமை." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

சற்சீடன் அறியாமற் செய்ததோஷத்தையும் ஆசாரியன் நீக்குவனென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். ❋ 'விண்

---

1. தறுகட்டன்மை - குரூரத்தன்மை. 2. கனிகண் - ஆதரவு.

ணு ளார்நரர் மற்றை விலங்குமே—பண்ணும் பாவ பலத்தைக் [1]கொடுப்பவன்—றிண்ண மேயமன் றேசிகன் றீர்த்திடும்—பண்ணிற் பாவ விதஞ்சிவ பத்தரும்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

இப்படித் தேவரீர் கற்பித்த திருவாக்கின்படியே என்னுடைய ஸ்திரீயும் புத்திரரும் இதற்கு ஒவ்வாவிடினும், நான் மாத்திரம் சரீரபரியந்தம் தவருமல் நடந்துவருகிறேனென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, மேலுத்தரங் கூறுகின்ருர்.

ஊன் உன் மனைமக்களொடு உண்டாலும் நீ உய்வது இலை. எ - து. மாமிசத்தை உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரர் உண்டாலும் அந்தப்பாவத்தால் நீயும் நரகத்தழுந்துதல் சத்தியம்.

மேல்வினு. எனக்கும் என்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரருக்கும் ஏக சரீரமாய் ஊணுறக்கம் ஒன்ருயிருக்கின்றனவோ? அவர்கள் வேறு நான்வேறு. அவர்கள் செய்த பாவத்தை நான் அநுபவிக்க வேண்டியதென்?

மேல்விடை. நீ எவணம் இதற்கு வேறு உன்மனை பிறர்த் தோய்ந்து உறின் அக்காலைக் கையகல விடுவதன்றிக் கொலவும் உளம் துணியும் அதிகாரத்தாலே. எ - து. நீ எந்தப் பிரகாரம் [2]இதுகாலத்தளவில் ஸ்திரீ புத்திரர்க்கும் எனக்கும் பேதமென்று சொல்லினை ? அது பழுது. அதேனென்னில், உலகத்தின்கண்ணே ஒருவன் தன்னுடைய ஸ்திரீ பரபுருஷ சங்கமம் பண்ணக்கண்ட காலையில், அவளைவிட்டுத் துறக்கவேண்டுமென்கிற விதியையும் பாராமல், நான் பிராணனுடனிருக்க இப்படி அழிவு செய்யலாவ தென்ன ? இவளைக் கொன்றுபோடுகிறேனென்று நெஞ்சிற்று ணிதலினுனும், இங்ஙனம் ஸ்திரீ புத்திரர் பிறரிடத்திற் செய்த குற்ருகுற்றங்களுக்கும் யானென முன்னிற்கும் அதிகாரத்தன்மை யுடையோனுதலினுனும், உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரர் செய்த பாவாதிகளுக்கு உண்டான பலம் நீயும் அனுபவிப்பது சித்தமென் றறிவாய்.

---

1. யமன் கொடுப்பவன் திண்ணம் என்றும், சிவபத்தர் பாவ விதம் பண்ணில் தேசிகன் தீர்த்திடும் திண்ணம், என்றும் கூட்டுக
2. இது காலத்தளவில் - இந்த வியவகாரத்திற்கு மட்டும்.

ஸதிரீ விதி தவறில் அவளை விட்டுத் துறக்கவேண்டுமென்ப
தற்குப்பிரமாணம் : சிவதருமோத்தரம். ✳ "அறிந்து மனையா [6] ளவ
லத்தையவளைத் துறவா தணைவானுஞ்—சிறந்த குரவன் மனைவி
யொடு செறிந்தார்க் [7] கிணையே செப்பியவித்—திறந்தான் மகபா
தகமதனிற் சிறுமைத் ததனுற் பாதகமென்—றறைந்தாமிதனுக்
கணித்தான வுபபா தகமு மினியறைவாம்." என்றும், காசிகாண்
டம். ✳ "பொருவில் கற்பின் [1] வழீஇயபுன் மங்கைய—ருரிய
மூன்று மரபினுள் ளோரையும்—வெருவந் தேங்க விழுங்கிபுமிழ்
கிலா—வெரியுந் தீரா கிற்குடி யேற்றுவார்." அன்றியும், ✳ "நெறி
யிகழ்ந்துதன் மரபினி [2] னீரல செய்யு—மறுவின் மைந்தரைப் பெறு
தலின் மகப்பெறு, [3] தஞுருற்—றுறைத னன்றுமற் றொருவனு லுயர்
குல முழுதுஞ்—சிறுமை யெய்திலாங் [4] கவற்றுறந் துறுபழி தீர்ப்
பார். அன்றியும், ✳ "என்ன நூற்கடல் கடந்துளோ ருரைப்பதை
யெண்ணி—முன்னர் நின்று பொய் மொழிந்திடு முகிழ்முலைத்
துவர்வாய்ப்—பன்னி தன்னொடு [5] மகத்துறந்தந்தணன் பரிந்தோர்
—பொன்ன வார்முலைப் பூவையைக் கடிமணம் புரிந்தான்." என்
றும், ✳ "தேசிகர்மன் னவர்கொழுநர் சீடரைத்தங் குடிகளைத்
தோய் தேவி மாரை—யாசில்விதிப் படிநடக்கிற் காக்கபிழைத்
திடில்வெறுத்திட் டகல நீக்க—மாசுடையோ ரெனவறிந்து மவ
ரைவெறுத் திலாதிணங்கி வாழ்விப்பாரேற்—பேசியதீ தொரு
சிறிதுந் தமக்கிலவா யினுநரகிற் பிழையா தாழ்வார்." என்றும்,
மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

ஸ்திரீகள் பிழைசெய்யிற் றுறப்பதல்லது கொல்லவொண்
ணுதென்பதற்குப் பிரமாணம் : அருட்பிரகாசம், ✳ "இல்லத் திரு
க்கு மனைதீ வினைக ளியற்றினறஞ்—சொல்லித் தடுக்க வட
ங்கா விடிற்பின் றுறந்துதன்னெஞ்—செல்லைக் குரிய நிலைசார்ந்
தொழுக விதன்றியன்னூர்க்—கொல்லத் துணிபுல்ல ரன்றோ
சென்றாழிற் குளிப்பவரே." என்றும், ✳ "விண்டுள தன்மல
ணுயதில் லோர்ந்து விரைந்ததனை—யுண்டிடு வாருள ரோசொ
லுந் தீமை யுனித்துறந்த—பெண்டிர்மற் றொருடன் கூடியென்
பெண்கொலை பின்னரகிற்—கொண்டு சுழற்றுமென் றெண்ணுது

1. வழீஇய - நழுவிய. 2. நீரல - ஏற்காததை. 3. அஞர் - துய
ரம். 4. அவன் துறந்து - அவனைவிட்டு. 5. மகத்துறந்து - சூதாடிய
தன் மகனைவிட்டு. (இதன் விரிவை, காசிகாண்டம், சிவசன்மாகுபேரனு
லகங்கண்ட அத்தியாயத்திற் காண்க.) 6. அவலத்தை - குற்றத்தை
7. மேற்கூறிய பாவியர் யாவரும் குருமனைவியைச் சேர்ந்தார் போன்ற
வரே யாவர்.

கொல்லுங் கொடியவரே.', என்றும் மற்றும் வருவனவற்ருற் கண்டு கொள்க.

இ-து. அபுத்தி பூருவத்தால் வந்ததோஷங் குருசேவையால் நீங்குமென்றும், யாவனொருவனும் தன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திருக்குத் தான் அதிகாரியாகையால் அவர்களையுந் தருமத்தின் வழியே ஆக்கினைசெய்து நடப்பிக்கவேண்டு மென்றும், கூறியது. (உ௰)

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் அந்தப்பக்குவியானவன் விண்ணப்பஞ் செய்யா நின்ருன்.

இங்ஙனம் தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளியபடியே என்னுடைய பாசக்[1] குழாங்களாகிய பலருள் யாரொருவர் என்னினை வின்படி வராவிடினும் எனதாக்கினைக்கு உட்பட்டிருந்துள்ள ஸ்திரீ புத்திரரைத் தண்டித்து மாமிசபக்ஷணத்தை நிறுத்துவிக்கின்றேன். அவர்கள் நில்லாவிடின் அவர்களை விட்டுத் துறந்தாயினும் தருமத்தின் வழியே தவருமல் நிற்கின்றேன் என்றவளவில், சித்தாந்தியார் அவனைநோக்கிப் பின்னுமோருத்தரங் கூறுகின்ருர்.

தாலமிசை யுனதுசுற்றத் தவர்கொலைமை செயினுனக்குஞ் சாரு நீவே, றேனுனது குலநெறியை விடிலவரோடுரைபகரா திகழ்ந்தன் னோர்தம், பாலுணவா திகடவிர்வ தெனையதுபோன மறம்புரிவோர் பற்றை நீத்துண், மாலதனற் கொலைமையற வறம்புரிவோர் தொடர்புறினல் வழி சார் வாயால். (21)

தாலமிசை உனது சுற்றத்தவர் கொலைமை செயின் உனக்கும் சாரும். எ-து. பூமியின்கண்ணே நீயும் உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரரும் கொலைமை சாராவிடினும், உன்னுடைய மாதா பிதா தம்பி தமையன் தங்கை தமக்கை மாமன் மைத்துனன் மற்று முண்டாகிய சுற்றத்தார் கொலைமைசெய்தார்களாயினும், அந்தப் பாவத்தால் நீயும் நரகத்தை அனுபவிக்கவேண்டும்.

1. குழாங்கள் - கூட்டங்கள்,

மேல்வினா. ஸ்திரீ புத்திரர்கள் என்னுடைய ஆக்கினைக்கு உட்பட்டவராதலின் அவர்களைத் தண்டித்துத் தருமத்தின் வழி நடப்பியாவிடில் எனக்குத் தோஷமென்பது நிச்சயம். மற்றுமுள்ள வர்கள் என்னுடைய சொற்கு அடங்கினவர்களல்லாமலிருக்க, அவர்கள்செய்த பாவத்தால் எனக்கு நரகம்வரவேண்டியது எப்படி என்ற பக்குவியை நோக்கி மேலருளிச்செய்கின்றார்.

மேல்விடை. நீவேறேல் உனது குலநெறியை விடில் அவ ரோடு உரைபகராது இகழ்ந்து அன்னோர்தம் பால் உணவாதிகள் தவிர்வது எனை? அதுபோல் மறம்புரிவோர் பற்றை நீத்து உள் மாலதனால் கொலைமை அற அறம்புரிவோர்தொடர்பு உறின் நல் வழி சார்வாயால். எ - து. உன்னுடைய சுற்றத்தார் உன்னுடைய சொற்கு அடங்கார்களென்றும் அவர்கள் வேறு நான் வேறென்றுஞ் சொல்லுவையாகில், உன்னுடைய குலாசாரத்தினின்றும் உன்னு டைய சுற்றத்தாரிற் சிலர் தவறி நடந்த காலத்தில் அவர்களுடைய சினேகத்தையும் பற்றறவிட்டு அவர்களை [1]நீத்து எவ்விடத்தும் பேசுதலொழிந்து அவர்கள் வீட்டில் அன்னபானாதிகளை விஷமெ னக்கண்டு உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரர்களும் அவர்கள் மனைவழி வாயில்வழி சொப்பனத்தாயினும் போகாதபடி நிறுத்தி மற்றுள்ள சுற்றத்தாரிற் சிலர் அவர்களோடு பேசுகினும் எனக்கு வேண்டாத வர்களோடு பேசலாவதென்னென்று அவர்களுடைய சிநேகத்தை யும் நீ விடுவதென்? இப்படிப் பிரயோசனமற்ற அற்பகாரியத்தள வில் மனம் வைத்து வெறுத்த நீ மேலைக்கு நரகத்தில் வீழ்த்தி மாறாத துயரத்தைத் தருவதாகிய சீவகொலையாதி பாவங்களைப் பண்ணுமவரிடத்திற் சினேகிப்பதென்? ஆதலின் யாரொருவரா யினுங் கொலையாதிக்கு அஞ்சாத பாவியாயில் தன்னவனென்றும் பிறரென்றும் பாராமல் உடனே விட்டுநீங்கி முத்தியை அடைய வேண்டுமென்னு மனோவிச்சையினாலே கொல்லாமையாகிய பேர றம் புரிவோர்யாவராயினும் அவரோடு மிகுத்த சினேகம் புரிவாயா கில், நல்ல அறத்தின் வழியை எளிதின் அடைவாய். எ – று.

இதற்குப் பிரமாணம் : திருவள்ளுவர். * "மருவுக மாசற்றார் கேண்மையொன் றீத்து—மொருவுக வொப்பிலார் நட்பு." என் றும், ஔவையார். * "நல்லாரைக் காண்பதுவு நன்றே நலமிக்க— நல்லார்சொற் கேட்ப துவுநன்றே – நல்லார்—குணங்க ளுரைப் பதுவு நன்றே யவரோ—டிணங்கி யிருப்பதுவு நன்று." அன்றி

1. நீத்து - விட்டு.

யும், *"தீயாரைக் காண்பதுவுந் தீதே திருவற்ற—தீயார்சொற் கேட்ப துவுந்தீதே - தீயார்—குணங்க ளுரைப்பதுவுந் தீதே யவரோ—டிணங்கி யிருப்பதுவுந் தீது." என்றும், மற்றும் வரு வனவற்றுற் காண்க.

இ-து. கொல்லாவிரதியாயினேன் யாவராயினுங் கொலை யாதிகளுக்கு அஞ்சாத பாவிகளைக் கண்ட விடத்தும் அவரது சினேகத்தை உடனே விடவேண்டுமென்று கூறியது. (உக)

இப்படித் தேவரீர் கற்பித்த திருவாக்கின்படி அடியேனும் என்னுடைய ஸ்திரீ புத்திராதிகளுங் கொல்லாமை கொண்டு புலா லுணவு நீங்கி நல்லோரைச் சினேகித்துப் பாவிகளது சினேகத்தை விட்டு அசரபதார்த்தத்தைக் குருவாதி நால்வர்க்கும் முன்னூட் டிப் பின்பு உண்டுவருகிறேன் என்றவளவில், அவனை நோக்கி மேற் சித்தாந்தியார் அருளிச் செய்வார்.

சார்வொழிகொம் மடியாதி தாவரத்து னுறழ்தரு நாய்த் தன்மை யோரை, நேரலைநீ கேண்முடிவிவ் வரும் புரம்போய் வீணுளா நீக்கேல் வாணுள். பார்மிசைநீ புரி யலைமெய்த் தவர்குழுவுற் றறமவர்சொற் படிசெய் நாளுஞ், சேருமனே சுத்திபர ஞானமத்தா னடைவைமுத்தித் திருநா டன்றே. (22)

தாவரத்தும் கொம்மடியாதி சார்வு ஒழி. எ - து. அப்படிச் செய்யுமுறைமைசெய்த அசரபதார்த்தத்தை உண்பாயாயினும் அவற்றின்கண்ணும் நீக்கவேண்டியன உண்டு. அவையாவையெ னில், கொம்மட்டிக்காய் கடைச்சரக்குகளான உள்ளி வெள்ளுள்ளி முதலியவைகள்.

இதற்குப்பிரமாணம்: சைவசமயநெறி. * "உள்ளிவெள் ளுள்ளி[1] யுதும்பரஞ் செம்முருங்கை—வள்ளிபச ளைம்மதுக்கோ வை." * "வெண்கத் தரிக்காய்தேற் றுங்காய்வில் வக்காயு—முண்பதல கொம்மடிக்கா யும்." "எண்ணெய்ப்பிண் ணக்குப் பெ ரும்பீர்க் கெனுமிவையு—முண்ணே லுருண்டசுரை யும்." என் றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

---

1. உதும்பரம் - அத்தி.

மேல்வினா. அசரபதார்த்தத்தினும் தோஷம் உளதோ? மேல்விடை. ஊன் உறழ்தரும். எ - து. கொம்மட்டியாதி நிஷேத பதார்த்தமாதலின் புலாலினை யொக்குமெனக் கொள்க. நீ முடிவு கேள் நாய்த்தன்மையோரை நேரலை. எ - து. முடிவாகிய பொருளிதுவென்று சொல்வோம் நீகேள் - ஒருவேட்டைக்காரன் நாயைப் பிடித்துவந்து பொற்சங்கிலியினால் கட்டிவைத்துக்கொண்டு பாற் சோற்றையிட்டு வளர்த்தாலும் அச்சங்கிலி நெகிழ்ந்த மாத்திரத்தின் மலத்தினைப் பழையதோலினை முரட்டெலும்புகளைக் கௌவிக்கொண்டு அருகாகவருகிற மனுஷரைக்கண்டு உறுமுதல் போல, ஒருவன் பாவமிது புண்ணியமிதுவென்று சொல்லுமளவுங் கேட்டிருந்து அவ்விடம் விட்டு நீங்கினமாத்திரத்தில் பின்னும் பாவத்தைச் செய்துகொண்டு நல்வழி காட்டுவோரைக் காணுந்தோறும் வெறுப்புடையரா யிருந்துள்ள லோகாயதனாதி மூடர்களைப் போலாகாது கொலை பாவமென்று கூறியமாத்திரத்திற் கொலை செய்குதற்கு அஞ்சு.

இங்ஙனம். நாய்த்தன்மையோரென்றதற்குப் பிரமாணம்: நாலடி. 1 * "அவ்விய மில்லா ரறத்தா றுரைக்குங்காற்—செவ்விய ரல்லார் செவிகொடுத்துங் கேட்கிலார்—கௌவித்தோ றின்னுங் 2 குணுங்கர்நாய் பாற்சோற்றின்— 3 செவ்வி கொளறேற்றா தாங்கு." என்றும், நீதிவெண்பா. * "4 கன்மமே பூரித்த காயத்தோர் தஞ்செவியிற்—றன்மநூல் புக்காலுந் தங்காதே 5 சன்மமெலும்—புண்டு சமிக்குநா யூனவி னெய்யதனை—யுண்டு சமிக்குமோ வோது." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இவ்வரும்புரம் பொய் வாணாள் வீணாள நீக்கேல் பார்மிசை நீ புரியலை மெய்த்தவர் குழு உற்று அவர் சொற்படி அறம் நாளும் செய் மனோசுத்தி பரஞானம் சேரும் அத்தால் முத்தித் திருநாடு அடைவை. எ - து. சென்மாந்தரங்களிற் செய்துள்ள தபோபலத்தால் அரிதாய் இங்ஙனங் கிடைத்துள்ள இந்தச்சரீரம் நீர்க்குமிழிக்கொப்பாய் அழிவதாதலின் இது உள்ள பொழுதே செய்ய வேண்டிய அறங்களைச் செய்துமுடியாது, இச்சரீரத்துக்கு அருந்தல் பொருந்தலைக் கூட்டுதல் தொழிலாக இதற்கு அமைத்தநாள்

---

1. அவ்வியம் - பொறாமை. 2. குணுங்கர் - புலையர். 3. செவ்வி - நல்லருசி. 4. கன்மம் - பாவகருமம். 5. சன்மம் - சர்மம் (தோலையும் எலும்பையும் உண்டு திருப்தியடையும் நாய் ஆவின் நெய் கலந்த உணவை உண்டு திருப்தியடையுமோ. எ - று.)

களை வீணிற்கழித்து யமதண்டனைக்கு உட்படாவகை அறஞ்செய்வாய். செய்யுமிடத்து ஒன்றை நீ புண்ணியமென்றெண்ணிச் செய்யப் பாவமாயினும் ஆகும். பாவமென்றெண்ணி நீங்கப் புண்ணியமாயிருப்பினும் இருக்கும். ஆதலின் உனது சுதந்தரத்தாற் செய்தலொழிந்து பூமியின்கண்ணே வேதாகமவிதி தவறாது கொலையாதிகளை நீங்கிய சிவஞானியாரது கூட்டத்தினை அணுகிப் பத்திமையான் வழிபட்டு அவர்களது திருவாக்கின்படியே தீவினைகளை நீங்கி நல்வினைகளைச் செய்யக்கடவாய். இங்ஙனம் நாடோறும் வழுவாது செய்குவையாயின் உன்னுடைய மனசு நிருமலமாம். அதனாற் பாரம்பரியத்திற்சிவஞானமுமுண்டாம். அந்த ஞானத்தால் மோட்சமாகிய பெண்ணிருந்து வாழும் பூரணதேசமடைகுவை. எ – று

மானுடசரீரமடைத லரிதென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். * "பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றும்—பெறுதற் கரிய பிரானடி சேராப்—பெறுதற் கரிய பிராணிக ளெல்லாம்—பெறுதற் கரியதோர் பேறிழந் தாரே." என்றும், சிவஞானசித்தி 1 * "அண்டசஞ் சுவேத சங்க ளுற்பிச்சஞ் சராயு சத்தோ—டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குநூ றுயி ரத்தா—னுண்டுபல் யோனியெல்லா மொழித்துமா னுடத்து தித்தல்—கண்டிடிற் கடலைக் கையா னீந்தினன் காரி யங்காண்." என்றும், அறிவானந்தசித்தி. * "தேரிற் சதுர யுகமிரண் டாயிர 2 நாட்டிங்களாண்—டோரினந் நூற்றி லயன்மாண் டொழிந்துமு முற்றுத்தென்பாற்—சேரு நுகத் துளை யின்வட பாற்கழி செல்லெளிது—சாரும் பிறப்பொழித் திம்மா னுடத்திற் சனிக்கரிதே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

யாக்கையாவது அநித்தியமாதலில் விரைந்தறஞ்செய்ய வேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். * "நாச்செற்று விக்குண்மேல் வாராமு னல்வினை—மேற்சென்று செய்யப் படும்." என்றும், திருமந்திரம். * "இக்காய நீக்கி யினியொரு காயத்திற்—புக்குப் பிறவாமற் போம்வழி நாடுமி—னெக்காலத் திவ்வுடல் வந்தெமக் கானதென்—றக்காலை யுன்ன வருள்பெற லாமே." என்

1. அண்டசம் - முட்டையினின்றும் பிறப்பன. சுவேதசம் - வேர்வையினின்றும் பிறப்பன. உற்பிச்சம் - நிலத்தைப் பிளந்து வந்து பிறப்பன. சராயுசம் - பையிற்கட்டுப்பட்டுப்பிறப்பன. (சம் - பிறப்பு)
2. சதுர்யுகம் இரண்டாயிரம் ஒரு நாளாக, நாள் முப்பது திங்களாக, திங்கள் பன்னிரண்டு ஆண்டாக, அவ்வாண்டு நூற்றில் எ-று.

றும், திருநாவுக்கரசுநாயனர் தேவாரம். 1 * "நடலை வாழ்வுகொண் டென்செய்திர் நாணிலீர்—சுடலைசேர்வது சொற்பிர மாணமே—கடலி னஞ்சமு துண்டவர் கைவிட்டா—லுடலி னுர்கிடந் தூர்முனி பண்டமே." என்றும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் தேவாரம். * "வாழ்வாவது மாயம்மிது மண்ணுவது திண்ணம்—பாழ்போவது பிறவிக்கடல் பசிநோய்செய்த பறிதான்—ருழாதறஞ் செய்ம்மின்றடங் கண்ணன்மல ரோனுங்—கீழ்மேலுற நின்ருன்றிருக் கேதார மெனீரே." என்றும், சிவஞானசித்தி. * "கருவினு ளழிவ தாயுங் 2 கழிந்திடா தழிவ தாயும்— 3 பரிணமித் தழிவ தாயும் பாலனு யழிவ தாயுந்—தருணனு யழிவ தாயுந் தானரைத் தழிவ தாயு—முருவமே யழிவே யானு லுள்ளபோ தேபாருய்ய. 4" என்றும், சிவதருமோத்தரம். * "அழியு மாக்கைகொ டேயழி யாப்பதங்— 5 கெழுமு வார்பெற்ற தேநல்ல கேள்வியு—மழியு மாக்கை தனையழி யாதென—விழுவ ரேநர கக்குழி வெய்யரே." என்றும், பட்டணத்துப்பிள்ளை. * "இன்றிருந்து நாளை யிறக்குந் தொழிலுடைய—புன்றலைய மாக்கள் புகழ்வரோ - வென்றிமழு—வாளுடையான் றெய்வ மருதுடையா னுயேனை—யாளுடையான் செம்பொனடி" என்றும், போதரத்திஞகரம்.* "காய மானது நீரிடைக் குமிழிபோற் கழியுமென் றறிந்தேயு—மாயு மூனினை மெய்யென முழுமல வயிறது வளர்த்தற்கே—யாய தீவினை பற்பல மருவியங் கவைசெய்து கழிந்தேவிட்—டேயு மாறெனை யாண்டவ னென்பதற் கென்செய்து முடிந்தேனே." என்றும், நாலடி. * "புன்னுனிமே னீர்போ னிலையாமை யென்றெண்ணி— 6 யின்னினியே செய்க வறவினை - யின்னினியே—நின்ரு னிருந்தான் கிடந்தான்றன் 7 கேளலறச்—சென்ரு னெனப்படுதலால்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்ருற் கண்டுகொள்க.

அறமும் பெரியோர் சொன்ன நெறியே செய்யவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: 8 சிவானந்தமாலை. *"ஆர்வமொடு செற்றத்தை யாரிடத்துங் கொள்ளாதே—சாரமுள தெவ்விடத்துந் தான்கொண்டு - தீரவுணர்—நல்லோர்தஞ் சொல்லை நழுவாம னன்னெஞ்சே—நில்லா யிதுவே நெறி." என்றும், ஔவையார். * "மூத்

---

1. நடலை.- பொய். 2. கழிந்திடாது - காலஞ்செல்லாது பிறந்த உடனே. 3. பரிணமித்து - சிறிதுகாலம் கழித்து. 4. உய்யப்பார்ப்பாய். 5. கெழுமுவார் - அடையமுயல்வார். 6. இன்இனி - இனிஇனி - இப்பொழுதே இப்பொழுதே. 7. கேள் அலற - சுற்றத்தார் அழ. 8. பாடுதுறை.

தோர் சொன்ன வார்த்தை யமிர்தம்." என்றும், நாலடி * "அறிமி னறநெறி யஞ்சுமின் கூற்றம்—பொறுமின் பிறர் கடுஞ்சொற் [1]போற்றுமின் வஞ்சம்—வெறுமின் வினைதீயார் கேண்மையெஞ் ஞான்றும்—பெறுமின் பெரியோர்வாய்ச் சொல் என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

பெரியோரைச் சார்தலின் முத்தி கைகூடுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: அருட்பிரகாசம். [2] * "கொலையாதி யோரைந்துங் [3] காமாதி யாறுங் குலைந்துநிலை—நிலையா துருவென் கைதோன்றி யுயிரு ணிறைந்தமலைச்—சிலையா தியுமெளி தொன்றுவ னெங்குந் திகழ்ந்திரண்டற்—றலையா திருக்கும் பெரியோர்தங் கூட்ட மடைந்தவர்க்கே." என்றும், போதரத்தினுகரம். * "நித்த னாருளியநெறி தெரிவது நிமலநற் கழலென்னுஞ்—சுத்த வாரமுதுறுசுவை தருவதுஞ் சொருபனற் கழற்கன்பாம்—பித்த தாகிய பெருநலம் விளைவதும் பேரெழி லடியாரா—லத்தி னுலடி யாரவை கூட்டிய வதிசய மளவன்றே." என்றும், திருவாசகம். * "உடையா ளுன்ற னடுவிருக்கு முடையா ணடுவு ணீயிருத்தி—யடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தானு லடியேனுன்—னடியார் நடுவு ளிருக்குமரு ளைப்புரி யாய்பொன் னம்பலத்தெம்—முடியா முதலே யென்கருத்து முடியும் வண்ண முன்னின்றே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

இ - து. அசரபதார்த்தத்தினும் நிஷேதபதார்த்தங்களை விடவேண்டுமென்றும், மேலையாதொருகாரியமும் நாதாக்களது திருவாக்கின்படி நடக்கவேண்டுமென்றும், அப்படி நடக்கிற் பாரம்பரியமாய் முத்திகைகூடுமென்றும், கூறியது.

கொலைமறுத்தல் மூலமும் உரையும்

முற்றுப்பெற்றன

---

1. வஞ்சனை வாராதவகை தடுத்துப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுங்கள். 2. கொலையாதி - கொலை, களவு, கள், காமம், பொய், 3. காமாதி - காமம் கோபம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம்.

உ

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வைராக்கிய சதகம்.

கணபதி வணக்கம்.

முக்கணிறை தருகரியை முன்னடத்திப் பின்னதன்ருட்
பக்கமறைந் தேகுநர்வெம் பாச [1] விக லுசமுற
மிக்கவமர் விளைத்திளையா வீரரெனப் பூரணவூர்ப்
புக்கிணையில் பராநந்தப் பூவையையு மேவுவரால் (1)

சபாபதி வணக்கம்.

அம்பல வாண னடியிணை தொழுவார்க்
கின்பமும் வீடு மெளிதினில் வருமே. (2)

விநாயகர் வணக்கம்.

[2] நிம்ப நிழற்களி—றம்பொன் மலர்த்தாள்
நம்புது முத்திந—லின்பம் வரற்கே. (3)

சுப்பிரமணியர் வணக்கம்.

[3] சமர புரிக்குகன்—விமல மலர்த்தாள்
எமதுளம் வைக்குது—[4] மும்மல மறற்கே. (4)

---

1. இகல் - பகை. 2. நிம்பநிழற்களிறு - திருப்போரூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் வேம்படி விநாயகர். 3. சமரபுரி - போரூர். சூரபத்மனோடு. முருகக்கடவுள் ஒரு முகூர்த்தம் போர் செய்த விடமென்பர். 4. மும்மலம் - ஆணவம் மாயை கன்மம்.

குருபரம்பரை வணக்கம்

மறைமுடி யதனில் விளங்கிடு மொளியே
மனிதரைப் போலவந் தெனது
சிறைதவிர்த் தாண்ட சிவப்பிரகாச
தேசிகன் றன்னைமற் றவன்ற
னறைமல ரடியைப் போற்றிடுஞ் சாந்த
நாயகன் றன்னைமற் றவன்ற
னிறையருள் பெற்ற பழனிமா முனியை
நெஞ்சினு ளிருத்தியே பணிவாம். (5)

நூலாசிரியர் வணக்கம்.

போந்தெ முயிர்க்குயி - ராந்துணை யொத்த
[1] சாந்தையர் தம்பத - மேந்து கருத்தே. (6)

நூல்.

பஞ்சபூத காரியமாகிய உடம்பினையும் ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்களையும் நேதிகளைந்து, அதன்பின்னர் அந்தக்கரணங்களையும் நேதி களையத் தொடங்கும்போது அவைகளுக்குட் பிரதானமான மனத்தை எதிரிட்டு நோக்கி நீக்குந்தோறும் அம்மனம் அந்த விவேகத்திற்கு மிகவும் ஒற்றுமையாகலின் நீங்காது முன்னைப் பழக்கம்போல் விவேகத்தைத் தன்வயப்படுத்தித் தனக்குப் பற்றுக்களாயுள்ளவற்றில் இழுத்துச் செல்ல அஃது அங்ஙனம் இழுத்துச் செல்லுதலை விவேகம் அறிந்து தனது வலியினால் எதிரிட்டுநின்று, இஃது எவற்றைப்பற்றி நின்று எழாநின்றதென்று நோக்கி அதுபற்றிய பற்றுக்களியாவையும் இவை இவையென்று அறிந்து அதற்கு அப்பற்றுக்களையெல்லாம் விடுவித்து அதனைத் தன்வயமாக்குதற்பொருட்டு மனத்தை முன்னிலையாக்கி விவேகங் கூறிற்றென்று, விவேகத்தின்மேல் வைத்து இந்நூல் கூறுகின்றார்.

---

1. சாந்தலிங்க ஞானதேசிக சுவாமிகள்.

வாழி நெஞ்சமே சென்றிடே னின்றிதோர் வார்த்
தைபெற் குரைசெய்வாய், கீழி யாமியற் றுயர்தவத் திவ்
வுடல் கிடைத்ததன் றேமற்றீ. தூழி காலமிங் கிருக்குமோ
நீயுமோர்ந் துளையெனி னுளபோழ்து, சூழு மேழ்பவந்
துடைத்தல்செய் யாயிதென் றெழுதரன் றுணைத்தாளே
(1)

வாழி நெஞ்சமே, எ - து. பகைவனுற் காரியங்கொள்வோன் அவனைத் தனது வயமாக்குதற்பொருட்டு அவனுக்கு இனிமை கூறுதல்போல் நீ வாழக்கடவாய் நெஞ்சமே யென்று விவேகங் கூற, அதற்கு, எண்ணில் காலம் உடலு முயிரும்போலும் சேறு நீரும் போலும் உம்மோடும் பிரிவின்றியிருந்த என்னை இப்போது பிரித்து நின்று நீர் தோத்திரம்பண்ணியது என்னையென்று மனங் கேட்ப,—சென்றிடேல் நின்று இதோர் வார்த்தை எற்கு உரை செய்வாய். எ - து. அதற்கு, நீ ஒரு கணப்போதாயினும் நில்லாது விஷயங்களிற் செல்லாநின்றனை அங்ஙனஞ் செல்லாது நின்று இஃதோர்சொல் எனக்குச் சொல்லுகவென்று விவேகங்கூற, அதற்கு யான் சொல்லவேண்டிய சொல் என்னை யுளது நீர் சொல்லுக யான் கேட்கின்றேனென்று மனங்கூற,—கீழ் யாம் இயற்று உயர் தவத்து இவ்வுடல் கிடைத்தது அன்றே. எ - து. அதற்கு, கீழ்ப் போன அனந்த சனனங்களில் யாஞ் செய்திராநின்ற மேலான தபோபலத்தினலன்றே இந்த அரிதாகிய மானுடதேகம் கிடைத்ததென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, ஈதுண்மையா மென்று மனஞ் சம்மதிப்ப, அதற்கு, அங்ஙனம் அரிதாகக்கிடைத்த தேகத்தைப் பெற்றும் சீக்கிரத்திலே திருவடியை அடைதற்கு எதுபண்ணமல் வீணாள்கழிப்பது என்னை யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, இந்தத் தேகம் பெற்ற நாம் இனித் திருவடியை அடையாது விடுகின்றேமோ நீர் சீக்கிரம் பண்ணியது என்னை? சில நாள்களின் பின்னர் அதனை அடைகுதுமென்று மனங்கூற - ஈது ஊழி காலம் இங் கிருக்குமோ. எ - து. அதற்கு, இத்தேகம் கற்பகாலம் இவ்விடத்து இருப்பதோ இதற்கு அளவு கூறிய நூறுண்டுகளுள் இடையிடையே கணந்தோறும் அநித்தியமிருத்தலின் எந்தக்கணம் இருக்குமோ எந்தக்கணம் போமோ தெரியாதென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, அங்ஙனம் அநித்தியமாமெனின் இதனையொழித்து இனி வருங்காயத்து அத்திருவடியை அடைகுதுமென்று மனங்கூற, அதற்கு, இனியோர் காயத்தின்கண் அதனை அடைகுதுமென்னிற் பெறுதற்கரிய பிறவியென்றும் சில நாள்களின் பின்னர் அடைகுது

மென்னின் அறிதற்கரிய அவதியென்றும் விவேகங்கூற, அதற்கு, நீர் இங்ஙனங் கூறியது உண்மையென்று மனஞ் சம்மதிப்ப—நீயும் ஓர்ந்துளை எனின். எ - து. அதற்கு, இந்தக் காயங் கிடைத்தற்கு அரிதென்பதையும் இதனது நிலையாமையினையும் நீயும் விசாரித்து அறிந்தனையாயின்,—உளபோழ்தே சூழும் எழ் பவந்துடைத்தல் செய்யாய் இதென் தொழுது அரன் துணைத்தாளே. எ - து. இக்காயமிருக்கும்போதே சிவனது உபய பாதங்களையும் தொழுது எம்மை வளைந்துகொள்ளாநின்ற எழுவகைப் பிறவிகளையும் நீக்கிக் கொள்ளுதல் செய்யாய் இது என்னை நின்கருத்திருந்ததென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. மற்றென்பது அசைநிலை.

உயர்தவத் திவ்வுடல் கிடைத்த தென்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். (1) "எறியுங் கடலி னுகத்துளையி லாமைக் கழுத்துப் புகுவதுபோற்,—பொறிவெம் பிறவி யனேகத்தாற் புருடன் விவேகி யெனப்பிறந்து, [1] முறியும் பிறவிப் பயனிலதிம் மோக மமையுஞ் செய்தொழிலாற்,—செறிவ தென்னே யிவற்றாலே தினங்க ளெல்லாஞ் சென்றிடுமால்." ஊழிகால மிங்கிருக்குமோ வென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். (2) "உறங்கு வது போலுஞ் சாக்கா டுறங்கி,—விழிப்பது போலும் பிறப்பு." பெறுதற்கரிய பிறவிக்கும் அறிதற்கரிய வவதிக்கும் உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. (3) "பெறுதற் கரிய பிறப்பி [2] திதன்போக்—கறிதற் கரிய வவதி - பிறிதொன்றை—நாடுதற்கு நேரமுண்டோ நன்னெஞ்சே முத்திநெறி—கூடுதற்கல் லாது [3] குறித்து." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (க)

இங்ஙனம் நீர் கூறியது உண்மையாகலின் இனித் திருவடியை அடையக் கடவமென்று மனஞ் சம்மதிப்ப மேற்கூறுகின்றது.

தாளை யேதர மறிகிலா தெமக்கெளி தருசிவப் பிரகாசற், காளி யாமெனத் திரிந்தவன் பணிபுரிந் தரியவீ டடைகில்லாய், கேளை யோமனை யாதிய வளற்றிலே கிடந்துழைத் தனைநெஞ்சே, நாளை யோவையுந் தூதரும் வரினிவர் துணைகொலோ நவில்வாயே. (2)

---

1. முறியும்பிறவி - சனித்தல் நீங்குதலால். 2. இதன் போக்கறிதற்கரியஅவதி - இத்தேகம் போவது இக்காலந்தான் எனயாவரும் அறிய முடியாதகாரியம். 3. குறித்து - மிகமுயல்வுடன் ஆராய்ந்து.

தாளையே தரம் அறிகிலாது. எ - து. சுரர் முதலாகத் தாவர மீறுகச் சொல்லப்படாநின்ற எழுவகைப் பிறவித் துன்பங்களை யும் துடைத்தல் செய்யும் அரிய திருவடிகளைக் கொடுத்தற்குப் பக்குவனென்றும் அபக்குவனென்றும் பாராது,— எமக்கு எளி தரு சிவப்பிரகாசற்கு. எ - து. அருமைப்படுத்தாது எமக்கு எளி திலே தந்த சிவப்பிரகாசரென்னு நாமதேயத்தையுடைய ஆசாரி யருக்கு,—ஆள் யாம் எனத் திரிந்து அவன் பணிபுரிந்து அரிய வீடு அடைகில்லாய் எ - து. அவரதடிமையாமென்றியாவருங் கூற அவரது திருவுளத்திற்குப் பாங்காக நடந்துகொண்டு அவ ரது ஏவற்பணிவிடைகளைச் செய்து யாவருக்கும் அரிய வீட் டினை அடைந்தாயில்லை,—கேள் ஐயோ. எ - து ஐயோ நீ கேட் பாயாக,—மனையாதிய அளற்றிலே கிடந்து உழைத்தனை நெஞ் சே. எ - து. பெண்டீர் முதலிய குடும்பச் சேற்றின்கண் வீழ்ந்து உழைத்துக்கொண்டனை நெஞ்சமே, நீயென்னகாரியஞ் செய்து கொண்டாய்,—நாளை ஓலையுந் தூதரும் வரின் இவர் துணைகொ லோ நவில்வாயே. எ - து. இனி நாளைக்கு இயமனது தூதரும் ஓலையும் வருங்காலத்து இந்தப் பெண்டீராதிய சீவர்கள் துணை யாவரோவென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

மிகுந்த சேற்றில் விழுந்தோன் கிடந்து உழைத்தல் போல் மிகுந்த செல்வம் பெற்றோனுக்கும் அதின் மூழ்கி மயங்கி மறு மை குறிக்கக் கூடாமையிற் கிடந்துழைத்தனையென்று கூறப் பட்டது.

தாளையே தரமறிகிலாது என்பதற்கு உதாரணம்: ஞான வாசிட்டம். (4) "இயற்கைகுணஞ் சோதித்து முன்னே பின்னே யாவையுமாம் பிரமநீ யென்னல் வேண்டும்—வியப்புறவா சையி னுழல்வார்க் கிவ்வா றோதின் மீளாத தீநரகில் வீழ்த்த தாகுந்— தியக்குறுபோ கத்தாசை தீர்ந்து புந்தி தெளிந்தவுனைப் போல் வார்க்கே திகழத் தோன்று—மயக்கமற வுணர்த்தவல்ல குரு வைக் கிட்டா வருந்தியுந்தன் பிறப்பறுக்கு மகனு மாங்கே." பணிபுரிந் தரிய வீடடை கில்லாய் என்பதற்கு உதாரணம்: வீரா கமம். (5) "அடுத்ததின் றன்மை யான்மா வாகுமென் றறிந்து நல் லோர்—நடித்திடுஞ் சமய வாத நற்றவஞ் செபந்தி யானம்— படிற்றுல கியற்கை யாவும் பாகதி விலக்கா மென்றே—விடுத்த ருட் குரவன் பாத மேவிமெய்ப் பணிசெய் வாரே." மனையா திய வளற்றிலே கிடந்துழைத்தனை என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம் (6) "தாரதன மிகுமென்னிற் றளையாகு மப்பாசங்

தனைத்துக் கொண்டா—லாரதனை யறுத்தகலும் விரகுடையா ரறிவிலா, ராசை விஞ்சிக்—கூரிதையா மப்போகத் தழன் றுழக்குங் கொடுந்துயரைக் குறித்த போதே—தீரதையா மறிஞரு க்கு விரத்தியுள தாய்ச்சித்தந் தெளியு மன்றே.'' மற்றும் வருவ னவற்றுற் காண்க. (உ)

நீர் கூறியது உண்மை, திருவடியே துணை, மனைவியாதிய சீவர்கள் துணையலர். ஆனுல் இவர்களை விடுத்தாற் பரிதவிப்ப ரென்பதும் இவரை வைத்துப் பாதுகாப்பதற்கு ஒரு துணை இன் றென்பதுங் குறித்து இவரோடுங்கூடி நின்றேனென்று மனங் கூற அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

நவிலி னிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை நாமல திலை யென்றே, கவலை யுற்றரன் ருண்மறந் தனையுனைக் காலனுர் கொடுபோயிற். குவலை யத்தடைந் திவரைநா டொறும்புரந் திடுவையோ குறிக்குங்காற், சவலை நெஞ்சமே சிவனலா துயிர்க்குயிர் தானுமோர் துணையாமே. (3)

நவிலின் இம்மனை மக்களுக்கு ஒரு துணை நாம் அலது இலை என்றே கவலையுற்று அரன் தாள் மறந்தனை. எ - து. சொல்லுமி டத்துப் பெண்டீர் புத்திரர் முதலியோர்க்கு ஒப்பற்றதுணை நாமன்றி வேறு இன்றென்று சிவனது திருவடியை மறந்தனையாக வின் திருவடியே துணையென்றும் மனைவியாதிய சீவர்கள் துணை யலரென்றும் நீ முன் கூறியவற்றிற்கு எதுவென்னையென்று விவேகங்கேட்ப, அதற்கு, இந்த மனைவியாதிய சீவர்களை யாவர் காப்பரென விடுப்பேனென்று மனங்கூற,—உனைக்காலனுர் கொடு போயின் குவலயத்து அடைந்து இவரை நாடொறும் புரந்திடுவை யோ. எ - து. உன்னை யமன் கொண்டு போமிடத்து மீண்டு இப் பூமிக்கண் வந்து இச்சீவர்களை எக்காலத்தும் காப்பையோ அஃத ன்றி ஒருகணப்போதாயினும் வந்து இவரை நீர் நன்றிருக்கிறீரோ வென்று கேட்கத் தான் கூடுமோவென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, அவரை யான் இருக்குமளவாயினுங் காக்குவலென்று மனங்கூற, அதற்கு, நீயிருக்கும்போதாயினும் நிருபர்முதலாயினேர் உன்னைக் கொண்டுபோயினுராயினும் அன்றி அவரைக்கொண்டுபோயினுராயி னும் அப்போது உன்னுற்காக்கப்பட்டார் யாவரென்று விவேகங் கூற, அதற்கு, நீர் கூறியது உண்மையென்று மனஞ்சம்மதிப்ப,— குறிக்குங்கால் சவலை நெஞ்சமே சிவன் அலாது உயிர்க்கு உயிர்

தானும் ஓர் துணையாமே. எ - து. உண்மையாகப் பார்க்குமிடத்துப் பேதைமையுடைய நெஞ்சமே சீவர்களுக்குச் சிவனே துணையன்றிச் சீவர்களுக்குச் சீவர்கள் துணையாவரோவென்று விவேகங் கூறிற்று. எ — று.

"இயற்பெயர் முன்ன ராரைக் கிளவி—பலர்க்குரி யெழுத்தின் வினையொடு முடிமே." என்பதனாற் காலனென்னு மியற்பெயர் முன்னர் ஆரென்பது வந்தது.

நவிலினிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை யென்பதற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. (7) "உடலை யொண்பொரு ளினையுலயல்பினை யுயர்குல நெறிதன்னை—யடையு மைந்தர்தாய் தந்தைன் மனையென வறைதரு மவர்தம்மை—விடவி கந்திறை கழலிணைமேவிய விமலர்தங் களையெல்லா—முடைய நன்குறு மொழிமறைமுனிவர்க ளுரைப்பராத் தர்களென்றே." சிவனலா துயிர்க்குயிரென்பதற்கு உதாரணம்: திருவருட்பயன். (8) "அகர வுயிர்போலறிவாகி யெங்கு—நிகரிலிறை நிற்கு நிறைந்து" மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (ஙு)

நீர் இங்ஙனங் கூறியது உண்மை. இனித் துணையாவதுயாது. பகையாவது யாது. மனைவியாதிய சீவர்கள் வந்தவாறு எங்ஙனம். நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப அதற்கு, மேற் கூறுகின்றது.

துணைய தாயெமைத் தொடர்தரு தொடர்பான் றொல்கழ றுணையல்லா, துணைவு செய்தடு மிகலதஞ் ஞானமென் றுள்ளவா றுணராய்மற் றிணையி னெஞ்சமே பகையிவ ருறவிவ ரெனவினை வழியேவந். தணைவ சீவரை யுனிமுனி வாதிய வடுத்தெனைக் கெடுத்தாயே (4)

துணையதாய் எமைத் தொடர்தரு தொடர்பான் தொல்கழல் துணை. எ - து. சிருட்டி தொடங்கி வீடடைவிக்கு மளவும் துணையாகி எம்மைவிட்டு நீங்காதிருக்கின்ற உயிர்க்கு உறவாகிய சிவனது தொன்மைப் பாதங்களே துணையென்றும்,—அல்லாது உள் நைவு செய்து அடும் இகலது அஞ்ஞானம் என்று உள்ளவாறு உணராய் எ - து. அஃதன்றி உள்ளத்தை மெலிவுசெய்து நாசம் பண்ணநின்ற பகையாவது அஞ்ஞானமென்றும் உள்ளபடியே யறிந்தணையில்லை,—இணை இல் நெஞ்சமே. எ - து. இழிவினலுனக்கு வேறு

ஒப்பு இன்றிய நெஞ்சமே,—பகை இவர் உறவு இவர் என வினை வழியே வந்து அணைவ சீவரை உனி. எ - து. இருவினையின் வழியராய் வந்து பொருந்திய சீவர்களை இவர் பகைவரெனவும் இவர் உறவரெனவுங் கருதி,—முனிவு ஆதிய அடுத்து எனைக் கெடுத்தாயே எ.- து. பகையென்று வெகுளியும் உறவென்று விழைவும் அடைந்து உன்னோடு கூடிய என்னையுங் கெடுத்தாய் நீயென்று விவேகங் கூறிற்று.

ஆணவத்தால் மறைப்புண்டு கிடந்த வுயிரைச் சிவன் தனது காருண்ணியத்தினால் எடுத்து மாயைக்கண்ணே தனுவாதிகளைக் கொடுத்து முன்னர் விடய ஞானத்தை விளக்கிப் பின்னர்ச் சுருதிகுரு சுவானுபவங்களினால் சொரூபஞானத்தை விளக்கி ஆனந்தானுபவத்தைக் கொடுத்தலின் உயிர்க்கு உறவு சிவனென்றும், உயிரினது இரண்டு ஞானத்தையும் அநாதியே மறைத்து வீடடையுமளவும் துன்பத்தைச் செய்தலின் ஆணவம் உயிர்க்குப் பகையென்றும், நல்வினை அனுபவிக்குமிடத்துப் பகைவரும் உறவராகலாலும் தீவினை அனுபவிக்குமிடத்து மனைவியாதி யுறவரே பகைவராய்த் தேகநாசஞ் செய்தலினாலும் இச்சீவர்கள் வினைவழியராய் வந்தவரன்றிப் பகைவரும் உறவரும் அலரென்று கூறப்பட்டது. மற்றென்பது அசைநிலை.

பகையிவ ருறவிவரென்பதற்கு உதாரணம்: சிவபோக சாரம் (9) "ஆர்பெரிய ரார்சிறிய ராருறவ ரார்பகைவர்—சீர்பெரிய ரானந்த சிற்சொருபர் - பேர்பெரிய—ரெங்குந் தாமா யிருந்து சட சித்தனைத்து—மங்கங் கியற்றுவத னால்" மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௪)

கெடுத்தாயே யென்றென்னை நீர் வெறுப்பதென்னை? பயனின்றிய உறவைப்பற்றுதலால் என்னையுள? நீர் கூறியவாறே விடுத்தேனென்று உறவினை விடுத்துப் பொருளினைக் கருதிய மனத்தைப்பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

கெடுவ தாம்பொருள் செல்வமே பல்வகைக் கிலேசமற்றதுதன்னை, விடுவ தேசுக மெனவுமோர்ந் திலமுனம் விடுத்துளோர்க் குனைப்போலு, நெடிய யூகம தில்லையோ சொல்லுதி நெஞ்சமே யினிப்பற்றற், றடைது மேலரனருளையே பொருளென வருஞ்செல்வ மதுதானே. (5)

கெடுவதாம் பொருள் செல்வமே பல்வகைக் கிலேசம். எ - து. அழிந்து போவதாகிய பொருள் செல்வமோ பலவேறு வகைப்பட்ட துன்பமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, முன்னர் மனைவியாதிய உறவுகளை நீர் விடுக்கச் சொன்னபடி விடுத்தேன். இப்போது இந்தப்பொருளையாயினும் அருந்தலைக் குறித்து வைத்துக்கொண்டு தவத்தினைப் பண்ணுவலென்றால் இதனையும் நாசமென்றுந் துன்பமென்றுங்கூறினீர். இனி இன்பமாவது யாதென்று மனங் கேட்ப,—அது தன்னை விடுவதே சுகம் எனவும் ஓர்ந்திலை. எ-து. அதற்கு, அந்தப் பொருளைக் கைவிடுவதே சுகமெனவும் அதனைப்பிடித்தலே துன்பமெனவும் உண்மையாக அறிந்தாயில்லை நீ யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, நன்று கூறினீர் இப்பொருளையும் விடுத்து இரக்கச் சொல்லுகிறீரோ வென்று மனங்கேட்ப,—முனம் விடுத்துளோர்க்கு உனைப்போலும் நெடிய யூகமது இல்லையோ சொல்லுதி. எ - து. அதற்கு, முன்னர்ப் பற்றுக்களாயுள்ளன யாவும் துன்பமென்று அறிந்து துறந்தோர்க்கு உன்னைப்போலுங் கூர்ந்த புத்தியின்றோ நீ சொல்வாயென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, சம்மதித்து இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட பொருளுக்கு மேலாய பொருள் யாதென்று மனங்கேட்ப,—நெஞ்சமே இனிப் பற்றற்று அடைதும் மேல் அரன் அருளையே பொருள் என அருஞ் செல்வம் அது தானே. எ - து. நெஞ்சமே இனி இப்பொருண்மேல் வைத்த பற்றினீங்கி மேலாய சிவனது அருளையே பொருளென அடைவோம் அதனை அடைந்தால் அவ்வருடானே அரிய செல்வமும் எமக்கென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

இப்பொருளால் இவ்வின்பம் வருதல்போல அவ்வருளால் அவ்வின்பம் வருதலின் அருஞ் செல்வமதுதானே யென்று கூறப்பட்டது.

செல்வமே பல்வகைக் கிலேசமென்பதற்கு உதாரணம்: நீதிவெண்பா. (10) "இன்ன றரும்பொருளை [1]யீட்டுதலுந் துன்பமே—பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே - யன்ன—தழித்தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா—லிழத்தலுந் துன்பமே யாம்." விடுவதே சுகமென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். (11) "யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோத—லதனி னதனி னிலன்." அருஞ் செல்வமதுதானே என்பதற்கு உதாரணம்: திருக்கடைக்காப்பு.(12)

1. ஈட்டுதல் - சம்பாதித்தல்.

"செல்வ நெடுமாடஞ் சென்றுசே [1]ணோங்கிச்—செல்வ மதிதோயச் செல்வ முயர்கின்ற—செல்வர்வாழ் தில்லைச் சிற்றம்பலமேய—செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (ரு)

இங்ஙனம் கூறிய ஏதுவினால், பொருள் துன்பமென்று விடுத்துக், [2]கண்டசுகத்தை விழைகின்ற மனத்தைப் பார்த்து மேற் கூறுகின்றது.

தானை சூழமண் ணுலகையாண் டழிபவர் தங்கள்வாழ் வினிதென்றே, நீநி னைத்தியோ நெஞ்சமே யெஞ்சுறு நிமலஞா னமதுற்றால், வானும் வையமும் வந்துதாள் வண ங்குமெய் வாழ்வுகாண் டலும்வீண்முற், போன நாட்கிரங் கவும்வரு மெனநலோர் புகன்றதோர்ந் திலைகாணே. (6)

தானை சூழ மண்ணுலகை ஆண்டு அழிபவர் தங்கள் வாழ்வு இனிது என்றே நீ நினைத்தியோ நெஞ்சமே. எ - து. [3]இரதகசதுரகபதாதிகளாகிய நால்வகைச் சேனையும் தம்மைச் சூழ்ந்துவர இப் பூவுலகரசாண்டு அவ்வாழ்வோடும் அழிந்து போகாநின்ற அரசர்களுடைய பொய்வாழ்வினை இனிது ஈதென்று நீ கருதினை கொல்லோ நெஞ்சமே என்று விவேகங் கேட்ப, அதற்கு, நீர் மேற்கூறியவாறே உறவையும் பொருளையும் விடுத்தேன் இப்போது இவ்வரசரது செல்வத்தையும் இவரை யாவரும் வணங்கும் இவரது பெருமையினையுங் கண்டு அதிசயித்த மாத்திரமே யன்றி வேறில்லை அதற்கு நீர் இச்செல்வமும் பெருமையும் பொய்யென்றும் இவற்றை நீ விரும்பாதேயென்றுங் கூறினீர், ஆனால் இச்செல்வ பெருமைகளுக்கு மேலாய் மெய்ம்மையாகிய செல்வமும் பெருமையும் எவையென்று மனங்கேட்ப,—எஞ்சுறு நிமல ஞானமது உற்றால் வானும் வையமும் வந்து தாள் வணங்கும். எ - து. அணுவளவாயினுங் குறைவுபடாத பரிபூரணமாய் நின்மலமாயுள்ள சிவஞானச்செல்வத்தை ஒருவன் அடைந்தால் அவனது பாதத்தை வானகத்தோரும் வையகத்தோரும் வந்து வணங்காநிற்பர்கள் ஆதலின் மெய்ச் செல்வமும் பெருமையும் இவையென்று அறிதி;—மெய்வாழ்வு

---

1. சேண்ஓங்கி - ஆகாயமளாவி. 2. கண்டசுகத்தை - பிறரடைந்த சுகத்தைப்பார்த்து. 3. இரதகச துரகபதாதி - தேர் யானை குதிரை காலாட்கள்.

காண்டலும் வீண்முன் போனநாட் கிரங்கவும் வருமென நலோர் புகன்றது ஓர்ந் திலைகாணே. எ - து. இஃதன்றி இந்த மெய்வாழ்வு கண்டவுடனே முன்னர்ப் பொய்வாழ்வில் வீணாளாய்க் கழிந்த காலங்களை நினைத்து இந்நெடுங்காலம் இவ்வின்பத்தை விட்டு இருந்தோமென்று இரங்குதலும் வருமென்று [1] ஆப்தர் உரைத்தவாக்கியங்களை அறிந்திலைபோலும் நீ அவரது வாக்கியங்களைப் பார்த்து அறிவாயாகவென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

தானை சூழமண்ணுலகை யாண்டழிபவரென்பதற்கு உதாரணம்: நாலடியார். (13) "யானை [2] யெருத்தம் பொலியக் [3] குடைநிழற்கீழ்ச்—சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரு— [4] மேனை—வினையுலப்ப வேறாகி வீழ்வர்தாங் கொண்ட—மனையாளை [5] மாற்றார் கொள." வானும் வையமும் வந்துதாள் வணங்கும் என்பதற்கு உதாரணம். ஞானவாசிட்டம். (14) [6] "மெத்தென்ற சரித்திரத்தினவர்தம்மை யுலகெல்லாம் விரும்புந் தன்மை—கொத்தொன்றுவன [7] மூங்கிற் குழலிசையான் மகிழ்விலங்கின் கூட்டம்போலு—மித்தன்மை யாவருக்கும் பொதுமையினா லியம்பியதா மிதனின் வேறாய்ச் சத்தென்ற [8] வழியிரண்டேழ் பவந்தீர்ப்ப வர்க்கவற்றைச் சாற்றக் கேண்மோ." போனநாட் கிரங்கவும் வரும் என்பதற்கு உதாரணம்: பட்டணத்துப் பிள்ளையார் பாடல். (15) [9] "அண்ணறன் வீதி யரசிருப் பாகு மணிபடையோர்—நண்ணொரு [10] நாலொன்ப தாமவ ரேவலு நண்ணுமிவ்வூர் [11] துண்ணெனன் பசிக்குமடைப்பள்ளி யான சுகமுமெல்லா—மெண்ணிலி காலமவமே விடுத்தன மெண்ணரிதே." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௯)

இங்ஙனம் கூறிய ஏதுவாற் சுகப்பற்றை விடுத்து இடப்பற்றைக் கருதிய மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

---

1. ஆப்தர் - பெரியோர். 2. எருத்தம் பொலிய - (அரசர் ஏறுவதால்) பிடரிஅழகுற. 3. குடைநிழற்கீழ் - வெண் கொற்றக்குடைநிழற்கண். 4. ஏனைவினை உலப்ப - தீவினை அச்செல்வத்தைக் கெடுக்க. 5. மாற்றார் - பகைவர். 6. மெத் + தம்மை - சாந்தசரிதையுடையஜீவன் முக்தரை. 7. மூங்கிற்குழல் - புல்லாங்குழல். 8. வழியிரண்டு - சாதாரணமார்க்கமும், அசாதாரணதெய்வமார்க்கமும், 9. அண்ணல் தன் வீதி - தேரோடும்வீதி. 10. நாலொன்பதாம் - 36 தத்துவங்கள். 11. துண்ணெனன்பசி - மிக்கபசி.

காணி யீதெம திடமிது வெனமணைக் கருதிமண் ணுகின்ருய், நாணி லாய்மட நெஞ்சமே யுடலிது நமதிட மலவென்ருற், பேண வும்படு மேயிதற் கிடமதாம் பிருதிவி தனைநாகப், பூணி ஞன்றிருச் சரணமே யுயிர்க்கெலாம் புகலிட மதுதேரே. (7)

காணி ஈது எமது இடம் இது என மணைக்கருதி மண் ஆகின்ருய் நாண் இலாய் மட நெஞ்சமே. எ - து. இது எமது காணியெனவும் இது எமது வீடு எனவும் மண்ணை எனதென்று கருதி மண்ணய் மடிந்து போகின்ருய் இங்ஙனம் எண்ணில் காலம் யாதொன்றை யாதொன்றை நீ விழைந்து கருதிஞய் அந்த அந்த மயமாய் நின்றே இறந்தனை இங்ஙனம் இறந்தும் பிறந்தும் இத்துன்பங்களில் மொத்துண்டு இன்னும் பற்ரு நின் ருய் நீ வெட்க மில்லாய்போலும் பேதமைதானே நிறைந்த நெஞ்சமே என்று விவேகங்கூற, அதற்கு, நீர் விடல் வேண்டும் என்றவற்றையெல்லாம் விடுத்தேன் இனி ஓரிடமாயினும் பிடி த்துக்கொண்டிருந்து தவத்தைப் பண்ணுவேனென்ருல் நீர் இவ் விடமும் ஆகாதென்று கூறினீர் இவ்விடம் வேண்டுமெனப் பிடித்ததனுல் குற்றம் என்னையென்று மனங்கேட்ப,—உடல் இது நமது இடம் அல என்ருல் பேணவும் படுமே இதற்கு இடம தாம் பிருதிவி தனை. எ - து. வாதபித்த சிலேஷ்மங்களினுலாகிய வியாதிகளுக்கு இடமாயுள்ள உடம்பு சடமாகலின் யாம் அறி வாகலின் இவ்வுடம்பே நமக்கு இடம் அன்றென்ருல் இதனு க்கு இடமாயுள்ள மண்ணினை இடமென்று பிடிக்கவும் தகுமோ நீ சொல்லுதியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, நீர் கூறியது உண் மையாம் அறிவுருவமாய எமக்கு இடமாவது யாதென்று மனங் கேட்ப,—நாகப்பூணினன் திருச் சரணமே உயிர்க்கெலாம் புக லிடம் அதுதேரே. எ - து. சர்ப்பாபரணனுகிய சிவனது திருவ டிகளே உயிர்களுக்கெல்லாம் அடையும் இடமாகலின் அதுவே நமது இடமென்று நீ அறிதி என்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

இதற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம் (16) "மண்ணினுந் தனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தநற்—பெண்ணினு மகவினும் பெரிய பேரினுந் — 1 துண்ணெனன விழைவினைத் துறந்த தூயரே—

1. துண்ணென - சடுதியில்.

விண்ணினு மின்புடன் விளங்கி மேவுவார்.'' திருவள்ளுவநாயனார். (17) 1 "புக்கி லமைந்தின்று கொல்லோ வுடம்பினுட் — 2 டுச்சி லிருந்த வுயிர்க்கு." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எ)

இங்ஙனங் கூறியவாற்றால் இடப்பற்றை விடுத்துப் புகழை விரும்பிய மனத்தினைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

தேர்கி லாயிவண் புகழ்விழைந் தனையினித் தேகம்வே
றடைந்தாயேற், சாரு மோவதி லிதிற்புக ழலதுநீ தானு
ணர்ந் திடுவாயோ, பேரி யாதியா மார்கொன்முற் பவத்
திகழ் பெறினுமித் துணைநெஞ்சே, யோரி னேரில்வீ டுறு
தலே புகழிக ழுறல்பிறப் பெனவுன்னே. (8)

தேர்கிலாய் இவண் புகழ்விழைந்தனை இனித் தேகம் வேறு அடைந்தாயேல் சாருமோ அதில் இதில் புகழ் அலது நீ தான் உணர்ந்திடுவாயோ. எ-து. புகழினது உண்மையை நீ நன்றாக விசாரித்து அறிந்தாயில்லை இவ்விடத்துப் புகழை விரும்பா நின்றனை இக்காயத்தை விட்டு இனி வேறோர் காயத்தை யடைந்தாயேல் இதன்கண் வந்த புகழ் அதன்கண் வந்து பொருந்துமோ. அஃதன்றி முற்பவத்து இன்ன புகழையுடையான் இவனென்று பிறராலறிந்து சொல்லத்தான் படுமோ. அஃதன்றி நீதான் முற்பவத்திலே நற்புகழையுடையேன் யானென்று அறிதியோ வென்று விவேகங் கேட்ப, அதற்கு, இஃதாயினும் எனக்குத் தெரியாதோவென்று மனங்கூற,—பேர்யாது யாம் ஆர் கொல் முற்பவத்து. எ-து. அதற்கு, இனிமேல் வரும் பிறப்பு விவகாரம் நினக்குத் தெரியுமாயின் முற்பிறப்பின் விவகாரமும் நினக்குத் தெரியுமாகலின் முற்பிறப்பின்கண் எமக்குப் பேர் யாது யாம் யாவர் எமது விவகாரம் என்னை நீ சொல்லுதியென்று விவேகங்கேட்ப, அதற்கு, மாறுத்தரங் கூறுதலின்றி மனஞ் சும்மா விருப்ப,—இகழ்பெறினும் இத்துணை நெஞ்சே. எ-து. அதற்கு, உனக்கு வெறுப்பாகிய இகழ்ச்சி வருமாயினும் அது இந்தப் புகழ்ச்சி போலவேயாகும் நெஞ்சமேயென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, நீர் இங்ஙனங் கூறியவாற்றால் யாவருங் கூறுகின்ற புகழிகழ்வுகள் இல்லையென்பதாயிற்று. ஆகலின் இவைகள் இல்லையோவென்று

---

1. புக்குஇல் - என்று மிருப்பதோர் வீடு. 2. துச்சில் - (வாதாதிக்கு வீடாய உடம்புகளுள்) ஒதுக்குக்குடி யிருந்த.

மனங் கேட்ப,—ஓரின் நேர் இல் வீடு உறுதலே புகழ் இகழ் உறல் பிறப்பு என உன்னே. எ - து. உண்மையாக விசாரிக்கு மிடத்து ஒப்பற்ற வீட்டினை அடைதலே புகழெனவும் பிறப்பினை அடைதலே இகழெனவும் நீ அறிதியென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

வீட்டினை யடைந்தோரும் நித்தியம்; ஒன்றனையும் விரும்பாது அவ்வீட்டினையே விரும்பி அடைந்த அவரது புகழும் நித்தியம்; பிறப்பினை யடைந்தோரும் அநித்தியம்; இவரது புகழும் அநித்தியமாகலின், அது புகழென்றும் இது இகழென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: ஒழிவிலொடுக்கம். (18) "நாயேறி வீழ்ந்தென் னடாத்துகிலென் ஞானிக்குப்—1 பேயாஞ் சகம்பழித்தென் பேணுகிலென் - றோயார்—பெருமை சிறுமையிலை பின்னு முன்னு மில்லை—வரைவற்று வேண்டியசெய் வார்." உறவுமுதல் புகழீறாய ஐந்திற்கும் உதாரணம்: பிரபுலிங்கலீலை. (19) "ஓடும் பொன்னு முறவும் பகையுமோர்—கேடுஞ் செல்வமுங் கீர்த்தியு நிந்தையும்—வீடுங் கானமும் வேறற நோக்குதல்—கூடுந் தன்மை கொளுமன நன்மனம்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அ)

தாளையே தரமறிகிலா தென்னும் பாட்டுமுதல் இவ்வேழு பாட்டாலும் மனத்திற்குப் புறப்பற்றுக்களாயுள்ள உறவு பொருள் சுகம் இடம் புகழ் என்கிற இவ்வைந்தையும் விடுவித்து, இந்தவுறவு முதலாகிய வைந்துஞ் சிவனது திருவடியேயென்று அறிவித்து, இனி உட்பற்றைநீக்கி அத்திருவடியை அடைதற்கு ஏதுவாய தவத்தைச் செய்யும்படி மனத்தைச் சம்மதிக்கப்பண்ண, அது சம்மதித்துத் தவஞ்செய்யத் தொடங்கும்போது, அத்தவத்தால் தன்னைப் பிறர் பெரியனென்றுகூற அப்பெருமை கருதிய மனத்தைப்பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

உன்னு கின்றனை யுனைமனோர் பெரியனென் றுணருமா
செயவுன்பான், மன்னு மீசனை பந்தம்வீ டளிப்பவன்
மற்றைய ரறிந்தென்ன, மன்ன வன்றிருப் பொன்னடி
கரியதா வருந்தவஞ் செய்நெஞ்சே, பின்னை முன்னவ
னுலகறிந் திறைஞ்சுமா பெருமைசெய் குவனோரே. (9)

---

1. பேயாம்சகம் - ஞானிகட்குப் பேய்க்கூத்துப்போல் தோற்றும் இச்சகத்திலுள்ளார்.

உன்னுகின்றனை உனை மனோர் பெரியனென்று உணருமா செய. எ - து. உன்னை இவ்வுலகத்திலுள்ளார் தவத்தாற் பெரிய னென்று அறியுமாறு செய்ய நீ கருதுகின்றனை;—உன்பால் மன்னும் ஈசனே பந்தம் வீடு அளிப்பவன் மற்றையர் அறிந்து என்னும். எ - து. உன்னிடத்து விட்டு நீங்காது நிலைபெற்றிருக்கின்ற பரம சிவனே நீசெய்த அவத்தினையும் தவத்தினையும் அறிந்து அவத்திற்குப் பயனாய பந்தமும் தவத்திற்குப் பயனாய வீடும் தருப வன். அச்சிவனை யன்றி ஒழிந்த சீவர்கள் உன்னைப் பெரிய னென்று அறியும்படி அவர் சாக்ஷியாக நீ செய்யுந் தவத்தால் உனக்கு என்ன பயன் உண்டாமென்று விவேகங் கூற, அதற்கு, அச்சிவனது திருவுளத்துக்குப்[1] பாங்காக நடக்கின்ற நன்னெறி யாதென்று மனங்கேட்ப,—அன்னவன் திருப்பொன் அடி கரியதா அருந்தவஞ் செய் நெஞ்சே. எ - து. சீவசாக்ஷிகுறி யாமல் சிவனது திருவடி சாக்ஷியாக அரிய தவத்தினை நெஞ்சமே நீ செய்தியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, அத்திருவடி சாக்ஷியாகச் செய்யுந் தவத்தால் வரும் பெருமை யாதென்று மனங்கேட்ப,—பின்னை முன்னவன் உலகு அறிந்து இறைஞ்சுமா பெருமை செய்குவன் ஓரே. எ - து. அதற்கு, இங்ஙனம் நீ தவஞ்செய்த பின்னர் யாவர்க்கும் முதல்வனாகிய சிவன் இவ் வுலகத்திலுள்ளார் யாவரும் நின்னைப் பெரியனென்று அறிந்து வணங்கும்படி பெருமையைச் செய்வான் இதனை நீ அறிதியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

இதற்கு உதாரணம்: சிவபோகசாரம். (௨0) "நாம்பெரிய ரென்னுமதை நாடா தடக்குமவர்—தாம்பெரிய ரென்றுமறை சாற்றியிடு - நாம்பெரிய—ரென்பார்[2] சிறிய ரிவரலா திவ்வுலகிற்—றுன்பார் சுமப்பார்கள் சொல்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க (௯)

இங்ஙனந் திருவடி சாக்ஷியாகத் தவஞ்செய்கின்ற மனம் சுவர்க்கவின்பத்தைக் கருதியவாறு நோக்கி மேற் கூறுகின்றது.

ஓரி னுள்ளமே பாரின்மா னுடர்முத லுளவலு பிறப்பூடுஞ், சேரு மின்பமொன் றில்லையென் பதுபிரத் தியக்கமா நீவல்லாய், போர்க ளாதிதுன் பிமையவ ரடைவதும் புகலநூ லுணர்ந்தாயே, நேரி லாவரன் கழலலான் மிகுசுக நிலைபிறிதிலையன்றே. (10)

---

1. பாங்காக - மகிழ்ச்சியுண்டாக்கும்படியாக. 2. அகங்காரிகளே சிறியோர்களும் துக்கமுடையவர்களும் ஆவார்கள்.

ஓரின் உள்ளமே பாரின் மானுடர் முதல் உள அறு பிறப்பூடும் சேரும் இன்பம் ஒன்று இல்லை என்பது பிரத்தியக்கமா நீ வல்லாய். எ - து. நெஞ்சமே உண்மையாக விசாரிக்குமிடத்து இப்பூமிக்கண் மக்கண்முதல் தாவரமீறாயுள்ள அறுவகைப் பிறப்பினுள்ளும் பொருந்தாநின்ற சுகம் ஓரணுவளவாயினும் இன்றென்பது காட்சிப்பிரமாணமாக நீயே அறியவல்லாய்,—போர்கள் ஆதி துன்பு இமையவர் அடைவதும் புகல நூல் உணர்ந்தாயே. எ - து. அஃதன்றிச் சத்துருக்களோடு அமர்செய்தல் முதலியவற்றால் வருந் துன்பங்களைத் தேவர்கள் பொருந்துவதும் வேதாகம சாஸ்திரங்கள் கூற அதைச் சத்தப் பிரமாணத்தால் அறிந்தனை யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, மக்கண்முதலிய அறுவகைப்பிறப்பிற்கும் மேலாய தேவப் பிறப்பின்கணும் இன்பம் இன்றென்றீர் இனித்தான் சுகமாவது யாதென்று மனங்கேட்ப,—நேர் இலா அரன் கழல் அலான் மிகு சுகமில்லை பிறிது இலை, எ - து. அதற்கு, ஒருவாற்றானும் உவமை கூறற்கரிய சிவனது திருவடியேயல்லது மிகுந்த பேரின்பமில்லை வேறு இன்றென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

பிறப்பும் இறப்பும் காமமும் நோயும் பயமும் முதலிய துன்பங்களைத் தேவர்களடைதலிற் போர்களாதி துன்பென்று கூறப்பட்டது. அன்றென்றது - அசைநிலை.

இதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. (21) "தீய வசுரர் பகை யுண்டு [1]செற்ற மார்வ மிகவுண்டு—நோயுண் [2]டநங்க னருண்டு நோய்கட் கெல்லாந் தாயான—காய முண்டு [3]கைதொழவேண் டுனரு முண்டு கற்பத்தே—மாயுந் தன்மை யுண்டானால் வானோர்க் கென்னை வளனுண்டே." ஆனந்தத்திரட்டு. (22) "தேவின் மா னுடத்திற் றுன்பந் திகழ்வதிப் பரிசே யென்றா—லாவகீழ் விலங்கு பக்கி யாதிதா வரமற் றெல்லா—மோவிலாத் துன்ப வெள்ளத் துழைத்தலோ ரளவு முண்டோ—பாவமா [4]நிரயந் தன்னிற் படுதுயர் பகரல் வேண்டா." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௧௦)

1. செற்றம் ஆர்வம் - வெறுப்புவிருப்பு. 2. அநங்கனர் - மன்மதன் காரிய காமம். 3. கைதொழவேண்டுனர் - தம்மால் நமஸ்கரிக்கத்தக்கவர். 4. நிரயம் - நரகம்.

இங்ஙனங் கூறிய உபதேசமொழிகளை 1 அர்த்தாகாரமாகங்கீ உட்கொண்டு பிரபஞ்சத்தில் மிகவும் 2 உவர்ப்புப் பிறவாமல் நின்ற மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

அன்றெனக்குநீ யொருதுணை பிறப்பிறப் பதிற்றுய
ரமுங்கேடுந், தின்ற லொன்றலால வியாதியா திகளினுற்
செறிதுயரமுமோர்ந்தோர்ந், தென்று மேழ்பவக் கஞ்சிலை
நெஞ்சமே யின்பவீ டெதுவென்றே, நின்று நின்றழு
திலைதொழு திலைசிவ னேசர்தாள் பூசித்தே. (11)

அன்று எனக்கு நீ ஒரு துணை. எ - து. பிறப்புத் துன்பமெ ன்றும் வீடு இன்பமென்றும் உனக்கு நானு வுபாயங்களினுலும் யான் அறிவித்தும் நீ அப்பிறப்பினை நீக்கி வீட்டினை அடைதற்கு ஏதுவாய தவத்தினை விரைந்து செய்யாது தாமசம் பண்ணுகின் றனையாகலின் எனக்கு நீ ஒப்பற்ற துணையன்றென்று விவேகங் கூற, அதற்கு, நீர் விடுக்கச்சொன்ன பற்றுக்கள் யாவும் விடுத் தேன். தவமுஞ் செய்கின்றேன். நீர் இன்னுங் கூறியவாறுங் கேட்க நிற்கின்றேன். இங்ஙனம் இருந்த என்னை அங்ஙனங் கூறி யது என்னை யென்று மனங்கேட்ப,—பிறப்பு இறப்பதில் துயரமும் கேடும் தின்றல் ஒன்றலால் வியாதி ஆதிகளினுல் செறிதுயரமும் ஓர்ந்து ஓர்ந்து என்றும் ஏழ்பவக்கு அஞ்சிலை நெஞ்சமே. எ - து. பிறப்பிற் கருப்பாசயப்பை உறுத்தல் முதலிய வைந்தினுல் வரு கின்ற துன்பத்தையும் இறப்பில் அத்துன்பத்தி னெண்மடங்காகிய துன்பத்தோடு வருகிற நாசத்தையும் இவற்றிற்கு இடையாயுள்ள ஸ்திதிக்கண் அருந்தல் பொருந்தல்களாலும் நோய் முதலியவற்று லும் அடையாநின்ற துன்பங்களையும் இடைவிடாது எக்காலமும் ஆராய்ந்து அவ்வெழுவகைப் பிறப்பிற்கும் நெஞ்சமே நீ பயந்தா யில்லை,—இன்பவீடு எது என்றே நின்று நின்று அழுதிலை தொழு திலை சிவன் நேசர் தாள்பூசித்தே. எ - து. அஃதன்றி அப்பிறப் புத் துன்பங்களை நீக்குதல் செய்யுஞ் சிவனது திருவடிக்கு நேய ராகிய அடியாரது திருவடிகளை அருச்சித்து வணங்கினையில்லை ; இன்பவீடாவது யாதென்று அவர்களைக் கேட்டு நின்று நின்று அழுதாயில்லை. ஆகலின் யாம் கூறியவாறு நீ கேட்டது என்னை யென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

---

1. அர்த்த அங்கீகாரம் - பாதி உடன்பாடு. 2. உவர்ப்பு-வெறுப்பு.

வியாதி யாதிகளினுற் செறிதுயரம் என்றமையால் அருந்தல் பொருந்தற்கு ஏதுவாகிய திரவியந்தேடுதல் அதனைப் பாதுகாத்தல் நரை[1] திரைமூப்பு முதலியவற்றுல் வருந்துன்பமுங் கொள்க. கருப்பாசயப்பை யுறுத்தல் முதலிய வைந்து துன்பமென்றது: கருப்பாசயப்பை யுறுத்தல், அதிற்சலம் பூரித்தல், உதராக்கினியால் வேவுதல், பிரசூதவாயு மூரித்துத்தள்ளுதல், யோனித்துவாரத்தில் நெருக்குண்டல் ஆகிய இவ்வைந்து மென்றறிக.

இவற்றிற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். (23) [2] "என்றென்றெண்ணி யிருக்குமுயி ரிடர்ப்பட் டழியு மெழில்வரைக்கீ—ழொன்று மொருவன் றனைப்போலக் கருப்பா சயப்பை யுறுத்துத லான்—மன்ற வுததி [3] மறிந்தாழ்வான் வருத்த மென்ன வருந்தியிடு—நின்ற கருப்பா சயவுதக வெள்ளங் கொள்ள [4] நிறையழிந்தே." என்றும், (24) "அங்கி யதனிற் றங்கியிடு [5] மயோமயத்த கும்பத்திற்—றங்கு மொருவன் [6] றபனம்போற் றபன மெய்துந் தாயுதரத்—தங்கி சுடவே யழலனைய [7] சூசியதனு லாகத்தைப்—[8] பங்கித்திடவே படுமிடரி னிருநாற் [9] குணிதம் பட்டழுங்கும்." என்றும், (25) "கருப்பா சயமே கட்டமதா மதனி லதிகங் கடுங்காலு—மூரிக்க மிகவு மோகமுற முன்னை யுணர்வு மந்நிலையே—மரிக்க வாலைக் கரும்பெனவே யோனி வழியின் வலிதொலைய—நெருக்கப் பட்டு நிலமிசையே தோன்று முயிரு [10] னிலையுடனே." என்றும், இப்பிறப்பி னெண்மடங்காய துன்பத்தோடு வரு நாசத்திற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. (26) [11] "பரண மாகிய பெண்டிருஞ் சுற்றமும் பண்டுதங் கையிற்றந்த— [12]விரண மானவை கொண்டிட விவரைவிட் டியம்பிடா திவணேகு—மரண வேதனை யாவரா லறியலா மயங்கியைம் புலனந்த—கரண மியாவையுங் கலங்கிட வருந்துயர் கடவுளே யறிகிற்பான்." என்றும் (27) 'வந்திடு மரணத் துன்ப மறித்துரை செய்யப் போமோ— [13] வுந்திமேலையும் பித்து முணர்வொடு பொறிக லங்கி—நந்திடா விருளே மூடி நாவலர்ந் தலமந் தென்னே—யிந்தமா விறப்பிற் றுன்பம் பவத்

---

1. திரை - தோற்சுருக்கு. 2. என்றென்றெண்ணி - (அவலப் பிறப்பைப் பிறந்த உடனே அறுத்து விடுவோம்) இவ்வாறு நினைந்துகொண்டு. 3. மறிந்து-படிந்து. 4. நிறை - மனஉறுதி. 5. அயோமயம் - இரும்பு வடிவமான. 6. தபனம் - வெம்மை. 7. சூசி - ஊசி. 8. பங்கித்தல் - துளைத்தல். 9. குணிதம் - மடங்கு. 10. ஊன்நிலை - தேகம். 11. பரணம் - காப்பு. 12. இரணம் - கடன். 13. மேல் உந்தி ஐயும் பித்தும் - சிலேஷ்மமும் பித்தமும் மேலேறி.

துன்பத் தெண்ம டங்கே.'' என்றும் ஆனந்தத்திரட்டு. (28) ''கருவிடை யழுந்துந் துன்பமு நிலத்தின் கண்ணுறிற் கொடிய வெந்நோயான்—மருவுவெந் துயரு நரைதிரை யெய்தி வருந்திடுந் துன்பமுங் கூற்று—லுருவினை யொருவுந் துன்பமு மீட்டுங் கருக் குழி யொன்றுறு துயரும்—[1] வெருவர வெண்ணி யின்பவீடதனை மேவநன் குணர்தலே வேண்டும்.'' என்றும்; நின்று நின்றழுதிலை யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். (29) '' ஆடுகின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப் — பாடுகின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்—சூடுகின்றிலை சூட்டு கின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே-தேடுகின்றிலை தெருவதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே.'' என்றும் மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. (கக)

நீர் கூறியவாறே பிறவித்துன்பத்திற்குப் பயமும் இதனை நீக்கிவிட்டு இன்பத்தினை அடைவித்தற்கு எதுவாகிய அடியவரி டத்து அன்பும் எனக்கின்றுயது உண்மை. இனிப் பயபத்திக ளோடுங் கூடி வீட்டினை அடைதற்கு எது செய்கின்றேனென்று மனங்கூற, அதற்கு, நீ என்னை அங்ஙனஞ் செய்கின்றுயென்று பின்னும் அதனை வெறுத்து மேற்கூறுகின்றது.

பூசை செய்துதோத் திரஞ்சொலித் தனைநினை புண் ணியர் பானண்ணற், காசை செய்திடு மம்பலக் கூத்தனை யடைகிலை யடைந்தாரிற், பேசு கின்றனை யறவரின் விளங் கினை பிறர்மனை நயக்கின்றுய். சீசியிங்கிருந் தென்செய்தாய் நெஞ்சமே செத்திலாய் கெடுவாயே (12)

பூசைசெய்து தோத்திரம் சொலித் தனை நினை புண்ணியர் பால் நண்ணற்கு ஆசை செய்திடும் அம்பலக் கூத்தனை அடைகிலை. எ - து. தனது திருவடியைக் காயத்தால் அருச்சித்து வணங்கி வாக்கால் தோத்திரம் பண்ணி மனத்தால் தியானித்து இங்ஙனம் வழிபடும் பத்தி புண்ணியங்களையுடைய அடியாரிடத்து எழுந்தரு ளுவதற்குத் திருவுளத்து இச்சை செய்யாநின்ற கனகசபைக்கண் நடம் புரிவோனை மனமொழிமெய்களால் வணங்கி அடைந்தா யில்லை, — அடைந்தாரில் பேசுகின்றனை அறவரின் விளங்கினை பிறர்மனை நயக்கின்றுய். எ - து. அவனது திருவடியை யடைந்த

1. வெருவர - பயமுண்டாகும்படியாக.

அடியார்போல் வார்த்தை மாத்திரஞ் சொல்லுகின்றனை பசு புலித்தோல் போர்த்ததுபோல் உள்ளத்தில் வஞ்சம் வைத்துக் கொண்டு புறத்துத் துறவறத்தார்போல் அவாது வேடத்தால் விளங்கா நின்றனை எனக்கு உரிய மனைவியைத் துறந்து தவஞ் செய்கிறேனென்று தொடங்கிப் பிறர்க்குரிய மனைவியை இச்சிக்கின்றாய்,—சீசி இங்கு இருந்து என்செய்தாய் நெஞ்சமே செத்திலாய் கெடுவாயே. எ - து. சீசி முன்னிருந்த இல்லறமு மன்றி அதனைவிட்டுப் பின்னர் அடைந்த துறவறமுமன்றி இவற்றினடுவணின்று கூடாவொழுக்கஞ் செய்கின்றனை நெஞ்சமே நீ இவ்விடத்தில் இருந்து என்ன காரியஞ் செய்துகொண்டனை இனி நீ இருந்தால் இக்கூடா வொழுக்கத்தால் என்னைப் பவத்துன்பத்திலே தள்ளுவாயாகலின் நீ சாவாய் கெடுவாய் என்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

தனைநினை புண்ணியர் பானண்ணற் காசைசெய்திடும் என்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். (30) "முத்தனே முதல்வா முக்கணா முனிவா மொட்டறா மலர்பறித் திறைஞ்சிப்—பத்தியாய் நினைந்து பரவுவார் தமக்குப் பரகதி கொடுத்தருள் செய்யுஞ்—சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையிற் செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீ—ரத்தனே யடியே னதரித் தழைத்தா லதெந்துவே யென்றரு ளாயே." பிறர்மனை நயக்கின்றா யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவ நாயனார். (31) "வலியி னிலைமையான் வல்லுருவம் [1]பெற்றம்—புலியின்றோல் போர்த்துமேய்ந் தற்று." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கஉ)

நீர் கூறிய முறையே செய்கின்றதன்றி என்மேலே தவறொன்றும் கண்டிலேன். இங்ஙனமிருப்பச் செத்திலாய் கெடுவாயென்று என்னைவெறுத்துக் கூறினீர் என்பால் தவறுதான் யாதென்று மனங்கேட்ப அதற்கு, மேற்கூறுகின்றது.

வாயி னூற்பல நூல்படித் துணர்ந்துநல் வழிபிறர்க் குரைசெய்து, நீயு லோகவா சாரமோ ரணுத்துணை யானு நீங் கிலைநெஞ்சே, தூய தாமிவண் பிறர்கொளக் குங்குமஞ் சுமந்துசெல் கரமுன்னிற், காயமானுடத் தின்றதற் கன்றியுட் களவுமின் மையினாலே. (13)

---

1. பெற்றம் - எருது.

வாயினுல் பல நூல் படித்து உணர்ந்தும் நல்வழி பிறர்க்கு உரை செய்தும் நீ உலோக ஆசாரம் ஓரணுத்துணையானும் நீங்கிலை நெஞ்சே. எ - து. பலஞான சாஸ்திரங்களை வாயினுற் படித்தும் அவற்றினது பொருள்களை ஆராய்ந்தறிந்தும் பிறர்க்கு நன்னெறியாவும் அவர் சம்மதிப்பச் சொல்லியும் நீ முன்னிருந்த உலோகாசார வழக்கத்தில் ஓரணுவளவாயினும் உள்ளே துறந்தனையில்லை இங்ஙனம் பிறப்பிற்கேதுவாய உலோகாசாரம் துறத்தலின்மையால் வீட்டிற் கேதுவாய ஞானுசாரம் பற்றியதின் றென்பது நன்றறிந்தேன் நெஞ்சமே.—தூயதாம் இவண் பிறர்கொளக் குங்குமம் சுமந்துசெல் கரம் உன்னில். எ - து. குங்குமப்பொதி சுமந்து செல்கின்ற[1] கர்த்தபம் உன்னிலும் நின்மலமாமென்று விவேகங்கூற, அதற்குப் பலநூல்களைக்கற்றறிந்து பிறர்க்கு உரைக்கச் சிவபூசை தோத்திரம் பண்ண இவற்றாலியாவரும் மதிப்ப விருந்த என்னை மிருகசண்டாளமாகிய கர்த்தபத்திற்குங் கீழ்ப்படுத்திக் கூறினீர் இஃதென்னையென்று மனங் கேட்ப,—காயம் மானுடத்து இன்று அதற்கு அன்றி உட்களவும் இன்மையினுலே. எ - து. அதற்கு, நீ மக்களியாக்கையைப் பெற்று நூற்பொருளுணர்ந்தும் அந்நூற்பொருளால் வீட்டின்பமாய பயனைப்பெருது அப்பயன் பெற்றேன்போல் நெஞ்சில் வஞ்சம் வைத்துக்கொண்டு அந்நூற் பொருளைப் பிறர்பயன்கொளக் கூறுகின்ருய் கர்த்தபத்திற்கு மக்களிடத்தாக்கையுமின்று அஃதன்றியும் யான் சுமந்த குங்குமம் பிறர்பயன்கொளக் கொடுத்தேனென்று வஞ்சமும் உளத்தின்ருகலின் உன்னை அதனினுங் கீழ்ப்படுத்திக் கூறியதால் தோஷம் என்னையென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

உலோகாசார நீங்கிலை யென்றமையால் ஞானுசாரம் பற்றியதின்றென்பது வருவிக்கப்பட்டது. [2]குங்குமம் ஆகுபெயர்.

வாயினுற் பலநூல்படித் தென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனுர். (32) "ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப்—[3]பேதையிற் பேதையா ரில்." பிறர்கொளக் குங்குமஞ் சுமந்து செல்கரம் என்பதற்கு உதாரணம்: அறிவானந்தசித்தியார் (33) "விரிந்தநல் வேத புராணங்க ளாகம மிக்ககலை—தெரிந்து படித்துப் பொருள்செப்பித் தாநிலை சேர்ந்துநில்லா—திருந்த

---

1. கர்த்தபம் - கழுதை. 2. குங்குமப் பொதியை குங்குமம் என்றது. 3. பேதையில் - யாதுமறிவில்லான்போல.

சண் டாளரி னேற்றங் கழுதை! யெழிற்குங்குமம்—பரிந்து சுமந் தும்பின் வஞ்சம்பண் ணுத பயனெழிலே.'' மற்றும் வருவன வற்ருற்காண்க. (கங)

என்னுள்ளத்தின்கண் வஞ்சம் இருந்தமையால் நீர் இகழ்ந்து கூறினீர். பற்றுக்களியாவும் விடுத்த எனக்கு இது விடுதல் அரிதோ இதனையும் விடுத்தேன். இனியொருமார்க்கத்திலே நின்று தவத்தைப்பண்ணி வீட்டை அடைதற்கு அறுவகைச் சமயங்களுள் ஒரு மேலாய சமயம் எனக்கு நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு, மேற் கூறுகின்றது.

நாலுவேதமு மொருசம நிலைசொல நவைசெயீ ரவத்
தைப்பாற் கோலு மூவிரு சமயமா கியபடு குழியினூ
டிழிகின்ருய், வேலை யாவுனக் குடறரு விதியுற வையுமதை
விடுவிக்குங், கால ஞர்தொடர் பையுமினந் தொடருதி
போலுநீ கடைநெஞ்சே. (14)

நாலுவேதமும் ஒருசம நிலைசொல நவைசெய் ஈரவத்தைப் பால்கோலும் மூவிரு சமயமாகிய படுகுழியினூடு இழிகின்ருய். எ - து. இருக்குமுதலிய நான்கு வேதங்களும் [1] சகல கேவலங்களுக்கு மத்தியமாகிய சுத்தாவஸ்தையே வீடடைதற்கு ஏதுவென்று சொல்லக் காமவெகுளிமயக்க மென்னு முக்குற்றங்களையும் உண்டாக்குதல் செய்கிற சகல கேவலங்க ளென்கின்ற இரண்டவஸ்தைகளின் பகுதியாகச் சமயிகள் தங்கள் சித்தவிகற்பத்தாற் [2] கோலிய அறுவகைச் சமயமாகிய பிறவிப் படுகுழியிலே நீ இறங்காநின்ருயென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, இவ்வறுசமயங்களையும் படுகுழியென்றீர் இது என்னை யென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு, இங்ஙனங் கேட்டமையாற் சமயங்களின்மேலே பற்றுக்கள் நீ இன்னம் விடுத்திலையாகலின்.—வேலையா உனக்கு உடல் தரு விதி உறவையும் அதை விடுவிக்கும் காலனர் தொடர்பையும் இனம் தொடருதி போலும் நீ கடை நெஞ்சே. எ - து. இதுவே வேலையாக உனக்கு உடல் கொடுக்கின்ற பிரமனுகிய உறவினையும் அவனுற் கொடுக்கப்

1. சகலம் - சாக்கிரம் சொப்பனம், கேவலம் - சுழுத்தி (இது சாமான்னிய இலட்சணம்.) 2. கோலிய - இடங்கொள்ளச் செய்த, அல்லது ஆழமாகச் செய்த. 3. உறவினையும் நட்பினையும் தொடர்கின்றனை எனக் கூட்டுக.

பட்ட உடல்களை விடுவித்தலே வேலையாக விடுவிக்கிற கூற்றனுகிய நட்பினையும் எவ்வகைப்பட்ட பற்றுக்களையும் விடுத்துப் பிறப் பிறப்பை நீக்குதற்கு ஏதுவாய் வந்தும் இன்னமும் [3]தொடர்கின் றனைபோலும் நீ யாவைக்குங் கீழாய நெஞ்சமே யென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

வேதாகமங்கள் கூறியநெறி செல்வோர்க்குப் பிறப்பிறப்பு நீங்குதலேயன்றி மற்றைச் சமயநூல்கள் கூறியநெறி செல்வோர் க்கு அவை நீங்காவென்பது இதனுற் காண்க.

நாலுவேதமுமொரு சமநிலை யென்பதற்கு உதாரணம் : பட்ட ணத்துப்பிள்ளை நாயனுர். (34) "சினந்தனை யற்றுப் பிரியமுந் தானற்றுச் செய்கையற்று, நினைந்தது மற்று நினையா ததுமற்று நின்மலமாய்த், தனந்தனி யேயிருந் தானந்த நித்திரை தங்குகின்ற [1]வனந்தலி லென்றிருப் பேனத்த னேகயி லாயத்தனே." சமய மாகிய படுகுழி யென்பதற்கு உதாரணம் : தேவிகாலோத்தரம். (35) "சமயா சாரசங் கற்ப விகற்பமு—மமையா தாங்குல வாசார மானது—மிமையா தாரும் விடாதவில் வாழ்க்கையு—[2]மமையார் தோளாய் விடுதலா சாரமே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கச)

இனி இந்த வுயிரைக் கொண்டுபோகின்ற காலனுக்குத் தப்பிச்செல்லு நெறி எனக்கு நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு, மேற் கூறுகின்றது.

நெஞ்சமேயுட லந்தமா தியைவிடார் நிற்கமற் றை யர்க்கெல்லாம், வெஞ்சமற்குதிப் பரிதிவைக் கொருமிரு கண்டுபுத் திரன்சான்ரு, லஞ்ச லிவ்வுடற் கிறுதிபிப் பொழு தென வறியொணு மையினுளுந், தஞ்சமென்றரன் சரண் விடே லியாமுமச் சமன்வலி தடுப்பாமே (15)

நெஞ்சமே உடல் அந்தம் ஆதியை விடார் நிற்க மற்றையர் க்கு எல்லாம் வெஞ்சமன்குதிப் பரிது எ - து. நெஞ்சமே தேகாந் தத்தில் யாவர்க்கு முதல்வனுகிய சிவனது திருவடியை மறவாத பெரியோர்கள் நிற்க மற்றைச் சரியை கிரியைகளைச் செய்கின்ற

---

1. மலரகித நிர்விகற்ப சமாதியே இங்கு அனந்தல். 2. அமை - மூங்கில்.

சீவர்கட்கெல்லாம் கொடிதாகிய கூற்றைக் கடந்து போதல் அரிது என்று விவேகங்கூற, அதற்கு, அவ்வடியை மனமொழி மெய்களினால் வழிபடுவோர்க்கும் கூற்றைக் கடத்தல் அரிது என்று கூறினீர் இதற்குப் பிரமாண முண்டோவென்று மனங் கேட்ப,--இவைக்கு ஒரு மிருகண்டு புத்திரன் சான்றால். எ-து.- அதற்கு, சிவனது திருவடியைத் [1] தேகாந்தத்தின் மறவாதுபிடித் துக் கூற்றைக் கடப்பதற்கும் அத்திருவடியை மனமாதியால் வழிபட்டும் அவனைக்கடத்தல் அரிதென்பதற்கும் ஒப்பற்றமிரு கண்டு மாமுனி புதல்வராகிய மார்க்கண்டேயரே சாக்ஷியெ ன்று விவேகங்கூற, அது எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப, அத ற்கு, அவர் மனமாதிகளால் வழிபட்டும் கூற்றன்வந்து பிடித்தான் அங்ஙனம் அவன் பிடித்தபோது பயத்தால் மறவாது சிவனது திருவடியை அவர் பிடித்தமையால் அந்தக்கூற்றனையும் கடந்தா ராதலின் அவரே சாக்ஷியென்பது அறிதியென்று விவேகங் கூற, அதற்கு, திருவடியை வழிபடுதலால் யான் கூற்றைக்கடக் கலாமென்று இருந்தேன். நீர் கூறியவாற்றால் அவனை இவ்வழி பாட்டாற் கடக்கக்கூடாதென்பது அறிந்து அச்சமுற்றேன் இனி அவனைக் கடத்தற்கு எதுவாகிய திருவடியைப் பிடித்த ற்கு உபாயம் நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப,—அஞ்சல் இவ் வுடற்கு இறுதி இப்பொழுது என அறியொணுமையின் நாளும் தஞ்சம் என்று அரன் சரண் விடேல் யாமும் அச்சமன் வலி தடுப்பாமே. எ-து. அதற்கு, நீ அஞ்சற்க. இத்தேகத்திற்கு அந் தம் இந்தக்கணப்போதென்று நம்மால் அறியக்கூடாமையால் எந்நாளும் மற்றை நினைவெல்லா மொழித்துச் சிவனது திருவடி தஞ்சமென்று அதனையே விடாது பற்றுதி. இங்ஙனஞ் செய்தி யெனின் அந்தக் கூற்றன் நம்மைப் பிடிக்கவருஞ் சாமர்த்தியத் தை நாமும் தடுத்துக் கொள்வாமென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று. தஞ்சம் பற்றுக்கோடு.

இதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு (36) "வில்வி ளங்கிய விண்ணவர் மிகுத்தவாழ் நாளு—மல்ல ரும்பக லென்னுமீர் வாளினு லரிந்து—கொல்லும் வெங்கொடுங் கூற்றையார் [2] குலேவுறூர் குறுகி —னல்வி ருந்தென வுவந்தெதிர் கொள்ளுவான் ஞானி." என் றும், திருவள்ளுவர். (37) "வேண்டுதல்வேண் டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்—கியாண்டு மிடும்பை யில" என்றும் மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க, (கரு)

1. தேகாந்தத்தில் - மரணுந்தருவாயில் 2. குலேவுறூர் - அஞ்சா தார்.

இப்போது பெற்ற இக்காயத்தின்கண் நின்று [1] ஒருதலையாகத் திருவடியை மறவாது பிடிக்கவேண்டுமென்று இன்னும் வற்புறுத்துதல் மேற்கூறுகின்றது.

தடுத்து மேலுமிவ் வுருவமா யினும்பெறல் சற்றல
மறைநாகத், திடத்தின் மாதவ ரிருவர்கங் கெனவடைந்
திருத்தல்சான் றரிதாகிக், கிடைத்த தேகமும் விவேகமு
மிருக்குஞான் றேகிரீ சனைநெஞ்சே, யடுத்தி லாய்பல கவலை
மாய்த் தோருணர் வாகிநின் றகலாதே. (16)

தடுத்து மேலும் இவ்வுருவ மாயினும் பெறல் சற்றல. எ - து. இத்தேகத்தைவிட்டு இனிமேல் இம்மானுட தேகமாயினும் பெறல் எளிதன்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, இம்மானுடதேக மாயினும் பெறுதல் அரிதென்று மிகவும் அருமைப்படுத்திக் கூறுகின்றீர், இது கிடைப்பது அரிதென்பதற்கு ஒரு காட்சிப் பிரமாண முண்டோவென்று மனங்கேட்ப,—மறைநாகத் திடத்தின் மாதவர் இருவர் கங்கு என அடைந் திருத்தல் சான்று. எ - து. அதற்கு, சம்பரன் சம்பாதியென்னுமிரண்டு முனிவரும் [2]புத்தியை விரும்பி மேலாகிய தவத்தினைப் பண்ண அதனாற் சிவன வந்துதோன்றி உமக்கு என்னைவேண்டியதென்றுகேட்ப, அதற்கு, தாம் கருதிய அதனை மறைத்து முத்திவேண்டுமென்று கேட்ப, அதற்கு, நீர் கருதியதொன்றும் நம்மைக் கேட்பது மன்றொன்றுமோவென்று திருவுளத்தின் முனிவுசெய்து சாபங் கொடுத்தருள, அதனால் அவ்விருவோரும் [3] வேதகிரியின் கண்ணே கழுகெனக் கிருதயுகமுதல் இந்தக் கலியுகமளவும் இத்தேகங்கிடையாது இன்றும் இருத்தலே சாக்ஷியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, வினைவேறு இன்றி மனஞ் சும்மாவிருப்ப,—அரிதாகிக் கிடைத்த தேகமும் விவேகமும் இருக்கு ஞான்றே கிரீசனை நெஞ்சே அடுத்திலாய் பலகவலைமாய்த்து ஒருணர்வு ஆகி நின்று அகலாதே. எ - து. ஆகலின் மிகவும் அரிதாகக்கிடைத்த இந்த மானுட தேகமும் இதனில் தன்னைத் தலைவனை அறியவருகிற அரிதாகிய விவேகமு மிருக்கிற இக்காலத்திற்றானே தேகபோகங்களைக் கருதுகின்ற பலவேறு வகைப்பட்ட கவலைகளை யுங் கெடுத்து ஏகவறிவாய் நின்று கயிலையங்கிரிவாசனாகிய சிவனது திருவடியைவிட்டு நீங்காது நீ அடைந்தாயில்லை, நெஞ்சமேநின் கருத்திருந்தது என்னையெ

1. ஒருதலை - உறுதி 2. புத்தி - போகம் 3. திருக்கழுக்குன்றம்.

ன்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று அரிதாகியென்பது விவேகத்தோடும் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது.

தடுத்து மேலு மிவ்வுருவமாயினும் என்பதற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. 38 "[1] மந்திரவாட் பெற்றும் பகைவெல்லான் மற்றதுகொண்—டந்தோதன் மெய்யை யரிந்தான்போன் - றிந்த வுடல்—கொண்டுமுத்தி செல்லுங் குறிப்பின்றிச் சிற்றின்பங்—கண்டுவினைக் காளாங் கணக்கு" விவேகமுமிருக்கு ஞான்றே என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். (39) "கையினு லறையுண்ணும் பந்து போலக் காலனு லறையுண்டு கணக்கி லாத—மெய்யிலே புகுந்தலுத்து விவேகம் பெற்றும் [2] விரகிலார் சிலர்பிறப்பின் மீண்டும் வீழ்ந்தார்—மையினுன் மூன்றுலகாம் [3] பணதி செய்து வருநிற்கும் போமாகி வளர்ந்து வாளா—பொய்யினுன் மிக விரியும் [4] வேலை யூடே பொருதிரைபோற் பரபதத்தே புரிந்த மாயை." மற்றும் வருவனவற்ருற்காண்க. (கசு)

இங்ஙனஞ் சத்தப் பிரமாணத்தாலுங் காட்சிப் பிரமாணத்தாலும் இக்காயங்கிடைத்தற்கு அரிதென்று அறிவிக்க அறிந்து மனஞ் சம்மதிப்ப, இனித் திருவடியைத் தாமதம் பண்ணுமல் விரைந்து நினைத்தற்குமேற் கூறுகின்றது.

அகலு மிவ்வுடன் மினின்விரைந் தெனின்விரைந் தரற்
றொழு தலதிங்கே, சகல முஞ்செய நினைகுக றனையினித்
தடப்புன லிதுவென்றே, பகலி னுல்விரி கானலை நெஞ்சமே
கருதிநெற் பயிராதி, யிகலி னுற்செய நினைபவர் நினைவை
யொத் திடுமென விடுவாயே. (17)

அகலும் இவ்வுடல் மினின் விரைந்து எனின் விரைந்து அரன் தொழு. எ - து. மேகத்தின்கண் தோன்றி நின்று அழியும் மின்னல்போல மாயையின்கண் தோன்றிக் கணகாலத்து அழியும் இந்த வுடலமென்றுல் இஃது உள்ளபோதே அதிசீக்கிரமாகச் சிவனது திருவடியை வணங்குதி,—ஈதலது இங்கே சகலமும் செய நினைகு தறனை. எ - து. இத்திருவடியை இடைவிடாது வணங்குதலன்றிப் பொய்யாகிய பிரபஞ்சத்தை மெய்யாகக் கருதிக்கொண்டு

1. மந்திரவாள்-மந்திரப்பிரயோகத்தானே வெற்றிபெறும் ஆயுதம். 2. விரகிலார் - சிரவணுதி முயற்சிவழியில்லாதவர். 3. பணதி - சித்திரம் 4. வேலையூடே - கடலின்கண்.

இப்பிரபஞ்சத்துள்ள [1] அறுவகைத்தொழிலையுஞ் செய்யத்தொடங்குவதை,—இனித் தடப்புனலிது என்றே பகலினல் விரிகானலை நெஞ்சமே கருதி நெற்பயிர் ஆதி இகலினல் செய நினைபவர் நினைவை ஒத்திடும் என விடுவாயே. எ - து. சூரியகிரணத்தாற் பொய்யாய் விரிகின்ற கானற்சலத்தை மெய்யான தடாகசலம் ஈதென்று கருதி நெற்பயிர்முதலிய பைங்கூழினைத் தமது சாமர்த்தியத்தால் உண்டாக்குதல் செய்ய அறியாமையாற் கருதுவாரது கருத்தைப்போலும் என் கருத்துமெென அறிந்து நெஞ்சமே இனி விடுப்பாயாகவென்று விவேகங் கூறிற்று. எ — று.

சூரியகிரணத்தாற் பொய்யாய்த் தோன்றுங் கானற் சலம் போலச் சிவத்தை விட்டுநீங்காத அபின்ன சத்தியாற் பின்ன சத்தி பொய்யாய்த் தோன்றுதலின் இப்பின்னசத்தி காரியமாகிய பிரபஞ்சம் கானற்சலத்தி னிழல்போலப் பொய்யெனக் கூறப்பட்டது. கானற்சலத்தைப் பொய்யென்று அறிந்தவன் பைங்கூழ் செய்ய நினையாமைபோலப் பிரபஞ்சத்தைப் பொய் யென்று அறிந்தவன் இப்பிரபஞ்சத் தொழில்களின் முயலான் என்பது அறிக.

அகலுமிவ்வுடல் என்பதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. (40) "காயநீர்க் குமிழி யதிலுறு மின்பங் கானலிற் புனலது தனக்கிங்—காயவத் துயர மளவில யது நீயாய்வுரு மையிலழிந் தற்றுய்— நீயினிக் கவலை நினைவெலா மொழித்து நெஞ்சமே வந்தெனக் குடன்பட்—டாயநற் சொரூபற் கன்பதே யிசைந்தா லரியதே தார்நமக் கெதிரே." பிரபஞ்சம் பொய்யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம் (41) "பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப்— [2] பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுண மாகாமே—தீர்த்தாய் திகழ்தில்லை யம்பலத்தே திருநடஞ்செய்—கூத்தாவுன் சேவடிகூ டும்வண்ணந் தோணுக்கம்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கள)

பிரபஞ்சம் பொய்யென்பதுந் திருவடி மெய்யென்பதும் இங்ஙனம் நீர் அறிவிக்க ஐயமின்றி நன்றுணர்ந்தேன் உமது கிருபையை என்னென்று உரைப்பேனென்று மனங்கூற, அதற்கு, ஞானசமாதி கூடுதற்கு மனத்தை உடன்படுத்தி மேற்கூறுகின்றது

---

1. அறுவகைத்தொழில் - உழவு, தொழல், வரைவு, வாணிபம், வித்தை, சிற்பம், 2. பேய்த்தேர் - கானற்சலம்.

வாய்மை யீதுணர்ந் திடுதிநன் னெஞ்சமே வருகணத் தேதேனு, நீநி னைந்திடே லவ்வள வுடலுற னிச்சயிப் பரிதத்தாற், போய தோர்கணச் செயலுனேல் பயனிலை புகனிகழ் கணத்தேனுந், தீமை நன்மைநீ நினைவதென் வினைவழிச் சிவன்றரு குதலாலே. (18)

வாய்மை ஈது உணர்ந்திடுதி நல்நெஞ்சமே. எ - து. யான் கூறிய நன்மார்க்க நெறியே சென்று எனக்கு நன்மை தருகின்ற நல்ல நெஞ்சமே உண்மையாகிய இதனையும் நீ அறிவாய்,—வரு கணத்து ஏதேனும் நீ நினைந்திடேல் அவ்வளவு உடல் உறல் நிச்ச யிப்பரிது அத்தால். எ - து. நீ ஞானநிட்டை கூடுமிடத்து ஒரு கணப்போதாயினும் அந்நிட்டையில் நீங்காது இருக்கவேண்டுமா கலின் வருங்காலங்களிற் கணப்போதாயினும் யாதொன்றனையுங் கருதிச் செல்லற்க, அக்கணப்போதளவும் இவ்வுடல் இருத்தற்கு நிச்சயம்பண்ணக்கூடாது. அதனால்,—போயதோர்கணச் செயல் உனேல் பயன் இலை. எ - து. சென்றகாலத்து ஒரு கணப்போதா யினும் இன்னது செய்யாது விடுத்தேன் என்று கருதற்க அத னாற்பயன் ஒன்று மில்லையென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, வருங் காலஞ் சென்றகாலங்களில் ஒன்றையும் நினையேலென்று கூறினீர். இஃதுண்மை. நிகழ்காலத்து அன்னபானாதிகளைக் குறித்தாயி னும் நினைக்கலாகாதோ வென்று மனங்கேட்ப,—புகல் நிகழ் கணத் தேனுந் தீமை நன்மை நீ நினைவது என் வினைவழிச் சிவன்றருகு தலாலே. எ — து. அதற்கு, சொல்லப்பட்ட நிகழ்காலத்திற் கணப் போதாயினும் நீ சுகதுக்கங்களை நினைவது என்னை நமது நல்வினை தீவினைகளின்படியே சிவன் அறிந்து சுகதுக்கங்களை நமக்கு அரு ந்து வித்தலால் என்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். (42) "ஒருபொழு தும் வாழ்வ தறியார் [1] கருதுப—கோடியு மல்ல பல." என்றும் ஔவையார் நல்வழி. (43) "உண்பது நாழி யுடுப்பது நான்குமுழ— மெண்பது கோடிநினைந் தெண்ணுவன— [2] கண்புதைந்த—மாந்தர் குடிவாழ்க்கை மண்ணின் கலம்போலச்— [3] சாந்துணையுஞ் சஞ்சலமே தான்." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கஅ)

பிரிய விடயங்கள் வரவேண்டுமென்று கருதாது இருத்தற் கும், வந்த விடயங்களின்மேல் ஆசை செல்லாது திருவடியை மறவாது இருத்தற்கும் மேல் உபாயங் கூறுகின்றது.

1. கருதுப - எண்ணுநிற்பன. 2. கண்புதைந்த - அறிவு சற்றும் அற்ற. 3. சாந்துணையும் - மரணபரியந்தம்.

தருவ தீமையி னன்மையு மூழடுத் தகையுயர் கழை
மேனின் றுரைக ளாதிசெய் கூத்தரிற் பிறனைநச் சொரு
மக டவனேவல், புரித றன்னினைம் பொறிகளாற் பற்றினும்
புகனிரா சையைநீயுற், றிரவி னும்பக லினும்விடே னெஞ்
சமே யின்பவீ டெளிதாமே. (19)

தருவ தீமையின் நன்மையும் ஊழ் அடுத்தகை எ-து உனக்கு வெறுப்பாகிய துன்பத்தை நீவிரும்பாதிருக்கவும் பழவினைதானே கொடுப்பதுபோல் உனக்கு விருப்பமாகிய சுகத்தையும் நீ விரும்பாதிருக்க அவ்வினைதானே கொடுக்கும் உனக்கு எக்காலத்து எவ்வினைப்பயன் அனுபவிக்கப் பொருந்தியது அதனையாகலிற் பழவினைப்படியே வருமென்று அறிந்து எதிர்காலத்து ஒன்றையுங் கருதாது விடுத்து.—உயர்கழைமேல் நின்று உரைகள் ஆதிசெய் கூத்தரில் பிறனைநச்சு ஒருமகள் தவன் ஏவல் புரிதறன்னின். எ-து உயர்ந்த கம்பத்தின்கணின்று அந்நிலைக்குத் தவறு வாராது அதன்கட் கருத்தை வைத்துத் தியாகியைப் புகழ்தன் முதலிய [1] நோக்குவித்தைகளைப் பழக்கத்தாற் காயத்திற்காட்டுதல்செய்யுங் கூத்தரைப்போலவும், பரபுருஷனை நச்சிய ஒருநாரி அவன்மேற் கருத்தை வைத்துத் தன் புருஷனுக்குப் பழக்கத்தால் இவனது ஏவற்றொழில்களைச் செய்தல்போலவும்,—ஐம்பொறிகளாற் பற்றினும் புகல் நிராசையை நீ உற்று இரவினும் பகலினும் விடேல் நெஞ்சமே இன்ப வீடு எளிதாமே. எ-து ஐந்திந்திரியங்களாலும் ஐந்து விஷயங்களைப் பிடித்தாலுஞ் சொல்லாநின்ற அவ்விஷயங்களை இன்பமென்று கருதி அவற்றின்கண் ஆசையுறாது திருவடிக்கண் ஆசையை வைத்து இதனை இராக்காலத்திலும் பகற்காலத்திலும் விட்டு நீங்காதே, யாவர்க்கும் அரிதாகிய வீட்டின்பம் உனக்கு எளிதில் உண்டாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. தவன் - புருஷன்.

இதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. (44) "[2] இல்லின்ப மிகழ்ந்து [3] பேரின்பம் வேண்டி யெழிற்குரு வருடனின் மேலா—நல்லுணர் வதனைப் பெற்றோரே காந்த நண்ணியே சமாதியிற் றொடங்கி—யல்பக [4] நோக்க னரவமாட்டிடுவோ னறைதரு பணிக்கன்மீ காமன்—வல்கரிப் பாகன் போலநோக் குவர்க்கு மனையின் மீட் டிச்சையு மெழுமோ," மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (கக)

1. நோக்குவித்தை - தந்திரவித்தை. 2. இல்லின்பம் - அருந்தல் பொருந்தல். 3. பேரின்பம் - பிரஹ்மாநந்தம். 4. நோக்கன் - நோக்குவித்தைக்காரன். பணிக்கன் -சாராயங்காய்ச்சுவோன்.

எக்காலமும் இடைவிடாது திருவடியை மறவாதிருத்தல் [1]பிரதானம் ஈதன்றி நிராசையுடனும் இருக்கவேண்டு மென்று கூறினீர் இது என்னை என்று மனங்கேட்ப, அதற்கு மேற் கூறுகின்றது.

ஆமு னிச்சையே மேலுமே லும்பிறப் பளிக்கும்வித் தெனநெஞ்சே, நீம றித்திடா சைக்கடல் சுவறுமே நினைவெ னுந் திரைமாயும், போமி றந்தெலா நினைவுமெப் பொழுதி லப் பொழுதுபூ ரணமாய, சோம சேகரத் தெந்தைபொற் கழலையுந் தொழலைய மிலைநாமே. (20)

ஆம் உன் இச்சையே மேலுமேலும் பிறப்பு அளிக்கும் வித் தென நெஞ்சே நீ மறித்திடு. எ-து. உனது அவாவே மேன்மே லும் பலபிறப்பினை உண்டாக்கும் ஒரு வித்தென்று நெஞ்சமே நீ கருதி அந்த அவா மனத்தின்கண் முளைக்குந்தோறும் விவே கத்தாலே பார்த்துத் தடுக்குதல் செய்,— ஆசைக்கடல் சுவறுமே நினைவு எனும் திரை மாயும். எ - து. அங்ஙனம் செய்தியேற் கண்ட விடயங்களை இச்சிக்கும் ஆசையாகிய கடல் வற்றும். அக்கடல் வற்றவே பிறவிஷயங்களிற் செல்லு நினைவாகிய திரை நாசமாம்,— போம் இறந்து எலா நினைவும். எ - து. அந்நினை வெனுந்திரை நாசமாகவே முன்னர் இந்திரியங்களாற் கண்டு மனத்தின்கண் ஏறியிருந்த விஷயவாசனை நினைவெல்லாம் ஒரு ங்கே இறந்துபோகும், — எப்பொழுதில் அப்பொழுது பூரண மாய சோமசேகரத்து எந்தைபொற் கழலையுந் தொழல் ஐயமிலை நாமே. எ - து அந்நினைவெல்லாம் எப்பொழுது இறந்தது அப் பொழுது தானே சந்திர சூடனாகிய எமது தந்தையினது பரிபூர ணமாகிய திருவடியையுந் தொழுதற்கு ஐயமின்றென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று உடல்விட்டு உயிர்நீங்குங்கால் யாதோர் அவாத் தோன்றிற்று அவ்வவாவின் வழித்தாய்ச் சென்று உயிர் பிறத்த லின் அவாப் பிறப்பிற்கு வித்தெனப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். (45) "அவாவென் ப வெல்லா வுயிர்க்குமெய்ஞ் ஞான்றுந் — [2]தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து." ஆசைக்கடல் சுவறுமே நினைவெனுந் திரைமாயும் என்ப

---

1. பிரதானம்-முக்கியம். 2. தவாப் பிறப்புஈனும் வித்து-மாறாத ஜன்மந்தரும் விரையாம்.

தற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். (46) "இச்சையாம் விறகு மாண்டா [1] லெண்ணமாம் வன்னி மாளு—நிச்சய மாகுந் தியேயத் தியாகமா நெடுந்தே ரேறி—மெச்சிய வுதாரக் கண்ணுல் வேட்கை யான் மிகவும் வாடுங்— [2]கொச்சைஞா லத்தை நோக்கிக் குறைவற விருப்பாய் தீரா." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உம)

நினைவுகளியாவு மிறந்துபோக வேண்டுமென்று கூறினீர் சிவ பூசை முதலிய சற்கருமங்களாயினுஞ் செய்யவேண்டாவோவென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு, மேற் கூறுகின்றது.

நாம ரற்கருச் சனைமுத லியகொடு நலஞ்செய் தே மவை
யின்றித், தீமை செய்துளே மெனவுமுன னிலையொரு சிறி
தசை வடைந்தாலும, யாமி யற்றப ராதமென் னினைவுமற்
றசைகிலை யெனினெஞ்சே. யேம மிக்குறச் செய்யுநன்
கிறைகழற் கெனத்துணிந் திடுநீயே. (21)

நாம் அரற்கு அருச்சனை முதலிய கொடு நலஞ்செய்தேம் அவை இன்றித் தீமைசெய்துளேம் எனவும் உன்னிலை ஒரு சிறிது அசைவு அடைந்தாலும் யாம் இயற்று அபராதம். எ-து. யாம் இன்றைக்குச் சிவனது திருவடிக்குத் திருமஞ்சன பத்திர புஷ்பங்களாற் செய்யும் அருச்சனை முதலிய உபசாரங்களைக் கொண்டு நன்மை செய்தேமெனவும் இன்றைக்கு அவை செய்குதல் இன்மையால் தீமைசெய்தே மெனவும் இங்ஙனங் கருதுதலைப்பற்றி உனது நிலை சிறிதோரசைவு பொருந்திற்றுயினும் அத்திருவடிக்குச் செய்யும் அபராதம் அதுவேயாமென்று விவேகங்கூற, — என். எ-து. அதற்கு, பூசைசெய்தேன் செய்கின்றிலேனென்னு நினைவு சிவனுக்கு அபராதஞ் செய்தல் என்னை யென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு, ஈதென்று சுட்டியறியக்கூடாத சிவத்தைச் சுட்டியறிதலே அபராதஞ்செய்தல் என்று விவேகங்கூற, அதற்கு, அங்ஙனஞ் சுட்டாமற் சிவத்தையறிதற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப,—நினைவும் அற்று அசைகிலை எனின் நெஞ்சே ஏமம் மிக்குறச்செய்யும் நன்கிறைகழற்கு எனத்துணிந்திடு நீயே. எ-து. அதற்கு, ஓரணுவளவாயினும் ஒன்றைச்சுட்டி யெழுந்து அசையாது நிற்றியெனின் இதுவே திருவடிக்கு இன்பமிகுந் துறச்செய்யும் பூசையென நீ நெஞ்சமே நிச்சயித்து அறிதியென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. தானு முருவமாயிருந்துகொண்டு சிவனையும் ஒருருவாகக் கண்டு

1. எண்ணம் - விஷய சிந்தனம். 2. கொச்சை - அல்பம்.

அருச்சனை பண்ணுதல் கற்பனையாகலின் இது அபராதமென்றும், தான் அறிவாய்நின்று அறிவிற்கு அறிவாகிய சிவத்தின்கண் அசைவறநிற்றல் உண்மையாகலின் இதுவே பூசையென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. (47) "எப்பொருள் களுந்தா ளுகி யிலங்கிடு மறிவா மீச—னப்படி விளங்கு கின்ற தறிதலே யவன்ற னக்கு—மெய்ப்படு பூசை வேறோர் செயலினு லன்று மெய்யே—யிப்படி ஞானந் தன்னு லிறைஞ்சிடப் படுவா னீசன்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உக)

இங்ஙனம் அசைவற நிற்றல் எனக்குக் கூடாது சிவன் இங்ஙன மிருப்பானென்று தியானஞ்செய்கின்றேன் என்று கூறிய மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

நீமெய்ஞ் ஞானநன் னிட்டைசா ருதலரி தெனவுநெஞ் சகமேசற், றோய்வி லாதுசெய் தியானமா திகளெளி தெனவு முன் ளுநின்றாய், சேய்க டம்மினத் தாய்கொல்சும் மாவிருக் குதல்செயற் கரிதாகிப், போயு ழைப்புனக் கெளியதா யிருந்தவிப் புதுமையென புகனினறே. (22)

நீ மெய்ஞ் ஞானநல் நிட்டைசாருதல் அரிது எனவும் நெஞ்சகமே சற்று ஓய்வு இலாதுசெய் தியானம் ஆதிகள் எளிது எனவும் உன்னு நின்றாய். எ-து. நெஞ்சமே நீ அதுவென்றும் இதுவென்றும் ஒன்றனையுஞ்சுட்டி நினையாது சும்மாவிருக்கின்ற உண்மை ஞானமாகிய நல்ல நிஷ்டைகூடுதல் அரியதெனவும் ஓரணுவளவாயினும் நினைவு ஒழியாது செய்யாநின்ற தியானசெப சிவபூசை முதலிய செய்குதல் எளியதெனவும் கருதாநின்றனை,-சேய்கடம்மினத்தாய் கொல். எ-து. ஆகவின் அன்னை நீராட்டல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்து மலரணையில் இருத்தவும் அவ்விடத்திற் சுகத்திற் சும்மாவிராது புறத்து எழுந்து ஓடி வருந்துஞ் சிறுபிள்ளைகளது கூட்டத்தினை யுடையையோ நீயும்,—சும்மாவிருக்குதல் செயற்கு அரிதாகிப் போய் உழைப்பு உனக்கு எளிதாயிருந்த இப்புதுமை என்புகல் நின்றே. எ-து. தியானமாதிகளை மனமொழி மெய்களினுற் செய்யாது சும்மாவிருநீயென்று யான் கூற அங்ஙனம் இருக்குதல் செய்தற்கு அரிதாய் அவற்றைச் செய்குவலென்று சென்று வருந்தும் வருத்தம் உனக்கு எளியதாயிருந்த

இப்புதுமையென்னையோ யாவர்க்குஞ் சும்மாவிருத்தல் எளிது ஓடித்திரிதல் அரிது அவர்களுக்கு அங்ஙனமிருப்ப உனக்கு இங்ஙனம் இருந்த இதனை நீ நின்று எனக்குச் சொல்லுகவென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. மனமாதி முக்கரணங்களும் அசையாது நின்றவிடம் மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டையென்பதும், அவை யசைந்து செயயுந் தியானசமாதிகள் அந்நிஷ்டை வருதற்கு ஏதுவென்பதும் அறிக.

மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டை யென்பதற்கு உதாரணம்: கந்தரனுபூதி. (48 "செம்மான் மகளைத் திருடுந் திருடன் — பெம்மான் முருகன் பிறவா னிறவான்—சும்மா விருசொல் லறவென் றலுமற்—றம்மா பொருளொன் றுமறிந் திலனே." சேய்கடம்மினத் தாய் கொல் என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். (49) "மிக முயன்று வருந்தாமற் சமமா கின்ற வேண்டுகோளாற் றன்முயல்வால் வினைதந் தன்னுற்—பகர்மனமாஞ் சிறுமகவை நிறுத்தல் வேண்டும் பலபிறப்பிற் பரிசயங்க ளகலப் பண்ணி—யகல்சுபவாதனையுதித்தான் முயற்சி பேரு மையுறினுஞ் சுபமுயல்வை யதுதீதல்ல—திகழ்மனம்போய்த் தற்பதத்தைத் தெளியு மட்டுந் தேசிகனூற் சொல்வழியிற் செல்லு வாயே" மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உஉ)

அசைவற நிற்றல் நேரே வீட்டை அடைதற்கு ஏதுவாகலின் அதனையே இன்னும் வற்புறுத்தி மேற்கூறுகின்றது.

நின்று ருதலை குதல்விருப் புனக்கதை நீத்திருக் குதனெஞ்சே, யென்றனக்குநல் விருப்புவா ளாவிவ ணிருத்தறீ துயர்வீடு, சென்று காண்குவ லெனநினைந் தலைதியோ சிவன்றிரு சியமன்று, லொன்று நீயுண திருப்பதே யதைத் தொட ருபாயமென் றறிகண்டாய். (23)

நின்றுருது அலைகுதல் விருப்பு உனக்கு அதை நீத்திருக்குதல் நெஞ்சே என்றனக்கு நல் விருப்பு. எ-து. அசைவற நில்லாது தியானமாதிகளைக் கருதி அசைகுதல் உனக்கு நல்விருப்பம் அவ்வசைவைவிட்டுச் சும்மா விருக்குதல் நெஞ்சமே எனக்கு நல்விருப்பமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, இங்ஙனஞ் சும்மாவிருந்தால் எங்ஙனம் வீடு அடைகுதுமென்று மனங் கேட்ப,—வாளா இவண் இருத்தல் தீது உயர்வீடு சென்று காண்குவல் என நினைந்து அலைதியோ. எ-து. சும்மா இவ்விடத்

தில் இருக்குதல் குற்றம் மேலாகிய வீட்டினைத் தியானமுதலிய நன்மார்க்கத்திற்சென்று அறிவே னென்றுகருதி அலேகின்ற னையோ நீயென்று விவேகங்கேட்ப, அதற்கு, யான் அங்ஙனந்தான் கருதுகின்றேனென்று மனங்கூற, அதற்கு, நம்மிருவர்க்கும் வீட்டை அடைகுவதே கருத்தாகலின் நீ செல்லு நெறியால் அதனை அடையலாமெனின் நீ கூறியவாறு யான்கேட்கின்றேன். யான் செல்லுநெறியால் அதனை அடையலா மெனின் யான் கூறிய வாறு நீ கேட்குதியாவென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, நன்றுகூறினீ ரென்று மனஞ்சம்மதிப்ப,—சிவன் திருசியம் அன்றால். எ-து. அதற்கு, நீ கருதிய தியானுதிகளால் வீட்டினை அடையலாமெனின் அவ்வீடு மனுதிகளால் அறியுங்காட்சிப் பொருள் அன்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, நீர் இங்ஙனங் கூறியவற்றால் எனது உபா யத்தால் அதனை அடைதற்கு அரிது அதனை அடைதற்கு எனக்கு ஒருபாயம் நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப,—ஒன்றும் நீ உணுதிருப் பதே அதைத்தொடர் உபாயம் என்று அறி கண்டாய். எ-து. அதற்கு, அணுவளவேனும் ஒன்றையும் நினையாது அசைவற விருத் தலே அவ்வீட்டை அடைதற்கு நேரே உபாயமாமென்று அறிவா யாகவென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-து, சிவமென்பது-வீடு.

இதற்கு உதாரணம்: 1 ஆனந்தத்திரட்டு. (50) "வாங்கி யைம் பொறி நின்ற மனத்தினை — நீங்கி டாவகை நின்னு!ளிருத்தியே— தீங்கி யாவையுஞ் சிந்தை செயாமையாம் — பாங்கி யாததுவே 2 பயில் வாயரோ." என்றும், தேவிகாலோத்தரம். (51) "மந்திரஞ் செபந்தி யானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா — வந்தமி லாத முத்திக் குபாயமே யறிய வேண்டுஞ் — சிந்தனை புறனே செல்லிற் துயரமே திரிய மீட்கிற் — பந்தமாந் துன்ப நீங்கிப் பரமான வின்பஞ் சேர்வார்." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உங)

வீட்டை அடைதற்கு உபாயம் அசைவற நிற்றலென்றுகூறி னீர் இனி அசைவறநிற்றற்கு உபாயமும் அங்ஙனநின்றால் வீடு வரு மாறும் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப அதற்கு, மேற்கூறுகின்றது.

கண்ட வைம்புலக் காட்சிபோய்க் காட்சியாற் கலந் தவா தனையாவும் விண்டு மூடமற் றலேயிலாக் கடலெனு விளங்கினை யெனினெஞ்சே. யுண்டு கொன்னமக் கொருதுய ராங்குவீ டுளங்கையிற் கனியேயாம். பண்டை மேவிய பய மெலா மறுங்குரு பதத்திலும் புகலாமே (24)

---

1. பகவத்கீதை. 2. பயில்வாய் - அப்பியாசிப்பாய்.

கண்ட ஐம்புலக் காட்சிபோய்க் காட்சியாற் கலந்த வாதனை யாவும் விண்டு மூடம் அற்று அலை இலாக் கடலென விளங்கினை எனின் நெஞ்சே. எ - து, ஐம்பொறிகளாற் காணப்பட்ட சத்தாதி விஷயக் காட்சிகளும் போய் அவ்விஷயக் காட்சியாற் கரணத்தில் ஏறியிருந்தவாசனைகள் அனைத்தும் விட்டுநீங்கி இவ்வாசனை முடிவில் தோன்று மறைப்பும் அற்று நிர்த்தரங்கசமுத்திரம் போல விளங்காநின்றனை யானல் நெஞ்சமே,—உண்டு கொல் நமக்கு ஒரு துயர் ஆங்கு வீடு உளங்கையிற் கனியேயாம். எ - து. பிறவித்துன்பங்களுள் ஒருதுன்பமாயினும் நமக்கு உண்டாமோ அவ்விடத்து வீடு உள்ளங்கை நெல்லிப்பழம்போல வுண்டாம்.—பண்டைமேவிய பயம் எலாம் அறும் குருபதத்திலும் புகலாமே. எ - து முன்னர்ப்பொருந்தியிருந்த பிறவித்துன்பத்திற்குப் பயந்த பயமனைத்தும் நீங்கும் குருதுரியத்தையும் யாம் அடையலாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - து. கேவல சகலங்களினன்றிச் சுத்த நிலையில் துன்பம் இன்மையால் ஒரு துயருண்டு கொன்னமக்கென்றும், அச்சுத்தநிலை பெற்றோர் குருதுரியமும் அடைவராகலிற் குருபதத்திலும் புகலாமே யென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம் :—சசிவர்ணபோதம். (52) 1 " வினவிற் பாத்தையறி வுறுதற் கவத்தைபுலன் வினைமாறியே — நனவிற் சுழுத்திநிலை வரினப் பொருட்டிகழு நலனுகவே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௨௪)

அசைவற நிற்றற்கு உபாயம் ஐம்பலக் காட்சியுங் கரணவாசனையும் மறைப்பும் நீங்குதலென்று கூறினீர். அக்கரணவாசனையும் மறைப்பும் நீங்குதற்கு முன்னர் ஐம்புலக்காட்சி நீங்கவேண்டுமாகலின் இக்காட்சி நீங்குதற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப அதற்கு, மேற்கூறுகின்றது.

புகல ரும்பரப் பிரமமாங் கடறனிற் புணர்பரைத்
திரையீசன், சகமொ டாருயி ரெனுநுரை யாதிக டந்துமாற்
றிடுமென்றே, பகரு நான்மறை யெனினதி லெதையெதைப்
பற்றுவாம் விடுகிற்பாஞ், சுகசொ ரூபமே யனைத்துமென்
றகற்றுதி துவிதபா வனைநெஞ்சே (25)

---

1. வினவில் + மாறியே - பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாத்கரித்தற்கு அவத்தை விநவிடின், இந்திரியங்கள்யாவும் தத்தமது வியாபாரம் ஒழிந்து

புகலரும் பரப் பிரமமாம் கடறனில் புணர்பரைத்திரை ஈசன் சகமொடு ஆருயிர் எனும் நுரை ஆதிகள் தந்து மாற்றிடும். என்றே பகரும் நான்மறை எனின். எ - து. வாக்கு மனோதீதமா யிருக்கின்ற பரப்பிரமமாகிய கடலின்கண் விட்டுநீங்காத பரையாகிய திரையானது ஈசுரனும் நாததத்துவமுதற் பிருதிவிதத்துவம் ஈறாகிய சகங்களுஞ் சராசரங்களாயுள்ள உயிர்களுமென்று சொல்லப்பட்ட நுரைதிவலை குமிழிகளைத் தோன்றச்செய்து ஒடுக்குமென்று நான்கு வேதங்களுஞ் சொல்லுமெனின் — அதில் எதை எதைப் பற்றுவாம் விடுகிற்பாம். எ - து. அக்கடற்றிரையில் தோன்றிய இப்பிரபஞ்சத்தினுள் எதனையெமதென்றுபிடிப்பம். எதனை எமது அன்றென்று விடுப்பம். இங்ஙனம் பற்றுதற்கும் விடுப்பதற்கும் அப்பிரமத்தைவிட வேறின்மையால், — சுகசொரூபமே அனைத்தும் என்று அகற்றுதி துவிதபாவனை நெஞ்சே. எ - து. எல்லாவற்றையும் ஆனந்த சொரூபமென்று இந்நிச்சயஞானத்தால் நெஞ்சமே அது இதுவென்று பகுக்குந் துவிதபாவனையை நீ நீக்குதியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

பிரமத்திற்கு அபின்னமாயிருக்கின்ற பரையசைவான மாயையிற் பிரபஞ்சந் தோன்றியொடுங்குதலின் அப்பரைதிரையென்று கூறப்பட்டது. உயிரென்பது [1] தானியாகுபெயர். ஆகமநெறி கூறி வேதநெறி கூறுதன் மற்றொன்று விரித்தலென்னுங் குற்றமாகாதோவெனின் இந்நூல் சமரச நெறியாகலாலும் ஆகமத்திற் சோகம்பாவனை கூறலாலுங் குற்றமாகாதென்பது அறிக.

இதற்கு உதாரணம்: திருவம்மானை. (53) "பார்த்தவிடமெல்லாம் பரமன்கா ணம்மானை—பாராம லிந்நாளும் பாழ்பட்டேனம்மானை." என்றும், சிவானந்தமாலை. (54) "எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் றன்னுணை—யங்கந் திரள்கருவி யாணவமாம் - பொங்குமிருண்—மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும்—பொய்பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொய்." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உரு)

ஐம்புலக்காட்சி நீங்குதற்கு உபாயங் கூறினீர். இனி நினைப்பும் மறப்பும் அற்றுச்சமநிலையினிற்றற்கு நானுவுபாயமும் நீர் கூறல்வேண்டுமென்று மனங்கேட்ப அதற்கு, மேற்கூறுகின்றது.

1. தானத்திலிருப்பது தானி - உயிராகிய தானியின் பெயர் அதற்குத் தானமாகிய உடற்கானது. ஆகு பெயரை வடமொழியில் இலக்கணையென்பர்.

நெஞ்சமேயினிப் பாவனாதீதமாய் நின்றிடின் றெனி னிற்பா, யெஞ்சுறாதகல் புரணபா வனையையோர்ந் திலை யெனி னுலகெல்லா, மஞ்சன க்களன் மேனியென் றோர்ந் திலை யெனினருள் சுரந்தெம்பால், வஞ்ச மற்றிடும் படிக்கிவ ணடைந்ததோர் வடிவையோர்ந் துய்வாயே. (26)

நெஞ்சமே இனிப் பாவனாதீதமாய் நின்றிடு. எ - து. நெஞ்சமே இனி ஒன்றையும் சுட்டிப் பாவியாது பாவனாதீதமாகி நிற்குதலைச்செய்,—இன்றெனின் நிற்பாய் எஞ்சுறாது அகல் புரண பாவனையை ஓர்ந்து. எ - து. நிற்றற்கு அங்ஙனம் வலியில்லையெனின் அணுதிரணகாஷ்ட முதலியவற்றினுங் குறைவுபடாது விரிந்த பரிபூரண பாவனையாயினுங் கருதிநிற்பாய்,--இலை யெனின் உலகெல்லாம் அஞ்சனக் களன் மேனியென்று ஓர்ந்து. எ - து. அஃதும் இன்றெனின் சடசித்தாய் விளங்காநின்ற இப்பிரபஞ்சமெல்லாம் காளகண்டத்தினையுடைய சிவனது அஷ்ட மூர்த்தமென்று ஏகபாவனை பண்ணிநிற்றி,—இலையெனின் அருள் சுரந்து எம்பால் வஞ்சம் அற்றிடும் படிக்கு இவண் அடைந்த தோர்வடிவை ஓர்ந்து உய்வாயே. எ - து. அஃதும் இன்றெனின் அச்சிவந் தானே கிருபை நிரம்பி எம்மிடத்துள்ள மும்மலங்களும் அறும் படிக்கு இந்நிலத்தின்கண் மானுடச்சட்டைசாததி எழுந்தருளி வந்த ஒப்பற்ற குருமூர்த்தத்தை இடைவிடாது தியானித்து நிற்றி; பிழைப்பையென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று. நிற்பா யென்றதனை மற்றிரண்டிடத்திலுங் கூட்டிக்கொள்க. உய்வா யென்பதனைக் கடைநிலைத் தீபகமாகக் கொண்டு எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக. தன்னைக் காட்டாது உயிரைமறைத்து நின்று வஞ்சித்தலின் ஆணவம் வஞ்சம் எனப்பட்டது.

பாவனாதீதமாய் என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். (55) "அறிவெனும் விதைசங் கற்பமா முளையா மனையசங் கற்பமாந் தன்னைப்—பிறிவுறத் தானே செய்துதான் பிறக்கும் பெரிதுற வளர்ந்திடுந் தானே—செறிதுய ரொழிய வின்பமொன் றில்லையாதலாற்[1] செப்புசங் கற்ப—நெறியுற நினையே னிற்புறு நிலையினிமிடமும் பாவனை நினையேல்." பூரணபாவனை யென்பதற்கு

1. செப்புசங்கற்ப நெறியுற நினைமேல் - சங்கற்பத்தைக் குறித்துப்பிரவிர்த்தியாதிருப்பாய். நிற்புறு நிலையில் - சகஸ்திதியில், பாவனை- தாற்பரியம், நினையேல் - செய்யாதிரு.

உதாரணம் : குறுந்திரட்டு. (56) [1] அண்டமெண் டிக்கெங்கண்ணு மடங்கச்சூ னியம தாகக்—கண்டுகொண் டிருக்கக் கண்ட கருத் தையு மறவே விட்டா—லண்டமெண் டிக்கெங் கண்ணு மாய்நின்ற வானந் தத்தைக்—கண்டுகொண் டிருக்கும் வண்ணங் கணத்தில்வந் துதிக்கு மன்றே" உலகெல்லா மஞ்சனக் களன்மேனி யென்பத ற்கு உதாரணம் : திருவாசகம். (57) "நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள் விசும்பு நிலாப்பகலோன் புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்—னுலகேழெனத்திசை பத்தெனத்தா னொருவ னுமே—பலவாகி நின்றவா [1]தோணோக்க மாடாமோ" வஞ்சமற் றிடும்படிக்கிவ ணடைந்ததோர் வடிவையோர்ந்து என்பதற்கு உதாரணம் : [2] தத்துவராயர். (58) "உள்ளத் திருந்து மொளித் தான் பரன்குரவன்—கள்ளந் தனைத்தவிர்த்துக் காட்டினான்—வள்ள —[3] லருவான கோலமோ வக்கோலங் காட்டுங்—குருவான கோல மோ கூறு." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௨௬)

உன்னுகின்றனை யென்னும் பாட்டு முதலிய பதினெண் பாட்டாலும் ஞானத்திற்கு விலக்காயுள்ள துர்க்குணங்களெல்லாம் விடுவித்து மெய்ஞ்ஞானங்கூறி நிஷ்டை கூட்டி மேல் ஞானசாரங் கூறுகின்றது.

உய்து நெஞ்சமே வாக்கினை மௌனமாக் கிலையெனி னுளதேசொன், மெய்த ருஞ்சொலும் பொய்நயம் பயக்கிலா விடத்தின துடைத்தேனும், பொய்த ருஞ்சொலி யான் செய்தேன் பிறர்செய்தா ரெனினவை போனாலு, மெய்த ருஞ்சிவ மன்றிதென் றென்றைநீ யிசைத்தல்பொய் யெனத் தேரே. (27)

உய்தும் நெஞ்சமே வாக்கினை மௌனம் ஆக்கு. எ-து. நெஞ்சமே ஞானநிஷ்டையை இடைவிடாது கூடி அஞ்ஞானத் தின் வசப்படாது திருவடியை அடைந்து யாம்பிழைப்போம் நீ ஒருவரையும் கூறாது வாக்கினை மௌனம் பண்ணுதல் செய்,—இலை எனின் உளதே சொல். எ-து. அஃது இன்றெனினும் வினோ தத்தாலாயினும் ஒரு பொய்மையுங் கூறாது உண்மையே சொல் லுக,—மெய்தருஞ் சொலும் பொய். எ-து. அங்ஙனம் மெய்மை

1. சருவ திருசியவிஸ் மரணத்தால் பூரணானந்தம் பெறலாம் என்ற படி. 2. அமிர்தசாரம். 3. அருவான கோலமோ - ஈசுவர வடிவமோ.

யாயுள்ள சொல்லும் பொய்மையென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, விநோதத்தாலாயினும் ஒரு பொய்மையுங் கூறற்கவென்று முன்னர்க்கூறினீர். இப்போது அம்மெய்மை கூறலும் பொய்மையென்றீர். இது என்னையென்று மனங்கேட்ப,—நயம் பயக்கிலா விடத்தின். எ-து. அதற்கு, அம்மெய்மையாற் சீவகருணையாய நன்மை உண்டாகாத விடத்து அது பொய்மையாமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, இது உண்மையென்று மனஞ்சம்மதிப்ப,—அது உடைத்தேனும் பொய்தருஞ் சொல். எ-து. அதற்கு, சீவகருணையைக் குறித்துப் பொய்மைபோன்ற மெய்மை கூறுவது உளதாயினும் அம்மெய்மையும் பொய்மையுடைய சொல்லென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, முன்னே மெய்மை கூறினுஞ் சீவகருணையின்றியவிடத்துப் பொய்மை யென்றீர்; இப்போது பொய்மைபோன்ற மெய்மை கூறுவது உளதாயினும் இஃதும் பொய்மையென்றீர்; இது என்னையென்று மனங்கேட்ப,—நான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் எனின். எ-து. அதற்கு, இருவினைக் கீடாகத் திருவுள நடத்துதலை மறந்து உன்னால் ஒருயிர்காக்கப்பட்ட விடத்து அதனைப் பிறர் கொலைசெய்ய வந்தார் யான் காத்தேனென்று இங்ஙனம் யான் செய்தேன் பிறர் செய்தாரென்று சொல்லுவாயெனினென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, இதுவும் உண்மையென்று மனஞ் சம்மதிப்ப,—அவைபோனாலும் மெய்தரும் சிவம் அன்று இது என்று ஒன்றை நீ இசைத்தல் பொய் எனத்தேரே. எ-து. நீ யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்று சொல்லும் இப்பொய்மைகள் சொல்லாதொழியினும் பெறுதற்கரிய சிவமன்று ஈதென்று ஓரணுதிரணங்களையாயினும் வேறுபிரித்துச் சொல்லுதலும் பொய்மையென அறிதி யென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. மெய்மைகூறுதல் - பாசவைராக்கியம். சீவர்களைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டுப் பொய்மை கூறல் - சீவகருணை. யான் செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்று சொல்லாதொழிதல் - ஈசுரபத்தி. எல்லாஞ் சிவமெனச் சொல்லுதல் - பிரமஞானம், ஆகிய விந்நான்கும் இதனுட் காண்க.

வாக்கினை மௌனமாக்கு என்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். (59) "யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காற், [1] சோகாப்பர் சொல்லிழுக் குப் பட்டு." உளதே சொல்லென்பதற்கு உதாரணம்: ஷை (60) [2] "புறந்தூய்மை நீரா னமையு மகந்தூய்மை, வாய்மையாற் காணப் படும்." மெய்தருஞ்சொலும் பொய்மையென்பதற்கு உதாரணம்: ஷை (61) "பொய்மையும் வாய்மை [3] யிடத்த

1. சோகாப்பர் - துன்பப்படுவர். 2. புறம் - உடம்பு, அகம்-மனது, தூய்மை - பரிசுத்தம். 3. இடத்த - சேர்ந்ததாம்.

புரைதீர்ந்த— நன்மை பயக்கு மெனின்.'' யான்செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்பதற்கு உதாரணம்: சிவஞானதீபம். (62) "விரும்புற்ற தவம்விரதஞ் சீல மெல்லா மேல்விளைவென் றறிந் தெவையும் விமலன் கூத்தென்–றிரும்புற்ற மனமழலின் மெழுகா யென்று மியான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரெனுங்கோ ணீக்கி–யரு ம்புற்றங் கெண்ணுதியா னென்னும் பாசத் தவாமருவும் புறப் பற்றோ டகப்பற் றுன—பெரும்பற்றை யகன்றருளைப் பெறுவோர் ஞானப் பெரும்பற்றப் புலியூரைப் பிரியார் தாமே.'' எய்தருஞ்சிவ மன்றிதென் றென்றை நீ யென்பதற்கு உதாரணம்: சிவானுபூதி விளக்கம். (63) "வெறுப்பட விருப்பென்று வேறுபொருள் கோட லிறை–யுறுப்பிற் குறையாதோ வுணர்வுடையோர் சொல்லுவரோ.'' மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. இப்பாட்டான் வாக்காற்றீமை யடையாது அடக்குதற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (உஎ)

தேரி னிவ்வுடல் சமாதியி லசைவறச் சித்திர தீபம் போற், சார வைத்திடஃ தில்லையேற் குருபரன் றனதரும் பணிமேற்கொண், ணேரு மூழ்வழி தொழில்பிறி தடையினு நெஞ்சமே யுயிர்க்கெல்லாம், பேரி தஞ்செய்வித் திடுமுடை கெழுமலப் பிணக்கிதஞ் செய்யேலே. (28)

தேரின் இவ்வுடல் சமாதியில் அசைவறச் சித்திர தீபம்போல் சாரவைத்திடு. எ–து. செய்தொழிலை விசாரிக்குமிடத்து இவ் வுடம்பினைச் சித்திரத்தில் எழுதிவைக்கப்பட்ட தீபம்போல ஞான சமாதியில் அசைவின்றி ஆதனங்கட்டு மிலக்கணத்தோடும் பொருந்தவைக்குதலைச்செய்,—அஃதில்லையேல் குருபரன் றனது அரும்பணி மேற்கொள். எ–து. அஃது இன்றுயிற்குருவாகிய ஞானபரனது அரியவேவற் பணிவிடைகளைச் சிரசில் வகித்துக் கொள்ளுதி,—நேரும் ஊழ்வழி தொழில் பிறிது அடையினும் நெஞ்சமே உயிர்க்கெல்லாம் பேர் இதஞ்செய்வித்திடு. எ - து. அஃதின்றி வந்து பொருந்துகின்ற பழவினைப்படியே உனக்கு இன்றியமையாத வேறு சற்கருமங்களைச் செய்தி யெனினும் நெஞ்சமே அக்கருமங்களாற் கொலைவாராது சராசரமாயுள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம் பெரிதாய இனிமையை இவ்வுடம்பாற் செய்விக்குதலைச்செய்,—முடைகெழுமலப் பிணக்கு இதம் செய் யேலே. எ–து. அங்ஙனஞ் செய்தலன்றி முடைநாற்றம் பொருந் திய மலங்கள் நிறைந்துள்ள இவ்வுடம்பாகிய பிணத்திற்குஇனிமை செய்யற்க நீ யென்று விவேகங்கூறிற்று. எ- று. ஏவற்பணி

விடையைச் சிரசிற்கொள்ளுதல் பணிவிடை அருமை தோன்றக் கூறியது. உயிர்க்கெல்லாமென்ற பொதுமையால் அசரவுயிருஞ் சொல்லப்பட்டது. சமாதியில் அசைவற விருக்குதல்-பிரமஞானம். குருபரன் பணிசெய்தல் - ஈசுரபத்தி. சீவர்களுக்கு இதஞ்செய் வித்தல் - சீவகருணை. உடம்பிற்கு இதஞ்செய்யாதொழிதல் - பாச வைராக்கியம். ஆகிய இந்நான்கும் இதனுட்காண்க.

இவ்வுடல் சமாதியிலசைவற என்பதற்கு உதாரணம்: தத்துவராயர். (64) "செவ்வே யுடலுஞ் சிரமங் கழுத்துமுற—வெவ்வா தனத்தி லிருந்தவர்க்குங்-கைவர்தால்—வாத முதனோய் நலியா மதியுடையோ—ராதன மென்ப தது." குருபரன்றனதருமை பணிசெய் என்பதற்கு உதாரணம்: ஒழிவிலொடுக்கம். (65) "உடற்குயிர்போற் கட்கிமைபோ லூசிநூ லொத்து—விடிற்புலிதீ பாம்பினில்வீழ் வார்க்காஞ் - சுடர்ச்சுடினும்—வாழைக்கா காவேதி மட்கலத்துக் காகாவா—றேழைக்கா காத திது." உயிர்க்கெலாம் பேரிதஞ்செய் என்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனர். (66) "அறிவினா னாகுவ துண்டோ பிறிதினோய்—தன்னோய்போற் [1]போற்றாக் கடை." முடைகெழுமலப் பிணக்கிதஞ் செய்யேல் என்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். (67) "பொத்தை யூன் சுவர் புழிப்பொதிந் துளுத்தசும் பொழுகிய பொய்க்கூரை—யித்தை மெய்யெனக் கருதிநின் றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப் படுவேனை—முத்து மாமணி மாணிக்க வைரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி—யத்த னாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உஅ)

செய்யு நந்தொழி லைந்தொழி லியாமுமச் சிவனது வடிவென்றே, யைய மற்றுண ராதியா னெனுஞ்செருக் கடைந்துநா டொறுநெஞ்சே, நைவ தென்னைநீ பஞ்சகோ சங்களு நாமல வெனவுண்மை, கையி லாமல கம்மென வுனக்கியான் கழறியுந் தெளியாயே. (29)

செய்யும் நந்தொழில் ஐந்தொழில். எ:து. செய்யாநின்ற நமது தொழில்களியாவும் சிவனது சிருஷ்டி முதலியவைந்து தொழில்களேயாமென்று விவேகங்கூற, அதற்குயாஞ் செய்யுந் தொழில்கள் அவன்செய்யுந் தொழில்கள் எங்ஙனமாமென்று

1. போற்றாக்கடை - காப்பாற்றாதவிடத்து.

மனங்கேட்ப,—யாமும் அச் சிவனது வடிவு என்றே ஐயம் அற்று உணராது யானெனும் செருக்கு அடைந்து நாடொறும் நெஞ்சே நைவது என்னை நீ. எ-து. அதற்கு, சிவனது அஷ்ட மூர்த்தத்தில் யாம் ஒன்றாகலின் யாமும் அச்சிவனது அங்கந்தானே யென்று ஐயந்திரிவுகளின்றி நிச்சயம் பண்ணிக்கொள்ளாது அச்சிவனை விட வேறுயானென்று உணரு மயக்கத்தை அடைந்து எப்போதும் நெஞ்சமே நீ மெலிவது என்னை,—பஞ்சகோசங்களும் நாமல என உண்மை கையில் ஆமலகம் என உனக்குயான் கழறியும் தெளியாயே. எ-து. மாயா காரியமாகிய அன்னமயமுதல் ஆனந்தமயம் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட பஞ்ச கோசங்களும் இவற்றைக்கடந்திருந்த அறிவாகிய யாம் அன்றென்று உண்மையாகிய உபதேசமொழிகளால் உள்ளங்கை நெல்லிப்பழம்போலப் பிரத்தியக்ஷமாக உனக்கு யான் தெளியக்கூறியுந் தெளிந்திலாய்; இது என்னையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. உயிர் சிவனது வடிவாகலின் இதனது தொழிலுஞ் சிவனது தொழிலென்பது அறிக. பஞ்சகோசங்களாவன அன்னமயகோசம் பிராணமயகோசம் மனோமயகோசம் விஞ்ஞானமயகோசம் ஆனந்தமயகோசம் என்பவையாமெனக் கொள்க. உண்மையென்பது உண்மையாகக்கூறிய வுபதேச மொழிகண் மேனின்றது.

இதற்கு உதாரணம். அறிவானந்தசித்தியார். (68) "அன்ன மயங்கொண் டெடுத்த வுடல்களு மாயிழையும்—பின்ன முடன் வரு பிள்ளையுஞ் சுற்றமும் பேருலகின்—மன்னு நரைதிரை மூப்பினு நோயினு மாளக்கண்டுந்—தன்னு மறிவில ரான்மா விது வென்று சொல்லுவரே எ-ம். (69) ஊசு முடலி னுழல்கின்ற காற்றை யுணர்வென்பரே—யேசு முறக்கத் தியங்கியு மிங்கறிவேதுமற்று—வீசும் பிராணனை யான்மா வலவென்று வேதஞ் சொல்லும்—பேசு மனிதர் பொருளறி யாமற் பிதற்றுவரே. எ-ம். (70) தனக்கு மனது சலித்ததென் றேசொல்லித் தானிருந்து—முனக்கு விசாரமுண் டாயிற்சொல் லென்றிங் குவந்துநின்று—மெனக்கிங் கறியவொண் ணுதென்று சொல்கின்ற வேழைகடா—நினைக்கத் தனக்கறி வில்லா மனத்தை நிலையென்பரே எ-ம் (71) இணங்கு [1] நவகுண மெய்துமிப் புத்தியை யின்றுபுத்தர்—வணங்கும் விஞ் ஞான மயம்பொரு ளென்ற மதியின்மைபோற்—பிணங்கு நிலைவிட்டுக் கேளாய் மறையின்று பின்னமறக்—குணங்குறியின்றி

---

1. நவகுணம் - சுகம், துக்கம், இச்சை, துவேஷம், பிரயத்தினம், தருமம், அதருமம், சமஸ்காரம், ஞானம்.

யிருக்குமான் மாவென்று கூறிடுமே. எ-ம் (72) சேருஞ் சுகம் பொருளென்றனை துக்கஞ்,செறியும்பொழு — தாருஞ் சுகதுக்கி யாகி யிடுநிலை யன்றிமறை—தேரு நிரதிச யானந்த மேசிதை வற்றபொருள்—கூரு நிலையை யறியா ரழிசுகங் கொள்ளுவரே.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உக)

தெளிவு யிர்க்கரன் விளக்குதன் மயக்கவன் றிரோ பவிக் குதறேகம், விளிவை யுற்றல்சங் காரமிங் கிதாகித மேவுத றிதிதோற்ற, முளசி ருட்டியே லம்பை நோத லினுனையும்பிற ரையுநாடித், தளர்வ தும்மகிழ் வதுமடைந் துள்ளமே சம்புவை மறந்தாயே. (30)

தெளிவு உயிர்க்கு அரன் விளக்குதல் மயக்கு அவன்திரோ பவிக்குதல். எ-து. உயிர்களுக்கு யாதோர் முன்னிலையால் தெளி வுவருமாயினும் அஃது சிவன் அனுக்கிரகம் பண்ணுதல்; அவை களுக்கு யாதோர் முன்னிலையால் மயக்கம் வருமாயினும் அஃது அவன் திரோபாவஞ் செய்குதல், — தேகம் விளிவை உற்றல் சங்காரம். எ-து. தேகநாசத்தை யடைதல் யாதோர் முன்னிலை யால் வருமாயினும் அஃது அவனது சங்காரம்,—இங்கு இதாகி தம் மேவுதல்திதி. எ-து. சுகதுக்கங்களைப் பொருந்த இவ்விட த்து யாதோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனது திதி,—தோற்றம் உள சிருட்டியேல். எ-து. உற்பத்தி யாதோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனுக்குள்ள சிருஷ்டி. இங்ஙனங் கூறிய முறையே சடசித்துக்களெல்லாம் இருவினைக் கீடாக நடத்தும் அவனது பஞ்சகிருத்தியத்தின்படியே நடக்கு மாறல், — அம்பை நோதலில் உனையும் பிறரையும் நாடித்த ளர்வதும் மகிழ்வதும் அடைந்து உள்ளமே சம்புவை மறந்தாயே. எ - து. அவன் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியங்களை நாடாது எய்தவ னிருக்க அம்பை நோவதுபோல் யான் செய்தேன் பிறர் செய்தா ரென்று உன்னையும் பிறரையுங் கருதிக்கொண்டு துன்பம் வந்த தென்று வாட்டமுஞ் சுகம்வந்ததென்று பூரிப்பும் அடைந்து நெஞ் சமே சிவனது திருவடியை மறந்தாய் அஃது என்னையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. அம்பை நோதலினெனவே எய்தவ னென்பது வருவிக்கப்பட்டது. அவன் அவள் அதுவென்று மூன் றும் பிறர் என்பதனுள் அடங்குமாதலிற் பிறர் எனப்பட்டது. கடற்றிரைபோற் சுகதுக்கம் ஓய்வின்றி வருவதால் அவற்றைச் சமபாவனை பண்ணுது வேறுபிரித்துப் பாவிப்போர்க்கு அவை

மயமாதலேயன்றித் திருவடியை நினைக்கக் கூடாமையிற் சம்புவை மறந்தாயே யென்று கூறப்பட்டது. இப்பஞ்ச கிருத்தியங்களுள் உயிரிடத்து அநுக்கிரகமுந் 1 திரோபாவமும், உடம்பினிடத்துச் சங்காரமுந் திதியுஞ் சிருஷ்டியும், வருமாறும், அநுக்கிரகத்திலும் 2 இதத்திதியிலுஞ் சிருஷ்டியிலும் இன்பமும், திரோபாவத்திலுஞ் சங்காரத்திலும் 3 அகிதத்திதியிலுந் துன்பமும், வருமாறும் காண்க.

இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். (73) "நாயிற் கடையா நாயேனை நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய்—மாயப் பிறவி யுன் வசமே வைத்திட் டிருக்கு மதுவன்றி—யாயக் கடவே னானேதா னென்ன தோவிங் கதிகாரங்—4 காயத் திடுவா யுன்னுடைய 5 கழற் கீழ்வைப்பாய் 6 கண்ணுதலே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. இப்பாட்டாற் சிவனது பஞ்சகிருத்தியத்தை நாடி இருவினையும் நீங்குதற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (௩௰)

மறைத்த லுந்நினைத் தலுஞ்செயு மாணவ மாயைநின் றவைதம்மைத், துறத்த லேயிராப் பகலகல் வீடெனச் சொல்வரத் துறவெய்தச். குறித்தி டிற்பர பத்திஞா னத்தி னாற் கூடுமற் றவைநெஞ்சே, நிறத்த பத்திநஞ் செயலறி னுமறி னின்றமற் றென்றாமே. (31)

மறைத்தலும் நினைத்தலும் செயும் ஆணவம் மாயை நின்றவை தம்மைத் துறத்தலே இராப்பகல் அகல் வீடு எனச் சொல்வர். எ - து. நமதுள்ளே எக்காலமும் நின்று கேவலமாய் மறைத்தலையுஞ் சகலமாய் நினைத்தலையுஞ் செய்யாநிற்கும் அவைகளுக்குக் காரணமாகிய ஆணவமும் மாயையும்; அவ்விரண்டையும் நீத்தலே இரவும்பகலும் நீங்கிய வீடென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்களென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, இவ்வாணவமும் மாயையுந் துறத்தற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப,—அத்துறவு எய்தக் குறித்திடில் பரபத்தி ஞானத்தினால் கூடும். எ-து. அதற்கு, அத்துறவினை நீ அடையக் கருதினையாயிற் பரபத்தி பரஞானத்தினால் அத்துறவு கைகூடும்,—மற்றவை நெஞ்சே நிறத்த பத்தி நம் செயல் அறில் நாம் அறில் நின்ற மற்றென்று

---

1. திரோபாவம் — மறைப்பு, மயக்கு. 2. இதத்திதி — அநுகூலஞ்செய்தல். 3. அகிதத்திதி—பிரதிகூலந்தருதல். 4. காயத்திடுதல்—பந்தம். 5. கழற்கீழ்வைத்தல்—மோக்ஷம். 6. கண்ணுதல்—நெற்றிக்கண்ணுடையவர்.

ஆமே. எ-து. நெஞ்சமே அந்தப் பரபத்தி பரஞானங்கள் யாவையெனின் சிவன் செயலை நாடி நமது செயல் அறுமாயின் அதுவே விளங்காநின்ற பரபத்தி; இப்பரபத்தியினுல் நமது செயலற்றோமென்று கருதும் போதம் அறுமாயின் மேற் சொல்லப்பட்ட பரஞானமாமென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. தற்செயல் அறுதற்குமேல் பத்தியில்லாமையாலும் தற்போத மறுதற்குமேல் ஞானமில்லாமையாலும் பரபத்தியென்றும் பரஞானமென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: கந்தரலங்காரம் (74) "1 அராப்புனை வேணியன் சேயருள் வேண்டு மவிழ்ந்தவன்பாற் 2 -குராப்புனை தண்டையந் தாடொழல் வேண்டுங் கொடியவைவர் 3 —பராக்கறல் வேண்டு மனமும் பதைப்பறல் வேண்டுமென்று—லிராப்பக லற்ற விடத்தே யிருக்கை யெளிதல்லவே." எ-ம். திருவாசகம். "பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க." எ-ம் திருவம்மானை. "தற்போத மற்றிடந் தற்பர மம்மானை" மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. இப்பாட்டால் ஆணவமும் மாயையும் நீங்குதற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (௩௧)

ஒன்று நஞ்செய வில்லைநெஞ் சேயிவ ணோர்மய லதனாலே, சென்று சென்றுவெம் பவக்கடன் மூழ்கினஞ் செறிமய லேதென்ன, நன்று நீவினு வினையிரு வினையையு நான் செய்தே னெனுமான, மென்ற றிந்திடு தொன்மையு மாற்றினை யெனினுனக் கிணையாரே. (32)

ஒன்றும் நஞ்செயல் இல்லை நெஞ்சே. எ-து. நெஞ்சமே உண்மையாகப் பார்க்குமிடத்துச் சிவன் செயலேயன்றி நமது செயலொன்றாயினும் இன்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, நமக்குச் செயலின் றென்பதற்கு ஏதுவென்னையென்று மனங்கேட்ப, நமக்கு ஆணவ மறைப்பாற் சுதந்தரவறிவு இன்மையாலும் கருவிகள் சடமாகையாலும் நம்மையுங் கருவிகளையுங் கூட்டித் தற்சுதந்தரவறிவினையுடைய சிவன் தனது அருளால் இயக்க யாம் இயங்குதலின் எமக்குச் செயலின்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, இங்ஙனஞ் செயலற்றிருப்ப எழுவகைப் பிறவிகளும் எமக்கு வந்தது என்னை என்று மனங்கேட்ப,—இவண் ஓர் மயலதனுலே சென்று சென்று

1. அரா—சர்ப்பம். 2. குரா—குராமர மலர். 3. ஐவர் பராக்கு—ஐந்து இந்திரியங்களின் வெளிநோக்கம்.

வெம் பவக்கடல் மூழ்கினம். எ-து. அதற்கு, இவவிடத்து ஒரு மயக்கத்தினலே போய்ப் போய்க்கொடிய பிறவியாகிய துக்கசாக ரத்தில் மூழ்கினேம் யாமென்று விவேகங்கூற,—செறிமயல் எது என்ன. எ-து. அதற்கு, ஒரு மயக்கத்தாலே பிறவிச்சாகரத்தில் மூழ்கினேமென்று கூறினீர். இங்ஙனம் பொருந்திய மயக்கமாவது யாதென்று மனங்கேட்ப,—நன்று நீவினவினை இருவினையையும் நான் செய்தேன் எனும் மானம் என்று அறிந்திடு. எ-து. அதற்கு, நீ நன்று வினவினை; நன்று தீதாகிய விருவினைகளையும் நான் செய் தேன் பிறர் செய்தாரென்று கருதும் உனது அபிமானமே அம்ம யக்கமென்று அறிந்திடுதியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, அந்த அபிமானந்தான் யாதென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு, நீ பிறர்க்கு நன்று தீது செய்த விடத்தும் பிறருனக்கு அவைகளைச் செய்த விடத்தும் நீ செய்த தீதினையும் பிறர்செய்த நன்கினையுஞ் சிவன் செய்வித்தானென்று கூறி நீ செய்த நன்கினையும் பிறர்செய்த தீதினையும் நான் செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்று அபிமானித்து விருப்பு வெறுப்பு அடைந்தனையாகலின் நீ செய்த தீதும் பிறர் செய்த நன்கும் முன்னர்ச் சிவன் செயலென்று கூறியதும் உனது அபிமானமே யாயிற்று,— ஈதொன்றையும் மாற்றினையெனின் உனக்கு இணை யாரே. எ-து. உனது [1] அபுத்தி பூர்வகமாய் வந்த தீதினையும் புத்தி பூர்வகமாய்வந்த நன்கினையும் பிறரால் உனக்கு வந்த நன்கு தீதினையுஞ் சிவன்செயலாய் நாடி நான் பிறர் என்று கருதுகிற அபிமானமாகிய இது ஒன்றையும் நீக்கினையானல் உன க்கு உவமை யாவரென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. நான் செய்தேன் என்பதனலே பிறர் செய்தாரென்பது வருவிக்கப் பட்டது

இதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. (75) "தானலா தொன்று தன்னைத் தானெனக் கருதிக் கொண்டே—யானெலாஞ் செய்தே னென்னு ஞானமஞ் ஞான மத்தா — லீனமாம் வினையி ரண்டா மிருவினை யாலு டம்பா—மூனமா முடம்பா லூழா மூழினா லாகா துண்டோ." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இப்பாட் டால் நாம் பிறர் என்று கருதும் அபிமானம் ஈதென்று அறிவித்த வாறு காண்க. (௩௨)

அபுத்தி பூர்வகமாய்ச் செய்த தீதினையும் புத்தி பூர்வகமாய்ச் செய்த நன்கினையும் பிறர்செய்த நன்கினையும் சிவன்செயலாகக்

---

1. அபுத்தி பூர்வகம் - தெரியாமல்

காண்கின்றேன்; பிறர் செய்த தீதினை இங்ஙனங் காணக் கூடா தென்ற மனத்தைப்பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

இணையின் ஞானபூ ரணன்முழு துணர்ந்தமைத்
திட்டவா றலதிங்கே, யணைவு றுதொரு தீதெமக் கவன்றரி
னார்தடுப் பவர்நெஞ்சே, பணைகொ டாவர மானமின்
மையினுருப் பற்றிநின் றிலகொல்லோ, வுணைவு றுதுடற்
காவல்கை விடுதியூ முள்ளவா விடாதென்றே (33)

இணையில் ஞானபூ ரணன்முழு துணர்ந்து அமைத்திட்டவாறு அலது இங்கே அணைவுறுது ஒரு தீது எமக்கு. எ - து. சமான மின்மையினையும் இயற்கை ஞானத்தினையும் உடைய பரிபூரண னாகிய சிவன் நாஞ்செய்த வினைகளெல்லாவற்றையும் ஒருங்குணர் ந்து அவ்வினைகளுள் இன்னகாலத்தில் இன்னவினையை அனு பவிக்கப் பண்ணுவதென்று வகுத்துத் தந்தவாறல்லது இவ்விடத் துப் பிறரொருவரால் நமக்கு ஓர் தீது வந்தடையாதென்று விவே கங்கூற, அதற்கு, சிருட்டி முதலிய செய்யும் பிரமன் முதலிய கடவுளராற்றான் எமக்கு ஒரு தீது உறாதோ வென்று மனங்கேட்ப, அச்சிவனியாவர்க்கு மிக்கானாகலின் அவனையன்றி இவரால் ஒரு தீது செய்யக்கூடாது, அங்ஙனம் மிக்கானாயினும் அவனறியாது இவரால் தீதுசெய்யக்கூடாதோ வென்னின், இயற்கை ஞானத்தை யுடையனாகலின் அச்சிவன் அறியாது இவராற் செய்யக்கூடாது, அவனறியாது இவராற் செய்யக்கூடாதாயினும் இவர் தீது செய்யு மிடத்து அவன் வந்து தடுப்பானோ வென்னில் பரிபூரணனாகலின் அவனைவிட இவரிருத்தற்குஞ் செய்தற்கும் இடமேயில்லை. ஆனால் அச்சிவனையே யுபாசனைபண்ணித் தீதுறாது தடுத்துக்கொள்வே னெனின், சிருஷ்டி தொடங்கி வீடு அடைவிக்கு மளவும் வினைகளை யெல்லாம் ஒருங்குணர்ந்து அமைத்ததாகலின் அவனை உபாசித் தாலும் அதனைத் தடுக்கக்கூடாது,—அவன் தரின் ஆர் தடுப்பவர் நெஞ்சே. எ - து. ஆகலின் இணையின் ஞான பூரணனாகிய சிவனே தீவினைக்கீடாக எமக்கு ஒருதீது தருவானெனின் அதனை யாவர் நீக்கிக்கொள்வார் நீ சொல்லுதி நெஞ்சமே யென்று விவே கங்கூற, அதற்கு, நீர் கூறியது உண்மை; இங்ஙனம் அறிந்தாலும் தேகத்தோடு ஒற்றுமையாயிருத்தலின் இதன்கண் அபிமானத்தை விடுத்தல் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப,— பணைகொள் தாவரம் மானம் இன்மையின் உருப்பற்றி நின்றிலகொல்லோ. எ - து. கோடுகள் தாங்காநின்ற தாவரவுயிர்கள் தமது உடம்புகள்மேல்

அபிமானமின்றி இருக்கவும் பழவினைப்படியே அவ்வுடம்புகளோடும் கூடி நின்றிலவோ,—உள்நைவு உறாது உடற்காவல் கைவிடுதி ஊழ் உள்ளவா விடாது என்றே. எ - து. அதுபோல நீயும் உள்ளம் மெலிவுறாது உள்ளபடியே பழவினை வருதலன்றி விடா தென்று அறிந்து உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கைவிடுவாயென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. இணையிலென்பதை யாவர்க்கு மிக்கா னென்று கொள்க.

முழுதுணர்ந்தமைத் திட்டவாறென்பதற்கு உதாரணம்: சிவபோகசாரம். (76) "அமைத்தவினைக் கீடா வனுதினமுஞ் செய்வ, திமைப்பொழுதும் வீண்செயலொன் றில்லை—[1] யுமைக் குரியா, னெல்லா மறிந்தே யியற்றுவது தன்னடிமை—வல்லார் தமக்குணர்த்து வான்." உடற்காவல் கைவிட்டிருப்பா யென்ப தற்கு உதாரணம்: தேவாரம். (77) "தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றைச் செழுந்தாராய்—வானைக் காவல் கொண்டு நின்றா ரறியா நெறியானே—யானைக் காவி லரனே பரனே யண்ணா மலையானே—யூனைக் காவல் கைவிட் டுன்னை யுகப்பா ருணர்வாரே." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௩௩)

இன்னு மனத்தினை யுடன்படுத்தித் தேகாபிமானம் விடல் வேண்டு மென்று மேற்கூறுகின்றது.

என்றும் வீடடைந் தவரிறு மாக்கயா னிறப்பைவிட்
டகலாம னின்று தான்றலை சாய்க்கவோ நெஞ்சமே நினைத்
துணை யாக்கொண்டு, நன்று நீயிதற் கென்செய்கேன்
சாவனோ நானென்ன விலையாறு, லொன்று செய்மலக் குடி
விதி லவாவைநீக் குமாபதி தரும்வீடே (34)

என்றும் வீடு அடைந்தவர் இறுமாக்க யான் இறப்பை விட்டகலாமல் நின்று தான் தலைசாய்க்கவோ நெஞ்சமே நினைத் துணையாக்கொண்டும். எ-து. வீட்டினை அடைந்தவர் எக்காலமும் இறுமாந்து கொண்டிருக்க யான் எக்காலமும் இந்த இறப்பினை விட்டு நீங்காது நின்று தலைவளைக்கவோ. யாதோர் காரியம் நினைத் தாலும் அதனை எனக்குக் கைவசமாக்குகின்ற நெஞ்சமே நின்னைத்

1. உமைநாயகன் யாவற்றையுந்தான் செய்வதைத் தன்னடியவர் க்கே யறிவிப்பன்.

துணையாகப் பெற்றுமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, நின்னைத் துணையாகக் கொண்டும் யான்றலை சாய்க்கவோவென்று நியாய நிஷ்டூரங்கூறினீர். உமக்கு என்னாலாங்காரியம் யாதென்று உள் வெறுப்போடு மனங்கூற, — நன்று நீ இதற்கு என் செய்கேன் சாவனோ நான் எனல் எ-து. நல்லது நீர் இங்ஙனஞ் சொல்லும் இதற்கு என்னைசெய்கேன் யான்றான் சாவனோவென்று நீ சொல்லற்க,— இலை ஆனால் ஒன்றுசெய். எ-து. உடம்பின்மேல் அபிமானம் ஒருங்கே கைவிடுதல் கூடாதாயினும் ஒரு காரியஞ்செய் குதி நீயென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, அக்காரியம் யாதென்று மனங்கேட்ப, — மலக்குடிலிதில் அவாவை நீக்கு உமாபதி தரும் வீடே. எ-து. அதற்கு, மலநிறைந்த குடிசையாகிய இவ்வுடம்பின் கண்வைத்த ஆசையை விட்டு நீங்குதி இது செய்தியேல் உமைக்குப் பதியாகிய சிவன் எமக்கு வீட்டினைத் தானே தருவானென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. வீடு ஊர்த்துவமுகமும் பிறப்பு அதோ முகமும் ஆகலின் இறுமாக்க வென்றும் தலைசாய்க்க வென்றும் கூறப்பட்டன. உடம்பின்மேல் அவா நீங்கின் அறிவு திருவடியை நாடும் அங்ஙனம் நாடும்போது சிவன் வீடுகொடுத்தல் சித்தமாக லின் உமாபதி தரும் வீடென்று கூறப்பட்டது.

வீடடைந்தவ ரிறுமாக்க வென்பதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக் கரையர். (78) "[1] இறுமாந் திருப்பன் கொலோ வீசன் பல்க ணத் தெண்ணப்பட்டுச் — சிறுமா னேந்திதன் சேவடிக் கீழ்ச் சென்றங் கிறுமாந் திருப்பன் கொலோ." குடிலிதிலவாவை நீக்கென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். (79) "மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க—லுற்றார்க் குடம்பு மிகை." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௩௪)

தேகபோகங்களில் அவாவின்றி யிருத்தற்கு உபாயம் மேற் கூறுகின்றது.

வீடு கூட்டுவான் குறித்ததி னிமித்தமா விமலனீ தலி
னம்பாற், கூடு மாயையை யெனதியா னெனவெணிக் கொ
ள்வதென் பயமாசை, நாடு போழ்திவை சுழுத்தியிற் புரந்
தவ னெவனவ னனவாதி, யூடு மூழ்வழி புரப்பனென்
றுள்ளமே யுடல்கைவிட் டிருப்பாயே. (35)

---

1. இறுமாந்திருத்தல்—சர்வ கிலேசங்களும் அற்று மகிழ்ந்திருத்தல்.

வீடு கூட்டுவான் குறித்து அதின் நிமித்தமா விமலன் ஈதலின் நம்பாற் கூடும் மாயையை. எ-து. ஆணவத்தான் மறைபட்டிருந்த எம்மை எமக்கு இவ்விருளை நீக்கி வீட்டின்பத்தைத் தரல்வேண்டு மென்றியாங் கேளாதிருக்கவுந் தனது காருண்ணியத்தால் எடுத்து வீட்டினை அடைவித்தற்பொருட்டுத் திருவுளத்தடைத்து அவ்வீடு அடைதற்கு ஏதுவாக நிருமலனாகிய சிவன் மாயையில் தனுகரண புவனபோகங்களைக் கொடுத்தலின் அதனால் நம்மிடத்து வந்து பொருந்து மாயாகாரியங்களை,—எனது யான் என எணிக்கொள் வது என் பயம் ஆசை. எ-து. தனுகரணங்களை யான் எனவும் புவனபோகங்களை எனது எனவுங் கருதிக்கொண்டு இத்தேகபோ கங்கள் நீங்குமென்று பயமும் இவையிருக்கவேண்டுமென்று ஆசை யும் நீ உட்கொள்வது என்னை,—நாடுபோழ்து இவை சுழுத்தியிற் புரந்தவன் எவன் அவன் நனவாதியூடும் ஊழ்வழி புரப்பன் என்று உள்ளமே உடல்கைவிட் டிருப்பாயே எ-து. உண்மையாக விசா ரிக்குங் காலையில் இத்தேகபோகங்களை நீ அபிமானியாதிருக்கவுஞ் சுழுத்திக்கண் இவற்றைப் பாதுகாத்த விறைவனெவன் அவ்விறை வனே யான் எனது என்று உன்னால் அபிமானிக்கப்பட்ட நனவு கனவுகளுள்ளும் ஊழ்வினைப்படியே பாதுகாப்பனென்று அறிந்து நெஞ்சமே உடலைப்பாதுகாத்தல் கைவிட்டிருத்தியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. மாயை என்பது 1 காரணவாகு பெயர், மனம் அபிமானியாத சுழுத்தில் இறைவன் காத்தல் இயல்பாதலினாலுந் தனுவாதிகளை மாயையிற் காரியப்படுத்தித் தந்ததனாலும், இவை நான்கும் இவ்விறைவனது உடைமையென்று அறிக.

இதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக்கரையர். (80) "நன்க டம்ப னைப் பெற்றவள் பங்கினன்—றென்க டம்பைத் திருக்கரக் கொ யிலான்—றன்க டன்னடி யேனையுந் தாங்குத—லென்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே." மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (௩௫)

தேகபோகங்களை இறைவன் காத்தல் இயல்பாதலின் யான் அவற்றை அபிமானியாது இருக்கின்றேனென்று கூறிய மனத் தைப்பார்த்து நீ இங்ஙனஞ் சொல்வதன்றிச் சொன்னபடி நில்லா யென்று மேற்கூறுகின்றது.

---

1. தனுகரண புவனபோகங்களாகிய காரியங்களை இவைகட்கு காரணமாகிய மாயை என்றது.

இருப்பை நாடொறு நெஞ்சமே சுகாசுக மெதுவரு மதுவேயாய்ப், பொருப்பு வில்லிதாள் விருப்பமெவ் வினையினைப் புசிக்குஞான் றடைவாயோ, கருப்பை யுற்றுதித் தறற்குமி ழியினழி காயமீ துளபோழ்தே, குருப்பி ரான்றிருக் கழற்குமெய் யன்புநீ கொள்ளறெள் ளிமையாமே (36)

இருப்பை நாடொறும் நெஞ்சமே சுகாசுகம் எதுவரும் அதுவேயாய் பொருப்பு வில்லிதாள் விருப்பம் எவ்வினையினைப் புசிக்குஞான்று அடைவாயோ. எ-து. எக்காலமும் நெஞ்சமே நீ சுக துக்கங்களுள் எதுவொன்று வந்தடுக்குமோ அதுதானே வடிவாகியிருக்கின்றாய். இத்தேகம் இருக்குமளவும் அவ்விரு வினைகளும் வாராத நாள் இன்றாகலின் இவ்வினைகளை அருந்து நாளின்றி இனி எந்த வினையை அருந்துநாளிற் குன்றவில்லியாகிய சிவனது திருவடிக்கண் விருப்பத்தை அடைவாயோ,—கருப்பை உற்று உதித்து அறல் குமிழியின் அழி காயம் ஈது உளபோழ்தே குருப்பிரான் திருக்கழற்கு மெய்யன்பு நீ கொள்ளல் தெள்ளிமையாமே. எ-து. மாதாவினது கருப்பாசயத்தின்கண் வினைக்கீடாய் வந்து பொருந்தி அதன்கட் பத்துத்திங்களிருந்து பூமிக்கண்ணே தோன்றி நீர்க்குமிழி போன்று விரைவில் அழியும் இந்தக்காயம் இருக்கும்போதுதானே மிக விரைந்து நமது ஆசாரியனாகிய கருத்தனது திருவடிக்கு மெய்ப்பத்தி மனதுட் கொள்ளுதல் மயக்கமறத் தெளிந்த தன்மையாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

சமுத்திரஸ்நானம் பண்ணத்தொடங்கினேன் அலைகளை நாடாது மூழ்கித் தனது விரதமுடித்தல் போலத் திருவடியை அடையத்தொடங்கினேன் இவ்வினைகளை நாடாது அத்திருவடியை அடைதலையே விரதமாகக்கொள்ளல் வேண்டுமென்றற்கு எவ்வினையைப் புசிக்கும் ஞான்றடைவாயோ வென்றும், குரு பத்தியுடையோர்க்கு வீடு எளிதிற் கூடுமாகலின் மெய்யன்பு கொள்ளறெள்ளிமை யென்றும் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: பொன்வண்ணத்தந்தாதி. (81) "தொடங்கிய வாழ்க்கையை வாளா துறப்பர் துறந்தவரே — யடங்கிய வேட்கை யரன்பா லிலரறு காற்பறவை—முடங்கிய செஞ்சடை முக்கண ணார்க்கன்றி யிங்குமன்றிக்—கிடங்கினுட் பட்ட [1] காரா வினை யார்பல [2] கேவலரே." மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (௩௬)

---

1. கரா—முதலை. 2. கேவலர்—மயங்கிய அல்பர்.

ஆமை யாருறுப் பைந்தையு மோர்மெயு ளடக்கலிற் புலனைந்துந். தீமை சேர்விட யங்களிற் செலாதமைத் துள்ளமே சிவைபாக, சோம சேகரன் சரணமே சரணெ னத் தொழுதுநின் றழுதன்னோ. ஞம நாவினுற் செபித்திலை யவத்திலே நாளெலாங் கழித்தாயே. (37)

ஆமை ஆர் உறுப்பு ஐந்தையும் ஓர் மெயுள் அடக்கலின் புலன் ஐந்தும் தீமை சேர் விடயங்களில் செலாது அமைத்து. எ - து. ஆமையானது தனது அரிய ஐந்து அங்கத்தினையும் தீமை வருமிடத்துத் தனது ஒருடம்பின்கண் அடக்கிக்கொள்ளுதல் போலப் பஞ்சேந்திரியங்களையும் பாவங்களுக்கு ஏதுவாய் வரு கின்ற விஷயங்களிற் போகவொட்டாது விவேகத்தால் உள்ள டக்கி,—உள்ளமே சிவைபாக சோமசேகரன் சரணமே சரண் எனத் தொழுது நின்று அழுது அன்னோன் நாமம் நாவினுல் செபித்திலை அவத்திலே நாளெலாங் கழித்தாயே. எ-து. நெஞ்சமே கௌரி யைப் பாகத்திலே வைத்த சந்திர சூடனாகிய சிவனது திருவடிகளே அடைக்கலமென வணங்கி நின்று அத்திருவடிகளை அன்பால் நினைந்து உருகி அழுது அவனது திருநாமமாகிய ஐந்தெழுத்தினை யும் நாவினுல் இடைவிடாது செபித்தாயில்லை ; மித்தையாகிய தேகபோகங்களைக் கருதி அவத்தொழிலாலே வாழ்நாளெல்லாம் வீணாளாகக் கழித்தனை இது என்னையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. அவமென்பது தொழிலின் மேல் நின்றது.

ஆமையாருறுப்பைந்தையு மென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வருட்பயன். (82) "புலனடக்கித் தம்முதற்கட் புக்குறுவார் போ தார்—தலனடக்கு மாமை தக." நாவினுற் செபித்திலை என்பதற்கு உதாரணம்: அருணகிரியந்தாதி. (83) "பரகதிக்கு வித்தாமுன் பஞ்சாக் கரத்தைப் — பரபரப்ப வெண்ணுத பாவம்—நரகப்—பிறப் பிற்கு மீடாப் பிறந்தருணை யீசா—விறப்பிற்கு மீடாயி னேன்." மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (௩எ)

தாயு மாகியென் றந்தையாய் வந்துதா டருசிவப் பிரகா சன், றூய பொன்னருள் வேண்டிலை யீண்டுநின் றுணிவிருந் தமையென்னோ, காய மாயமென் றறிந்துமா தர்கடரு கல விவேண் டினையென்ருற், றீயை நீமிக நெஞ்சமே யிதற்கி யான் செய்வதொன் றறியேனே. (38)

தாயும் ஆகி என் தந்தையாய் வந்து தாள் தரு சிவப்பிரகாசன் தூய பொன் அருள் வேண்டிலை ஈண்டு நின் துணிவு இருந்தமை என்னே. எ-து. மாதாவுமாகிப் பிதாவுமாகி எழுந்தருளி வந்து திருவடிகளை எளிதிலே தந்த சிவப்பிரகாசனென்னும் நாமதேயத்தையுடைய ஆசாரியனது நிர்மலமாகிய பொன்போன்ற கிருபையை விரும்புகின்றிலை; இவ்விடத்து நின்கருத்து இருந்த தன்மையென்கொலோ யான் அறிகிலேன்,—காயம் மாயம் என்று அறிந்து மாதர்கள் தருகலவி வேண்டினை என்றால் தீயை நீ மிக நெஞ்சமே இதற்கு யான் செய்வ தொன்று அறியேனே. எ-து. தேகம் அநித்தியமென்று அறிந்தும் மாதர்களால் உண்டாகிய கூட்டுறவினை விரும்பினையென்றால் நெஞ்சமே நீ மிகவும் பாவியாயினை; யான் என்ன கூறினுங் கேட்டிலையாகலின் இதற்கியான் செய்வது ஒருபாயமும் அறியேனென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. தாடருதல் - திருவடி தீக்ஷை.

தாயுமாகி யென்பதற்கு உதாரணம்: தத்துவராயர். (84) "தந்தைதா யாவானுஞ் சார்கதியிங் காவானு—மந்தமிலா வின்பநமக் காவானு - மெந்தமுயிர்—தானாகு வானுஞ் சரணாகு வானுமருட் — கோனாகு வானுங் குரு." செய்வதொன் றறியேனே யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். (85) "ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப்—பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்—சூடு கின்றிலை சூட்டு கின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே—தேடு கின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க (௩அ)

ஏனை நூல்பல வோதினை யோதவற் றிறையரு ளடை
யாதார்க், கூன வெம்பவ மொழிப்பதற் குள்ளமே வுபா
யம்வே றிலையானா, லானை யீருரி போர்த்தவென் றம்பிரா
னருள்விரைந் தடையாதே, தானி நாண்மினர் போகநீ
வியந்தது தப்பலாற் சதுரன்றே. (39)

ஏனை நூல் பல ஓதினை. எ - து. ஞானசாஸ்திரங்களன்றிப் பலசமய சாத்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தாய்,—ஓது அவற்று இறை அருள் அடையாதார்க்கு ஊனவெம் பவம் ஒழிப்பதற்கு உள்ளமே உபாயம் வேறு இலை ஆனால். எ - து. நீ கற்றறிந்த அந்நூல்களின் கருத்தெல்லாம் இறைவனது திருவருளைப் பெறாதார்க்கு இழிவு

பொருந்திய கொடிய பிறவியை நீக்குதற்கு உபாயம் வெறொன்றும் இல்லையென நெஞ்சமே ஓதுமானல்,—ஆனை ஈர் உரி போர்த்த என் தம்பிரான் அருள் விரைந்து அடையாதே இநாள் மினார் போகம் நீ வியந்தது தப்பலால் சதுர் அன்றே. எ - து. யானையினது குளிர்ச்சிபொருந்திய உரியைப் போர்த்த எனது கருத்தனாகிய சிவனது திருவருளைச் சீக்கிரத்தில் அடைதற்கு ஏதுவாயவற்றைச் செய்து அடையாது, இந்நெடுங்காலமும் மின்போலும் இடையினையுடையார் போகத்தை நீ இன்பமென்று அதிசயித்தது, தவறேயன்றி, நன்மையன்றென்று, விவேகங் கூறிற்று எ - று. இலையென்பதனேடு ஓதென்பதனைக் கூட்டி முடிக்க. எனவென்பது எஞ்சிநின்றது. தான் என்பது அசைநிலை.

இதற்கு உதாரணம்: கந்தரனுபூதி. (86) "ஆதா ரமிலே னருளைப் பெறவே—நீதா னொருசற் றுநினைந் திலையே--வேதா கமஞா னவினோ தமனே—சீதா சுரலோ கசிகா மணியே." என்றும், திருவள்ளுவநாயனார். (87) 1 "பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா—ரிறைவ னடிசேரா தார்." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (ங௯)

சதுர்ம'றைப்பொரு ளாகிய வொருசிவ சங்கரற் றொழுதன்பாய், விதிர்வி திர்த்துமெய் பொடித்திலை நடித்திலை விரைந்துசென் றவனாடும், பொதுவை யுற்றிலை நிற்றிலை மாதர்பாற் போகுத றவிர்ந்தாவா. வெதுப டக்கட வாய்மட நெஞ்சமே யினியுட லகன்றாலே (40)

சதுர்மறைப் பொருளாகிய ஒரு சிவசங்கரன் தொழுது அன்பாய் விதிர்விதிர்த்து மெய் பொடித்திலைநடித்திலை விரைந்து சென்று அவன் ஆடும் பொதுவை உற்றிலை. எ - து. இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களினது முடிக்கணிருக்கு மெய்ப்பொருளாகிய சிவசங்கரனது திருவடியை வணங்கி, அதற்கு அன்பாகித் தேக நடுநடுங்கிலை உரோமஞ் சிலிர்ப்புற்றிலை; ஆனந்த நடனம் புரிந்தாயில்லை; அதிசீக்கிரமாய்ச் சென்று அவன் நடனம் புரியாநின்ற கனகசபையை அடைந்தாயில்லை;—நிற்றிலை மாதர்பாற் போகுதல் தவிர்ந்து ஆவா எதுபடக் கடவாய் மடநெஞ்சமே இனி உடல் அகன்றாலே. எ - து. மகளிரை விழைந்து அவர்பாற்

1. இறைவனடி சேர்ந்தவர் நீந்துவர், இறைவனடி சேராதார் நீந்தார் என்பதாம்.

செல்லுதலைத் தவிர்ந்து நின்றுயில்லை; ஆஆ! நெஞ்சமே, இனி இந்தத்தேகம் நீங்கினல் என்ன பாடுபடக் கடவையோ! யான் அறிகிலேனென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று. ஆவாவென்பது இரக்கக் குறிப்பின்கண் வந்தது. பொதுவை யுற்றிலை யென்பது எல்லாவுயிர்க்கும் பொதுவாய் நடிக்கும் அவனது பஞ்சகிருத்தியங் களைப் பார்த்திலை யென்றுமாம்.

இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். (88) "மெய்தா னரும்பி விதிர்விதிர்த் துன்விரை யார்கழற்கென்—கைதான் றலைவைத் துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பியுள்ளம்—பொய்தான் றவிர்ந்துன் னைப் போற்றி சயசய போற்றியென்னுங்—கைதா னெகிழ விடே னுடை யாயென்னைக் கண்டுகொள்ளே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௪௦)

ஆல நீழலி லன்றொரு நால்வருக் கருநெறி யுரைத்தானைக், கால காலனைச் சிவப்பிர காசவென் கண்மணி தனை யுன்னு, தேல வார்குழ லார்மயல் கொண்டுநீ யிங்குழ லுவ தெல்லாஞ், சால வேபிழை யாகுநெஞ் சேசொன்னேன் றவ றிலை யென்மேலே. (41)

ஆல நீழலில் அன்று ஒரு நால்வருக்கு அருநெறி உரைத்தானை. எ-து. கல்லால நிழற்கண் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில், ஒப்பற்ற சனகர் முதலிய நான்குமுனிவருக்கு யாவர்க்கும் அரிய ஞானமார்க் கத்தினை உபதேசித்தருளிய அநுக்கிரக கர்த்தனை,—காலகாலனை. எ-து. எல்லாவுயிர்களையும் நாசம்பண்ணுகின்ற காலனுக்குக் கால ணுகி, அவனை நாசம்பண்ணிய நிக்கிரக கர்த்தனை,—சிவப்பிரகாச என்கண்மணிதனை உன்னுது. எ-து. அக்கருத்தன்றானே அரு ளே திருமேனியாகக் கொண்டு எழுந்தருளிவந்து, சிவப்பிரகாச னென்னும் நாமதேயத்தைக் கொண்ட என்கண்ணின்கண் மணி யாடு பாவைபோன்ற ஆசாரியனை, வீட்டின்பத்தை அடையும் பொருட்டு இடையறாது அன்போடுங்கூடி நினையாது,—ஏலவார் குழலார்மயல் கொண்டு நீ இங்கு உழலுவது எல்லாம் சாலவே பிழையாகும் நெஞ்சே சொன்னேன் தவறிலை என் மேலே. எ-து. 1 தகரமூட்டிய நீண்ட அளகபாரத்தினையுடைய மகளிர்மேல் மயக் கம் பூண்டு, நீ இப்பிரபஞ்சத்திற் சுழலுவதெல்லாம் மிகவுங் குற்ற மாகும் நெஞ்சமே, யான் நானுவுபாயங்களாலும் இதனைத் துன்ப

1. தகரம்—மயிர்ச்சாந்து, வாசனைத்திரவியப் புகை.

மென்று அறிவித்தும் அறிந்தாயில்லையாதலின், உன்மேற் குற்ற மேயன்றி, என்மேற் குற்றமின்றென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. கண்மணி தீது இது நன்று இது என்று அறிவித்தல்போலப், பிறப்புத்துன்பமென்றும் வீடு இன்பமென்றும் அறிவித்தலிற் கண்மணியென்று கூறப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். (89) "வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட் — டாழ்கின்றா யாழாமற் காப் பானை யேத்தாதே — சூழ்கின்றாய் கேடுனக்குச் சொல்கின்றேன் பல்காலும்—வீழ்கின்றாய் நீயவலக் கடலாய வெள்ளத்தே." என் றும், சிவானந்தமாலை. (90) "வீடொழியப் பேறில்லை யென் றென்றும் வேதங்க—ளுடியறை யும்பொருளை ஞானகுரு - நீடும ருட்—கண்ணாலே சொன்ன கருணைப் பிரான்றனைநா — னெண் ணாதே யுண்டிருப்ப தென்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சக)

என்னை கண்டுநீ மாதரார் வடிவமீ திச்சைவைத் துழல் கின்றாய், பொன்னை யுந்துகி லையும்பிரித் திடின்வெறும் புழு மலக் கூடல்லாற், பின்னை யுண்டுகொல் கண்டுநீ மயங்குதல் பிராந்திசங் கரன்பாதந், தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பரசுகோ ததியுறப் பெறலாமே. (42)

என்னை கண்டு நீ மாதரார் வடிவமீது இச்சைவைத்து உழல் கின்றாய். எ-து. யாது சுத்தமிருக்கிறதென்று குறித்து, மகளிர் உடலின்கண் ஆசைவைத்து மயங்கிச் சுழலாநின்றனை,—பொன்னை யும் துகிலையும் பிரித்திடின் வெறும்புழு மலக்கூடு அல்லால் பின்னை உண்டுகொல் கண்டு நீ மயங்குதல் பிராந்தி. எ-து. செயற்கை யால் மினுக்கிய பொன்னூலாகிய அணியினையுங், [1] கூறையினையும், வேறுபிரித்து, அதனது இயற்கையைப் பார்க்குமிடத்து, வெறுங் கிருமிகளும் மலம் சலம் குடர் மூளை உதிரம் தசை கோழை முத லிய மலங்களும் நிறைந்துள்ள ஒருடம்பல்லது, பின்னை அதன் கண்ணே யாதாயினும் ஒரு சுத்தவஸ்து உளதோ, அதனது இயற் கைவடிவம் அங்ஙனமிருப்பச் செயற்கைவடிவத்தைப் பார்த்து நீ மயக்கமுறுதல், உனது மனப்பிரமையாகும், — சங்கரன் பாதந் தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பர சுகஉததி உறப் பெறலாமே. எ-து. இனி அதன்மே லாசையை விட்டுநீங்கிச் சங்கரனது திருவடியை

1. கூறை—சீலை.

மறவாது நினைப்பாய், நெஞ்சமே மேலாகிய இன்பசாகரத்தை மிகவும் யாம் அடையலாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. பொன் என்பது 1 ஆகுபெயர்.

இதற்கு உதாரணம்: நாலடியார். (91) "குடருங் கொழுவுங் குருதியு மென்புந்—தொடரு நரம்பொடு தோலு—மிடையிடையே—வைத்த 2 தடியும் வழும்புமா மற்றிவற்று—ளெத்திறத்தா ளீர்ங்கோதை யாள்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௪௨)

பேறுவ தென்னைகொல் சுக்கிலங் கலித்தலாற் பெருந் தவ வலிகுன்று, முறுவ தவ்வள வோபினை நீவிரும் புடற் குமா னியதுண்டா, லறிவி யாமறி யாமைதோய்ந் துடற் றின வதைச்சுக மெனுநின்றாய், செறிது நெஞ்சமே நமது சிற் சுகமினிச் சிவனையா தரிப்பாயே. (43)

பெறுவது என்னைகொல் சுக்கிலம் கலித்தலால் பெரும் தவவலி குன்றும். எ - து. மகளிர் கூட்டுறவாற் பயன் அடைவது யாது, இந்திரியம் கழிந்து போதலால் வீட்டையடையும் பொருட்டு நீ நெடுநாள் வருந்திச்செய்த தபோபலமெல்லாங் குறையும்,—உறுவது அவ்வளவோ பினை நீ விரும்பு உடற்கும் ஆனியது உண்டு. எ - து. அதனுல் உனக்குக் கேடுவருவது அவ்வளவுதானோ, பின்னர் நீ யானென்று விழைந்துள்ள உடம்பிற்கும் அடங்கியிருந்த நோய்கண் மேலிட்டு, அதனுல் நாசமுளதாமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, யாந்தாம் யாவர் எமது சுகமாவது யாதென்று மனங்கேட்ப,—அறிவு யாம் அறியாமை தோய்ந்து உடல் தினவதைச் சுகம் எனுநின்றாய். எ - து. இவ்வுடம்பு சடமாகலின் இதன்கணின்ற சைதன்னியம் யாம்; நீ இதனை அறியாது அஞ்ஞானத்தோடுங்கூடி உடம்பினது தினவைச் சுகமென்று கருதா நின்றனை, இவை சுகமல்லவென்று விவேகங்கூற, மேற்சுகமாவதுதான் யாதென்று மனங்கேட்ப, — செறிதும் நெஞ்சமே நமது சிற்சுகம் இனிச் சிவனை ஆதரிப்பாயே. எ - து. இவ்வின்பத்தினியற்கை யீதென்று அறிந்து விடுத்து, நமது அறிவிற்கு அறிவாய்நின்ற சிவனது திருவடியை ஆதரிப்பாய் நெஞ்

1. பொன்னுலாகிய ஆபரணத்தைப் பொன் என்பது.
2. தடியும் + யாள்—மாமிசமும் நிணமுமாகிய இவைகட்குள்ளே எப்பக்கத்தாள் குளிர்ந்த பூமாலையுடைய பெண்,

சமே, நமது ஞானானந்தத்தைப் பெறுவாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. ஆல் என்பது அசைநிலை.

இதற்கு உதாரணம்: திருக்கடைக்காப்பு. (92) "அருப்புப் போன்முலை யாரல்லல் வாழ்க்கைமேல்—விருப்புச் சேர்நிலை விட்டுநல் விட்டமாய்த்—திருப்புத் தூரனைச் சிந்தை செயச்செயக்—கருப்புச் சாற்றினு மண்ணிக்குங் காண்மினே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

தாயுமாகியென்னும் பாட்டுமுதல் இவ்வாறு பாட்டாலும் பொருந்தலை விழைதலாகாதென்று மறுத்தவாறுகாண்க. (சங)

ஆத ரித்தனை குளகிரு தாதிய வடிசிலைக் கூழ்காடி, யேது பெற்றிடி னும்புசித் தாற்பசி யேகலுஞ் சமித்தற்றுற், பேத மற்றெலா மலமதா தலுஞ்சரி யென்றிடிற் பினைநெஞ்சே, நீத ரித்திலா தவைவிழைந் துழல்வதென் னிமலனை நினையாதே. (44)

ஆதரித்தனை குளகிருது ஆதிய அடிசிலை. எ-து. [1] கிருதகுள பாயச முதலிய அறுசுவை யடிசில்களையும் நீ விரும்பினை; இதனுல் என்னபயனை அடைதி,—கூழ் காடி ஏது பெற்றிடினும் புசித்தால் பசி ஏகலும் சமித்து அற்றுல் பேதம் அற்று எலாம் மலமது ஆதலும் சரி என்றிடன். எ - து. சோறு காடி புற்கை முதலியாதுவந்ததாயினும் அருந்திஞற் பசிபோதலும், அவை சீரணித்தடங்கினுல் நானுவேறு பாடெல்லாம் அற்றுத் தூர்க்கந்த மலமாதலுஞ் சரியென்றுல்,—பினை நெஞ்சே நீ தரித்திலாது அவை விழைந்து உழல்வது என் நிமலனை நினையாதே. எ - து. இங்ஙனம் அறிந்து பின்னரும் நெஞ்சமே, நீ தரித்து நில்லாது அச்சுவை யடிசில்களை விரும்பிச் சுழலுவதென்னை, நிர்மலனுகிய சிவனை இடைவிடாது கருதலின்றியென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. மலமதாதலுமென்பதில் அதுவென்பது பகுதிப்பொருள் விகுதி. சரியென்பது விசேடமின்றென்ப தறிவித்தது.

இதற்கு உதாரணம்: [2] சிவானந்தமாலை. (93) "நல்ல வறுசுவைதான் நாக்கினுனி மாத்திரமே—யெல்லையிருவிரலே யல்ல

---

1. கிருதகுள பாயசம்—நெய் சருக்கரை சேர்ந்த பாயசம்.
2. பாடுதுறை.

திலை மெல்ல—விருவிரலைத் தான்கடக்க மாட்டாதே நெஞ்சே—பொருகடலைத் தான்கடப்பாய் போய்.'' மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. இதனுள் அருந்தலுட் சுவைவிழைத லாகாதென்று மறுத்தவாறு காண்க. (சச)

நினைப்பி னுங்குறி காட்டிடுங் கோசநா விவற்றுணே
ரிழையாரை, யினிப்பை நல்குமுக் கனிமுத லியவுண வினை
யெனி னிவைபோலு, முனைப்பல் வாதைசெய் பகைபிறி
திலையுணர்ந் துள்ளமே யொழித்தாயேற், பினைப்ப ராபரன்
றிருவடி நீழல்யாம் பெறற்கிடை யூறின்றே. (45)

நினைப்பினும் குறி காட்டிடும் கோசம் நா இவற்றுள் நேரிழையாரை இனிப்பை நல்கும் முக்கனி முதலிய உணவினை எனின். எ - து. விஷயங்களாகிய வெல்லாவற்றுள்ளும் மகளிரையும் சுவையினைத்தருகின்ற முப்பழமுதலிய புசிப்பினையும், மனத்தால் நினைப்பினும், ஆண்குறியும் நாவும் இலேபனமும் நீரூறலும் ஆகிய அடையாளங்களைக் காட்டுமானால்,—இவை போலும் உனைப் பல் வாதைசெய் பகைபிறிது இலைஉணர்ந்து உள்ளமே ஒழித்தாயேல். எ - து. இவற்றைப்போலும் உனக்குப் பல பிறவித்துன்பங்களைத் தருகின்ற சத்துரு வேறொன்றில்லையாகலின், இப்பொருந்தல் அருந்தல்களைச் சத்துருவென்று அறிந்து, நெஞ்சமே விடுத்தனையானால், — பினைப் பராபரன் திருவடி நீழல் யாம் பெறற்கு இடையூறு இன்றே. எ - து. பின்னர், யாவருக்கும் மேலாகிய பரமசிவனது திருவடியாகிய நிழலை, யாம் அடைதற்கு விக்கினம் வேறின்றென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று. நினைப்பினு மெனவே கேட்பினும் பரிசிப்பினும் பார்க்கினும் என்று இந்திரியங்களுக்குங் கொள்க. அருந்தல் பொருந்தல்களில், மனமுதலிய ஆறு இந்திரியங்களும் பிரவிருத்தியாகலின், திருவடியை அடைதற்கு இவை நிவர்த்தியாகல் வேண்டுமாகலின், பகை பிறிதிலையென்று கூறப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம். சிவானந்தமாலை. (94) ''ஊனு முரையுநமன் றூதுவர்கா ணுள்ளமே—வாணுதலார் நேரே மறலிகாண்—பேணியவ—ருற்றூர்போல் வந்திடுவர் வந்தாலு மோட்டியா—னற்று மரைப்பதமே நாடு.'' மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

(சரு)

இன்று சூழ்தரு வனிதைய ராதிபல் போகமு மித் தேகத், தொன்று நோயெனிற் றோடமாய் நீங்குமாங் குயிர் பெய ரினுநீற்றை, நன்றெ னுவணிந் துறவின ரிறைபெயர் நவிலுவ ரெனினெஞ்சே, பொன்று நாட்டுணை யாகநீ ருதிய போற்றவை போற்றேலே (46)

இன்று சூழ்தரு வனிதையர் ஆதிபல் போகமும் இத்தேகத்து ஒன்று நோய் எனில் தோடமாய் நீங்கும். எ-து. இந்தக்காயத்திற்கு ஒரு வியாதிவந்து பொருந்துமாயின், இதனுல் அனுபவித்தற்குக் கருத்தில்வைத்த மனைவியாதிய பலபோகங்களும், இக்காலத்துத்தானே புசித்தற்கு அன்னியமாய்ப் போகுமாகலின்,— ஆங்கு உயிர் பெயரினும் நீற்றை நன்றெனு அணிந்து உறவினர் இறைபெயர் நவிலுவர் எனின். எ-து. இவ்வுடம்பினை விட்டு உயிர் நீங்கிய காலத்தும், சுற்றத்தாராயுள்ளார் திருவெண்ணீற்றை அவ்வுயிர்க்கு நன்றென்று கருதித்தரித்து; நீங்குந் தருணத்திற் சிவனது திருநாமமாகிய பஞ்சாக்ஷரத்தையும் உபதேசிப்பார்களானல்,—நெஞ்சே பொன்று நாள் துணையாக நீறு ஆதியபோற்று அவை போற்றேலே. எ-து. இனி நெஞ்சமே, உயிர் நீங்குங் காலத்துத் துணையாகலின், அத்திருவெண்ணீறு முதலிய எண்வகையினையும், அது நீங்காமுன்னரே பேணிக்கொள்ளுதி, மனைவி முதலிய எண்வகைப் பொருள்களும் இருக்கும்போதும் புசித்தற்கு அன்னியமாகலின் நீ அவைகளைப் பேணுதொழிதியென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று.

உயிர்பெயரினுமென்ற இழிவுசிறப்பும்மையால். அது பெயராமுன்னரே அணிவது உயிர்க்கு மிகவும் பயனென்பதாயிற்று. வனிதையராதியெனவே, வனிதை பஞ்சணை சௌக்கியபோசனம் கந்தம் வஸ்திரம் ஆபரணம் தைலம் தாம்பூலம், ஆக எண்வகையுமென அறிந்துகொள்க. நீருதியெனவே, விபூதி ருத்திராக்ஷம் பஞ்சாக்ஷரம் தீர்த்தம் பிரசாதம் குரு லிங்கம் சங்கமம், எனவறிக. இதற்கு உதாரணம்: [1] சித்தாந்த சிகாமணியுட் காண்க.

---

1. பெண்ணுடை யாபரணம் பெய்தயிலம் தாம்பூலம்— உண்ணலணை சந்தனத்தோ டோரெட்டும்—விண்ணவர்க்கா—யாகாத நஞ்சுண்ட வண்ணலடி யார்தமக்கிங்—காகாது சொன்னே மறி.

தீர்த்தம் பிரசாதந் திருநீறஞ் சக்கரமுஞ்—சாற்றுமிறை கட்பிறந்த தாழ்வடமும்—போற்றுங்—குருலிங்க சங்கமமுங் கொள்குறிக ளெட்டாங்—கருவகலக் கட்டுரைத்தேங் காண். (சிவஞான வள்ளலார்)

தவத்தோர்க்கு அவ்வெண்வகையும் நீங்கி; இவ்வெண்வகையும் அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்பது இதனுட்காண்க. (௪௬)

போற்றி நீறணிந் துருத்திர சாதனம் பூண்டிடைந் தெழுத்துள்ளே, சாற்று நீகுரு வாதிமூ வுருவையுந் தாழ்ந் திறைஞ் சிவைசெய்தான், மாற்ற லாம்பிறப் பிறப்பினை நெஞ்சமே மன்றுளா டியதாளுந், தோற்று முள்ளொளிக் குள்ளொளி யாயதைத் தொழுதுவாழ் தலுமாமே. (47)

போற்றி நீறு அணிந்து உருத்திரசாதனம் பூண்டிடு ஐந்தெழுத்து உள்ளே சாற்று நீ குரு ஆதி மூவுருவையும் தாழ்ந்து இறைஞ்சு இவைசெய்தால். எ - து. மெய்ப்பொருளாகப்பேணி விபூதியை நிறையப் புனைந்து, உருத்திராக்ஷங்களைச் சிரசாதி ஸ்தானங்களில் தரித்துப், பஞ்சாக்ஷரத்தை மானதமா யுச்சரி; குருலிங்க சங்கமமாகிய மூன்று வடிவையும் தாழ்ந்து வணங்கு; இங்ஙனம் இவற்றை நாடோறும் நீ மறவாதுசெய்தியானால்,—மாற்றலாம் பிறப்பிறப்பினை நெஞ்சமே. எ - து. நெஞ்சமே, பிறப்பினையும் இறப்பினையும் மாற்றிக்கொள்ளலாம்,—மன்றுள் ஆடியதாளும் தோற்றும் உள்ளொளிக்கு உள்ளொளியாய் அதைத்தொழுது வாழ்தலும் ஆமே. எ - து. அஃதன்றிக் கனகசபைக்கண் நடிக்கின்ற சிவனது திருவடியும், உயிராகிய உள்ளொளிக்கு உள்ளொளியாய்த் தோன்றும்; அத்திருவடியைத் தொழுது, அவ்விடத்து எக்காலமும் அழிவின்றிவாழவுங்கூடும் எமக்கென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - து.

உயிர்களினது மும்மலங்களையும் நீக்கும் பொருட்டுச் சிவன் தனது அருளால் குருலிங்கசங்கமமாய் வடிவுகொள்ளுதலின், மூவுருவையும் தாழ்ந்து இறைஞ்சென்று கூறப்பட்டது. தாழ்ந்திறைஞ்சுதல் மனத்திலன்பும் வாக்கில் இன்சொல்லுமாகக் காயத்தால் வணங்குதல். வீடடைவோர்க்குச் சிவமுன்னுகை அருளே நாவாகப் பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபியாமற் செபிக்க வேண்டுமாகலின், ஐந்தெழுத்துள்ளே சாற்றென்று கூறப்பட்டது. இங்ஙனம் பஞ்சாக்ஷரம் உச்சரித்தால் சகலகேவலம் அறுமாகலிற் பிறப்பிறப்பினை மாற்றலாமென்றும், சகல கேவலங்கள் அறவே, புடம்போட்ட பொன்போல உயிர் ஒளி விடுமாகலின், உயிரை யுள்ளொளியென்றும், இவ்வுயிர்க்கும் உள்ளொளியாய்த் திருவருள் தோன்றலின், மன்றுளாடிய தாளும் உள்ளொளிக்குள் ளொளியாய்த் தோன்றுமென்றுங் கூறப்பட்டன. அதைத்தொழுதலாவது, தற்போதஞ் சீவியாதுநிற்றல். அங்ஙனம்

நிற்கவே பேரின்பந் தோன்றுமாகலின், வாழ்தலுமாமென்று கூறப்பட்டது. (சஎ)

வாழ லாமரன் புகழின மலர்கவி மாலைசெய் தவன்றா ளில், வீழு மாறுபொன் னிதழிசேர் தோள்களின மீத ணிந் தினிநெஞ்சே, தாழு வாயரி தேடுபொற் சரணமே சரணமென் றிதுவன்றிப், பாழி லேகருங் காக்கைபோற கதறிநாள் பலகழித் தொழியேலே. (48)

வாழலாம் அரன் புகழ் இனமலர் கவிமாலைசெய்து அவன் தாளில் வீழுமாறு பொன் இதழிசேர் தோள்களின்மீது அணிந்து இனி நெஞ்சே தாழுவாய் அரிதேடுபொன் சரணமேசரணம் என்று. எ - து. நெஞ்சமே, அத்திருவடியை அடைந்துவாழலாம்: சிவனது புகழினமாகிய மலர்களாலே பாவாகிய மாலைகளை வனைந்து, திருவடிமீதிற் பொருந்துமாறு பொன்போன்ற கொன்றைமாலைபொருந்திய புயங்களின்மீது தரித்து வணங்குவாய், அரியாலுந்தேடப்பட்ட பொன்போன்ற திருவடியே புகலென்று,— இதுவன்றிப் பாழிலே கருங்காக்கை போல்கதறி நாள்பல கழித்து ஒழியேலே. எ - து. இங்ஙனஞ் செய்வதன்றிப் பாழிலே கருங்காக்கைபோல், உலகநூல்களைக் கற்றுக் கதறிப் பல நாள்களை வீணிலேகழித்து நாசமாகாதேயென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

புகழ்பலவாகலிற் புகழினமென்றும், அதனைப்பாவிற் சேர்த்துக் கூறுதலின் மலரென்றுங் கூறப்பட்டது. துஷ்டநிக்கிரகம் பண்ணுகின்ற புயத்தையும், சிஷ்டபரிபாலனம் பண்ணுகின்ற பாதத்தையும் புகழ்தலின், தாளின்வீழுமாறு பொன்னிதழிசேர் தோள்களின் மீதணிந்தென்று கூறப்பட்டது. மலசங்காரம் பண்ணுகின்ற வெற்றியையும், இன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற கிருபையையு மென்றுமாம்.

பொன்னிதழிசேர் தோள்களின்மீது அணிந்து என்பதற்கு உதாரணம்: கந்தரனுபூதி. (95) "இல்லே [1] யெனுமா யையில் லிட் டனைநீ—பொல்லேனறியா மைபொறுத் திலையே—மல்லே புரிபன் னிருவா [2] குவிலென்—சொல்லே புனையுஞ் சுடர்வே லவனே." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சஅ)

---

1. யாமா, சா, மாயா—யாது ஆராய்ந்தால் இல்லாமற் போகுமோ, அது மாயை எனப்படுதலின் இல்லேயெனுமாயையெனப்பட்டது.
2 வாகு - பாகு - புயம்.

ஒழித்தி டும்பவப் பகைவிரைந் துள்ளமே யோதுமூ துணர்வோர்முற், பழிச்சு பாடலை யரற்கவை விடர்க்கிளம் பாவைய ருரைபோலுங், கழித்தி டேலுப சாரமென் றித னைநீ கட்டுரை யெனக்கொள்வாய், விழித்து மாரனை யெரித் ததே வருள்பெறும் விருப்பினர் விருப்பீதே. 49

ஒழித்திடும் பவப்பகை விரைந்து உள்ளமே ஓது மூதுணர்வோர்முன் பழிச்சுபாடலை. எ - து. பிறவியாகிய பகை அதிக சீக்கிரமாக வொழிந்துபோம்; மூவர் மாணிக்கவாசகர் முதலிய பேரறிவினையுடையோர், முன்னாளிலே தோத்திரம் பண்ணிய பாடலை நெஞ்சமே, நீ தோத்திரம்பண்ணுதி,—அரற்கு அவை விடர்க்கு இளம் பாவையர் உரைபோலும். எ-து. காமுகர்க்கு இளமைத்தன்மையினையுடைய பாவைபோல்வார் கொஞ்சிக்கூறும் வசனம்போல, அத்தோத்திரங்கள் சிவனுக்குப் பிரீதியாயிருக்கும்,—கழித்திடேல் உபசாரம் என்று இதனை நீ கட்டுரை எனக் கொள்வாய். எ - து. இங்ஙனம் கூறியமொழியை உபசாரமொழியென்று கருதி நீ விடாதே, உறுதிமொழியென்று அறிந்து கொள்வாய்,—விழித்து மாரனை எரித்த தே அருள் பெறும் விருப்பினர் விருப்பு ஈதே. எ - து. நெற்றிக்கண் விழித்து மன்மதனை யெரித்த கடவுளது திருவருளைப்பெறும் விருப்பத்தினையுடைய மெய்யடியாரது விருப்பமும் இத்தோத்திரங்களேயென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. ஒழிந்திடுமென்பது ஒழித்திடுமென்று வந்தது. பவத்திற்குக் காரணமாகிய இரு வினைகளையும் பவமென்று காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்துக்கூறினார்.

இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். (96) 1 "இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன்—பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு." மற்றும் வருவனவற்றுூற் காண்க. (சூ)

விருப்ப மாயிது கேட்டிநன் னெஞ்சமே விமலனுக் காளல்லார், பொருப்பை நேர்தனஞ் சொரியினு மவர்கணோர் புன்னுனித் துணையன்புந், திருப்பி டேலநன் றெழும்பர்தந் தொழும்பனுய்த் திரிந்தவர் பணிசெய்தீண் டிருப்பை யேனமிக நல்லையிச் சொல்லைநம் பில்லையேற் பொல்லாயே. (50)

1. இருள் - அவித்தை. பொருள் - மெய்ம்மை. மாட்டு-இடத்து.

விருப்பமாய் இது கேட்டிநல் நெஞ்சமே. எ - து. நல்லநெஞ் சமே இந்த வார்த்தையைச் சந்தோஷமாகக் கேட்பாயாக,—விம லனுக்கு ஆள் அல்லார் பொருப்பை நேர்தனம் சொரியினும் அவர் கண் ஓர் புன்னுனித் துணை அன்பும் திருப்பிடேல். எ - து. நிர்ம லனாகிய சிவனுக்கு அடிமையல்லாதவர் பொன்மேருவைப்போ லுந் தனங்களைச் சொரிந்தாராயினும், அவர்களிடத்துப் புல்லி னது நுனிமாத்திரமாயினும் அன்புவைத்திடேல்,—அரன் தொ ழும்பர்தந் தொழும்பனாய்த் திரிந்து அவர் பணிசெய்து ஈண்டு இருப்பையேல் மிகநல்லை. எ - து. சிவனது அடியாருக்கு அடியா னாகித் திரிந்து, அவரது பணிவிடைகளைச் செய்து, இவ்விடத்து இருப்பாயாகில் எமக்கு மிகவு நன்மையினையுடையை நீ.—இச் சொல்லை நம்பு இல்லையேல் பொல்லாயே. எ - து. யான் இங்ஙன ங்கூறிய சொற்களை உண்மையாக நம்பு, இவைகளை நம்பாது ஒழி தியேல், எனக்கு நீ பொல்லாயென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

இதற்கு உதாரணம் : திருநாவுக்கரையர். (97) "சங்கநிதி பது மநிதி யிரண்டுந் தந்து தரணியொடு வானாளத் தருவ ரேனு— மங் குவா ரவர்செல்வ மதிப்போ மல்லே மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்ல ராகி—லங்கமெலாங் குறைந்தழுகு தொழுநோயரா யாவுரித் துத் தின்றுழலும் புலைய ரேனுங்—கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்ப ராகி லவர்கண்டீர் நாம் வணங்குங் கடவுளாரே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க (க௦)

வைராக்கிய சதகத்தின் முற்பாதியாகிய

சாத்திரம் முற்றிற்று.

உ

கணபதி துணை.

வைராக்கிய சதகம்.

:o:

மனம் தானுமன்று தன்வயமுமன்று என்று அறிந்து அதனை விடுத்துத் தன்னையும் அதனையும் கூட்டவும் பிரிக்கவும் வல்ல சிவத்தை நோக்கி மேல் விவேகம் கூறுகின்றது.

தோத்திரம்.

மூலபாடம்.

பொல்லாதவெனெஞ்சமோரைந்துபுலன்கடம்பா
லல்லாதரைமாத்திரையுநின்னடிக்கணன்பாய்
நில்லாதிதற்கென்னைசெய்கேனிதைநின்றிடென்றே
சொல்லாய்திருத்தில்லையுண்மேவியசோதிநீயே. (1)

நீயேயருள்செய்யினல்லாதுபொய்நெஞ்சவஞ்சத்
தீயேனுனைவந்தடைதற்கொருசெய்கைகாணேன்
பேயேனுமுனைத்தொடரும்படிபேசுதில்லைத்
தூயோயொருபாயம்விடாதினிச்சூழ்ந்துநின்றே. (2)

நின்றாய்திருத்தில்லையுளாயென்றனெஞ்சினுள்ளே
யென்றாலுமெனக்கதிதூரமதாயிருந்தா
யொன்றாலுமுனைத்தொடர்கிற்குமுபாயங்காணேன்
மின்றாழ்சடையாய்தமியேற்கு விளங்கிடாயே (3)

விளங்கும்மெழிற்பேதையர்காதல்விடாதயானக்
களங்கம்மறுவோர்தொழுநின்கழல்காணுமாறென்
றுளங்குமொளித்தூமதிசூடியதோன்றலேயென்
னுளங்கொண்டிடுநீயினிக்கோயிலதாவுவந்தே. (4)

வந்தித்திடுவோர்பவநோய்க்குமருந்தனோயைச்
சந்தித்திடுவான்மறித்தான்மனந்தப்பியப்பா
லிந்தப்புவியுங்கடலுங்கடந்தேதகுமென்று
லெந்தப்படியுய்வதியான்றில்லையெம்பிரானே. (5)

பிரானேதிருத்தில்லையுளாயன்றிப்பேதையேன்மு
னொரானேறிவர்ந்தம்பிகையோடெளிதோடிவந்தாய்
வாரானோவினமெம்மிறையென்றுனைநாடிவாடி
யிராநாயடியேற்கெதிர்தோன்றிலையின்றிதென்னே. (6)

என்னாயகனேயிமையோர்தொழுமீசனேசெம்
பொன்னார்திருவம்பலத்தாடியபூதநாதா
வுன்னாருளாலினிவீட்டிடையுய்த்தியின்றேற்
பின்னாருயக்கொள்ளவலாரென்பிழைகடீர்த்தே. (7)

தீராதவோரைம்புலச்சேட்டையுந்தீர்ந்துபோய்வெங்
கூரார்மழுவாளிநின்பாதங்குழைந்துபோற்றி
நீராயுருகித்தொழுதுன்னெதிர்நிற்கும்வண்ண
மோர்நாளுளதோதமியேற்குமுரைத்திடாயே. (8)

உரையேனனிவாய்திறந்துன்புகழ்தன்னைநாளும்
விரையார்மலரிட்டருச்சிக்கவிருப்புமில்லேன்
கரையேனுளநின்னினைந்தெத்திறத்தாற்கடப்பேன்
றிரையார்வினையார்பிறவிக்கடறில்லையானே. (9)

ஆனேறிவர்ந்தென்னெதிரேவிரைந்தன்றுவந்தோய்க்
கேனோவெறுப்பிப்பொழுதோர்சற்றிரங்குகில்லாய்
நானோவறிவேனுன்பெருமையைநம்பனேநீ
தானேபொறுத்தாளுகண்டாயென்றவறெலாமே. (10)

எல்லாமறிவோயறிந்தேவகுத்திட்டவாறே
யல்லாற்றமியேனும்புரிவதொன்றில்லையானாற்
பொல்லாமைசெய்வித்தவனீபொறுப்பானுநீகல்
வில்லாயிளைத்தேனைப்பவத்தினிவிட்டிடேலே. (11)

ஏலக்குழலாரநுராகமதென்னுமாயா
சாலக்குணைந்தேற்குனதின்னருடந்துகாப்பாய்
நீலக்களமாலயனோடுமுன்னேடிவாடு
மூலக்கனலேகனலேந்துகைம்முக்கணானே. (12)

கண்ணார்நுதலோய்கடையேனையுமொன்றதாயே
யெண்ணாவருளன்றுசுரந்துளைக்கின்றிலாதென்
விண்ணோரிறையோய்க்குமுண்டோசொல்வெறுப்பினோடு
தண்ணார்விருப்புங்கரிப்போர்வையசாற்றிடாயே. (13)

சாற்றாய்திருத்தில்லையுள்ளாய்சிவசங்கராவெண்
ணீற்றாய்கடையேனாயுமாறென்றனெஞ்சுளஞ்சிப்
போற்றாதிருந்தேன்வருந்தாமலென்புத்திதன்னைத்
தேற்றாயொருநீயினியன்பினைச்செய்யுமாறே. (14)

மாறாயவோரைந்துபுலன்வலிமாய்த்துநெஞ்சை
நீறார்திருமேனியவுன்கணிறுத்தமாட்டே
னேறாதபவக்கடலேறவுமெண்ணிநைந்தேன்
கூறாயெனதெண்ணமெவ்வண்ணங்கைகூடுமென்றே. (15)

அன்றேதமியேற்கெளிமானுடனாகிநீவந்
துன்றாள்களளித்தனைபெற்றுமொன்றும்பெறாரி
னின்றேனலைதம்புலனென்வசநின்றதில்லை
யின்றோதவற்றைக்கொலுபாயமொன்றீசவெற்கே. (16)

எற்கோவுனதன்புமனத்திலையென்றனெஞ்சங்
கற்கேநிகராயதிக்கல்லைநீகல்லைவில்லா
முற்கால்வளைத்தாங்குவளைத்தன்பின்மூழ்குவிப்பாய்
சிற்கோலசிதம்பரநாயகதேவதேவே. (17)

தேவேயுனையன்பினிற்பூசைசெய்தேனுமல்லே
னாவான்மிகப்பாடிநின்றாடிநயக்குகில்லே
னோவாதழறீமனத்தோடிவணுற்றுளேன்மற்
றாவாவினியென்வருமென்பதறிந்திலேனே. (18)

அறியாமையிற்கீழவர்பல்பிழையாற்றினாலுங்
குறியாதருள்செய்வதுமேலவர்கொள்கையன்றோ
மறியார்கரத்தோய்சிறியேன்வினைமாற்றியாளப்
பொறியேலுனக்கென்முகமன்சொலப்பொய்யனேனே (19)

பொய்யற்றவர்வந்தடையும்பரிபூரணாவிம்
மெய்யற்றவெற்குநினலானிலைவேறுமுண்டோ
தையற்கிடமேயிடமாவருடாணுவேயென்
மையற்றவிர்ப்பானுன்கடாக்ஷம்வழங்கிடாயே. (20)

வழங்கெற்கிவணேதுசெய்தாலெதுவாகுமென்றென்
றெழுங்கற்பனையாவுமிறந்துணர்வேகமேயா
யொழுங்கிற்புலனாதியுபாதியொழித்தொருன்னைச்
செழுங்கைக்கனியொத்துணரும்படி தில்லையானே. (21)

தில்லைப்பதிமேயசிவப்பிரகாசனேயோ
தொல்லைப்பிறவாநெறிமேவியதோன்றலேயோ
வல்லற்பிறவிக்கிளைத்தேன்றனையஞ்சலென்றோர்
சொல்லைப்பகராய்விடைமீதினந்தோன்றிநின்றே. (22)

தோன்றாத்துணையேபுணையேபவத்தொல்கடற்கென்
போன்றார்க்குமிரங்குமருட்பெரும்போதமேயிங்
கீன்றார்மனையாதியமோகமெலாம்விடுத்துட்
சான்றாமுனையேவினையேனினிச்சாரவெண்ணே. (23)

சார்ந்தாய்குருவாதியவாய்விடை தன்னில்வந்தாய்
கூர்ந்தாயருளிற்பிறவாநெறிகூட்டுவித்தா
யோர்ந்தேன்குறையின்றெனினுங்குறையுண்டுகண்டாய்
பேர்ந்தோடுமெனெஞ்சுளுன்னன்புபிறக்குமட்டே. (24)

பிறவாநெறியாகியதோர்திருப்பேரையாவெம்
முறவேயறவேதவிர்ந்தென்மனமோடிவாடிப்
புறவாதனைபற்றிவளர்ந்திடுபுன்மையாலின்
றிறவேயதனைப்புரிவானுளத்தெண்ணுவாயே, (25)

எண்ணும்வடிவேதினிநீபுனைந்தெய்தினாலுந்.
திண்ணம்மெனவாவகலாவச்சிதம்பரத்தே
நண்ணும்முனதுண்மையைக்காணநயந்துளேனென்.
னுண்ணின்றதைக்காட்டுதற்கீசசற்றுன்னுவாயே. (26)

உன்னும்முணர்வுக்குணர்வாயெனக்குண்மைதந்தாய்
மன்னுஞ்சுருதிப்பொருளாய்வழிகாட்டிநின்றாய்
பின்னுங்குருவாயடைந்துன்னருள்பேணவைத்தா
யென்னென்றுரைப்பேனின்கருணையிருந்தவாறே. (27)

இருந்தோருமிடத்துணர்வில்லைமாயைக்கிதன்பாற்
பொருந்தாவிடத்தில்லையுயிர்க்கொருபோதமேனுந்
திருந்தாவிவைகொண்டிறையைந்தொழில்செய்தியென்றே
வருந்தாவருண்முன்னிலைதன்னைமதித்தியானே. (28)

மதித்தென்பருவத்தளவிற்குருவாதியாகி
யுதித்துள்ளறிவோங்கும்வகைக்குபாயஞ்செய்தோயை
யெதிர்த்திங்ஙனஞ்சற்குருசற்குருவென்றுநைந்துந்
துதித்துந்திரியாவெனக்கின்னருடந்ததோன்றே. (29)

தோன்றுமன்முனிந்தொருதாய்வயிற்றோன்றுபால
மீன்றாடனைத்தம்மின்வேறுக்கொடிகழ்ந்தவாபோற்
பூன்றுவொருநீயருளாற்புனைமேனியெல்லாம்
யான்றான்பலதெய்வமெனக்கொடிகழ்ந்தவாறே. (30)

இகழும்பொருளொன்றிலமண்முதலெட்டுமெந்தாய்
நிகழுன்வடிவேயெனத்தேர்ந்துளநெக்குநின்றாட்
புகழும்படியேயினியீசவென்புத்திதன்னைத்
திகழும்படிசெய்திதிரோபவஞ்செய்திடேலே. (31)

செய்யாய்கரியான்றொழும்வெள்ளிளஞ்சேவையூர்வோய்
வையார்மழுவோய்திருவுள்ளமிவ்வஞ்சனேனு
மையாவிழிபெய்வுறநீர்பெரிதன்பினோடு
கையாற்றொழுதேத்திநின்கூத்தினைக்காணுமாறே. (32)

காணாதபவக்கடலின்கரைகாணவெற்குக்
கோணாகணிமார்பமெய்யன்புகொடுத்தியென்றே
நாணாதிசைத்தேன்றிருக்காளத்திநாதவுன்றாட்
பேணாதவலக்கடன்மூழ்கியபேதையேனே. (33)

பேதைக்கொருபாகமளித்திடுபேரையாவெங்
கோதைக்குநின்றேறூறுகோதைகொடென்றுமின்பா
லோதற்கெனுளத்தைவிடுத்தனனோடிமாதர்
காதற்களையுண்டமையாலுனைக்கண்டதின்றே. (34)

கண்டேன்களிகூர்ந்துசிவப்பிரகாசநாமங்
கொண்டோங்குருவோடிவணுற்றெனையாண்டகோவே
பண்டேயொருநீவகுத்திட்டபடிக்கியானுன்
றெண்டாகிவந்தின்றுனைப்பாடத்தொடங்கினேனே. (35)

தொடக்காயெனைச்சூழ்ந்துளவைம்புலத்தோற்றமெல்லாங்
கெடக்கூறுதிநீயொருசூட்சிகிளக்கிலாயே
லடக்காவவையென்றனகத்துளடங்குகாறுங்
கடக்கேன்பவவேலையெவ்வண்ணமுக்கண்ணினனே. (36)

கண்ணன் மதனைப்பொடியாம்வகைகண்டவெண்டோ
ளண்ணுவுயிர்யாவுமளித்திடுமெப்பனேயோ
தண்ணார்பொழிற்றில்லையுளாயெனக்கீது தாராய்
மண்ணாதியவாசைகளற்றுனைவாழ்த்துமாறே. (37)

வாழ்த்தேனுனைநாடொறும்வாழ்த்தவல்லோர்கடாளிற்
றாழ்த்தேன்றலையாங்கவரேவறலைக்கொள்கில்லேன்
வீழ்த்தேனெடுங்காலமவத்திலொண்மேருவில்லோய்
பாழ்த்தேன்கிளிபோற்பலநூல்கள்படித்துமியானே. (38)

யானாருடற்கின்பதுன்பங்களையெண்ணவெண்ணித்
தானேசிறுபாலரினென்மனஞ்சஞ்சலிக்கு
மீனாயினன்பாலலதென்கண்விடுத்திகொல்லோ
வானேறுடையாய்திதியாமதிகாரநீயே. (39)

காரார்மிடற்றாயளிசூழ்தருபொற்கடுக்கைத்
தாரார்புயனேசிவகாமசவுந்தரிக்கோர்
சீரார்மணவாளவென்றன்குலதெய்வமேநீ
பாராய்கடைக்கண்ணென தெண்ணம்பலிக்கவின்றே. (40)

இன்றென்னைசெய்கேனெனநாடியிருந்தநீயேற்
கொன்றெய்தினெவ்வண்ணமறும்மதையோதுவேனோ
வன்றன்னமுமேனமுமோர்வருமையநின்று
ளொன்றன்பர்குழாத்துறவீதருளாயுவந்தே. (41)

உவந்தாயெனதைம்புலனும்மிரிந்தோடவோர்நாட்
டவந்தான்சிறிதும்மிலிபால்விடைதன்னின்மின்னோ
டிவர்ந்தேதவரநாளும்விளங்கிலையென்னைகொல்லோ
வவந்தான்மிகுபாவியுன்லீலையறிந்திலேனே. (42)

அறியாமையிற்கட்டுணலுற்றதென்னுண்மையத்தைப்
பிறியாதுவிடேனெனலெந்தைபிரானுமுண்மை
குறியீதிருவர்க்குமென்றாலெனைக்கோபியேலே
செறிவாய்மலமேயிறையோடிகல்செய்ததன்றே. (43)

செய்விப்பன்வினைத்தொகைவெம்பவஞ்சேர்ப்பனுன்னை
யுய்விப்பனேலச்சிவனுண்மையுமோர்வனென்றே
ரைவர்க்கெதிரேயெனைநோக்கியறைந்ததையா
மைவெற்பனவாணவநீயதைமாற்றிடாயே. (44)

மாற்றுயெனக்காணவமாயையில்வந்துவந்தே
தோற்றுவுளகேவலமாதியசுத்தமொன்றா
டேற்றுயவணேற்றியிரண்டறுத்தெங்குமாகிக்
கூற்றுவிகொள்பதத்தென்னாவியுங்கொள்ளுவாயே. (45)

கொள்ளேனெனினுமெழுத்தைந்துமுட்கோதியாதுந்
தள்ளேனெனினுமுனைச்சார்தவஞ்சார்ந்திலாரை
விள்ளேனெனினுமெனைநீகைவிடேல்விடேல்கா
ணள்ளாறுடையாயவிநாசிநயந்துளானே. (46)

நயவாதுதில்லாபுரியோயுனைநாடிநாளும்
வியவாதுடலோடுறவென்றும்விடாதென்னுள்ளங்
கயவாதுறுபோகமெலாமிவைகண்டுவீடும்
பயவாதிதென்றேபயந்தேன்மிகப்பாவியேனே. (47)

பாவாற்பெரியோர்புகழ்சிற்றம்பலத்துளோயை
நாவாற்சிறியேன்றுதிசெய்யுமிந்நன்கில்சொல்லு
மோவாதிரையோருழைதாவியவுன்செவிக்கே
மேவாதலவென்றுதுணிந்துவிளம்பினேனே. (48)

விளம்பற்கருஞ்சோதியென்கோவிடையோனென்கோவென்
னுளம்புக்கசிவப்பிரகாசனென்கோவென்னங்கைத்
தளம்பற்றியசாந்தனென்கோநின்றனதுநாமம்
வளம்பெற்றதிருக்கயிலாயசொல்வாயெனக்கே. (49)

எனக்கீந்தினியாண்டிடல்வேண்டுமெம்மீசனேமற்
றுனக்கேசரணஞ்சரணம்புலனோடுமென்றன்
மனக்கோதனைத்துமிறந்தோங்கறிவாகியாங்கே
பினைக்காண்பவன்காட்சியுமற்றவபேதவாழ்வே, (50)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சாத்திரம் - 50, தோத்திரம் - 50.

ஆக பாடல் 100.

வைராக்கியசதகம் முற்றிற்று.

வைராக்கியசதக தோத்திரக் குறிப்புரை,

---

(3) என்றன் நெஞ்சினுள்ளே நின்ருயென்ருலும், எனக் கூட்டுக.

(4) அக்களங்கம் அறுவோர் - பேதையர் (மாதர்) காதலாகிய குற்றம் நீங்கிய துறவோர். நீ இனி உவந்து என்னுளம் கோயிலதாக் கொண்டிடு, எனக் கூட்டுக.

(5) மருந்து அனேயை சந்தித்திடுவான் - மருந்துபோன்ற தேவரீரைத் தரிசிக்க.

(6) அன்று இப்பேதையேன்முன் அம்பிகையோடு ஒரு ஆன் ஏறு இவர்ந்து எனப் பிரியும், இரா - இருக்கின்ற.

(11) கல்வில்லாய் - மேருவை வில்லாக உடையாய்.

(12) ஏலக்குழலார் அனுராகம் - வாசனை யூட்டிய கூந்தலையுடைய மாதரின் ஆசை. சாலக்குள் - வலைக்குள், அத்துச்சாரியை குறைந்து வந்தது, நீலக்கள - திருநீலகண்ட.

(13) எண்ணு அருள் அன்று சுரந்துளேக்கு இன்று இலாது என் - அக்காலத்தில் திருவுள்ளங்கொண்டு கருணை மிக்குப்பாலித்த தேவரீருக்கு இக்காலத்தில் (கருணை) இல்லாதது யாது காரணம்.

(14) உயுமாறு சாற்ருய், என முடியும். அஞ்சி - சனன மரணத்திற்குப் பயந்து. (யான்) வருந்தாமல் இனி அன்பினைச் செய்யுமாறு என் புத்தி தன்னை ஒரு நீ தேற்ருய், என முடியும்.

(19) பொறியேல் - கடமையாயின்.

(20) கடாக்ஷம் - கிருபையுடைய கடைக்கண் நோக்கம்.

(21) இவண் ஏது செய்தால் ஏதுவாகும் - இவ்விடத்தில் எக்காரியம் செய்தால் எப்பயனுண்டாகும், உணரும்படி எற்கு வழங்கு, என முடியும்.

(22) தொல்லை - பழமை, பிறவாநெறி - பேரூர் க்ஷேத்ர நாமங்களினொன்றாம் இது,

"தேனுமெய்த் தவங்க ளாற்றிச் சிருட்டிபெற் றேகு மாற்றாற்-றேனுநற் புரமென் றாகுந் திகழ்பிற வாநெ றிக்கண்-மானுடர் தமையு முய்க்கும் வாய்மையாற் குந்த கானந்—தானது படைத்ததாகுந் தகும்பிற வாநெ றிப்பேர்." என்னும் பேரூர்ப் புராணத்தால் அறியக்கிடக்கின்றது.

(23) தோன்றாத்துணை - மறைந்து இரட்சிப்பது.

(24) குருஆதியவாய்—குருலிங்க சங்கமம். பிறவாநெறி-முத்திவழி, பேரூர்.

(25) அறவே தவிர்ந்து - என்னோடு அல்பமேனும் ஒற்றுமையின்றிப் பிரிந்து.

(26) எண்ணும் + சிதம்பரத்து - அன்பர் கருதும் எவ்வகை உருவத்தைத் தரித்துவரினும், எனதாசையானது தேவரீர் நடனம் புரியும் அச்சிதம்பரத்தினின்றும் நிச்சயமாகவே நீங்காது.

(28) திருந்தா + மதித்தியானே - சுதந்தரமின்றிய மாயையையும் ஜீவர்களையுங்கொண்டு சுதந்தரனாகிய தேவரீரே சிருட்டியாதியைந்தொழில் செய்கின்றீரென்றறிந்து சுகதுக்கங்கட்கு முன்னிலையாம் சீவர்களைக் குறித்து யான் வருந்தா வண்ணம் அனுக்கிரகஞ் செய்க.

(29) செய்தோயை எதிர்த்து - புரிந்த தேவரீரை முன்னிட்டு.

(31) மண்முதல் எட்டு - நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன் புலனாயமைந்தன் ஆக எட்டு.

(32) திருவுள்ளஞ் செய்யாய், என முடியும்.

(3) திருக்காளத்தி நாத - திருக்காளத்தியில் சில காலம் வசித்த தமதாசிரியரை இப்பெயராற் கூறியதென்ப.

(34) பேரையா - திருப்பேரூரில் எழுந்தருளியிருப்பவரோ. எம் கோதைக்கு - எனது தலைவிக்கு (ஜீவனுக்கு). கோதைகொடு என்று ஓதற்கு-மலர்மாலையைத்தந்தருளுவீரென்று கூறுவதற்கு. களை-கள்ளை. இது தலைவன்பால் மனதை தூதாக விடுப்ப அது இடையே இடையூறெய்தியதைத் தலைவி கூறல்.

(35) ஓங்கு உருவோடு+கோவே களிகூர்ந்து கண்டேன், எனமுடியும்.

(36) சூட்சி கூறுதி, எனமுடியும் - கிளக்கிலாயேல் - கூறு திருப்பையேல். எவ்வண்ணம் - எவ்வண்ணமும்.

(38) நெடுங்காலம் அவத்தில் வீழ்த்தேன் - அனேகநாளை வீண்தொழிலில் போக்கினேன். படித்தும் பாழ்த்தேன் - கற்றும் பாழாய்ப்போனேன்.

(39) எண்ணயானுர் - கருதற்கு எனக்கென்ன சுதந்தரம் - மீன் ஆயினன்பால் அலது-சீவர்களைக் காத்தற்பொருட்டு மச்சாவதாரமெடுத்த ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்தின்றி வாங்கி. திதியாம் அதிகாரம் - காத்தற் ருெழிற்றலைமை.

(40) பொன்கடுக்கை - பொன்னிறம் போன்ற கொன்றை மலர்.

(41) ஒன்றெய்தின்+ஓதுவேன் - ஒரு சாதனமாத்திரம் கிட்டின் எவ்விதத்தானும் (சம்சாரம்) கெடும் அச்சாதனத்தைக் கூறுவேன். அன்று+ஓர்வரும் ஐய - அக்காலத்தில் அன்னப்புள் வடிவ பிரம்மாவும் வராகவடிவ விஷ்ணுவும் அறிதற்கரிய இறைவ.

(42) இவர்ந்து வர உவந்தாய், எனமுடியும். நாளும் விளங்கிலை - பின்னொருநாளாகிலும்தேவரீர் தோற்றிலை.

(43) ஆண்மை - சாமர்த்தியம். குறி - கருத்து. இகல் செய்தது - பகைத்தது. செறிவாய் - நெருங்கிய.

(44) ஐவர்-ஞானேந்திரியங்கள். மைவெற்பு அன-கரிய பருவதம்போன்ற.

(45) மாற்றாய் + ஏற்றாய் - என்னிடத்தில் ஆணவமாயா மலங்களால் மாறி மாறி வந்து தோற்றுவனவாகிய கேவல சகல ங்களென்னும் (சாக்கிர சொப்பன சுழுத்தி) அவத்தைகளை நீக்கி சுத்தமென்னுந் துரியத்து செலுத்துவாய்.

(46) நள்ளாறு-அவிநாசி தலத்திருக்கும் நதிவடிவ தீர்த்தம், திருநள்ளாறு என்னும் தலமுமாம்.

(47) வீடும் பயவாது இது - இத்தகையான உள்ளம் முத்தி யையும் சாதித்துண்டாக்காது.

(48) உழை - திருக்கரத்திருக்கும் மான். நன்கில் சொல் லும் மேவாதல, (பொருந்தாததல்ல) என முடியும்.

(49) தனக்கும் தனதிஷ்ட லிங்கத்திற்கும் அபேதம் பற்றி யும், தனது பெயரே இஷ்ட லிங்கத்தின் பெயராதலானும், ''என் அங்கைத்தளம் பற்றிய சாந்தன்'' என்றார்.

(50) அபேத வாழ்வு - திரிபுடியற்ற நிருவிகற்ப வடிவ சமாதியானந்தம். வாழ்வு ஈந்தாண்டிடல் வேண்டும், எனக் கூட்டுக.

வைராக்கியசதகத் தோத்திரக் குறிப்புரை முற்றிற்று

உ

கணபதி துணை.

வைராக்கியதீபம்

மூலமும் உரையும்.

பாயிரம்.

கணபதி வணக்கம்.

[1] ஆரண முகம்புகழ் - வாரணந் துதிசெயக்
காரண சுகபரி - பூரணம் வருமே. (1)

சுப்பிரமணியர் வணக்கம்.

போரூ ரிறைவன் - சீரூர் தாளை
யேரூர் தரநினை - [2] நேரூர் நெஞ்சே. (2)

நூலாசிரியர் வணக்கம்

ஆய்ந்த வின்பம் - வாய்ந்துள நிறையச்
சாந்தை யன்பதம் - யாந்தொழு வோமே. (3)

[3] குரு வணக்கம்.

தாயினு மிரங்கியென் றனைவந் தாண்டரு
யேவன் சரணமே சுமக்க வென்றலை
வாய்துதி செயக்கர மலர்க ளேத்தொழ
நேயமோ டநுதின நினைக நெஞ்சமே. (4)

---

1. ஆரணமுகம் சாந்தோக்கியாதி யுபநிடதங்கள். வாரணம்-யானை முகக்கணபதியை. 2. நேரூர் - ஒழுங்குடைய. 3. இந்நான்கு துதிகளும் உரையாசிரியரா லுரைக்கப்பட்டன.

நூலாசிரியர் பெயர்.

உருட்கறங்கூசன் மனமொடுங் கிடவென் னுணர்வுநேத் திரக்கியா னெனதா, மிருட்கெடுத் தெலாமாம் பொருட்டிகழ்த் திடுமோ ரெழில்வயி ராகதீ பத்தை, மருட்கொடும் பாசக் குழிக்கண்யாம் வீழா வகையரு ளினன்மறை முடிவின், றெருட்கமை வீர சைவ னெஞ் சாந்த லிங்கதே சிகன்றெருட் சுடரே.

எ-து. தேருருளும் காற்றுடியும் ஊசலும்போல் உழல்கின்ற மனது ஒடுங்கும்படி எனது உணர்வாகிய கண்ணுக்கு யானென்னும் அகங்காரமும், எனதென்னு மமகாரமும் ஆகிய மயக்கவிருளைக் கெடுத்துச் சகசீவபர மூன்றுந்தானாய் விளங்காநின்ற பரமசிவமாகிய பொருளை விளக்காநின்ற ஒப்பற்ற வைராக்கிய தீபத்தை, யாங்கள் மருட்சியினாலே கொடிய பாசமாகிய குழியினுள்ளே வீழாமல் உய்யும்படிக்குத் தந்தருளினான், வேதமுடிவாகிய தத்துவஞானத்துக்கு அமைந்த வீரசைவ மாகேசுவரனாகிய எம்முடைய சாந்தலிங்கதேசிகனென்னு ஞானசூரியன். எ-று.

வயிராக தீபமென்னு நூற்பெயர்க்கியைய உணர்வை நேத்திரமாகவும் [1] அகங்கார மமகார மயக்கத்தை இருளாகவும், பாசத்தைக் குழியாகவும், பரமசிவத்தைப் பொருளாகவும், நூலாசிரியரை ஞானசூரியனாகவுஞ் சொல்லலாயிற்று. சூரியன் [2] தனதொளியைத் தீபத்தி னிடத்திலே வைத்து விளக்குஞ் செய்கின்றானென்பது நூல்வழக்க மாதலால், இந்த ஞானசூரியன் வைராக தீபத்தைத் தந்தானென்பதற்குப் பொருத்தமுடைமை யறிக. நேத்திரத்துக்கெனற்பாலது நேத்திரக்கென விகாரமாயிற்று.

---

1. அகங்காரமமகாரம் - யானென்பது எனதென்பது. 2. அஸ்தமனமாகும்போது.

கடவுள் வணக்கம்.

திருவளர் கமலத் தயன்செயிப் புவிமுன் றிகழ்தரு முல கெலாந் தன்பான், மருவுசிற் சத்தி யெனுங்கிர ணத்தால் வந்தெழு கானனீ ராக, விருமையா மதிமாய்த் தறிஞராங் காந்தத் திடை யருட் சுட *ருமிழ்ந் திலங்கு, மொருசிவா தித்தன் றனைநம திருள்போ யொழியநா டொறுமிறைஞ் சிடுவாம். (1)

எ - து. அழகு வளரா நின்ற தாமரைமலரின்கண் எழுந்த ருளியிருக்கின்ற பிரமனாலே சிருட்டிக்கப்பட்ட இந்தப் பிருதிவி தத்துவமுதலாக நாததத்துவமீறாக விளங்காநின்ற பிரபஞ்சமெல் லாம், தன்கட்பொருந்திய சிற்சத்தியாகிய கிரணத்தினாலே வந்து தோன்றின கானற்சலமாக, அறிஞர்களது துவித புத்தியாகிய சந்திரனொளியை மறைத்து, அவர்களாகிய 1காந்தக் கற்களிடத் துக் கிருபையாகிய அக்கினியைத் தோன்றச்செய்து, விளங்கா நின்ற ஒப்பற்ற சிவசூரியனை நமது அஞ்ஞானமாகிய விருள்போய் நீங்கும்படி எக்காலமும் வணங்குவாம். எ - று.

சூரியனை விட்டு நீங்காத கிரணமும், அக்கிரணத்தை விட்டு நீங்காது பொய்யாய்த் தோன்றுகின்ற கானற்சலமும் அச்சூரிய னது மிகுந்த பிரகாசத்தினாலே சந்திரப் பிரகாசமறைதலும், காந்தக்கல்லினிடத்து அக்கினி தோன்றுதலும், அவனது சன்னி தியி லியல்பாயுண்டாவதுபோல், சிவனைவிட்டு நீங்காத அபின்ன சத்தியும் அச்சத்தியைவிட்டு நீங்காது பொய்யாய்த்தோன்றுகின்ற பின்னசத்தியும், அச்சிவனது ஞானத்தினாலே அறிஞாது துவித புத்தி மறைதலும் அவரிடத்து அருள்தோன்றுதலும் இவனது சன்னிதியி லியல்பாயுண்டாமென்பதும், சீவனுமீசுவரனும் பின்ன சத்தியி லிருத்தலினாலும் அப்பின்னசத்தி பொய்யாய்த் தோன்று தலினாலும் அபின்னசத்தி சிவனது பிரகாசமாதலினாலும் இச்சிவ னாகிய சத்திமானைவிட அச்சத்திகள் வேறல்லாமையாலும் பொரு ளொன்றென்பதும், கண்டுகொள்க. சூரியனைக் கண்டபேர்க்குப் பூதவிருள் நீங்குதல்போற் சிவனை யெக்காலமும் வணங்குவோர் க்கு அஞ்ஞானம் நீங்குமாதலின் நமதிருள்போயொழிய நாடொறு மிறைஞ்சிடுவாமென்றார். (க)

துன்னியா ணவப்பாம் பெமதறி வெனுமோர் சுடர்கெழு பூரண மதியை, முன்னமே தீண்டிற் றொளிவெளிப் படலான் மோசன காலமெய் தியதாற், தன்னிடத் தீசன் முதற்புவி முடி

---

*உமிழ்ந்து-பிறவினைப்பொருளில் வந்தது. 1. சூரியகாந்தக்கற்கள்.

வெண் டருநுரை யாதிவங் தொடுங்கப், பின்னைய பினையாங் திரை கள்வீ சிடுமோர் பிரமவே லையிலினிப் படிவாம். (2)

எ - து. ஆணவமாகிய பாம்பு செறிந்து எமது அறிவாகிய ஒப்பற்ற ஞானப்பிரகாசம் பொருந்திய பரிபூரணசந்திரனை அநாதியே மறைத்தது. இப்போது ஞானப்பிரகாசம் விளங்குதலின் விடுதலைக்காலம் வந்து பொருந்திய தாகையால் தனதிடத்து நாததத்துவமுதலும் பிருதிவிதத்துவ மீறுமாக வெண்ணப்பட்ட நுரைதிவலைகுமிழிகள் தோன்றி ஒடுங்கும்படி பின்னுசத்தி அபின்னுசத்திகளாகிய விரண்டலைகளை வீசாநின்ற ஒப்பற்ற பிரமசாகரத்திலே இனி மூழ்குவாம். எ - று.

உயிரினது இச்சாஞானக்கிரியையாகிய சந்திரனை அநாதியிலே மறைத்த ஆணவமாகிய பாம்பு, இப்போது விடுதலையாக ஞானப்பிரகாசம் விளங்குதலின் இனிப்பிரமத்தை அடையலாமென்பது துணிந்து பிரமவேலையிலினிப்படிவா மென்றார். பின்னுசத்தியால் அநேகமாகக் காண்குதல். அபின்னுசத்தியால் ஏகமாகக் காண்குதல். இங்ஙனம் ஏகமாகக் காண்குதலும் ஓரசைவாகலின் இச்சத்தியையும் அலையாகக் கூறினரென்க. நுரை திவலை குமிழிகளென்றது தத்துவங்களையும், நானுவாகிய தேகங்களையும், அண்டங்களையும் எனக்கொள்க. (உ)

அருளிறை வணக்கம்.

எப்பொருள் களுமா யொப்புயர் வின்றி யிருந்ததன் னுருவிறை குறையா, தப்படி யிருக்க வாலியா நீரி னருளிறை யாயெமக் கேம, வைப்பென வன்னை யெனப்பிதா வெனக்கண் மணியெனத் தவப்பய னெனவுட், செப்புயி ரெனவந் தாண்டகா ளத்தி தேசிகன் றிருவடி பணிவாம். (3)

எ - து. எவ்வேறு வகைப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் தானுய்ச் சமானுதிகமின்றியிருந்த தனது சொரூபத்திலே சிறிது மாத்திரமாயினும் குறைவுபடாமல் இருந்தபடியே யிருக்க, நீர் ஆலாங்கட்டியாய்த் தடித்ததுபோற் பூரணமாகிய தான் தடித்துக் கிருபா மூர்த்தியாகி எம்போல்வார்க்கு இன்பம் பொருந்திய

[1] நிக்ஷேபம்போலவும், தாய்போலவும், தந்தைபோலவும், கண்ணின் மணிபோலவும், தபோபலம்போலவும், உடலுக்குள் உயிர்போலவும், வந்து ஆட்கொண்டருளிய காளத்திதேவனென்னு நாமத்தையுடைய ஆசாரியனது அழகிய பாதங்களை வணங்குவாம். எ - று.

நிக்ஷேபத்தை நினைக்குந்தோறும் மனப்பூரிப்பு வருதல்போல் ஆசாரியனை நினைக்குந்தோறும் மனப்பூரிப்பு வருதலின் வைப்பென்றும், தாய் அமுதூட்டி உடம்பை வளர்த்தல்போல் உபதேசமொழிகளை அனுக்கிரகித்து அறிவை வளர்த்தலின் அன்னையென்றும், தந்தை தவிர்காரியத்திற் செல்லுதலைத் தடுத்துச் செய்காரியத்திற் செலுத்துதல்போல்[2] அசாஸ்திரப் பிரபஞ்சத்தின்வழி செல்லாது தடுத்துச்[3] சாஸ்திரப் பிரபஞ்சத்தின்வழி செலுத்துதலிற் பிதாவென்றும், கண்மணியானது நன்று இதுதீது இது என்று அறிவித்தல்போற் பந்தந் துன்பமென்றும், மோக்ஷம் இன்பமென்றும் அறிவித்தலிற் கண்மணியென்றும், தவப்பயன் எங்கேயிருந்தாலும், அங்கே வந்து உதவி யின்பத்தைக் கொடுத்தல்போல் எங்கேயிருந்தாலும் தமது பூரண சொரூபத்தை விளக்கி யின்பத்தைக் கொடுத்தலின் தவப்பயனென்றும், உடலுக்குளுயிர் அந்தவுடலை அபிமானித்து அதன்கண்வருந் துன்பத்தைத் துடைத்தல்போல் உயிருக்குயிரா யிருந்து அவ்வுயிருக்குத் துன்பந் தருகிற மும்மலங்களைத் துடைத்தலின் உடலுட் செப்புயிரென்றும், கூறினாரெனக்கொள்க. (௩)

அருந்திய காலத் தற்பமாப் பிற்பே ரௌடத முடலினின்
றுடலை, [*] வருந்தல்செய் பிணியெல் லாமகற் றுதலின் வஞ்சனே
னெஞ்சின்மாற் றரிதா, யிருந்தவெப் பற்றும் பிற்றைநாள் களின்
விட் டேகவன் றேகடைக் கணித்தல், புரிந்தநங் குரவ னருளிருந்
தமையெப் பொழுதுமுண் ணினைந்துவாழ்த் திடுவாம். (4)

எ - தி. ஒரு வியாதிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பெரிய மருந்தை உட்கொண்டகாலத்தில் அம்மருந்து முன்னர் வியாதியைச் சிறிதாக நீக்கிப் பின்னர்த் தனதுசாரம் உடலிலே நின்றூறி அந்தவுடலை வருத்துதல் செய்கிற வியாதிகளையெல்லாம் ஒருங்கே நீக்குதல்போல், வஞ்சகனாகிய வெனது மனத்தின்கண் நீங்குதற்கு அரிதாயிருந்துள்ள எவ்வகைப்பட்ட பற்றுக்களும் பின்பு சிலநாள்

---

* வருத்தல் தொடைநோக்கி மெலிந்தது. 1. நிக்ஷேபம் - புதையல். 2. அசாஸ்திரப் பிரபஞ்சம் - துன்மார்க்கம். 3. சாஸ்திரப் பிரபஞ்சம் - சன்மார்க்கம்.

களிலேவிட்டு நீங்கத் திருவடியை அடைந்தவன்றே கிருபாநோக்கஞ் செய்த நமது ஆசாரியனது கிருபையிருந்த தன்மையை எக்காலத்தும் மனத்தினாலே நினைத்து வாக்கினாலே தோத்திரம் பண்ணுவாம். எ - று.

வைத்தியன் கொடுத்த மருந்தை ஒருவன் உட்கொண்ட காலத்தில் அம்மருந்து முன்பு சிறிது வியாதியைப்போக்கி அவன் சொன்ன பத்தியபாகப்படியே நிற்க அஃது உடலிலேநின்று ஊறிப் பின்பு மற்றை வியாதிகளை யெல்லாம் ஒருங்கே நீக்குதல்போல், ஆசாரியர் கிருபாநோக்கம் வைத்த காலத்தில் அக்கிருபா நோக்கம் முன்பு சிலபற்றுக்களைநீக்கி அவர் அருளிச்செய்த நன்மார்க்கத்தின் படியே நிற்க அக்கிருபை மனத்தின்கண் மாறாது நின்று மற்றைப் பற்றுக்களையும் போக்கிற்றென்பது கண்டுகொள்க. (௪)

வேதாகமச் சிறப்பு

அரையன்வா யுரைகள் வரைதரு முடங்க லதுவரக் காணின் மற் றவனா, டரையின்வாழ் பவருண் ணடுங்கியோர்ந் ததன்வாய்ச் சாற்றிய முறைசெய்வா ரென்றாற், கரையில்பே ரின்பந் தரவெமக் கிறைசொல் கட்டுரை யென்னின்வே றென்னை, யுரையுள வேதா கமமவ னெனக்கண் டுரைத்தவா புரிகுவ தல்லால். (5)

எ - து. இராசாவினது வாய்மொழிகள் எழுதப்பட்ட திருமுகமானது வரக்கண்டபோது அந்த இராசாவினால் ஆளப்பட்ட பூமியின்கண் வாழாநின்றோர் மனநடுக்குற்று அந்தத் திருமுகவாசகத்தை யெல்லாம் விசாரித்து அதன்கண் சொன்ன பிரகாரமே செய்து முடிப்பாரானால், மட்டில்லாத பேரானந்தத்தைத் தருதற் பொருட்டு எமக்கு இறைவனாற் கூறப்பட்ட உறுதிமொழிகளானால் வேறேயும் வார்த்தைகள் என்னையுள்ளன; வேதாகமங்களை அவ் விறைவனெனவே கண்டு அவற்றின் கண்ணே சொல்லப்பட்ட முறையே செய்து முடிப்பதல்லாமல். எ - று.

இராசாவினது திருமுகத்திற் சொன்னபடியே செய்தோர்க்கு இன்பமும் அதற்கு மாறுபாடாகச்செய்தோர்க்குத் துன்பமும் இம்மைக்கண் வருதல்போல், இறைவனது வேதாகமங்களிலே சொன்னபடியே செய்தோர்க்கு வீட்டின்பமும் அதற்கு மாறுபாடாகச் செய்தோர்க்குப் பிறவித்துன்பமும் மறுமைக்கண் வருமென்பது கண்டுகொள்க. இராசாவைக் காணாதவிடத்தும் அவன் வாய்மொழி வரைந்த திருமுகத்தை அவனெனக் காண்குதல்போல், இறைவனைக் காணாதவிடத்தும் அவன் வாய்மொழிகளாகிய வேதா

கமங்களை அவ்விறைவனைக் காணல் வேண்டுமென்று வேதாகம மவனெனக் கண்டெனென்றார். (௫)

முதனூல்.

கற்பழ மாகப் புரிதலிற் பெரிதென் கருத்தினைத் திருத்தி வந் தாண்ட, சிற்பர னருளாற் சொற்பொரு ளறியா தேனும் வே தாகம வழியீண், டுற்பவ மாதித் துயரைமுற் றவத்தா னுணர்ந் தவர் துறவெனும் வாளா, லிற்பொருந் துத*லை முதலவா வறுத் தோ ரின்பவீ டுறல்சொலற் கியைந்தேன். (6)

எ - து. கல்லைக் கனியாகச் செய்ததுபோல் மிகவும் எனது மனத்தினைச் செப்பஞ்செய்து வலியவந்து ஆட்கொண்டருளிய ஞானசாரியனது கிருபையினாலே சொல்லியல்பு பொருளியல்பு களை அறியாத யானும், வேதாகமங்களிற் கூறப்பட்ட மார்க்கத் தின்படியே இந்நூலின்கண் உற்பத்தி திதி லயங்களினால் வருந் துன்பங்களை முற்பிறவிகளிலே செய்யப்பட்ட நிட்காமிய தவத்தி னாலே இப்பிறவியிலே அறிந்தோர்கள் துறவாகிய வாளினாலே இல்வாழ்க்கையைப் பொருந்துதல் முதலிய அவாக்களைச் சேதித்து ஒப்பற்ற ஆனந்த மோக்ஷத்தை அடைதலைச் சொல்லுதற்குச் சம்மதித்தேன். எ - று.

சொற்பொருளிலக்கணந் தெரியாதிருந்தாலும் குருவினது கிருபையினாலே எல்லாம் விளங்குமாகலிற் சிற்பரனருளாலென்றும், இந்நூலைக் கற்பித்துச் சொல்லாமல் வேதாகமத்திற் சொன்ன மார்க்கத்தின்படியே சொல்லுகையினால் வேதாகமவழியென்றும், முற்சனனங்களிலே தவம் புரிந்தவர்க்கல்லது பிறவி துன்பமென்று தோன்றாது ஆகையால் உற்பவமாதித் துயரை முற்றவத்தானுணர்ந் தவரென்றும், முன் பெரியோர்கள் வீடடைந்த மார்க்கத்தின் படியே இனிமேல் அடைவாரும் செல்லவேண்டுதலின் அவரது நடையை இவர்களுக்கு அறிவிக்கவேண்டி முற்றவத்தா லுணர்ந் தவரின்பவீடுறல் சொலற்கியைந்தே னென்றும் கூறினார். (௬)

அவையடக்கம்.

துணையில்பே ராசைக் கடலுளோர் கரையாந் துறவுவந் துறவு வந் ததற்கோர், புணையெனப் பெரியோர் வகுத்தநூல் களின்முற் போதமி லேனுமீ துரைத்த, லுணையமெய் வருந்த வயனெடு மாலன் றுயர்ந்துதாழ்ந் தோடியுங் காணா, விணையிலி நடித்தல் செயமருங் கலகை யினமசைந் திடுதலி னன்றே. (7)

---

* ஐ—சாரியை.

எ - து. உவமை சொல்லக்கூடாத பெரிய ஆசையாகிய கடலின்கண் ஆழ்ந்துளோர்க்கு அதற்குக் கரையாகிய துறவு வந்து பொருந்தும்படி விருப்பமுற்று அக்கடலை நீந்துதற்கு ஒரு தெப்பமாகப் பெரியோர்கள் வகுத்துச் சொல்லிய நூல்களின் முன்னர், அறிவிலாதயானும் இந்நூலைச் சொல்லுதல், உள்ளம் நைய உடலம் வருந்த நான்முகனும், திருமாலும், அக்காலத்தில் அன்னரூபமாய் ஆகாசத்திலே பறந்து உயர்ந்தோடியும், பன்றிரூபமாய்ப் பூமியைக் கீண்டு தாழ்ந்தோடியும், காணாத ஒப்பற்ற சிவன் நடனம் பண்ணுதல்செய்ய அவனது பக்கங்களில் நின்று பேய்க்கணங்கள் கூத்தாடுதல்போலும். எ - று

ஆசையாகிய கடற்குக் கரை துறவென்பதும், அக்கடலை நீந்தி இக்கரையில் ஏறுதற்குத் தெப்பம் பெரியோர் வாக்கியமென்பதுங் காண்க. பேய்க்கணங்கள் கூத்தாடுதல் சிவன் அனுஞ்ஞை கொண் டாகையாலும் அவனுக்குத் திருவுளப் பாங்காகையாலும் மாறுபாடாகாமைபோல், இந்நூல் சொல்லியது பெரியோர் அனுஞ்ஞை கொண்டாகையாலும், அவர்க்குத் திருவுளப் பாங்காகையாலும் இது மாறுபாடாகாதெனக் கொள்க. அன்று ஏ இரண்டும் அசைநிலைகள். (எ)

நூற்பெயர்.

கயல்விழி மனைவி யனைமுத லியவாங் கட்டது தனையென தெனவு, மியல்பதா மசுத்த மாதியா ருடற்கட் டிதனையா னெனவும்வைத் தெணுமோர், மயலதா மிருளைத் துறவெனு மொளியான் மாற்றிநெஞ் சகத்தினை விளக்கஞ், செயலினிந் நூற்குப் பெயர்வயிராக தீபமென் றுரைத்திடப் படுமால். (8)

எ - து. பெண்டிர் தாய் முதலிய போகபந்தத்தினை என்னதெனவும், அசுத்த துக்காநித்தியங்களே சகசமாயுள்ள தேகபந்தத்தினை யானெனவும், மனத்தின்கண் வைத்துக் கருதும் ஒப்பற்ற மயக்கமாகிய விருளைத் துறவாகிய ஒளியினலே நீக்கி மனமாகிய வீட்டினை விளக்கஞ் செய்தலினல் இந்தச் சாத்திரத்துக்குப் பெயர் வைராக்கிய தீபமென்று சொல்லப்படும். எ - று.

போகதேகங்களாகிய இருவகைப் பற்றையும் என்னது யான் என்று கருதவைக்கும் மயக்கமாகிய விருளைத் துறவாகிய ஒளியினலே மாற்றி மனமாகிய வீட்டினை விளக்கஞ் செய்தலின், இந்நூற்குக் காரணப்பெயராக வைராக்கிய தீபமென்று சொல்லப்பட்டதெனக்கொள்க. (அ)

பாயிரம் முற்றிற்று.

நூல்.

தோன்றிநின் றழியப் படுங்கொடும் பிறப்பிற் றுன்பமே யன்றியெட் டுணையு, மூன்றினெஞ் சகத்தோர்ந் திடிற் பிறி திலையா லுண்டுபோற் றிரித்துயிர்க் கெல்லாந், தான் றிகழ்த் திடுமோர் வகற்றிரு ளிருளுந் தவிர்ந்துமற் றது முள படியே, யான்றவீ டுறமுற் பவந்தவம் புரிந்தோ ரகத் தினுட் டெரிதரு மன்றே. (9)

எ - து. உற்பத்தி திதிலயங்களை உடைய கொடிய பிறப்பின்கண்ணே துன்பமே யல்லாமல், எள்ளி னளவாயினும் மனத்தின்கண் அறிவை ஊன்றி விசாரணை பண்ணுமிடத்துச் சுகமே இல்லை. அங்ஙனம் சுகமில்லாதிருந்தும் உண்டுபோல் மாறுபடுத்தி உயிர்களுக்கெல்லாம் விளக்கும் விசாரணையை மாற்றுகின்ற அஞ்ஞான விருள். அந்தவிருளும் நீங்கி அப் பிறப்புத் துன்பமென்பதும் உள்ளமுறையே மாட்சிமைப்பட்ட மோக்ஷத்தை அடைதற்கு முற்சனனங்களிலே தவம் பண்ணின பெரியோர்களது மனத்தின்கண்ணே தோன்றும். எ - று.

அஞ்ஞானவிருள் நீங்கினோர்க்குப் பிறப்புத் துன்பமாகத் தோன்றுதலின் அவ்விருளுடையோர்க்கு அத்துன்பத்தை இன்பமாக மாறுபடுத்தி விளக்குகின்றதெனக் கொள்க. (௯)

உடலிதுற் பவத்தோ ரைம்பெருந் துயர்மாய்ந் துறு கணத் துயரினெண் மடங்கா, விடையுள திதிக்கட் டுயரமூப் பறிவோங் கிளமையிற் பிணியுறு விடத்தும், விடலரும் பசி நோய் காமநோய் தணிப்பான் மிகுபொரு டேடுத றுயரீண், டடையினு மதனைக் காக்குத றுயர்வேந் தாயினு மிகுநராற் றுயரே. (10)

எ - து. இந்த உடலானது மாதாவினது கருப்பத்தின்கண் உற்பவியாநின்ற காலத்தில் ஐந்து பெரிய துன்பங்கள். அது லயமாகின்ற காலத்தில் அவ்வுற்பத்தித் துன்பத்துக்கு எட்டுப் பங்கதிகம். அவ்வுற்பத்தி காலத்தும் லயகாலத்தும் துன்பமானால் அவற்றிற்கு இடையாயுள்ள திதி காலத்திலேதான் இன்பமில்லையோவெனின், அக்காலத்தும் நரைதிரை மூப்புக்களினாற் றுன்பம். அம்மூப்பின்றிய பாலப்பருவத்தின்கண் இன்பமில்லையோவெனின், அப்பருவத்திலும் அறியாமையினாற் றுன்பம். அறிவுதயமாகிய குமாரப்பருவத்திற்றான் இன்பமில்லையோவெனின்

அப்பருவத்தின் கண்ணும் வாதபித்த சிலேஷ்மங்களின் நாஞ வியாதிகளினுற் றுன்பம். அவ்வியாதியின்றிய விடத்துத்தான் இன்பமில்லையோவெனின், விட்டு நீங்காது மாறிமாறி வருகின்ற பசிவியாதி காமவியாதிகளினுற் றுன்பம். அவ்வியாதிகள் வருந் தோறும் அருந்தல் பொருந்தலாகிய மருந்தினைப்புசித்துத் தணித்துக்கொண்டாற்ருன் இன்பமில்லையோவெனின், அம்மருந்தினுல் அவ்வியாதியைத் தணித்தற்பொருட்டு அதற்கு ஏதுவாகிய மிகுந்த திரவியந்தேடுதலினுற் றுன்பம். அத்திரவியம் வந்து பொருந்திய காலத்துத்தான் இன்பமில்லையோவெனின். அதனை இராச சோராக்கினிகளினுற் சேதம் வாராதபடி பாதுகாத்தலினுற் றுன்பம். அதனைப் பாதுகாக்க வல்லமையுடைய இராசாவுக்குத் தான் இன்பமில்லையோவெனின், அவனுக்கு மேலாகிய மகாராசாவினுற் றுன்பமாம். எ . று.

உற்பவத்தில் ஐம்பெருந்துயரென்றது - கருப்பாசயப்பை உறுத்தலினுலும், அதிற்சலம் பூரித்தலினுலும், உதராக்கினி சுடுதலினுலும், பிரசூதவாயு முரித்துத் தள்ளுதலினுலும், யோனித்துவார நெருக்கத்தினுலும், மலையிருத்திக் கொண்டது போலவும், கடலின்கண் வீழ்த்தி மிதித்தல் போலவும், இருப்புக்கடத்திலடைத்து நெருப்பாற் சுடுதல்போலவும், மலைமேல் நின்ருனைத் தலைகீழாகத் தள்ளுதல் போலவும், ஆலையிலிட்ட கரும்பு நெருக்குண்டல் போலவும், வருந்துன்பங்களை. லயகாலத்தின்கண் வருந்துன்பங்களைக் கடவுளே அறிய வல்லவஞகையால் உவமை கூறப்படாமையின், அத்துன்பத்தில் எண்மடங்கென்று ஓரளவை கூறினர். அவற்றிற்கிடையாயுள்ள திதிகாலத்தின்கண் வரும் பாலகுமார விருத்தமாகிய மூவகையிடத்தும் அறியாமையினுலும், வியாதிகளினுலும், பசிநோய் காமநோய்களினுலும், அந்நோய் தணித்தற்கு ஏதுவாகத் திரவியந்தேடுதலினுலும், அதனைப் பாதுகாத்தலினுலும், நரைதிரை மூப்புக்களினுலும், துன்பங்கள் உளவாகையால், உற்பத்தி திதி, லயமென்று கூறிய காலத்திரயங்களிலும் துன்பமேயன்றி இன்பமில்லையென்பது கண்டுகொள்க. கருப்பாசயமுதல் யோனித்துவார மீருகியவைந்தும் பஞ்சபூத காரியமாதலின் அவ்வைந்தினுலும் வருந்துன்பங்களென்றுமாம். அறிவோங்கிளமையெனவே அறிவின்றிய பாலப்பருவம் வருவிக்கப்பட்டது. பசிவியாதி காமவியாதிகள் மற்றைவியாதிகள் போல் மருந்துண்டால் ஒருங்கே நீங்காது குன்ம வியாதிக்கு உவர்மண்ணீர் குடித்தால் அப்போது அடங்கிநின்று மீண்டுந் தோன்றுதல்போல், அருந்தல் பொருந்தலாகிய மருந்தினைப்புசித்தால் அப்போது

அடங்கிநின்று மீண்டும் தோன்றுதலால் விடலருமென்றும், பசியும் காமமும் உதரவெரிவும் குய்யத்தினவும் ஆகலின், நோயென்றும் கூறினர்.

உற்பவத் தைம்பெருந் துயரென்றதற்குதாரணம்: சிவதருமோத்தரம் (1) "என்றென் றெண்ணி யிருக்குமுயி ரிடர்ப்பட் டழியு மெழில்வரைக்கீ—ழொன்று மொருவன் றனைப்போலக் கருப்பா சயப்பை யுறுத்துதலான்—[1] மன்ற வுததி மறிந்தாழ்வான் வருத்த மென்ன வருந்தியிடு—நின்ற கருப்பா சயவுதக வெள்ளங் கொள்ள நிறையழிந்தே. எ-ம். (2) அங்கி யதனிற் றங்கியிடு மயோமயத்த கும்பத்திற்—றங்கு மொருவன் றபனம்போற் றபன மெய்துந் தாயுதரத்—தங்கி சுடவே யழலனைய சூசி யதனு லாகத்தைப் —பங்கித் திடவே படுமிடரி னிருநாற் குணிதம் பட்டழுங்கும். எ-ம். (3) கருப்பா சயமே கட்டமதா மதனி னதிகங் கடுங்காலு —மூரிக்க மிகவு மோகமுற முன்னை யுணர்வு மந்நிலையே—மரிக்க வாலைக் கரும்பெனவே யோனி வழியின் வலிதொலைய—நெருக்கப் பட்டு நிலமிசையே தோன்று முயிரு [2] னிலையுடனே," எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. மாய்ந்துறுகணத் துயரினெண்மடங் கென்றதற்கு. உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. (4) "பரண மாகிய பெண்டிருஞ் சுற்றமும் பண்டுதங் கையிற்றந்த — விரண மானவை கொண்டிட விவரைவிட் டியம்பிடா திவணேகு—மரண வேதனை யாவரா லறியலா மயங்கியைம் புலனந் தக்—கரணம் யாவையுங் கலங்கிட வருந்துயர் கடவுளே யறிகிற்பான்." எ-ம் சிவதருமோத்தரம். (5) "தனத்தினை மனைதனைத் தானி யந்தனை—நினைத்தினி யெவரனு பவிப்பர் நீங்குநா—ளென க்கிவை யன்னிய மாகு மேயெனு—மனத்துயர் மலியவே மாயுமாவியே." எ-ம். மெய்ஞ்ஞான விளக்கம், (6) "வந்திடு மரணத் துன்ப மறித்துரை செய்யப் போமோ —வுந்திமே லையும் பித்து முணர்வொடு பொறிக லங்கி—நந்திடா விருளே மூடி நாவுலர்ந் தலமந் தென்னே—யிந்தமா விறப்பிற் றுன்பம் பவத்துன்பத் தெண்ம டங்கே." எ-ம், திருக்கடைக்காப்பு, (7) "புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி யறிவழிந்திட் டைம்மே லுந்தி—யலமந்த போதாக வஞ்சேலென் றருள்செய்வா னமருங் கோயில்—வலம் வந்து மடவார்க [3] ணடமாட முழவதிர மழையென் றஞ்சிச்—சில

1. மன்ற - அசைநிலை. 2. ஊன்நிலையுடன் . உடலோடு.

3. நடமாடலின் சதங்கை யொலியால் மழை பெய்தல் போலவும், முழவதிரலின் பேரொலியால் இடி யிடித்தல் போலவுமிருத்தலின் மழையென்றச்சமுற்றன, மரமேறி முகில்பார்த்தல் சோலைவளப்பங்கூறியது.

மந்தி யலமந்து மரமேறி முகில்பார்க்குந் திருவை யாறே." எ - ம். திதிக்கட்டுயர மென்றதற் குதாரணம்: மெய்ஞ்ஞான விளக்கம். (8) "நலமிலா மூப்புத் துன்ப நடைதளர்ந்[1] துரைத ழூத்துச்— [2]சலமதே மிகவுந் தோன்றித் தண்டுகண்[3] ணாகிச் சித்தக்—கல னமே பிறந்து கண்டார் காறித்தங் குமிழும் வண்ண—மலைவெலாஞ் செய்யு மூப்பின் வருந்துய ரந்தோ பாராய், எ - ம், (9) "பிணியி னால் வலியுங் கேடாம் பிணியினா லழகும் போகுந்—துணிவெலாம் பிணியாற் குன்றுந் தொலையில்வே தனையைச் செய்யுந்-தணிவிலா துள்ளே நின்று சாலவு மொறுக்கும் பொல்லாப்—பிணியதே யொக்குந் துன்பம் பேசிடிற் பிறிது முண்டோ." எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௰)

இளமையிற் பிணியற் றொருகுடை நிழற்கீ ழிருநில முழுவதும் புரக்கும், வளமைபெற் றுடைய மகற்குமெப் பொழுது வருங்கொல் கூற் றெனும்பயத் தானா, முளமிகப் பறைநின் றறையுமேற் புவிமீ துடையரோ மற்றைய ரின் பங், களிமிகுத் திருப்பர் தெளிவிலா மையின்மேற் காரி யுங் கருதுரு நரரே. (11)

எ - து, அறிவு உதயமாகிய குமாரப் பருவத்தின்கண் வியாதி யின்றித் திடகாத்திரனாய்த் தனது ஒரு வெண்கொற்றக் குடை நிழற்கண்ணே பெருமை பொருந்திய இராச்சியபாரத்தை யெல் லாம் காக்கின்ற செல்வத்தினை அடைந்ததனால் மனுஷானந்தத் தினை உடைய மகாராசாவுக்குத்தான் இன்பமில்லையோவெனின், அவனுக்கும் எந்தக் கண்ப்போதிலே யமன்வந்து தேகநாசம் பண் ணுவனோவென்னும் பயத்தினாலும், சனங்கள் செய்த பாவம் இரா சாவை வந்துசாரும் அப்பாவமிகுதியால் மறுமைக்கண் நிரயத் துன்பம் வருமென்று மேல்வருங் காரிய விசாரணையினால் வரும் பயத்தினாலும், மிகவும் உள்ளந் திடுக்குத் திடுக்கென்று மாறாது நின்று பறையறையுமானால் அவனொழிந்த மற்றையர் பூமியின்கண் இன்பமுளரோ இலர். அற்ப செல்வத்தினை யுடையோரும் மனக் களிப்பு மிகுந்திருப்பராகலின், மகா செல்வத்தினையுடைய அந்த ராசாவுக்கு அப்பயங்களும் அவற்றால் வருந்துன்பங்களும் இல்லை மகாபோகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு மனக்களிப்பு மிகுத்திருப் பனென்று நீ சொல்வாயானால், விவேகம் இன்மையால் மேல் வருங் காரியவிசாரணை பண்ணாத மானுடர்க்கு மனக்களிப்பல்லது

---

1. உரைதழுத்து - குளறி. 2. சலம் - கோபம். 3. கண்ணாகி - கண் தெரியாமையின் தண்டங் கொண்டு தடவி.

விவேகமும் விசாரணையு முடையோர்க்குத் துன்பமேயன்றி இன் பம் இன்றென்று அறிவாயாக. எ - று.

கூற்றெனும் பயத்தானுமென்ற வும்மையால் விசாரணை வரும் பயம் வருவிக்கப்பட்டது. உள்ளம் பறையறைதலை பயமெனக்கொள்க. யாவர்க்காயினும் விவேகமுள்ள பொழுது தேகபோகந் துன்பமாய்த்தோன்று மென்பதும், அஃது இல்லாத போது அவையின்பமாய்த் தோன்றுமென்பதுங் கண்டுகொள்க.

உளமிகப்பறைநின் றறையுமென்றதற்கு உதாரணம் : குறுந் திரட்டு. (10) "பிறந்தவரி றத்தல்பிழை யாதெனவ றிந்தா— ருறுந்துய ரொழிந்தினிய வுண்ணவினை வாரோ[1] மறந்துவிட யத்து மய லுற்றிடுதல்[2] வான்மீ—திறந்தவரை யுச்சிவிழு வோனிடை கொ ளின்பம்." எ-ம். திருவள்ளுவநாயனர். (11) "நன்றறிவாரிற் கயவர் திருவுடையர்— நெஞ்சத்[3] தவல மிலர்." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கக)

இம்மானிடப் பிறப்பின்கண் இன்பமில்லையானல் இப்பிறப் பிற்கு மேலாய தேவப்பிறப்பிற்றான் இன்பமில்லையோவென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

பிறப்பிறப் படைய ராயிடை யினும்பல் பிணிபயந் தணிவில்கா மாதி, யுறப்படு தலின்வா னவர்க்குமற் றென்னை யுளசுகந் தேவின்மா னுடத்திற், சிறப்பிவை யென்றாற் குறுக்கியோ னிகளின் றீமையும் கொடியர்வீழ் நிரயத், தறப்பெருந் துயரு முரைப்பதென் பிறப்பூ டாதலாற் றீதலா தில்லையே. (12)

எ - து. இந்த மானுடர்போல் உற்பத்தி லயங்களை உடை யோராய், அவற்றுக்கு இடையாகிய திதிக்கண்ணும் பலவியாதி களையும் கர்த்திரு சத்துருக்களினற் பயங்களையும் அடங்காத காமக் குரோதாதிகளையும் அடையப்படுதலின் தேவர்களுக்கும் இன்ப மென்னையுள, ஊர்த்த யோனிகளாகிய தேவகதி மானுடகதிக்கண் வருஞ் சிறப்பு இவைகளானல், குறுக்கு யோனிகளாகிய மிருக கதியினது துன்பங்களையும் மகாபாவிகள் வீழலுற்ற நரககதியினது மிகுந்த பெரிய துன்பங்களையும் சொல்வதென்னை! ஆகையால் பிறப்பின்கண் துன்பமேயல்லது இல்லை. எ - று.

---

1. மரணமுறுமென்பதை மறந்து. 2. ஆகாயம் அளாவியப் பருவ தத்தினுச்சியினின்றும். 3. அவலம்-கவலை.

நாற்கதியுள்ளும் அதிகமாயுள்ள தேவகதிக்கண்ணும் இங்ஙனந்துன்பமே வருமாகலின் வீடொன்றுமே இன்பமென்பதுங் கண்டுகொள்க. குறுக்கியோனி யென்றமையால் ஊர்த்தயோனி வருவிக்கப்பட்டது. எல்லாத் துன்பங்களினு நிரயத்துன்பம் அதிகமாதலின் அறப்பெருந்துயரென்றார்.

2 சவ... னமே... வர்க்கு மற்றென்னையுள சுகமென்றதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. (12) "தீய வசுரர் பகையுண்டு [1]செற்ற மார்வ மிகவுண்டு—நோயுண் [2]டனங்க ளுருண்டுநோய்கட் கெல்லாந் தாயான காய முண்டு கைதொழவேண் டுரு முண்டு கற்பத்தே—மாயுந் தன்மை யுண்டானல் வானோர்க் கென்னை வளனுண்டே. எ - ம். (13) [3]"குருடன் புகரா மார்த்தாண்டன் குட்ட ரோகி யாமெஞ்ஞு—புருடன் றலைநோய் புரந்தரற்குப் புயத்தில் வாதந் தக்கற்குச்—சுரநோ யுண்டு கயரோகஞ் சோம னுக்கு நீரிழிவு—வருணற் கிவ்வா றமரர்க்கு நோயுண் டுண்டே மருத்துவரும்." எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கஉ)

அரிதுபெற் றிடினும் பெற்றதின் விருப்ப மறப்பெருதனவிரும் புயிர்க, டெரியகிற் கிலமீ தெனைமுன மடையாச் செல்வமாய்ச் சொல்பவித் திரமா, யுரியசிற் சுகமாய் நித்தமா யொருவீ டுளதெனக் கேட்டுமெற் றதனிற், பிரியமற் றினமு முனமுறும் பொல்லாப் பிறவியே பெறவிரும் புதலே. (13)

எ - து. யாவர்க்குங் கிடைத்தற்கரிய பொருளைப் பெற்ற காலத்தும் தாம் பெற்ற அப்பொருளை எளிதாகக்கருதி அதன்கண் விருப்பமற்றுப் பெருதனவாகிய பொருள்கள் எளியவாயினும் அவற்றை அரியவாகக்கருதி விரும்பாநின்ற உயிர்கள்; இது என்னையோ யாமறிகிலேம்? தாம் முன்னர் அடையாத செல்வமாகச் சொல்லப்பட்ட நின்மலமாய்த் தமக்கு உரிய ஞானனந்தமாய் அழியாததாய் ஒப்பற்ற மோக்ஷம் உண்டென்று கேட்டிருந்தும் அதன்கண் விருப்பமற்று, முன்னர்த் தாம் அடைந்ததாய் அசுத்தமாய்த் துக்கமாய் அநித்தமாயுள்ள பொல்லாத பிறவியையே இன்னமும் அடைய விரும்புதல். எ - று.

1. செற்றம் ஆர்வம் - வெறுப்பு விருப்பு. 2 அனங்கனுர்-மன்மத விகாரம். 3. புகர் -.சுக்கிரன். எஞ்ஞு புருஷன் - அக்கினி. மருத்துவர் - (அசுவினி குமாரர் என்னும்) வைத்தியர்.

பெற்றதைச் சிறிதாக்கிப் பெறுததின்மேல் இச்சையை விரிப்பது உயிர்களுக்கு இயற்கைக் குணமாயிருக்கவும்; தாம் அடைந்த பிறப்பு அசுத்தம் துக்கம் அநித்தியமென்பது கண்டிருந்தும், தாம் அடையாத வீடு சுத்தம் சுகம் நித்தியமென்பது கேட்டிருந்தும், அதனை நீங்கி இதனை அடைய விரும்புதலின்றி அதனையே உயிர்கள் விரும்புதலின், தெரிய கிற்கிலமீதெனை யென்றார். வீட்டின்பமுயிர்க்கு அனன்னியமாகலின் உரிய சிற்சுகமென்றார்.

முனமடையாச் செல்வமாயென்றதற்கு உதாரணம் : தேவிகாலோத்தரம், (14) "ஒருபொரு ளெக்காலத்து முளதாகிச் சிறப்புடைத்தா—யிருவினை யின்றி மேலா மின்பத்தை யளிப்பதாகும்—பொருவிலா விதன்மே லன்பு பொருந்திடா தாருமுண்டே—திருவுலா வகன்ற கல்விச் சிறந்தசான் றோர்க டாமே." எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க, (௧௩)

துன்பவெம் பிறப்பி னிழிவையு மழியாச் சுகபர வீட்டுயர் வினையும், பின்பவை தொலைத்தெய் தருங்கரு வியதாப் பெற்றவிப் பிறப்பையு மிதனின், மின்புரை நிலையா மையையுமோர்ந் தனனோர் விவேகியு மெனிற்பினும் விடயத், தன்புறு வீடு புகமிக விரையா தரைக்கணந் தரைக்கணுற் றிடுமே. (14)

எ - து. அநித்தியமாய்த் துக்கமாயுள்ள வெவ்விய பிறப்பினது தாழ்ச்சியினையும், நித்தியமாய் ஆனந்தமாயுள்ள மேலாகிய வீட்டினது உயர்ச்சியினையும், நெடுங்காலத்தின் பின்பு அந்த இழிந்த பிறப்பினை நீக்கி உயர்ந்த வீட்டினை அடைதற்கு அரிய எதுவாகப்பெற்ற பெறுதற்கரிய இந்த மானுடப்பிறப்பினையும், அங்ஙனம் பெறுதற்கரிய பிறவியாயினும் மின்போலுந் தோன்றி அழிகின்ற இக்காயத்தினது அறிதற்கரிய அவதியினையும், விசாரணை பண்ணினன் ஒரு விவேகியுமானாற் பின்னரும் பிறப்பிற்கு எதுவாய விஷயசுகத்தின்மேல் அன்புவைத்து வீடு அடைதற்கு எதுவாய துறவினை அடைந்து தவநெறிக்கண் அதிசீக்கிரமாய்ச் செல்லாது அரைக்கணப்போதாயினும் உலகவாழ்க்கையைப் பொருந்தி நிற்பனோ. எ - று. பின்பவை தொலைத்தெய்த வென்றதைப் பிறப்பை நீக்கி வீடடையவென்று பிரித்துக் கூட்டுக. (௧௪)

வினைப்பிறப் பொருவன் றுயரமென் றுணரின் விடய போ கங்கணச் சுதலுந், தனக்குட லனிய முணர்தரின் மர ணஞ் சார்குறிக் குளநடுங் குதலு, நினைத்திடி னிதன்பேற் றருமைமா தவங்க ணீங்கிநாள் கழித்தலுந் துணிவி, லனித்த மோர்ந் திடினோர் கணமெதிர் காலத் தவதிகூ றிடுதலு மிலையே. (15)

எ - து. இருவினைக்கு ஈடாய்வரும் பிறப்பினை ஒருவன் துன்பமென்று அறிந்தானேயானல், அத்துன்பத்துக்கு ஏதுவாய விஷய போகங்களை இச்சித்தலும் இல்லை, தனக்குக்காயம் வேறென்பது அறிந்தால், மரணக்குறி கண்டகாலத்தில் காயநீங்குமென்னும் பயத்தினல் மனநடுங்குதலும் இல்லை, இம்மானுடப் பிறவி பெறுதற்கு அருமையென்று அறிந்தால், இப்பிறவிக்குப்பயனாகிய மோக்ஷத்தை அடைதற்கு ஏதுவாய மகத்தாகிய தவங்களைச் செய்தல் ஒழிந்து, வாழ்நாள்களை வீணாகப் போக்குதலும் இல்லை. எந்தக்கணம் இருக்குமோ எந்தக்கணம் போகுமோவென்று தெளியக்கூடாத தேக அநித்தியத்துவத்தை அறிந்தால், ஒரு கணப்போதாயினும் இன்ன காலத்தில் இன்னது செய்வோமென்னு மளவு சொல்லுதலும் இல்லை. எ - று. இல்லையென்னும் வினைக்குறிப்பு மொழியைக் கடைநிலைத் தீபகமாக்கி எல்லாவற்றோடுங் கூட்டிக் கொள்க.

மரணஞ் சார்குறிக்குள நடுங்குதலுமில்லை யென்றதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு (15) "வில்வி ளங்கிய விண்ணவர் மிகுத்த வாழ் நாளு—மல்ல ரும்பக லென்னுமீர் வாளினு லரிந்து—கொல்லும் வெங்கொடுங் கூற்றையார் குலைவுறூர் குறுகி—னல்வி ருந்தென வுவந்தெதிர் கொள்ளுவான் ஞானி." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கரு)

கருமமொன் றியற்றப் பிறர்கையிற் கருவி கவர்ந்துளோன் பினுமவர் கொளுமுன், விரைவினெண் ணியசெய் யாதுமற் றதையே மிகச்சிறப் பித்துநோக் குதல்போற், புரையில்வீட் டின்ப மடைகுவா னதற்குப் பொருந்திய வருந்தவம் புரியா, தொருகண மேனு நிலையிவ் வுடல்வைத் தொப்பனை செய்துநோக் குதலே. (16)

எ - து. தனக்கான ஒரு தொழிலைச்செய்து முடிக்க அதனைச்செய்து முடித்தற்குரிய கருவியை அயலார்கையில் இரவல் வாங்கிவந்தவன் அக்கருவியைப் பின்னருங் கொடுத்தோர் வாங்கிக்கொள்ளுமுன்னர்த் தான் கருதிய தொழிலைச் சீக்கிரத்திற் செய்துமுடியாது வைத்து, அதனைத் தனதாகப்பாவித்து மிகவுஞ் சிறப்பித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருத்தல்போலும்; குற்றமற்ற மோக்ஷானந்தத்தை அடையும்பொருட்டு அதற்குப் பொருந்திய அரியதவத்தினைச் செய்யாமல், ஒரு கணப்போதாயினும் நிலையில்லாத இக்காயத்தைத் தனதாகப்பாவித்து வைத்துச் செப்பஞ்செய்து பார்த்துக்கொண்டிருத்தல். எ - று.

தனக்குரிய தொழிலைச் செய்தற்குப் பிறர்கையிற்கருவி வாங்கினேன்போல், தனக்குரிய தவத்தினைச் செய்தற்குக் கருவியாக இக்காயத்தைச் சிவன்கையில் வாங்கிக்கொண்டதெனவறிக. (௧௬)

இல்வாழ்க்கையிலிருந்து தானங்களைக் கொடுத்துப் பிறப்பினை நீக்கக்கூடாதோவென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

பவத்தனிப் பரவைக் குரவையைத் தானப் படுவை
யைக் கொடுகடப் பரிதா, லுவப்பொடு தவப்பா தையினி
வர்ந் தன்றி யுண்மையித் தகவிகந் துலகோ, ரவப்பொழு
தகல விருப்பதென் விருப்போ வகன்றவர்க் கருத்தலா
திகளாற், றவத்தினை மறந்தார் கொல்லெனுஞ் சொல்லைத்
தமதுளத் துணர்கலார் போலும். (17)

எ - து. பிறவியாகிய ஒப்பற்ற விசாலம் பொருந்திய கடலினை இல்வாழ்க்கையிலிருந்து கொடுக்கப்பட்ட தானமாகிய தெப்பத்தினாலே கடத்தற்கரிதாம்; விருப்பத்துடனே துறவின் கணின்று செய்யப்பட்ட தவமாகிய கப்பலின்மேலேறினாலல்லது, இது சத்தியம். இந்தத் தகைமையை விட்டுநீங்கி இவ்வுலகத்தார் வீணிலே பொழுதுபோக இருப்பது என்ன விருப்பமோ! துறந்தோர்க்குப் பசி நோய் குளிர் முதலியவற்றிற்கு உண்டி மருந்து உறையுள் முதலியவுதவி, அவர் தவத்திற்கு விக்கினம் வாராதபடி பாதுகாத்தற்பொருட்டுத் தமக்கு உரிய தவத்தினை மறந்தார் கொல்லோ இல்லறத்தாரென்று 1 திருவள்ளுவநாயனார் கூறிய சொல்லைத் தமது உள்ளத்தின்கண்ணே விசாரணை பண்ணுதவர் போலும், எ - று.

---

1. துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மறந்தார்கொல், மற்றையவர்க டவம்.

இல்லறமுற்றும் வழுவாது நடக்கவே குடும்பங் குற்றமாய்த் தோன்றும்; இதனாற் புறத்துறவுவரும்; இத்துறவினால் தவத்தைப் பண்ணவரும்; இத்தவத்தால் உட்டுறவு வரும்; இவ்வுட்டுறவால் மெய்யுணர்வு பிறக்கும்; இம்மெய்யுணர்வால் பிறப்பு நீங்கும்; ஆகலின் தானப்படுவையைக் கொடுகடப்பரிதென்றார். (௧எ)

இல்வாழ்க்கையே "அறனெனப்பட்ட" தென்றுந் துறவினை அஃதும் பிறன்பழிப்ப தில்லாயினன்றென்றுந் திருவள்ளுவநாயனார் இல்வாழ்க்கையை அதிகமாகக்[1] கூறியிருக்க, நீர் அதனை மறுத்துத் துறவினை அதிகமென்றும் இதன்கணின்று வீட்டை அடையவேண்டுமென்றுங் கூறிய தென்னையென்று கேட்ட சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

ஈதலே யறமு மநித்தமா மனைத்து மிகழ்ந்துகை விடு
தலே வீடு, மாதலாற் றானக் குரியவில் வாழ்க்கை யதனையே
யறமெனக் கூறிக், கோதிலா வீட்டி னிலக்கண மிருத்தல்
குறித்துமெய் யுணர்வையுந் துறவு, டோதினார் வேதந்
தனைத்தமி ழுருவத் தொளித்தெமக் களித்தவள் ளுவரே.
(18)

எ - து. யாவர்க்குங் கொடுக்குதலே தருமமும் அநித்தியமாகிய வெல்லாவற்றினையுந் துன்பமென்றிகழ்ந்து கைவிட்டு நீங்குதலே வீடும் ஆகலின் தானங் கொடுத்தற்குரிய இல்வாழ்க்கையையே அறமெனக் கூறித் துறவின்கட் குற்றமற்ற மோக்ஷலக்ஷணம் இருத்தலைநோக்கி மெய்ப்பொருளை யறிதற்கு ஏதுவாய ஞானங்கூறிய மெய்யுணர்வென்னும் அதிகாரத்தையும் துறவதிகாரத்தோடு சேர்த்துக் கூறினார்; வேதார்த்தங்களைத் தமிழ்மொழி ரூபத்திலே மறைத்து எமக்கருளிச் செய்த திருவள்ளுவநாயனார். எ - று.

மொழிகளுள் அருத்தமிருத்தலின் ஒளித்தென்றும், [2] சத்தத்திற்கு உயிர் அருத்தமாகலின் உருவத்தென்றும், கூறினார். வேதமென்பதும் தமிழென்பதும் ஆகுபெயர். வேதந்தனைத் தமி

---

1. அறனெனப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை யஃதும், பிறன்பழிப்ப தில்லாயி னன்று. 2. சத்தம் உடல்போலும், அருத்தம் அதன் உயிர் போலும் ஆம்.

ழூருவத்தொளித்தென்றதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவமாலை. (16) "ஆரியமுஞ் செந்தமிழு மாராய்ந் திதனினிது, சீரியதென் றொன்றைச் செப்பரிதா - லாரியம்—வேத முடைத்துத் தமிழ்திரு வள்ளுவனு—ரோது குறட்பா வுடைத்து. எ-ம். (17) "செய்யா மொழிக்குந் திருவள் ளுவர்மொழிந்த— பொய்யா மொழிக்கும் பொருளொன்றே - செய்யா—வதற்குரிய ரந்தணரே யாராயி னேனை—யிதற்குரிய ரல்லாதா ரில்." எ-ம். மற்றும் வருவனவ ற்றுற் காண்க. (கஅ)

நிறந்தருந் தெய்வப் புலமைவள் ளுவனார் நீத்தவர் பெருமைநூன் முகப்பாற், சிறந்திட வமைத்தாங் கதுகொ டில் வாழ்க்கைச் சிறுமைதூற் றினரது தெரியார்க், கறந் தவா தியற்றி னவனினுங் கோடி யதிகமா மெனமன மருது, துறந்துளோ னையும்பட் டணத்தெம தடிக டொகுத் தகட் டுரைதிகழ்த் திடுமே. (19)

. எ-து. அறிஞரால் புகழப்படுகின்ற தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனர் துறந்தோரது பெருமையைச் சாத்திரமு கத்திற்கு அணியாக வைத்து, அவரது பெருமையைப் பொருளா கக் கொண்டு, அதன்பின்னர் இல்வாழ்க்கைச் சிறுமையைப் புகழ்ந்ததுபோன்று இகழ்ந்தார். அந்த நுட்பம் தெரியாதார்க்கு முப்பத்திரண்டறமும் வழுவாது செய்யும் இல்வாழ்க்கையுடை யோனிலும் கோடிபங்கு அதிகமாமென, உட்டுறவு இல்லாத புறத்துறவோனையும் பட்டணத்துப் பிள்ளையாகிய எமது சுவா மிகள் தொகுத்துக்கூறிய உறுதிமொழி தானே விளக்கும். எ-று.

[1] துறந்தோர் பெருமையெனவே துறவாதார்க்குச் [2] சிறுமை யென்பதும் அவ்வதிகாரத்தினுனும் காண்க. கட்டுரையாற் சிறு மைபெருமை அறியப்படுதலிற் [3] கட்டுரை திகழ்த்து மென்றார். (கக)

---

1. நீத்தார் பெருமை அதிகாரம்.
2. ஐந்தவித்தா னாற்ற லகல்விசும்பு ளார்கோமா, னிந்திரனே சா லுங் கரி. செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர் செயற்கரிய செய்கலா தார். 3. அறந்தா னியற்று மவனினுங் கோடி யதிகமில்லந்-துறந்தா னவனிற் சதகோடி யுள்ளத் துறவுடையோன்-மறந்தா னறக்கற் றறி வோ டிருந்திரு வாதனையற்—றிறந்தான் பெருமையை யென்சொல்லு வேன்கச்சி யேகம்பனே.

ஆனல் நீர்கூறிய துறவிலக்கணம் என்னையென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

பிறப்பெனு முவரிச் சுழியதா மெழிலார் பெண்டிரா தியவுயிர்ச் சார்வுஞ், சிறப்புறு புவியா தியபொருட் சார்வுந் தீரநீக் குதலுற வவற்றா, டுறப்படு மெவைநீப் பினுமறி வுடையோ ரொருதம தனைபிதா வினையுந், துறப்பரேற் றுற ப்போர்க்கருநர கெனநீ சொற்றசொல் சத்திய மாமால். (20)

எ - து. பிறவியாகிய கடலுக்குச் சுழியாகிய அழகுபொருந்திய பெண்டீர் முதலிய உயிர்ச்சார்வினையும், சிறப்பினையுடைய காணிமுதலிய பொருட்சார்வினையும், ஒருங்கேவிட்டு நீங்குதல் துறவு, ஆனல் நீர் கூறிய இருவகைச்சார்வான அவற்றுட் பொருந்தியிருக்கிற எவற்றினைத்துறந்தாலும் அறிவினையுடையோர் ஒப்பற்ற தமது மாதாவினையும் பிதாவினையும் துறப்பரோ, துறந்தால் என்னையோவெனின் துறந்தோர்க்கு அரிய நரகமென்று நீ சொன்னாய், நீ சொன்னசொல் உண்மையேயாம். எ - று. பெண்டீராதியவெனவே மாதாப் பிதாப் புத்திரர் சகோதரர் முதலிய பந்துக்களையும், புவியாதியவெனவே தனம்தானியம் வஸ்திரம் ஆபரணம் மாடு ஆடு அடிமை முதலியவற்றையும் வருவித்துக்கொள்க. .(உ०)

மாதாப்பிதாக்களை நீ இன்னாரென்று அறியாயென்று கூறி, மேல் மாதாப்பிதாக்களாவார் இன்னாரென்று கூறுகின்றார்.

விடையது ரிறையே தாதைமற் றவன்பான் மின்னெம தன்னையன் னவரைக், கடையரே மறந்து துறந்துதா னன்றே கடும்பவ விடும்பையுற் றனமிவ் வடைவுணர்ந் திலைபோன் றுடலிதற் கேது வாய்வரத் தாய்பிதா வென நெஞ், சுடைவுறு நின்றாய் பவந்தொறிவ் வணமுற் றுளவுயிர்க் களவியா துரையே. (21)

எ - து. இடபத்திலேறி நடத்துகின்ற கடவுளே எமது பிதா அவனது பாகம் பிரியாதிருந்த மின்போல்வாளே எமது மாதா அந்தப்பிதாவையும் மாதாவையும் கடையராகிய யாம் மறந்து துறந்தல்லவோ அளவில் காலங் கடிய பிறவித்துன்பத்தை அடைந்தனம். இந்த முறைமையை அறியாய்போன்று உடம்பு

தோன்றற்கு ஏதுவாய் வருகின்ற பேர்களை மாதாபிதாக்களென்று மனங் கலங்குறுநின்றாய். சனனந்தோறும் இந்த முறையே மாதாபிதாக்களென்று வந்த சீவர்களுக்கு மட்டு யாது, நீ சொல்வாயாக. எ - று.

உயிர்க்கு மாதாவும் பிதாவும் சத்தியும் சிவனுமென்பதும், உயிரும் நித்தியம் அவரும் நித்தியமென்பதும், அவரை மறந்து நீங்கினோர்க்குப் பிறவித்துன்பம் வருமென்பதும், சோணிதசுக்கிலங்களினால் தேகம் உண்டாகையால் இவ்வுடம்பிற்கே மாதாபிதாக்கள் இவரென்பதும், இவ்வுடம்பும் அநித்தியம் இதற்கு ஏதுவாய் வந்தோரும் அநித்தியமென்பதும், இவர் சனனந்தோறும் வேறுவேறாய் மாறிவருதலின் இவரைத்துறந்து தவம்புரிவோர்க்கு நிரயத்துன்ப மில்லையென்பதும் கண்டுகொள்க.

உடலிதற்கேதுவாய் வரத் தாய் பிதா வென்றதற்கு உதாரணம். (18) "அத்தனொ டன்னைக் கன்புசெய் கின்றா ரளவில் பிறப்புற் றவையவை தோறு—மெத்தனை தாயுந் தந்தையு முற்றா ரித்தனை யன்றோ விவர்களு மிங்கே." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உக)

உயிர்க்குத் தாய்தந்தை வேறேயிருத்தலின் உடற்குத் தாய் தந்தைகளைத் துறந்தாலும் தன்னை நம்பியிருந்த மனைவி புத்திரைத் துறக்கலாமோவென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

தனதகத் தகலா திருந்துபே ரின்பந் தருதலான் மனைவியுந் தன்பா, லினிதுதித் தொருதன் வினையொழித் தசையா திருத்திவீட் டமுதருத் துதலா, லுனலருஞ் சுதனு மொருவனுக் கவனா டுதயமா யெழுந்தமெய் யுணர்வே, பினையிஃ தன்றி மனைசுத ரெனயாம் பேணிநாட் கழிப்பதும் பிழையே. (22)

எ - து. தனது மனமாகிய வீட்டின்கண் இறையளவாயினும் விட்டு நீங்காமலிருந்து பேரின்பத்தைத் தருதலினாற் பெண்டிரும், தனதிடத்தில் இனிதாய்த் தோன்றி ஒப்பற்ற தனது தொழில்களை மாற்றி முத்தியாகிய வீட்டின்கண் அசைவறவைத்து அம்முத்தியின்பமாகிய அமுதினைப் புசிப்பித்தலின் நினைத்தற்கரிய புத்திரனும், ஒரு புருடனுக்கு அவனுள்ளே உதயமாய்த்

தோன்றிய மெய்ஞ்ஞானமே. பின்னர் இந்த மெய்ஞ்ஞானத்தை அன்றிப் பெண்டிர் புத்திரரென்று அபிமானித்துக் கொண்டு வீணிலே வாழ்நாள்களைப் போக்குதலும் குற்றமாம். எ - று.

மனைசுதரால்வரும் இன்பம் அநித்தியமும் அற்பமு மாகலாலும் மெய்யுணர்வால் வரும் இன்பம் நித்தியமும் பூரணமுமாகலாலும் இதற்கு அஃது ஒப்பன்றாயினும், ஒருபுடை ஒப்பாகக் கூறினாரென்றறிக. (௨௨)

ஆனால் இந்த இளமைப்பருவத்திலே இல்வாழ்க்கையோடிருந்து இம்மையின்பத்தை அநுபவித்து முதிர்ந்த பருவத்தில் துறந்து தவத்தைப்பண்ணி வீட்டின்பத்தை மறுமைக்கண் அடையக் கூடாதோவென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

வேண்டினுண் டாகத் துறக்கவென் றமையால் விருத்
தனுய்க் கருத்தழிந் துருவங், காண்டல்செய் விழிபஞ்
சடைந்துட னடுக்குங் காலம்வந் தடைவதன் முன்னர்,
மாண்டகற் பதனற் சாலியைப் போலு மனைவியா தியசமா
தியினுற், றீண்டுமா னந்தம் பலவடைந் திடுதற் கெண்ணி
நீத் திடுவர்புண் ணியரே. (23)

எ - து. முத்தியின்பம் வேண்டிற் காலமுண்டாகத் துறக்க வேண்டுமென்று[1] திருவள்ளுவநாயனர் அருளிச் செய்தமையால், வார்த்திகனாகி மனந்தடுமாறி உருவங்களைக் காணுதல் செய்யா நின்ற கண்கள் பஞ்சடைந்து உடல் நடுக்குறும் அக்காலம் வந்து பொருந்து முன்னரே, மாட்சிமைப்பட்ட கற்பினால் அருந்ததியைப்போன்ற பெண்டிர் முதலாகிய சார்வுகளை, சமாதி நிஷ்டையைப் பொருந்தி இக்காயத்தின்கட் பலவின்பங்களை அடைதற்குக் கருதித் துறப்பார் புண்ணியர். எ - று.

முதுமைக்காலத்தில் உள்ளம் தடுமாறுதலின் ஆசாரியன் உபதேசித்த மொழிகளை விசாரணை பண்ணக்கூடாது. விழிபஞ்சடைதலின் ஞானசாத்திரங்களைப் பார்க்கக்கூடாது. உடல் நடுக்குறுதலின் அசைவற நிஷ்டையில் இருக்கக்கூடாது. ஆகையால் நடுக்குங்காலம் வந்தடைவதன் முன்னரென்றார். நிஷ்டை

---

1. வேண்டி னுண்டாகத் துறக்க துறந்தபின், னீண்டியற் பால பல.

கூடி அவத்தைகள் நீங்குந்தோறும் இன்பம் வருதலின் ஈண்டு மானந்தம் பலவடைந் திடுதற்கென்றார். உடல்பொருளாவி மூன்றனையும் ஆசாரியன்கையில் சத்தியமாகக் கொடுத்தலிற் புண்ணியரென்றார். இம்மூன்றனையும் கொடுத்தலாவது உடல்தானென்று அபிமானித்தலின்மையும், விட்ட பொருள்களின்மேற் பற்றுதலின்மையும், சிவமன்றி ஒன்றைச் சுட்டுதலின்மையும், எனக் கொள்க.

விருத்தனுய்க் கருத்தழிந் தென்றதற்கு உதாரணம் : திவ்வியப்பிரபந்தம். (19) "முதுகு பற்றிக் கைத்த லத்தான் முன்னொரு கோலூன்றி—விதிர்வி திர்த்துக் கண்சு ழன்று மேற்கிளை கொண்டிருமி—யிதுவென் னப்பர் மூத்த வாறென் றிளையவ ரேசாமுன்—மதுவுண் வண்டு[1] பாடுஞ் சோலை வதரிவணங்குதுமே. எ-ம். (20) "பண்டு காம ரான வாறும் பாவையர் வாயமுத—முண்டவாறும் வாழ்ந்த வாறு மொக்க வுரைத்திருமித்—தண்டு காலா வூன்றி மெள்ளத் தள்ளி நடவாமுன்—வண்டு பாடுஞ்[2] சோலை சூழ்ந்த வதரி வணங்குதுமே." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உரு)

நீர் துறக்க வேண்டுமென்று கூறிய மனைவியை முதிர்ந்த வயதில் துறப்பதன்றி இளமைவயதில் துறந்தால் பாவமென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

இளமையின் மனையைத் துறத்தறீ தெனிற்ற னிறத்
தலிற் றுறத்த லீடலவா, லளவிறீ தஃதாங் குயிர்ச்செய
லன்றே லாபற்சன் னியாசந்தீ ததுமெய், விளிதலாற் பழு
தின் றேற்பினு மிருப்பார் விடுதறீ தடுபிணி குறித்தே,
வளையுநோ யிலரு மிறப்பதென் பிறப்போர்ந் தொழித்
திடிற் பழித்திடா துலகே. (24)

எ-து. இளமை வயதினையுடைய மனைவியைத் துறக்குதல் பாவமென்பையானுல், தான் அவளை அவ்விளமைக்கண் விட்டு இறந்துபோகின்ற பாவத்தோடு துறந்து போகின்ற பாவம் சமானமன்று, ஆகையால், அங்ஙனம் விட்டு இறந்துபோதல் அளவிலாத பாவம். இறந்துபோதல் சிவச்செயலேயன்றிச் சீவச்

1. பண்கள் பாடும் வதரி எ-ம். பாடம். 2. தண்டு ழாயான் வதரி எ-ம். பாடம்.

செயலன்ருகையால் பாவம் இன்றென்பையாஞல், ஆபற்சன்னியாசம் சீவச்செயலாகலின் அதற்குப் பாவம் உண்டாகவேண்டும். அச்சன்னியாசம் பண்ணிக் கொண்டவுடனே தேகநாசமாகலின் அது பாவம் இன்றென்பையாகில், அச்சன்னியாசம் பண்ணிக் கொண்ட பின்பும் தேகநாசமின்றி யிருப்பார் விட்டுத்துறந்திருத்தல் பாவம். அத்தேகநாசம் பண்ணுகின்ற வியாதியைக்குறித்துத் துறந்தமையால் பாவம் இன்றென்பையாகில், உடலை வருத்துதல் செய்யும் நோயில்லாதாரும் இறந்து போவதென்னை. ஆகையால் பிறப்பினது அநித்தியத்துவத்தை விசாரித்துத் துறந்தால் உயர்ந்தோர் பழியார். எ - று.

விட்டிறந்தோன் மனைவிக்கு மங்களகாலத்துப் பந்திபாவாடைக்கு வரக்கூடாமையினுலும், நல்ல வஸ்திராபரணங் கந்த புட்பமுதலியவை தரிக்கக் கூடாமையினுலும், மங்கலத்தின்கண் அவளைக் கண்டபோது மங்கலியப் பெண்கள் இகழ்தலினுலும், துன்பம் வருதலின். விட்டுத் துறந்தோன் மனைவிக்கு அம்மங்கலத்திற் சிறப்புச் செய்கையாலும், நற்புடைவை முதலியவை தரித்துக்கொள்கையாலும், அவள் புருஷனைப் புகழுந்தோறும் அவளையும் புகழ்தலினுலும், இன்பம் வருதலின் இறத்தலிற் றுறத்த லீடலவென்ருர். அநித்திய விவேகந் தோன்றித் துறந்தோனை இம்மைக்கண் உயர்ந்தோர் பழியாமையின் அவனுக்கு மறுமைக்கண் பிறவித் துன்பம் இன்றென்பதும், உயர்ந்தோர் பழியாரெனவே இழிந்தோர் பழிப்பாராயினும் அதனுல் அவனுக்கு ஒரு குற்றம் இன்றென்பதும் காண்க. உலகமென்றது உயர்ந்தோரை. (௨௪)

புதல்வரைக் குடும்பந் தாங்கும் பருவம் வந்த காலத்தில் அதற்குத் துணையாக வைத்துத் துறத்தல் நன்று; அவர்க்கு அதனைத் தாங்கும் பருவம் வருதற்கு இடையே கனவியாதி வந்த காலத்தில் ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொள்ளுதல் நன்று; அங்ஙனம் துறத்தலன்றிச் சும்மாவிட்டுத் துறத்தல் தீதென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்ருர்.

இக்கணத் திருந்த தினிவருங் கணத்து டிருக்குமோ
மரிக்குமோ வுடலென், றக்கண மனையா திகட்கரன் றுணையா
மன்றென வெணித்துற வறஞ்சார், மிக்கவ னுபற் சன்னியா
சியுஞ்சார் வினுக்குரஞ் சேர்த்திவிட் டவனுந், துக்கமே
வலிற்பின் பவரிவன போலுந் துறவரன் றென்பதுந்
துணிவே. (25)

எ - து. இந்தக்கணப்பொழுது இருந்தவுடல் இனிமேல் வரும் கணப்பொழுதிலே இருக்குமோ நாசமாமோ வென்று அநித்தியவிவேகம் தோன்றிய அந்தக்கணப்போதிலே தானே பெண்டிராதிய சார்வினுக்குச் சிவனே துணை நாம் துணை அன் றென்று கருதித் துறவறத்தை அடைந்த உயர்ந்தோனே ஆபற் சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவனும், மனைவியாதிய சார்வினு க்கு வலிய துணை சேர்த்தினேனும், ஆவன். இவனல்லாமல் வியாதியைக்குறித்து அநித்தியம் தோன்றி ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவனும், மனைவியாதிய சார்வினுக்குப் புதல்வ ராதி சீவர்களைத் துணையாகச் சேர்த்தினேனும், பின்பு துன்ப த்தை அடைதலினால் அவர்களை இவன்போலும் துறவரென்று சொல்லுவது தெளிவன்று. எ – று.

இவ்வநித்திய விவேகம் கணப்போதாயினுமாறாது உடைய னுகையாலும், சார்வினுக்கு அழிவிலாத சிவனே துணையாகச் சேர்த்தினுனுகையாலும், இவனே ஆபற்சந்நியாசியென்றும், சார் வினுக்கு உரஞ்சேர்த்தி விட்டவனென்றும், வியாதியைக்குறி த்து ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவன் தேகநாசமின்றி இருந்தகாலத்து மனைவி முதலியோரை விடுத்தேனேயென்று பின்பு துன்பம் அடைதலினாலும், சார்வினுக்குச் சீவரைத் துணையாகச் சேர்த்தினேன் அச்சீவர்கட்கு இடையூறு வந்தகா லத்தில் அங்ஙனம் வரலாமோவென்று பின்பு துன்பம் அடைத லினாலும். அவர்களை இவன்போலும் துறவரன்றென்பது துணி வேயென்றுங் கூறினார். அநித்திய விவேகந் தோன்றித் துறக்கி ன்ற துறவே சிறப்பென்பதும், சீவர்களுக்குச் சிவனே துணைய ன்றிச் சீவர்கள் துணையன்றென்பதும், கண்டுகொள்க. (உரு)

வேதம் எழுபத்தைந்து வயதுக்குமேல் சன்னியாசம் பண் ணிக்கொள்ளவேண்டுமென்று கூற, நீர் அதனை மறுத்து இள மைவயதிலே துறக்கலாமென்று கூறியது என்னை என்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

பிறந்தவப் பொழுதே யினியொரு தலையாப் பிறப் பறுத் திடுவமென் றெணியே, யுறைந்தனை வயிற்றிற் பினைய துற் பவத்தூ டுறுபெருந் துயரினு லுயிர்கண், மறந்துறு முறையுஞ் சுகரகன் றனையு மதித்துநெஞ் சழிவினம் போல் வார்க், கறைந்திடு மலது பிறப்புணர்ந் தகல்வார்க் கவதியு மறையுமோ மறையே. (26)

எ - து. கருப்பத்தின் நீங்கிப் பூமியின்கட்பிறந்த அந்தக் கணப்போதிலே, முன்னெடுங்காலம் இத்துன்பத்தை மறந்து மறந்து மோசம் போனோம். அங்ஙனம் மோசம் போகாதபடி இனியொரு நியமமாகத் துறந்து ஞானசாரியனை அடைந்து வேதாகமங்களைத் தேர்ந்து தவத்தினைச் செய்து பிறப்பினைமாற்றிக் கொள்வோமென்று மாதாவினது கருப்பத்தின்கண் நினைத்துக் கொண்டிருந்து, பின்னர் அந்த விவேகத்தை உற்பவிக்குங் காலத்து வரும் மிகுந்த பெரிய துன்பங்களினால் சீவர்கள் மறந்திருக்கின்ற முறைமையினையும், பிண்டஞானம் அண்டத்தின்கண்ணும் மறவாதுவந்து சுகரானவர் பிதா முதலிய சார்பினைத்துறந்து தவத்தினைப் பண்ணிப் பிறப்பைமாற்றிய முறைமையினையும், சுருதியும் குருவும் கூறக்கேட்டு அறிந்திருந்தும் மனத்தின்கண் விசாரமில்லாத எம்போலிகளுக்கு இன்னவயதிலே துறக்கவேண்டுமென்று மட்டுக்கூறுமல்லது பிறப்பினது அநித்தியத்துவத்தை விசாரித்துத் துறப்போர்க்கு மட்டும் கூறுமோ வேதம். எ - று.

உற்பவத்துறு பெருந்துயரென்றது பிரசூதவாயுமுரித்துத் தள்ளுதலினாலும் யோனித்துவார நெருக்கத்தினாலும் வருந் துன்பங்களை.

பிறந்தவப்பொழுதே யினியொருதலையா வென்றதற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். (21) "இறந்தே முனமே யினிப்பிறப்பே மென்று மிந்த முறையினியாம்—பிறந்த பொழுதே பிறவாத பெருமை யுடைய பிஞ்ஞகனை—யறிந்தே யவலப் பிறப்பிறப்பை யறுத்து விடுவோ மவனருளாற்—செறிந்தே குரவன் றிருவடியைத் திகழ்ந்த வேதா கமந்தெருண்டே." எ - ம். கூர்மபுராணம். (22) [1] "ஈங்கிவை பிறழ்ந்துவரு மியாவையவை யென்னிற்—கோங்கமுலை மாதரொடு கூடுவதன் முன்ன—மோங்கியசன் னியெனவுற்றிடலு மாகுந்—தீங்கெறிமெய்ஞ் ஞானநெறி சிந்தைநிலை பெற்றால். எ - ம். (23) "இல்லற முயன்றுகடன் [2] மூன்றுமினிதீர்ந்தா—லல்லலற மேவுமெதி யாகியமர் கிற்பார்—முல்லைநகை மாதர்கடி [3] முற்றியதி னத்தி—னெல்லையெதி யாகியுணர் வுற்றிடலு மாமால்." எ - ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உசு)

---

1. இவை - ஆசிரமங்கள். 2. கடன் மூன்று-தேவர்கடன், பிதிரர் கடன், முனிவர் கடன். 3. கடி - கல்யாணம்.

கருப்பமா ருயிரத் துயர்பெயர்த் திடுதல் காரண பூரண ஞானம், விருப்பமா யடையக் கடவமென் றிருக்கும் வியாசர்சே யடைந்தது மதுவே, திருப்பியீண் டதனைத் துறவின்மீ தேற்றிச் செப்பலென் னெனிற்றுற வினைவிட், டிருப்பதோர் ஞான மெவன்கொனீத் தவரென் றிசைப்ப தென் பெயர்மெய்ஞ்ஞா னிகட்கே. (27)

எ - து. மாதாவினது கருப்பத்தின்கண் உறைந்துள்ள உயிர்கள் அந்தத் துன்பத்தை இனிமேல் அடையாதபடி நீக்கிக் கொள்ளுதற்கு ஏதுவாகிய பரிபூரண ஞானத்தைச் சந்தோஷமாகி அடையக்கடவோமென்றிருக்கும், வியாசபுத்திரராகிய சுகர் பிண்டத்தின்கண் நினைத்துக்கொண்டிருந்து அண்டத்தின்கண் வந்து அடைந்ததும் அந்த ஞானமே. நீர் அந்த ஞானத்தைத் திருப்பி இங்கே துறவின்மேல் வைத்துச் சொல்வதென்னையென்று கேட்பாயானால், துறவினைவிட வேறாயிருப்பதொரு ஞானம் யாது? மெய்ஞ்ஞானிகளுக்குத் துறந்தோரென்று பேர் சொல்வது என்னை? நீ சொல்வாயாக. எ - று.

உட்பற்றுப் புறப்பற்றெல்லாம் துறந்த விடத்தின் ஞானமாகலின் துறவினைவிட்டிருப்பதோர் ஞானமெவன் கொல்லென்றார். (உ௭)

ஞானியஞ் ஞானங் கெடுத்தலாற் றுறவோ னெனப்படு நவிற்றினஞ் ஞானந், தானுட லினைநா னெனுமக விருளென் றனையிஃ தெமக்குமொத் ததுவா. லூனமின் மறைதேர்ந் தொருசிவ நானென் றுளத்துணிச் சயித்தவக் கணமே, யானென றவிர்த்தவ் விருளுமாய்ந் திடுமென் றிசைத்தனை யிதுபழு தன்றே. (28)

எ - து. ஞானியானவன் அஞ்ஞானநாசம் பண்ணுதலால் அவன் துறவோனென்று சொல்லப்படுவன். சொல்லுமிடத்தில் அஞ்ஞானத்தின் இலக்கணந்தான் எங்ஙனமெனின், தானல்லாத உடம்பைத் தானெனக் கருதப்பண்ணும் உள்ளிருளென்றாய் இஃது எமக்குஞ் சம்மதமாயது. குற்றமற்ற சுருதி விசாரணை பண்ணிச் சர்வமும் மித்தை; ஒப்பற்ற சிவமொன்றுமே சத்தியம்; அந்தச் சிவம் நானென்று உள்ளத்தின்கண் நிச்சயம் பண்ணின அந்தக்

கணப்போதிலே உடம்பினை யானென்று கருதும் அகங்காரமும் நீங்கி அவ்வகங்காரம் கருதற்கு ஏதுவாய அஞ்ஞானவிருளும் நாசமாமென்று கூறினை. இங்ஙனம் கூறியது குற்றம். எ - று.

அஞ்ஞானவிருள் தானல்லாத உடலைத் தானெனக்கருதச் செய்தல் சுபாவமாகையால் எமக்கும் ஒத்ததுவென்றார்; நிச்சய ஞானத்தால் அவ்விருள் போகாதாகலின் இதுபழுதென்றார்.(உஅ)

திரிவுத வுலகத் தரிதொரு ஞானி தேர்விடத் தென்
றுமோ ரொன்றை, யுரைசெயிற் பிரம வித்தையொத் தரி
தோ வென்றுமிவ் வுலகுரைப் பதனு, லரிசொல்கீ தையி
னும் பிரமசா தகரி னர்க்குள வருத்தமென் பதனுற், பெரி
யதோர் வருத்த மெனைமறை துணிந்தப் பிரமநா னென
விருத் தலினே. (29)

எ - து. சொர்க்க மத்திய பாதாளமென்று மூன்றுவிதமாயுள்ள உலகத்தின் கண்ணும் விசாரிக்குமிடத்தில் ஒரு ஞானி கிடைத்தல் அரிதென்றும், ஓரோர் அரிய வித்தையினைப் பார்த்துச் சொல்லுமிடத்துப் பிரமவித்தைபோல் ஈதரிதோவென்றும், இவ்வுலகத்தார் வழக்கமாகச் சொல்வதனுலும், அரி கூறிய பகவற்கீதையின் கண்ணும் பிரமசாதகரினும் யாவருக்கு உள்ளன வருத்தங்களென்பதனுலும், அவ்வித்தைபோல் அரிதும் பெரியதோர் வருத்தமும் என்னையுள. வேதத்தை ஆராய்ந்து இரண்டென்பது இன்று பிரமம் ஒன்றேயென்று நிச்சயம்பண்ணி அந்தப்பிரமம் நானென்று இருத்தலினுல். எ - று.

எவ்வகைப்பட்ட அரியவித்தைகளும் மாயாகாரியங்களுள் அடக்கம், பிரமவித்தையொன்றுமே மாயாகாரிய காரணங்களையெல்லாம் கடந்த வித்தையாகலின், இதனது பெருமையினையும் இதனையடைந்த ஞானியினது பெருமையினையும் வேதாகமங்கள் கூறுதலன்றி உலகத்தாரும் வழக்கமாவெடுத்துக் கூறுதலின் உலகுரைப்பதனுலென்றார். முன்னர் வேதாகம நிச்சயார்த்தம் பண்ணிக்கொண்டு பின்னர் சமாதி நிட்டைகூடிப் பெரிய வருத்தத்துடனே மாயாகாரிய காரணங்களையெல்லாம் நீத்து அரிதாகிய பிரமவித்தையை அடைந்தவனே மூவுலகத்தும் அரியன்; அவனே பரஞானி யென்பதும், வேதநிச்சயார்த்தம் பண்ணிக்கொண்டு பிரமநானென்று இருத்தற்குப் பெரியவருத்தம்

இன்மையானும், அங்ஙனம் இருத்தல் யாவர்க்கும் எளிதிற் கூடு மாகலானும், இந்நிச்சயம் மாயாகாரியமாகிய மனத்தைக் கொண் டாகையாலும், இது பிரமவித்தை அன்றென்பதும், இந்நிச்சய முடையார் அபரஞானிகளென்பதும் கண்டுகொள்ள.

திரிவிதவுலகத்தரிதொரு ஞானியென்றதற்கு உதாரணம்: பரமார்த்ததரிசனம். (24) "காரண மிறந்தோன் றிற்குங் காட்சி யிற் படாத தொன்றைச்—சேர்பவர் வருத்தம் வேறு செப்பிட லாவ தன்று—லோர்வரி திதுதான் வாழு முயிர்களா லாவ தொன் றோ—வாரவர் பெருமை தன்னை யளவறுப் பவர்க ளையா." மற் றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உகூ)

வருத்தமொன் றின்றிச் சாரலாம் பிரம மென்றயன் வகுத்தகீ தையினு, டுரைத்ததெற் றினுக்கா யெனிற்பர ஞான முணர்பவர்க் குன்னுத லுரைத்த, னிரைத்திடு தொ ழில்க ளொன்றும்வேண் டாது நீத்துவா ளாவிருத் தலினு, லருத்தமற் றதனுக் கோர்ந்துநா றெளிதலாகநீ துணிந்தனை போலும். (30)

எ - து. ஒரு வருத்தமும் இன்றிப் பிரமத்தை அடையலா மென்று பிரமன் வகுத்துக் கூறிய பிரமகீதையின்கட் சொல்லி யது என்னத்துக்காகவென்று கேட்பாயானுல், பரஞானத்தை அறிவோர்க்கு மனத்தால் நினைத்தலும் வாக்காற் சொல்லுதலும் முறை வழுவாது காயத்தாற் செய்யுந்தொழில்களுமாகிய இவற் றுள் ஒன்றுயினும் விரும்பாது விட்டுச் சும்மாவிருத்தலினுல். அங்ஙனம் அருத்தமிருக்க அதனை அறியாது நீ இச்செய்யுளுக்கு அருத்தம் வேதத்தை ஆராய்ந்து நிச்சயம் பண்ணிக்கொள்ளுத லாக இங்ஙனம் அறிந்தாய் போலும். எ - று.

மனத்தால் நினைத்தல் கிரியாயோகம். வாக்காற் சொல்லுதல் வேதாகமங்களை யோதி நிச்சயம் பண்ணப்பட்ட அபரஞானம், காயத்தால் செய்தல் சரியை கிரியைகள். இச்சரியைகிரியையோ கங்களையும் அபரஞானத்தினையும் கடந்தது பரஞானமாகவின் அப்பரஞானமுணர்வோர்க்கு அம்முக்கரணங்களும் அசைவின்றி

யிருக்கவேண்டுமாகலின் ஒன்றும் வேண்டாது வாளாவிருத்தலினுலென்ருர். வாக்குமனம் மாயாகாரியம் இவற்ருல் நிச்சயம் பண்ணின ஞானம் ஞானமன்ருகலின் இப்பாட்டிற்கு அருத்தம் ஈதன்றென்று கூறவேண்டி நீ துணிந்தனை போலுமென்ருர், முக்கரணங்களும் அசைந்தவிடத்து வருத்தமென்பதும், அவை அசையாது நின்றவிடத்து வருத்தம் இன்றென்பதும், கண்டுகொள்க.

வருத்தமொன்றின்றிச் சாரலாமென்றதற்கு உதாரணம்: சொரூபானந்தசித்தியார். (25) "ஆதலா லறியு மறிவெலாங் கைவிட்டறிவினுக் கறிவதாய் நின்ற—பேதமில் பிரம மொன்றுமே யறிவான் பேறும்பே ரின்பமாம் பிறத்தல்—சாதலற் றிருக்குமதனையோர் வருத்த மின்றியே சாரலா யிருக்க—வாதரித் தறியாரற்பமே விரும்பி யனந்ததுக் கத்திலே யமைவார்." (௩௦)

சிறியவர் மணற்சோ றுண்டுதேக் கிடல்போற் றேர்ந்துநூ றெளிந்தமாத் திரத்தி, னறிதரிற் சிவமும் விடயமாமெனநீத் தகத்திரு ளுறுதுவைத் தந்தோ, வுறுமகம் பிரமமெனவுரைத் திறுமாந் துறைதலோ ஞானமஞ் ஞானந், துறவினை யுறுது மாயுமே வாயாற் சுடரெனி னிருடுமிந் திடுமே. (31)

எ - து. சிற்றிலிழைக்கின்ற சிறுபெண்கள் மணலாகிய சோற்றினை வயிறு நிறையவுண்டதுபோலுண்டு ஏப்பமிடுகின்றதுபோல், வேதத்தினை ஆராய்ந்து நிச்சயம் பண்ணிக்கொண்ட மாத்திரத்திலே அறிவினுல் அறியப்படுவனவெல்லாம் விடயமாகலிற் சிவத்தினை அறியத்தொடங்கில் இதுவும் விடயமாமென்று இதனை அறியும் அறிவை விட்டு, உள்ளிருளாகிய அவித்தையை நீங்காது வைத்துக்கொண்டு, அந்தோ அவ்விடத்துப் பொருந்தாநின்ற நான் பிரமமென்று சொல்லி இறுமாந்துகொண்டிருக்குதலோ ஞானம். அஞ்ஞானமானது துறவினை அடைந்தாலன்றி நாசமாமோ. இருள்வீட்டினிடத்து இருந்துகொண்டு வாயினுல் விளக்கென்ருல் அவ்விருள் நாசமாமோ நீ சொல்வாயாக. எ - று.

சிறியவர் சோறல்லாத மணலைச் சோருகப்பாவித்துத் தாம் உண்ணுதிருந்தும் உண்டதுபோல் பாவித்துப் பிறர்காண ஏப்ப

மிடுகின்றதுபோல், இவரும் அபரஞானத்தைப் பரஞானமாகப் பாவித்துப் பிரமானந்தம் லபியாதிருந்தும் லபித்ததுபோல் பாவித்துப் பிறர்க்குச் சொல்கின்றாரெனக்கொள்க. மாயாகாரியங்களாகிய எல்லாவற்றையும் துறந்து அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்க வேண்டுதலின் துறவினையுறுது மாயுமேயென்றார். (௩௧)

ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பதன்றித் துறவினால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கலாமோ வென்றசீடனை நோக்கித் துறவுதானே ஞானமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஞானியே யெவரும் வணங்குதற் குரியோ னவனுமா சௌசமில் பெரியோன், மானிலத் தவன்றா னுடல்விடிற் குகைப்பால் வைக்கவென் மறைப்படி புரித, றானும்வே தாந்தப் பொருடுணிந் திடினுஞ் சாற்றினில் வாழுமந் தணர்க்கின, றானதாற் றுறவு பெற்றநற் றவரே யமலவீ டடையுஞா னிகளே. (32)

எ - து. துறவியாகிய ஞானியே யாவராலும் வணங்குதற்கு உரியோன் அவனே அசுத்தமில்லாத பெரியோன். அவன் பூமியின்கண் காயத்தைவிட்டு நீங்கியகாலத்தில் அதனைக் குகைக்கண் வைக்கவேண்டுமென்று வேதஞ்சொன்னபடியே செய்குதலும்; வேதமுடிவிலே விளங்காநின்ற மெய்ப்பொருளை உணர்ந்த பரஞானிகளாயினும் இல்வாழ்க்கையினை உடைய அந்தணருக்கு இல்லையானபடியினாலே, துறவினை அடைந்த நல்லதவத்தினை உடையோரே நின்மலமாகிய வீட்டினை அடையும் ஞானிகள். எ - று.

துறவினேன் ஞானியல்லனாயினும் இல்வாழ்க்கை யுடையோன் ஞானியாயினும் இவன் அவனை வணங்கவேண்டுதலின் எவரும் வணங்குதற்குரியோனென்றும், அவன் இறந்தகாலத்தில் அவனது காயத்தைக் குகைக்கண் வைத்து அவனது தலையில் தேங்காய் உடைத்துப் புசித்துப் பின்பு மூழ்காமல் வீடுபுகுதலின் ஆசௌசமில் பெரியோனென்றும், கூறினார். இல்வாழ்க்கையில் ஞானம் வருதல் ஏகதேசமாகையாலும், துறவின்கண் ஞானம் வருதல் வெகுவாகையாலும், துறவினை ஞானமென்றார்.

ஞானியேயெவரும் வணங்குதற் குரியோ னென்றதற்கு உதாரணம்: சமாதி. (26) "ஒழுக்கமே புரிந்தோ னாத லதனைவிட் டொழிந்தோ னாத—விழுக்கஞ்செய் மூர்க்க னாதல் பண்டித னாத

வெண்ணில்—பழிப்பரு ஞானந் தன்னின் முயல்பவன் பணியத் தக்கோன்-ஞெழத்தகு ஞானி யென்று சொல்லவேண் டுவது முண்டோ.'' பெரியோனென்றதற்குதாரணம். குறுந்திரட்டு(27) "பலன்கள் வேண்டிலப் பரிசெலாம் பலித்திடும் பரமதத் துவஞானி-நலங்கொளுமமா மந்திரஞ் செபித்திட நயந்தவ னீராடுஞ் - சலங்கொடீர்த்தமா மவன்றிரு மேனியே சகலதெய் வமுஞ்செவ்வாய்—மலர்ந்த வாசக மறுபிறப் பெனவரு மயற்பிணி மருந்தாகும்.'' குகைப்பால் வைக்கவென்றதற்குதாரணம்: மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம் (28)"பிறிவி லாத பிரமபீ சன்னுட-லிறுதி யாவனற் றீண்டிடிலெங்கணு—மறுகி விற்கிடை கோடி யனலதாய்—செறிவு செய்யுமத் தேசமென் ளூதினர். எ-ம். (29) "முன்னமே பாகமா மூரற் றீயினற்—பின்னரும் வேவவேண் டிடுமோ பேசிடா—யன்னதேயிவ்வுட லறிவா லட்டது—பின்னினிச் சுடுவது பிழையே யாகுமால்.'' என வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௩௨)

ஞானத்திலக்கணம் யாதென்றுகேட்ட சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

தேர்ந்திடி னபரம் பரமென விரண்டாய்த் திகழ்தரு ஞானமாங் கவற்று, டோர்ந்திடு மறையா தியகலை யபரமுயர்பர னுடுவிர வயிக்கங், கூர்ந்துண ருணர்வே பரமதைத் தெளியக் கூறன்மாத் திரங்கலை ஞானஞ், சார்ந்துணர் வரிதப் பரனையோர்ந் தன்றிச் சாற்றினவ் வயிக்கமாந் தலமே. (33)

எ-து. விசாரிக்கு மிடத்தில் ஞானந்தான், அபரஞானமென்றும் பரஞானமென்றும் இரண்டு பிரகாரமாய் விளங்காநிற்கும். அந்த அபரஞான பரஞானங்களின் இலக்கணம் யாதென்னின், அவ்விரண்டினுள்ளும் ஆராயப்பட்ட வேதாகமமுதலிய கலைகளையோதியுணர்ந்து பொருணிச்சயம் பண்ணுதல் அபரஞானம்; உயிரானது பரனுடனே கலந்து ஐக்கங்கூடுதலை நுண்ணியதாக அறியுமறிவே பரஞானம். ஆனல் அபரஞானத்திற் பயனில்லையோவென்னின், பரஞானத்தைத் தெளிவுபடச் சொல்லுதன் மாத்திரமே யாம். ஆனல் அவ்வைக்கியத்தை அறியும்

---

28. செறிவுசெய்யும்-நிறையும். 29. மூரல்-அன்னம். அறிவால் அட்டது - ஞானக்கினியால் தகிக்கப்பட்டது.

நெறி யாதென்னின், பொருந்தி அறிதற்கரிது மேற்கூறிய பரனை அறிந்தாலன்றிச் சொல்லுமிடத்தில் அந்த ஐக்கியமாகிய தலம். எ - று. ஆங்கென்பது அசைநிலை. (௩௩)

ஆனால் அந்தப்பரனை அறியுநெறிதான் எங்ஙனமென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

அடுத்தவிச் சீவன் றன்மையோர்ந் தன்றி யறியொ ணாப் பரனையஞ் ஞானங் கெடுத்தலாற் சீவன் றனையுமோர்ந் தொருவர் கிட்டொணா நனவினிற் சுழுத்தி, யுடைத்துமற் றெவனுக் கவனவஞ் ஞான முடைக்குமுட் கரணவா தனைக, டுடைத்திடி னபாவ மெனப்படு நனவிற் சுழுத்தியு மெளிவந்து தோன்றும். (34)

எ - து. இந்தவுடம்பின் கண்ணே பொருந்தியிருக்கின்ற இச்சீவனது இயல்பை அறிந்தாலன்றி அப்பரனை அறியக் கூடாது. ஆனால் அச்சீவனை அறியுமுறைமை எங்ஙனமென் னின், அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தாலன்றிச் சீவனையும் அறிந் தொருவரும் கிட்டக்கூடாது. ஆனால் இந்த அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கு முறைமை எங்ஙனமென்னின், நனவிற்சுழுத்தி எவனு க்கு உடையது அவன் அவ்வஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பன். ஆனால் அந்நனவிற் சுழுத்திவருநெறி எங்ஙனமென்னின், அந்தக்கரண வாதனைகளை ஒழித்தால் அபாவமென்று சொல்லப்படும் நனவிற் சுழுத்தியும் எளிதில் வந்து உதயமாம். எ - று. (௩௪)

ஆனால் அந்தக்கரணவாதனை யொழிக்குநெறி எங்ஙனமெ ன்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

யோகசா தனையால் வாதனை கரணக் கொழியுமவ் வியோகமு மிருமைத் தாகுமே கிரியை ஞானமென் பேதத் தாதனு தியதொழில் யோக, மேகமாம் பொருடோர்ந் தனு விது வெனுஞ்சுட் டிறத்தன்மற் றையதிரு வகைக்கும், போகமவ் வண் டிடுமைம் புலன்களு மிறந்தப் புலனவா வொழித்தலாற் போமே. (35)

எ - து. யோகசாதனையினால் அந்தக்கரணங்களுக்கு வாத னையொழியும். ஆனால் அவ்வியோகத்தின் இலக்கணம் யாதென்

னின் அந்த யோகமும் கிரியை ஞானமென்னும் இரண்டு பேதத்தால் கிரியாயோகமென்றும் ஞானயோகமென்றும் இரண்டு பிரகாரமாயிருக்கும். அந்தக்கிரியாயோக ஞானயோக விலக்கணங்க ளியாவையெனின், கிரியாயோகம், [1] இயமம் [2] நியமம் ஆதனம் பிராணாயாமம் பிரத்தியாகாரம் தாரணை தியானம் சமாதி என எண்வகையாய் இருக்கும். ஞானயோகம், ஏகமாயுள்ள மெய்ப்பொருளை வேதாகமங்களை ஆராய்ந்து நிச்சயம் பண்ணிக்கொண்டு பின்னர் ஞானநிட்டை கூடி அதுவென்றும் இதுவென்றும் சுட்டி அறியும் சுட்டறிவெல்லாம் இறந்து கரணம் அசைவறநிற்றல். ஆனால் இவ்வியோகத்தை அடையுமாறு எங்ஙனமென்னின், அந்த இருவகை யோகத்தினை அடைதற்கும் ஐம்புலன்களும் இறந்து போகவேண்டும். ஆனால் இவவைம்புலன்களும் இறந்து போம்படி செய்தற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்னின், ஐந்தவாவினையும் ஒழித்தலினால் அப்புலன்களைந்தும் இறந்து போம். எ - று.

ஆதனாதியவெனவே இயமாதி வருவிக்கப்பட்டது. புலன்கள் ஐந்தாகையால் அவற்றின்கட்செல்லும் அவாவும் ஐந்தாயிற்று. யோகசாதனையால் வாதனைகரணக் கொழியு மென்றதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. (30) "அண்டமெண் டிக்கெங் கண்ணு மடங்கச்சூ னியம தாகக்—கண்டுகொண் டிருக்கக் கண்ட கருத்தையு மறவே விட்டா—லண்டமெண் டிக்கெங் கண்ணு மாய்நின்ற வானந் தத்தைக்—கண்டுகொண் டிருக்கும் வண்ணங் கணத்தில் வந்துதிக்கு மன்றே." மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (ருடு)

அந்தவவாவினை அறுக்குமாறு எங்ஙனமென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

ஐம்புல னடல்வேண் டும்விடல் வேண்டு மொருங்கு வேண் டியவனைத் தையுமென், றும்பரும் பரவு மொரு

1. இயமம். எம முறுமியம மீரைந் திவைதம்மிற் - றூய்மை யருளூண் சுருங்கல் பொறைசெவவை - வாய்மை நிலையுடைமை யேழும் வளர்விப்ப-காமங் களவுகொலை மூன்றுங் கைவிடுவ. 2. நியமம். தானந் தயவொடு சந்துட்டி பத்தி தற்பர தியானநற் பூசை-யூனந் தருமொழுக் கத்தினி லுண வுயர்செப மொள்ளிய விரத - ஞானந் தருமுரை கேட்டலின் முயற லெனநவி லீரைந்து மெய்தித் - தானங் கசைவற நின்றிடி லிதுவே சாற்றிய நியமயோ கதுதான்.

தமிழ் வேத முரைத்தலா னேரிரு வகையா, நம்புறச் சார்பை வெறுத்தவா வறுத்தைம் புலனெழித் தொழுங்கிஞ டரு மச், செம்பொருள் காண்ப தறிவறி யாமை சிதைத்தல்வீ டெனத்திகழ் தருமால். (36)

எ - து. வீடடையக் கருதினேன் ஐம்புலன்களையும் அடல் வேண்டுமென்றும், அவ்வைந்தினையும் அடுதற்கு அவற்ருல் அனுப விக்க விரும்பி வைத்த பொருள்கள் அனைத்தினையும் ஒருங்கே விடல்வேண்டுமென்றும், தேவர்களும் தோத்திரம் பண்ணுநின்ற ஒப்பற்ற தமிழ்வேதமாகிய, [1] திருவள்ளுவப் பயன் கூறுதலின், உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பு என்றிருவகையாயுள்ள நமது புறச் சார்பினை முன்னர் வெறுத்துத் துறந்து, பின்பு அதன்கண் வைத்த அவாவினை அறுத்துப் பின்பு பஞ்சேந்திரியங்களையும் விடயங்களைக் காணுந்தோறும் எழுந்துசெல்லவொட்டாது உள் ளடக்கி, இந்த முறையே ஒவ்வொன்ருக நீத்துச்சென்று, யாவரா லும் அறிதற்கரிய அந்தச் செவ்விய மெய்ப்பொருளை அறிவது ஞானமெனவும், அந்த ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப் பது வீடெனவும் விளங்காநிற்குமாகலின் ஞானமும் வீடும் இவைகளென்று அறிவாயாக. எ - று.

முன்பிருவகைச் சார்பாகிய புறப்பற்றினை ஒழித்து, அத ற்குமேல் அதன்கண்வைத்த அவாவினை அறுதது, அதற்கு மேல் காணப்பட்ட விடயங்களில் எழாமல் இந்திரிய நிக்கிரகம் பண்ணி, அதற்குமேல் முன்னர் ஏறியிருந்த கரணவாதனையை ஒழித்து, அதற்குமேல் நனவிற்சுழுத்தியைப்பெற்று, அதற்கு மேல் அஞ்ஞான நிவிருத்திபண்ணி, அதற்குமேல் சீவ தரிசனம் பண்ணி, அதற்குமேல் பரைதரிசனம் பண்ணி, அதற்குமேல் சிவ தரிசனம் பண்ணி, அதற்குமேல் ஐக்கியம் கூடவேண்டுதலின், ஒழுங்கிஞடருமச் செம்பொருள் காண்பதறிவென்ருர்.

விடல்வேண்டு மொருங்கு வேண்டியதனைத்து மென்றத ற்கு உதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம். (31) "துக்கசுக மாசை வெறுப்பென்று கூட்டுந் துவந்துவங்க ளிரண்டவைபோற் சொல்லப் பட்ட—மிக்கதெய்வ மடவார்க டன்மா தன்ம மெய்ப்பலன்கள் வேறுவே றுளவா மன்றே—தொக்கவுள மதுவாக்கும் பிறப்பை

1. அடல்வேண்டு மைந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும் - வேண் டிய வெல்லா மொருங்கு. (திருவள்ளுவர்)

யாக்குந் தொடர்பெனவே துணிந்தந்தத் தொடர்பை யாக்கும்—தக்கபொருட் சார்புயிர்ச்சார் படைய நீக்குந் தவத்தார்பாற் சிவம்வந்து சாருங் காணே.'' மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௩௬)

அரம்பையுள் ளூறுதண் டெடுத்தலி னொருவ னனுபவ மாஞ்சிவ மூணர்த, னிரம்புமெய் யுணர்வத் தண்டின்மீ தொன்றி நின்றநா ரனைத்துநீக் குதல்போல், விரும்பிரு வகைப்பற் றையுந்துறந் திருளை வீட்டல்வீ டிவற்றையே யன்றி, வரும்பர வுரனும் வீடும்வே றறியேம் வார்த்தை மாத் திரத்தியாம் பெறவே. (37)

எ - து. வாழையினது மட்டைகட்கெல்லாம் உள்ளே சேஷமாயிருக்கின்ற தண்டினை எடுத்தல்போல், ஒருவன் அனுபவமாய் மாயாகாரிய காரணங்கட்கெல்லாம் சேஷமாய் உள்ளீடாய் விளங்காநின்ற சிவத்தினை அறிதலே, எங்கும் பரிபூரணமாகிய பரஞானம். அந்த வாழைத்தண்டின்மேலே பொருந்திநின்ற மட்டைகள் அனைத்தினையும் ஒவ்வொன்றாக நீக்குதல்போலத் தம்மால் விரும்பப்பட்ட உட்பற்றுப் புறப்பற்றாகிய இருவகைப் பற்றினையும் துறந்து அஞ்ஞானவிருளைக் கெடுத்தலே மோக்ஷம். இந்தப்பரஞானத்தையும் மோக்ஷத்தையும் அன்றி, வார்த்தை மாத்திரத்தால் பெறவரும் பரஞானத்தினையும் மோக்ஷத்தினையும் வேறே நாம் அறிகிலேம். எ - று.

வார்த்தை மாத்திரத்தால் பெறவரும் ஞானம் மோக்ஷமென்றது சர்வத்தையும் பிரமமென்று அறியாதிருந்ததே அஞ்ஞானமென்றும், சர்வத்தையும் பிரமமென்று அறிந்ததே ஞானமென்றும், இங்ஙனம் அறிந்தபோதே அஞ்ஞானங்கெடுமென்றும், கூறிக்கொண்டிருத்தலை. (௩௭)

இருவகைச் சார்பா மொருபுறப் பற்று மிடையதாங் கடையுடற் பற்றும். விரிகர ணங்க ளாகுமுட் பற்று மென த்திரி விதம்விளங் கிடுமித், திரிவிதத் தினையுங் காத்திரங் கரணஞ் சேர்த்தியொன் றுக்கொடுட் பற்றும், வருபுறப் பற்று மெனவிரண் டாக மதிப்பாவ் வணந்துற வையுமே. (38)

எ - து. உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பு என்னும் இருவகைச் சார்பாகிய ஒரு புறப்பற்றெனவும், இடைப்பற்ருகிய கடையாகிய உடற்பற்றெனவும், விரிந்த கரணங்களாகிய உட்பற்றெம். வும், இங்ஙனம் பற்றுக்கள் மூன்றுவிதமாய் விளங்காநிற்குன இம்மூவகைப் பற்றினையும் காயத்துடனே கரணத்தைச்சேர்த்து ஒன்ருகக்கொண்டு உட்பற்றெனவும் இங்ஙனம் புறப்பற்றெனவும், அந்த முறைமையே துறவினையும், உட்டுறவெனவும் புறத்துறவெனவும் இரண்டாகக் கருதிச் சொல்வர் பெரியோர். எ - று. காயத்தோடு கரணம் ஒற்றுமையாகலிற் காத்திரங்கரணஞ்சேர்த்தியென்ருர். இரண்டாக மதிப்பரென்றதை இருதலையுங் கூட்டுக.

பற்றுக்கள் திரிவிதமாய் விளங்குமென்றதற்கு உதாரணம்: சமயாசாரம். (32) "புத்திரர் மனையா ளாதிப் புறச்சுற்றப் பற்று நீக்கி—யித்திரண் மலவு டம்பா மிடைச்சுற்றப் பற்றும் விட்டே—யொத்துயிர் விடாத பாசக் கரணவுட் சுற்ற மோய்த்துத்—தத்துவ மாயி ருத்த றத்துவர் சரிதை யையா." மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (ருஅ)

இருவகைப் பற்றி லொருவனே ஞானி யெனப்படிற் புறப்பற்ற தேனு, மொருவுத விலரு மெவணமப் பெயருக் குரியர்வே ரொன்றுமில் கொடியுந், தருமிலை மலர்கா யெனினகப் பற்றி றவர்புறப் பற்றையுந் தணவார், மருவினு மஃதோ ரொருவர்வே ரன்றீர் மலர்க்கொடி வாடுரு வகையே. (39)

எ - து. உட்பற்றுப் புறப்பற்ருகிய இருவகைப் பற்றுக்களும் இல்லாத ஒரு புருஷனை ஞானியென்று சொல்லப்படுமோனுல், புறப்பற்ருயினும் நீங்குதல் இல்லாதாரும் எந்தமுறைமையால் அந்த ஞானியென்னும் பெயருக்கு உரியராவார். ஆனுல் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றை யொழித்தோர் ஞானிகள் அலரோவென்னின், ஒரு வேராயினும் இல்லாத கொடியும், இலைமலர்காய்களைத் தருமானுல், அகப்பற்றில்லாத தவத்தோர் புறப்பற்றினையும் விட்டுநீங்கார். ஆனுல் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்ருெழித்தோர் இல்லையோவென்னில், புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்ருெழிதலை ஓரொருவர் அடைந்தாராயினும் வேரினை அன்று அறுக்கப்பட்ட மலர்க்கொடி சிறிதுபோது வாடாதிருக்குமுறைமை

போல், அகப்பற்றெழித்தோர்க்கும் புறப்பற்றுச் சில நாள் இருக்கும். எ - று.

வேரொன்று மில்கொடி இலைமலர் காய்களைக் கொடாதது போல் காரணமாகிய அகப்பற்றொழிந்தால் அதனது காரியமாகிய புறப்பற்று இராதென்று குறிப்பாற் கூறி, வேரொன்றுமில்கொடியுந்தருமிலை மலர்காயெனி னகப்பற்றிறவர் புறப்பற்றையுந் தணவாரென்று அவரைப் பரிகாசம் பண்ணினர். வேரன்றீர் மலர்க்கொடி அறுத்த தருணத்திற் பச்சென்று சிறிது போது வாடாததுபோல் தோன்றிப் பின்பு உலர்ந்துபோகின்றதுபோல், அகப்பற்றொழித்த தருணத்திற் புறப்பற்றுச் சிலநாள் இருத்தல்போலத் தோன்றி நீங்குமென்பதறிக. அகப்பற்றொழித்தோர்க்குப் புறப்பற்றின்மேல் பிரவிருத்தி இல்லாமையால் அவர்க்கு அஃதின்றெனக்கொள்க. (௩௯)

வேரறக் கொடிவா டுதலினுட் பற்றை விடுக்கின்மற் றையபற்று நேரே, சோருத லியல்பா மதனையே முன்னர்த் தொலைக்கவேண் டுவதெனிற் கடுமுட், சாருமோர் கொடியின் கிளையனைத் தையுமுன் றறித்தொழித் தலதத னிடையா, ரோர்தனி வேர்கொள் ளரிதரி தகப்பற் றொழித் தலும் புறப்பற்ற துறவே. (40)

எ - து. காரணமாகிய வேரற அதன் காரியமாகிய கொடி உலர்ந்து போதல்போல் காரணமாகிய அகப்பற்றினை முன்பொழித்தால் அதனது காரியமாகிய புறப்பற்றும் உடனே நீங்குதல் சுபாவமாகலின், அந்த உட்பற்றினையே முன்பு ஒழிக்கவேண்டுமென்பையானல், கடிய முட்கள்பொருந்திய ஒரு கொடியினது கிளைகளனைத்தையும் முன்னர் வெட்டி நீக்கினலன்றி அதனடுவே பொருந்திய ஒப்பற்ற முதல் வேரினைப் பிடுங்கிக்கொள்ளுதல் அரிது ; அதுபோல் முன்பு புறப்பற்றை ஒழித்து அகப்பற்றை ஒழிப்பதன்றிப் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றினை முன்பு ஒழித்தலும் அரிது. எ - று. (௪0)

ஆனல் நீர் முட்கொடியைத் திருட்டாந்தம் கூறியது என்னை அஃது இல்லாத கொடியினது வேரினை முன்பு பிடுங்கிக் கொள்ளுதல்போல் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றை ஒழிக்கக் கூடாதோ வென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

முள்ளில்சில் கொடிவேர் கொளலின்முற் சனகன் முதலவோ ரொருவர்மற் றொருதம், முள்ளமா சணுகா வியல் பினு னகப்பற் றொழிப்பினு முனமெனே யுறமுங், கள்ள நெஞ் சினர்பற் பலரும்வீ டடையுங் கதியதன் மையிற்றுற வளந்த, தெள்ளியோர் புறப்பற் றொழித்தலே முதற்கட் செப்பின ரெவர்க்குமொப் புறவே. (41)

எ - து. முள்ளில்லாத சில கொடியினது வேரினை முன்னர்க் கொடி தறித்தொழியாது பிடுங்கிக் கொள்ளுதல்போல், சனக ராஜா முதலிய ஒரொருவர் ஒப்பற்ற தமது உள்ளத்தின்கட் காமம் வெகுளி மயக்கமென்னு முக்குற்றங்களும் பொருந்தாத இயல்பினுல் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றினை முன்னர் ஒழித்தா ராயினும், என்னைப்போலும் முக்குற்றங்களையுமுடைய மனத்தினர் பலரும் வீட்டினையடையுமார்க்கம் அஃதன்ருகலின், துறவினது இலக்கணங்களையெல்லாம் அறிந்து அளவிட்ட தெளிந்த அறிவினை யுடைய திருள்ளுவநாயனுர் புறப்பற்றொழித்தே அகப்பற்றொழிக்க வேண்டுமென்று புறப்பற்றொழித்தலை அகப்பற்றொழித்தற்கு முதற்கட் கூறினுர், யாவருக்கும் சம்மதமாக. எ - று.

உள்ளமாசணுகாவென்றதனல் நின்மலசித்தரென்றும் கள்ள நெஞ்சினரென்ற தன்மையால் மலின சித்தரென்றும் அறிந்து கொள்க நின்மலசித்தர்கள் ஏகதேசிகளாய் எவ்வகைப்பட்ட பற்றுக்களிருந்தாலும் அவற்றின்கண் அவாவின்றித் தெய்வகதி யாய் வீடடைதலினுலும், மலினசித்தர்கள் அனேகராகலாலும், விட்ட பற்றுக்களின்மேலும் ஒரோர் காலை அவாவுதலினுலும், அவர் வீடடையும் மார்க்கம் யாவருக்கும் மார்க்கமன்றென்ருர். அறம்பொருளின்பம் வீடென்னும் நான்கினையும் தெளிந்தவரா கலின் தெள்ளியோரென்ருர். புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றொழி ந்தோர்க்கும் சம்மதமாகலின் எவர்க்கு மொப்புறவென்ருர். மற் றென்பதசைநிலை.

உள்ளமாசணுகாவியல்பினனென்றதற்கும், கள்ளநெஞ்சின ரென்பதற்கும் உதாரணம்: வாசிட்டம். (33) "வெம்புதல்போய்த் தண்ணென்ற வுன்மனதுக் கிவ்வுலகின் வியாபா ரங்கள், செம்பு

கர்வே ழத்தினுக்[1]கான் குளப்படிபோற் ரேன்றுமா றீன நெஞ் சுக், கம்புவியிற் ருெழில்சிறிதே யாகினுநீந் திடவரிதா மாவின் பாதப், பைம்புனலுங் கிழக்கொதுகுக் கெல்லேகரை காணுத [2]பர வை யன்ரே.'' எனவரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (௪௧)

விடத்தகு மகப்பற்றினேமுனம் புறப்பற்ருெழிப்பதெற் றினுக்கென விளம்பல், படிற்ருெழுக் கினர்சம் மதமும்வா னவரும் பயிலில்வாழ்க் கையும்விடுக் குதலென், றெடுத்து மைக் கறிவா சாரமோ தியசொற் கிழுக்குமா குதலின்மா சி யல்பாத், துடைத்தசிந் தையர்க்கு நிந்தையி லொழுக்காச் சொல்வர்முன் புறல்புறத் துறவே. (42)

எ - து. முன்னாகப்பற்றினே ஒழிக்கத்தகும், புறப்பற் றினே ஒழிப்பது யாதுக்கென்று சொல்லுதல் கூடாவொழுக்கத் தார்க்குச் சம்மதமும், வானவராயினும் தாம் முன்பழகிய இல்வா ழ்க்கையையும் விடுத்தல் செய்யவேண்டுமென்று எடுத்து மகா தேவர் மகாதேவிக்கு ஞானசாரங் கூறியசொல்லுக்குக் குற்றமு மாதலின், முக்குற்றங்களேயுஞ் சுபாவமாக நீத்த நின்மலசித்தர் க்கு முன்னர்ப் புறத்துறவடைதலே இகழ்ச்சியில்லா நெறியாகச் சொல்வர் பெரியோர். எ - று.

ஒழுக்கமுடையார்க்குச் சம்மத மாகலாலும், ஈசுர வாக்கியத் திற்கு மாறுபாடின்மையாலும், நின்மலசித்தர்க்கு மொழுக்காகலா லும், முன்னர்ப் புறப்பற்ருெழிதலே நன்னெறியென்பது காண்க.

புறப்பற்ருெழிப்ப தெற்றினுக்கென்றதற் குதாரணம்: தேவி காலோத்தரம். (34) ''சமயா சார சங்கற்ப விகற்பமு—மமையா தாங்குல வாசார மானது—மிமையா தாரும் விடாதவில் வாழ் க்கையு— [3]மமையார் தோளாய் விடுதலா சாரமே:'' மற்றும் வருவ னவற்ருற் காண்க. (௪உ)

ஒன்றிய பாச விருடுரந் திடுதற் குபாயமைம் புலனெ டுக்கிடுத, லொன்றல திலேயென் றதுசெய்வோ னவைவேண் டனேத்துமுன் விடா துவைத் துறுத, லென்றுமெவ் விடத்து

1. ஆன் குளப்படி - பசுவின் குளம்பாகிய கால்மிதித்த சிறுகுழிநீர். 2. பரவை-சமுத்திரம். 3. அமை ஆர் தோளாய்-மூங்கில்போலும் தோளே யுடைய உமையே.

மெனைமுத லுயிர்க ளெவற்றையுங் கொலைசெயேன்,
வெருட்டே, னென்றுசொல் விரதி யொருவனு டொறுங்கை
யிடையினோர் படைகொளு மியல்பே. (43)

எ - து. உயிரோடு பொருந்திய அஞ்ஞானவிருளைப் போக்குதற்கு உபாயம் பஞ்சேந்திரியங்களை நிக்கிரகம் பண்ணுதலொன்றுமே அன்றி வேறே உபாயமில்லையென்று அவ்வைந்தினையு நிக்கிரகம் பண்ணுவோன் அந்தப் பஞ்சேந்திரியங்களால் விரும்பப்பட்ட பொருள்களனைத்தினையும் முன்விட்டு நீங்காது வைத்துக்கொண்டிருத்தல், எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் என்னைமுதலாகிய வுயிர்கள் எவற்றினையும் கொல்லுதல் செய்யேன் பயப்படச்செய்யேனென்று சொல்லாநின்ற கொல்லாவிரதி யொருவன் எக்காலமும் கையின்கண் இடைவிடாது ஒப்பற்ற வாளாயுதம் பிடித்துக்கொள்ளு முறைமையாம். எ - று.

உயிர்களைக் கொலைசெய்யேன் வெருட்டேனென்று சொல்லாநின்ற கொல்லாவிரதி அவைசெய்வதற்கு ஏதுவாகிய வாளினை விடாது கையிற்கொள்ளுதலின், அவன் அவை செய்வானென்றும், அவன் கொல்லாவிரதியல்லனென்றும், அறிகுதல்போல், பஞ்சேந்திரியங்களை நிக்கிரகம்பண்ணத்தொடங்கினேன் அவற்றால் அனுபவித்தற்கு ஏதுவாகிய விடயங்களைக் கைவிடாது வைத்துக்கொண்டிருத்தலின் இவன், அவைகளை விரும்புவானென்றும் இந்திரிய [1]நிக்கிரகியல்லனென்றும் அறிந்துகொள்க.

(சங)

விடயங்களை அனுபவியாது வைத்துக்கொண்டு ஞானசாதகம் பண்ணக்கூடாதோ வென்ற சீடனைநோக்கிக் கூறுகின்றார்.

சாதக தசைக்கண் விடயமே தடையாஞ் சாத்தியமான
பின் புசித்தற், காதல்வைத் திடினப் பிரமவா னந்தத் ததிக
மோ விடயவா னந்தங், கோதில்விட் டின்பம் பெறுகலா
விடினுங் கூடுதற் கெனிற்கரி பிழைக்கிற், றீதிலோர் சிங்க
மதனையே யன்றித் தேடுமோ தேரையூன் றினவே. (44)

எ - து. ஞானசாதக தசையின்கண் விடயங்களே அதற்குத் தடையாகுமாகலின் அவற்றினை வைத்துக்கொண்டு சாதகம் பண்ணக்கூடாது: ஆனல் அவ்விடயங்களைச் சாதகதசைக்

1. நிக்கிரகி - தடுப்பவன்.

கண் அனுபவியாது சாத்தியமான பின்பேனும் அனுபவித்தற்கு வைத்துக்கொள்வையானுல், அச்சாத்திய தசைக்கண்ணே உதய மான அந்தப் பிரமானந்தத்திலும் இந்த விடயானந்தம் அதிக மாகவேண்டுமாதலின், இந்த விடயானந்தமே போதும்; அந்தப் பிரமானந்தத்தை அடைய ஞானசாதகம் பண்ணவேண்டுவதே யில்லை: ஆனுல் சாதகம்பண்ணிக்கொண்டு வருமிடத்துச் சாத்தி யங் கைகூடிக் குற்றமற்ற வீட்டின்பம் வந்து லபியாதகாலத்தா யினும் பொருந்தி அனுபவித்தற்கு அவைகளை வைத்துக்கொள்வே னென்பையானுல், யானையினை இரையாகத் தேடிச்சென்ற குற்ற மில்லாத ஒப்பற்ற சிங்கம் அந்த யானை தப்பிப்போயிற்றென்ருல் அதனையே தேடுதலன்றி அற்பமாயுள்ள தேரையினது மாமிசத் தைத் தின்னத் தேடுமோ. எ - று.

மேலான யானையை இரையாகத் தேடிச்சென்ற சிங்கம் அந்த யானை கிடையாது போயிற்ருயினும் அதனையே தேடுதலன்றிக் கீழான தேரையூனைத் தின்னத் தேடாததுபோல், மேலான பேரின்பத்தை அனுபவிக்கத்தொடங்கிஞேன் அவ்வின்பம் தனக்கு லபியாது போயிற்ருயினும் அதனையே விரும்புதலன்றிக் கீழான விடயசுகத்தை விரும்பானென்பதுங் கண்டுகொள்க.

பிரமவானந்தத்ததிகமோ விடயவானந்தமென்றதற்கு உதார ணம்: தத்துவராத்திஞகரம். (35) "வாக்கொடு மனமு மிறந்ததி மதுர வாரியா யொழிவற நிறைந்து —போக்கொடு வரவ தின்றிய வமுதைப் பூரண மாகவுண் டவர்தாம் — வீக்கிய கான னீரெனும் விடய மேவுற முயல்வரோ முயலி—ஞேக்குறு மந்த ஞானியு நாயு மொத்திடும் [1] வாசியொன் றிலதே." எ-ம். குறுந்திரட்டு. (36) "[2] தூமங் காட்டுஞ் சுடுதழ லுண்டென் பதுதுய்ப்பார்க்—காமங் காட்டு மயினி யுவர்ப்பப் படியேநல்—லேமங் காட்டு ஞானிக ளென்ரு லிவர்நெஞ்சிற்—காமங் காட்டும் பெற்றிலர் கற்ருர் கலை யன்றே." எ-ம். சிங்கமதனையே யன்றித் தேடுமோ தேரையூன் றின வென்றதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு (37) "பாய்ந்துமா வேழ மொற்றிப் பார்க்குமத் [3] தறுகண் யாளி-தேய்ந்தழி வுறினுந் தேரை யிரையெனச் செல்லா தாற்போ—லாய்ந்துநன் முத்தி யின்ப மருந்திட வுற்ற நீரார்—சாந்துயர் வரினு மொன்றிற் றளர்ந் தெழா தாகி விட்டார்." எ - ம். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (ருச)

---

1. வாசி - அதிகம். 2. தூமம் - புகை. அயினி உவர்ப்பு - அன் னத்துவேஷம். ஆமம் - நோய். ஏமம் - இன்பம், திருப்தி. 3. தறு கண் யாளி - குரூரமான சிங்கம்.

படையெடுத் தமர்க்கட் சாருமோர் வீரன் பகைஞ ரைச் சயங்கொளா விடினும், விடையெனப் பொருதாங் கிறத்தலே யன்றி வெந்நிட வுன்னிடா னதுபோற், கடை யென விடய மிகழ்ந்துபே ரின்பங் கருதினோன் பெறுகலா விடினு, மிடையறு தநைநா டுவதலான் மறந்து மெண் ணுமோ மண்ணின்வாழ்க் கையையே. (45)

எ - து. ஆயுதமெடுத்துக்கொண்டு யுத்தகளத்திலே செல் லாநின்ற ஒப்பற்ற வீரனானவன் சத்துருக்களைச் செயங்கொள் ளாதவிடத்தும், இடபம்போல் அச்சத்துருக்களோடு யுத்தம் பண்ணி அந்த ரணகளத்திலே இறந்துபோதலேயன்றிப் பயந்து முதுகுகொடுக்க நினையான். அதுபோல் இழிவென்று அறிந்து அற்பமாயுள்ள விடயானந்தத்தை இகழ்ந்து கைவிட்டுப் பேரா னந்தத்தை அடையக்கருதி ஞானசாதகந் தொடங்கினோன் சாத்தியங் கைகூடி அவ்வின்பத்தைப் பெறாதிருந்தானாயினும், க்ஷணமாயினும் இடைவிடாது அந்த இன்பத்தை எப்பொழுது அடைவேனென்று கருதுவதேயன்றி, மறந்தாயினும் தான் முன்பு இகழ்ந்து கைவிட்ட இல்வாழ்க்கையை மீண்டும் நினைப்பானோ. எ-று.

சுத்தவீரன் சத்துருக்களைச் சயங்கொள்ளாதவிடத்தும் அவர் களோடு யுத்தம்பண்ணி இறந்துபோதலேயன்றி முதுகுகொடுத் தற்கு நினையான். அதுபோல் சுத்தவிரத்தன் ஞானசாதகம் பண் ணுமிடத்தும் அஞ்ஞானநாசம் பண்ணிப் பேரின்பத்தை அடையா திருந்தானாயினும், அந்தச் சுத்தவாசனையோடு நின்று இறந்து போதலேயன்றி விடயங்களை இச்சித்து இல்வாழ்க்கையில் திரும்பா னென்பதும், யுத்தகளத்திலே வெந்நிடாதிறந்தோனுக்கு மறுமைக் கண் வீரசொர்க்கவின்பம் வருவதுபோல் சுத்த வாதனையோடு இறந்தோனுக்கும் மறுமைச் சனனத்திலே வீட்டின்பம் வருமென் பதும், காண்க. (சரு)

இந்திர சாலத் தொருநகர் காண்போ ரெனத்தனு முதற்பிர பஞ்ச, நந்தினுங் கெடினும் பூரியா வாடா நன் மனச் சனகனு தியரு, மந்திரி முதலோர் மீதுபூ பாரம் வைத்தொரே காந்தத்துள் வதியாத், தந்தொழி லொருக்கிச் சமாதியுற் றன்றோ தவிர்ந்தனர் கரணவா தனையே. (46)

எ - து. இந்திரசால வித்தையிலே தேர் திருவிழா முதலிய மங்கலமும், அக்கினிபட்டு வேவுதல் முதலிய அமங்கலமுமாய் விளங்காநின்ற ஒரு பட்டணத்தினைப் பொய்யென்று அறிந்து வினோதமாகக் காண்பார்போல், தேகாதிப் பிரபஞ்சமெல்லாம் மாயா காரியமாகிய பொய்யென்று அறிந்து அவைகள் ஆக்கமாய் விளங்கு மிடத்தும், அவற்றிற்கு நாசம் வந்தவிடத்தும், பூரிப்பு வாட்டமில்லாத நின்மல சித்தத்தினையுடைய சனகராசா முதலோர்களும், மந்திரிமுதலாகிய பேர்களிடத்து இராச்சியபாரத்தை யெல்லாம் ஒப்பித்து ஏரேகாந்தத் தானத்தில் இருந்து கொண்டு, தமது இராசரீகத் தொழில்களை யெல்லாம் ஒழித்து, ஞானசமாதி அடைந்தல்லவோ அந்தக் கரணவாதனையை ஒழித்தார்கள். எ-று.

சனகனாதியருமென்ற சிறப்பும்மையால், பிரபஞ்சத்தை மெய்யாகக்கருதி அதன் கண்வரும் சுகதுக்கங்களினால் பூரிப்பு வாட்டங்களையுடைய மலின சித்தர்க்கு அப்பிரபஞ்சத்தோடும் கூடியிருந்து கரணவாதனையை ஒழித்தல் கூடாதென்பதாயிற்று,

இந்திரசாலத்தொருநகர் காண்போரென வென்றதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். (38) "வெங்காதற் பெரும்பாம்பு நெளிபுற்றாங் குடும்பபரம் வெறும்பொய் யென்றே—யிங்காசை யற நீக்கி யெல்லையிலாப் பரமபதத் திருந்து வாழ்வாய்—சிங்கார கந்தர்ப்ப நகரிருந்தென் சிதைவுற்றென் றீதோ நன்றோ—பங்கான மனைமக்கள் வாழ்ந்தாலென் கெட்டாலென் பாச மாயை." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௪௬)

சொற்றிடின் மயக்க மற்றுதித் துளவச் சுகருமொண்
டாதையைத் துறவா, வுற்றிருஞ் சமாதி யுற்றகப் பற்று
மொருவிவீ டடைந்தனர் சனகர், முற்றவ முனிவர் நால்
வரு மொருநான் முகப்பிதா விடத்தவன் வளத்தோர்,
பற்றுமற் றகப்பற் றையுமுயர் சமாதி பணியொழித் தெணி
யவீ டடைந்தார். (47)

எ - து. சொல்லுமிடத்துப் பிண்டஞானத்தை மறைக்கு மயக்கவிருளின்றி உதயமாகிய அந்தச்சுகரும் ஒள்ளிய பிதாவினைத்துறந்து பெருமைபொருந்திய ஞான சமாதியை அடைந்து மற்றை அகப்பற்றினையும் நீங்கி வீட்டினை அடைந்தார், சனகர் முதலிய தவமுனிவர் நால்வரும் ஒப்பற்ற நான்கு முகங்களையுடைய

தமது பிதாவிடத்தும் அவனது செல்வத்தினிடத்தும் ஒரு பற்று யினுமின்றித் துறந்து உயர்ந்த ஞானசமாதி கூடி அகப்பற்றினை யும் ஒழித்துத் தாம் கருதிய வீட்டினையும் அடைந்தார்கள். எ - று.

சுகரும் சனகர் முதலிய நால்வரும் வேதாகமகலைகளையும் ஞானத்தினையும் அறிவிக்கும் வல்லமையுடைய உத்தம பிதாக்களை யும் அவரது செல்வத்தினையும் விட்டுத்துறந்து ஏகாந்த ஸ்தானத் திலிருந்து அகப்பற்றை யொழித்தார் என்றதனால் அகப்பற் றொழிப்பார்க்குச் சங்கமாகா தென்பது அறிந்து கொள்க. (சஎ)

தத்துவ முணர வேண்டினேன் மனைமுற் சகலமும் விடுத்துமெய்ஞ் ஞான, முத்திரை திகழச் சமாதியுற் றல் லான் முடியுமோ வெனவுமை முதலா, வைத்ததற் குழா த்தை யொருவிநீள் கல்லான் மரத்தினீ ழலிற்சமா தியையுற், றத்தனே யுணர்த்தி னெனிற் பினும்வே றறைதனம் மிகுமட னன்றே. (48)

எ - து. பரதத்துவத்தை அறியவிரும்பினேன் மனைவிமு தலிய சகல பற்றுக்களையும் விட்டுத்துறந்து மெய்ஞ்ஞானமுத் திரைவிளங்க ஞானசமாதியை அடைந்தாலன்றி அதனை அறி யக்கூடுமோவென்று மகாதேவிமுதலாயுள்ள தனது கூட்டங் களையெல்லாம் நீங்கி, உயர்ந்த கல்லாலமரத்தினிழற்கண் எழுந்த ருளி, ஞானசமாதியை, அடைந்து மகாதேவனே அறிவித்தா னென்றால், பின்னரும் வேறே சனகராசாமுதலிய பேர்களைத் திருட்டாந்தமாக எடுத்துக்கூறுதல் நமது மிகுந்த அறியாமை யல்லவோ. எ - று. மெய்ஞ்ஞானமுத்திரை மனோமௌனம். மகாதேவரினும் அறிவிப்பாரின்மையின் பினும்வேறறைதனம் மிகு மடனென்றார்.

மனைமுதற் சகலமும் விடுத்தென்றதற்கு உதாரணம்: திரு மந்திரம். (39) "விரைந்தன்று நால்வர்க்கு மெய்ப்பதி சூழ்ந்து— புரந்தகல் லானிழற் புண்ணியன் சொன்ன—பரந்தன்னை யோராப் பழிமொழி யாள—ருரந்தன்மை யாக வொருங்கிநின் றாரே." எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சஅ)

எடுத்துள குடும்பச் சுமையொடீண் டொருவ னெங்ஙன ஞானவா சானை, யடுத்தவ னேவ றெுடுத்தருள் சுரக்குமளவுநின் றுளமகிழ்ந் தன்னேன், கொடுத்தநாள் வாங்கிக் கொளுஞ்மபர மார்த்தங் கூடினுங் காலமா திகளாற், றடுத்துரை தொழிலை விடுத்தலாற் சமாதி சார்ந்தலஃ துணரவும் படுமே. (49)

எ - து. இவ்விடத்து ஒருவன் தான் சுமந்துள்ள குடும்ப பாரத்துடனே எப்படி ஞானசாரியனை அடைந்து அவனுக்குப் பூரணகிருபை வருமளவும் அவனது ஏவற்பணிவிடை தொடங்கிச்செய்து நின்று, அந்த ஞானசாரியன் திருவுளமகிழ்ந்து ஞானோபதேசத்தை அனுக்கிரகம்பண்ணின காலத்துத் தான் பெறுவான்; கால தேச வர்த்தமானங்களினுல் அந்த ஞானசாரியனை அடைந்து அநுக்கிரகம் பெறக்கூடுமாயினும், வாக்காற் சொல்லும் வசனங்களையும் காயத்தாற்செய்யுந் தொழில்களையும், பண்ணுது விடுத்தாலன்றி ஞானசமாதி கூடி அந்த ஞானத்தை அறியவுங்கூடுமோ. எ - று.

ஞானசாரியரைத் தேடிச்செல்வோன் குடும்பத்தோடுஞ் செல்லக்கூடாமையின், குடும்பச்சுமையோடு எங்ஙன ஞானவாசானையடுத்தென்ருர். சீடன் பக்குவாபக்குவங்களை அறியவேண்டி ஒருவருடமுதல் பன்னிருவருடமளவும் பரீக்ஷை பார்க்குதலின் அருள் சுரக்குமளவுமென்றும், குடும்பிக்கு அவ்வளவு நிற்கக்கூடாமையின் ஏவறெுடுத்து நின்றென்றும், கூறினுர். காலதேசவர்த்தமான மென்றது, அற்பகாலம், இராச கலகங்களினது சரித்திரம், அவற்ருல் அவரிருக்குமிடத்தில் இவன் சென்ருணுயினும் இவனிருக்குமிடத்தில் அவர் வந்தாராயினும் தெய்வகதியாகக் கூடுதலிற் கூடினுமென்ருர். குடும்பிக்கு வாக்குக் காயங்களடங்காமையின் மனோலயம் பண்ணக்கூடாது; மனோலயம் இன்மையால் அஞ்ஞானம் நிவிருத்தியாகாது; அஞ்ஞான நிவிருத்தி இன்மையால் ஞானோதயமாகாது; ஆகலின் தடுத்துரை தொழிலை விடுத்தலாற் சமாதி சார்ந் தலஃதுணரவும் படுமேயென்ருர். இதனுற் குடும்பிக்கு ஞானசாரியரை அடைந்து அநுக்கிரகம்பெற்ற காலத்தும் சமாதி கூடிப் பரஞானமுணரக் கூடாதென்பதுங் கண்டுகொள்க. (சக)

தனித்திருந் தொருதம் மனத்தையைம் பொறிவாய்த்
தடுத்தகப் படுத்திஃ தெத்தை, நினைத்தெழா நின்ற தென்று
நோக் குநரே நீக்குவர் வாக்கொடு தொழிலைப், பினைத்தடை
யாம்போக் குவரில்வாழ்க் கையையும் பேச்சைநா டொறும்
பழ குநரீ, தனைத்தினொன் றேனும் விடார்பிறர் காண்ப
தன்மையா னகப்பற்றே விடுப்பார். (50)

எ - து. ஏகாந்தஸ்தானத்தைப் பொருந்தியிருந்து, ஒப்பற்ற தமது மனத்தினைப் பஞ்சப்பொறிவழியே சகமுகமாய்ச் செல்லாது உள்வாங்கி அகமுகப்படுத்தி, இந்த மனம் என்னத்தை நினைத்துக் கொண்டு எழுகின்றதென்று அறிவினாற் பார்க்குமவரே வாக்குக் காயங்களினது தொழில்களை நினைத்துக்கொண்டு எழுகின்ற தென்று அறிந்து, அவ்வாக்காற் சொல்லுந் தொழில்களையும், காயத்தாற் செய்யுந் தொழில்களையும், விட்டு நீக்குவார். அவ் வாக்குக் காயங்கள் நிவிருத்தியாகலின் இல்வாழ்க்கையைப் பாது காத்தற்குத் தடைவருமாகலிற் பின்னர் அந்த இல்வாழ்க்கையை யும் விட்டு நீக்குவார். வாசக ஞானமாகிய வார்த்தைகளோடு எக்காலமும் பழக்கமுடையார் விடவேண்டுமென்று கூறிய ஈதனைத் தினுள்ளும் ஒன்றாயினும் விடார். பிறர் காண்பதன்மையால் அகப்பற்றொன்றையுமே யொழிப்பார். எ – று.

வாக்குக்காயங்கள் நிவிருத்தியான விடத்துப் புறப்பற்றைப் பாதுகாத்தற்குத் தடைவருதலாலும், அவை பிரவிருத்தியான விடத்து அகப்பற்றை ஒழித்தற்குத் தடை வருதலாலும், தடையா மென்றார். புறப்பற்றேடிருந்து அகப்பற்றை ஒழிக்கத் தொடங் குதல் அவ்விருவகைக்கும் பழுதென்பதும், அகப்பற்றை ஒழிக்கத் தொடங்கினோன் புறப்பற்றை முன்னர் விடவேண்டுமென்பதும், பிறர் காண்பதன்மையான் அகப்பற்றே விடுப்பாரென்றமையால் தமக்கென அவர்க்கு அகப்பற்றுப் போயதின்றென்பதும், காண்க. (௫௦)

தந்தைதாய் முதலாம் பந்தநீங் கிலர்க டாமுயு நெறி
யதின் றெனுஞ்சம், பந்தனு ருரையும் வேண்டிய தெய்தப்
படாதுசுற் றமும்விடா விடினெ, னெந்தைவாக் கரைய
ருரையுமா தியவாக் கியம்பிர மாணமா மெனக்கொள்,
புந்தியார் புறப்பற் றுறவகப் பற்றைப் போக்கவாய்ப்
போக்குத விலரே. (51)

எ - து. தந்தை தாய் முதலிய பந்தங்களை நீங்காதார்க்கு உய்ந்து போநெறி இன்றென்று கூறிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் வாக்கியத்தையும், தாம் வேண்டியது எய்தொணாது மாதர் முதலிய சுற்றமும் விடாவிடினென்று கூறிய எந்தையாகிய திருநாவுக்கரையர் வாக்கியத்தையும், இவை முதலிய ஆப்த வாக்கியங்களையும் பிரமாணமாகக் கொள்ளுகின்ற நன்மதியுடையோர் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றை ஒழிப்போமென்று வாய்ப்போக்கார். எ - று.

அவற்றிற்கு எதிர்மறையான ஆப்த வாக்கியங்களைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாதார் அங்ஙனம் கூறுவரென்பது காண்க. வாய்ப் போக்குதல் செய்யாதிருந்தும் செய்தேனென்று சொல்லும் விருதாச்சொல்லென்றறிக.

இதற்குதாரணம்: திருக்கடைக்காப்பு (40) "தந்தைதாய் தன்னுடன் றோன்றினார் புத்திரர் தாரமென்னும்—பந்தநீங் காதவர்க் குய்ந்துபோக் கில்லெனப் பற்றினாயே— வெந்தநீ றாடியா ராதியார் சோதியார் வேத கீத—ரெந்தையா ரூர்தொழு துய்யலாமையல்கொண் டஞ்ச னெஞ்சே." எ-ம். தேவாரம் (41) "பழகினால்வரும் பண்டுள சுற்றமும்—விழவி டாவிடின் வேண்டிய தெய்தொணா— திகழ்கொள் சேறையிற் செந்நெறி மேவிய—வழகனாருள ரஞ்சுவ தென்னுக்கே." எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (ருக)

இருவகைச் சார்புள்ளும் உயிர்ச்சார்பை விடுத்துப் பொருட் சார்போடிருந்து அகப்பற்றை ஒழிக்கக்கூடாதோவென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

விடுக்குநர் புறப்பற் றதினுயிர்ச் சார்பை விடுத்துமற்
றையபொருட் சார்பைப், பிடிக்குத லொழுங்கன் றெனி
னுறை யிடமும் பேணுறு தொழித்தறீ தெனவே, படிக்கணீ
யுரைக்கக் கேட்டன முனைப்போற் பற்றிநோக் காமையி
னன்றோ, விடுக்கவெண் றனைத்தும் விடுத்தன ருலக மேத்
துபத் திரகிரி முதலோர். (52)

எ - து. அகப்பற்றை ஒழிப்போர்க்கு இருவகைச் சார்பாகிய புறப்பற்றினுள் உயிர்ச்சார்பை விடுத்து மற்றைப் பொருட்சார்

பைப் பிடிக்குதலும் மார்க்கமன்றென்றால், நீர் சொன்னவை யெல்லாம் விடுப்பினும் இருத்தற்கு ஓரிடமாயினும் பிடியாது விடுக்குதல் குற்றமெனவே பூமியின்கண் நீ ஒருவனே சொல்லக் கேட்டு அறிந்தனம், உன்னைப்போலக் கூர்ந்து விசாரியாமையா லன்றோ பற்றுக்களியாவும் துக்கமென்று அறிந்து எல்லாப்பற் றுக்களையும் உயர்ந்தோர் தோத்திரம் பண்ணுநின்ற பத்திரகிரி ராசா முதலாயினோர் விடுத்தார்கள். எ - று.

உனைப்போற்பற்றி நோக்காமையினன்றோ வென்றமையால், குறிப்பால் நீ அறியாமையினாலே கூறுகின்றாயென்பது காண்க. பத்திரகிரி முதலாயினோரெனவே பட்டணத்துப்பிள்ளை முதலா யினோரையும் வருவித்துக் கொள்க. (நிஉ)

பொருட்சார்பால்வரும் குற்றம் மேல்வருஞ் செய்யுளுட் கூறுகின்றார்.

துறந்தவன் பொருட்சார் புறவறி விலர்க்குத் தூயஞா னுதிசாத் திரங்க, ளறைந்திதம் பேசிப் பொருள்கவர்ந் ததனு னச்சமு மிச்சையா திகளுஞ், செறிந்துற வகத்துண் டினியவூ ணிருக்குஞ் செய்தியா னெய்சொரி தழல்போ, விறந்திடா மனவா தனைபினைத் தனதோ ரெணத்தையெவ் வணத்தினுன் முடிப்பான். (53)

எ - து. பொருட்சார்பு இருக்க உயிர்ச்சார்பைத் துறந்த வன் அறிவில்லாத பேர்களுக்கு ஞானசாத்திரமுதலாயவற்றைச் சொல்லி, அவர்க்கு இதமான வார்த்தைகளைப் பேசிப் பொருளை வாங்கிப் புதைத்து, அதனால் பயமாசை முதலியனவும் மனத்தின் கட்பொருந்த இனிமையாகிய வூண்களைப் புசித்திருக்கு முறை மையால், நெய்யினைச்சொரிந்த அக்கினிபோல் மனத்தினது வாத னைகள் இறந்துபோகாவாகலிற் பின்னர்த்தான் அகப்பற்றினை ஒழிக்கவேண்டுமென்று எண்ணிய எண்ணத்தினை எந்தமுறை மையால் முடித்துக்கொள்வான். எ - று.

அறிவில்லார்க்கு ஞானசாத்திரமுதலிய கூறுதலினாலும், பொருள் கவர்தலினாலும், அதனாற் பயமாசை குரோதமுதலிய வருதலாலும், சௌக்கிய போசனங்களைப் புசித்தலாலும், மனத் தின்கண் வாதனை நெய்சொரி தழல்போல் மேன்மேல் ஏறுதலிற்

பொருட்சார்பு இருக்கத் துறந்தோனுக்கும் அகப்பற்றொழித்தல் கூடாதென்பது இதனாற்காண்க. (௫௩)

பொருட்சார்பினுள் எல்லாவற்றையும் விட்டு ஓரிடம் பற்றி யிருந்து தவம்பண்ணலாகாதோவென்ற சீடனை நோக்கி அவ்வி டத்தால் வருங்குற்றம் கூறுகின்றார்.

பொருளறத் துறந்து பயிக்கமேற் றருந்திப் பொருந்
தினு மோரிடம் பிடித்துள், வெருளறப் பனியா தியினுடற்
பழக வேண்டுமின் றாகுத ரூனு, மிருளறத் தீப மேற்றன்
முன் றொழில்க ளென்றும்வேண் டிடுதலா னிடரு, மருள
றச் சிதலை முதலுயிர்க் குறுக ணாற்றலு மதன்பொருட்
டாமால். (54)

எ - து. பொருட்சார்பினையும் விட்டுத் துறந்து பிச்சை யேற்றுண்டு ஓரிடத்தைப் பற்றிக்கொண்டிருந்தா னாயினும் மனோ பய நீங்கவும் பனிமுதலியவற்றுள் தேகம் பழகவும் வேண்டும் பழக்கம் இன்மையாகுதலானும், இருள் நீங்கத் தீபமேற்றுகை முதலிய தொழில்கள் எக்காலத்தும் வேண்டுதலால் துன்பமுஞ், சீவகாருண்யம் இன்றிச் செல்லுமுதலிய உயிர்களுக்குத் துன்பம் செய்குதலும், அவ்விடம் பிடித்தற் பொருட்டாக வரும். எ - று.

ஓரோர்காலத்து அவ்விடத்தினை நீங்கி இருள்காடு முதலிய இடத்துச்செல்லுங்கால் மனோபயம் தோன்றலிற் பூரண பாவனை மறக்கும்; பனி மழை வெய்யில் காற்று முதலியவற்றால் காயத் திற்கு வருத்தந் தோன்றலிற் சமபாவனை மறக்கும்; விளக்கிடல் அலகிடல் மெழுகல் முதலிய தொழில்கள் எக்காலமும் வேண்டு தலின் இராகத்துவேஷம் பிறக்கும்; அதனால் மனோலயம் பண் ணக்கூடாது; செல்லு கொதுகு மூடு எறும்பு தேள் முதலிய உயிர்களுக்குச் சீவகாருண்யத்தை விடுத்துத் துன்பஞ்செய் தலின் மனத்தின்கண் அழுக்கேறும்; இவையெல்லாந் துறவறத் திற்குப் பங்கமாகலின் தனக்கென வோரிடம் பிடித்தலும் ஆகா தென்றார். அவ்விடம் ஆகாதெனவே பொதுச்சாவடி புறந் திண்ணை பாழ்ங்கோயில் மலைமுழை மரநிழல் முதலிய இடத்தில் இருக்கவேண்டுமென்பதாயிற்று. (௫௪)

பிறிதுநோய் தன்னோய் போன்றுபோற் றானேற்
பெரிதுநூ லரிதினோர்ந் துணர்ந்த, வறிவினு னுண்டோ
வாவதென் றமையா, னறைதரு சராசர மெவைக்குஞ்,
சிறிதுமோர் துயர மறவியுற் றேனுஞ் செய்யுமே மெய்யு
ணர் வடைவான், மறுவறு துறவைப் பொன்செய்வா ணிகர்
போல் வருந்திநா டொறும்வளர்ப் பவனே. (55)

எ - து. பிறிதோருயிர்க்கு வந்த துன்பத்தினைத் தனக்கு வந்த துன்பத்தைப்போன்று போற்றிக்கொள்ளானாகில் பெரியதாகிய சாத்திரங்களை அரிதினாற் கற்றறிந்த அறிவினால் ஒருபயனுவதுண்டோவென்று [1] திருவள்ளுவநாயனார் கூறினமையால், சொல்லப்பட்ட சராசரமாயுள்ள எல்லாவுயிர்கட்கும் சிறிதாயினும் ஒரு துன்பத்தினை மறந்தாயினும் செய்வனே மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெறும்பொருட்டுக் குற்றமற்ற துறவறத்தினைப் பொன் தேடுதல் செய்யாநின்ற வாணிகர்போல் திரிகரணங்களினாலும் வருந்தித் தினந்தோறும் வளர்ப்பவன். எ - று.

கல்வியறிவிற்குப் பயன் சீவகாருண்ணியமாகலின் அறிவினு னுண்டோவாவதென்றார். பொன்செய்வாணிகர், கொள்ளுதல் விற்றல் உரைத்தல் முதலியவற்றாற் பொருளை வளர்த்தல்போல், நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் நடத்தல் ஓடல் முதலிய விடத்தும், உயிர்க்கொலை புரியாது துறவறத்தினை வளர்க்கவேண்டுமென்பது காண்க.

பெரிது நூலரிதினோர்ந்துணர்ந்த வறிவினானுண்டோ வாவதென்றதற்கு உதாரணம்: ஞானசாரம். (42) "மருளுறு மெவையுநூறி மயக்கறத் தெளிந்து ளோர்க்கு—மருளறத் துறக்க லாகா வயலொரு பொருளு மில்லாத்-தெருளுறு முறைமை யானுஞ் சிவமெவ ருளமு மன்னு-மருளினை யறித லானு மவர்தொழி லருள நந்தான்." எ - ம். அருட்பிரகாசம். (43) "உயிர்சித்த மென்றறிந் தாலுநல் லோர்பல் லுயிர்களுற்ற—துயருக் கிரங்கல் புதுமைகொல் லோவருட் டோன்றலந்நாட் — செயிருற்ற தேவர் முறைகேட் டிரங்கித் திருவுளத்து-டயர்வுற் றுகுத்தகண் ணீரக்க மாமணி யாய்த்தெனிலே." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௫௫)

---

1. அறிவினா னாகுவ துண்டோ பிறிதினோய்-தந்நோய்போற் போற்றாக் கடை.

தனக்கினி யவனும் வகைசரா சரங்க ணினைகவென் றுமைக்குரைத் ததுவும், வினைக்கடல் கடந்த பரதர்முற் சிவிகை சுமந்துசென் றதுவுமோர் மேலோர், பினைக்கொல் பாம் பாதி யுறுதலஞ் செலுங்காற் பேணலிற் றமைநடந் திடும்போ, தினக்கறை யாறு தியமரி யாதங் குரமுரி யாதி யங் கிடுவார். (56)

எ - து. ஒருவன் தனக்குத் தான் இனியவனுய்த் தன்னைப் பாதுகாக்கு முறைமைபோல், சராசரங்களாயுள்ள உயிர்களைக் கருதுகவென மகாதேவிக்கு மகாதேவர் அறிவாசாரங் கூறியவ தனையும், சரியை கிரியை யோகங்களுக்கு ஏதுவாகச் செய்யுந் தொழிலாகிய கடலைக்கடந்து நின்ற பரதர் முன்னர்ச் சிவிகை சுமந்துகொண்டும் உயிர்க்கொலை வாராது நடந்துசென்றவதனையும், விசாரித்து அறிந்த மேலாயினோர் பின்னர்க் கொல்லுகின்ற பாம்பு முதலிய துட்டப்பிராணிகள் உறையுமிடத்தில் போம்பொழுது தம்மைப் போற்றிக்கொள்ளுதல்போல், நடக்கும்பொழுது கூட்டமாயள்ள செல்லுமுதலிய சரவுயிர்கள் இறவாமலும், முளைமுதலிய அசரவுயிர்கள் நாசமாகாமலும், நடப்பார். எ - று.

ஈசுவர வாக்கியத்தையும் அவர் வாக்கியத்தின்படி நடந்து கொண்ட பெரியோர்கள் சரித்திரத்தையும் அறிந்த மேலோர்களுக்கு அந்த நடை வருமென்பதறிக.

தனக்கினி யவனும் வகைசராசரங்கணினைக வென்றதற்கு உதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம். (44) "தனக்கினிய னும்வகையே சராசரங்க ளனைத்தினையு—நினைத்திகழ்வார் புகழ்வார்பா லொத் திருக்கு நீர்மையினை — மனத்துடைய னவவ னுமுரைத்த வாசார — மனைத்துடைய னுகவறி வெறிகமழு மைம்பாலாய். எ - ம். (45) "நடுங்காம லெவ்வுயிரு நறுக்காமற் றரும்பனைத்தும் —பிடுங்காது முதரலெவையும் பிசமலர் கொய்யாது—விடுங்காலாலூழ்த்துதிர்ந்த விரைமலர்க ளவையேந்தி—யடுங்காலன் றனையட்ட வம்புயங்க ளருச்சிப்பான்." எ- ம். வரும். மற்றும் வருவன வற்றூற்காண்க. (ருசு)

தம்மிடத் தேனுந் தமக்கினி யவர்பா லேனுமோ ரிடர்வந்து சாரி, னம்மவூழ் முறையென் றறிந்துமேழ் கடலோ ரணுவென வுருகுமென் போல்வா, ரிம்முறை துயர்வே றுயிருறி னிரக்க மின்றிய தன்றியுந் தம்மால், வெம்மைய கொலையொன் றடையினு மதனூ ழெனப்பதேன் மிகமுக மலர்ந்தே. (57)

45. பிரசம்-தேன். அம்புயங்கள்-சிவபெருமான்திருவடித் தாமரைகள்.

எ - து. தம்மிடத்தாயினும் தமக்கினியராயுள்ள சுற்றத்தார் முதலியோரிடத்தாயினும் ஒரு துன்பம் வந்து பொருந்திற்று யின் அதனை ஊழ்வினைப் பயனென்று அறிந்திருந்தும், சத்தசாகர மும் ஓராணுவென்றுசொல்ல நெஞ்சமெலாம் நெக்கு நெக்குரு கும் எம்போலிகள் இந்த முறையே வேறொரு உயிர் துன்பத்தினை அடையின் இரக்கமின்றி யிருப்பதல்லாமலும், தம்மால் ஒருயிர் வெவ்விதாகிய கொலையொன்று அடைந்த விடத்து அதனூழ் வினையென்று சொல்வது என்னை மிகவு முகமலர்ந்து. எ - று.

துறவறமுடையார்க்கு ஒருயிரால் ஒருயிர்க்குத் துன்பம் வந்ததாயினும் அதற்குத் தம்மை அறியாமல் தம்மால் ஒரு துன்பம் வந்ததாயினும் இரங்கவேண்டுமேயன்றி, இரக்கமின்றியிருத்தல் பழுதென்பது காண்க. (ருஎ)

இம்மையி னிகழ்ச்சி மறுமையிற் சிறுமை யெய்து மென் றுயிர்க்கொலை புரியாச், செம்மைபைங் கனக மாதி கைப் பற்றாத் துறவினைச் சிலரடைந் திடினுந், தம்மை யொத் துயிர்க ளனைத்தையும் காணுந் தயவுயிர் தபனிய முதல, மும்மையு மோட்டிற் காட்டிலன் னையிற்காண் டுறவொரோர் தவர்க்கலான் முடியா. (58)

எ - து. இம்மைக்கட் சீவர்களாற் பழிப்பும், மறுமைக்கட் பிறவித்துன்பமும், வருமென்றுகருதி உயிர்களைக் கொலைசெய் யாத செம்மையினையும், பொன் மண் பெண்ணென்று மூவகை யையும் பற்றாத துறவினையும், இந்த முறையே சிலர் அடைந்தா ராயினும் தம்மைப்போல் உயிர்களெல்லாவற்றினையும் காணும் தயவும் உயர்ந்த பொன்னாதி மூவகையினையும் ஓட்டினைப்போ லவும், காட்டினைப்போலவும், அன்னையைப்போலவும், காணுந துறவும் ஒரோர் தவருக்கல்லது கூடாது. எ - று.

இம்மை மறுமைகளைக்குறித்துக் கொலைசெய்யாது பொன் னாதி மூவகையையும் ஓடாதிகளாகக் காண்போர் துறவுசாதகரெ ன்றும் அவ்விருவகையையும் குறியாது சுபாவமாகத் தம்மைப் போலுயிர்களைக் கண்டு பொன்னாதிகளை ஓடாதிகளாகக் காண் போர் துறவுசாத்தியரென்றும் அறிக. அச்சாத்தியர் அரியராக லின் ஒரோர் தவர்க்கலான் முடியாவென்றார். (ருஅ)

அறைதலிற் கொல்லா நலத்தது நோன்மை யெனவரு
டுறவுசா ரகத்தூ, டுறுமஃ தூறவே சினமழுக் காறங் குறு
மையாற் கொடுஞ்சொல்கூ றுமை, புறமுரை யாமை மரு
விய விரண்டாற் பொருவின்மெய் யுறுதியோர்ந் துரைத்த,
னிறைபெருந் தவத்தோர் வாக்கினிந் நான்கு நிகழுமென்
றியம்புவர் நெடியோர். (59)

எ - து. உயிர்களைக் கொல்லாத நலத்தினையுடையது தவமென்று[1] திருவள்ளுவநாயனார் கூறுதலின், ஒன்றினும் பற்றற்ற துறவுபொருந்திய உள்ளத்தின்கட் சீவகாருண்யம் நிலைபெற்றிருக்கும். அது நிலைபெற்றிருக்கவே அவ்வுள்ளத்தின்கண் உயிர்களிடத்துக் கோபமும் பொறாமையும் பொருந்தாமையாற் கோபமின்மையாற் கொடுஞ்சொற் கூறாமையும் பொறாமையின்மையாற் புறங்கூறாமையும் உளவாகும். பொருந்தாநின்ற இவை யிரண்டினும் கொடுஞ்சொல் கூறாமையால் ஒப்பற்ற மெய்மை கூறலும், புறங்கூறாமையால் உயிர்களுக்கு உறுதிமொழிகளை ஆராய்ந்து கூறுதலும், உளவாகுமாகலின் இவைநான்கும், நிறைந்த பெரிய தவத்தினையுடையார் வாக்கின்கண் விளங்கா நிற்குமென்று சொல்லுவர் பெரியோர். எ - று.

உள்ளத் துறவில்லாதார்க்கு அருளின்மையாற் கோபமும் பொறாமையும் உடையாராகலிற் கொடுஞ்சொல் கூறுதலும், புறங்கூறுதலும், பொய்மை கூறுதலும், பயனில்சொல் கூறுதலும், ஆகிய இந்நான்கும் இவரது வாக்கின்கண் விளங்குமென்பது காண்க. இதனால் உள்ளத்துறவுடையோரே மனம் வாக்குக் காயங்களினுலும் நன்மையுடையோரென்பதறிக. புறங்கூறல், பிறரைக் காணாதவிடத்து இகழ்ந்துகூறுதல். உறுதிமொழி, வீட்டினை அடைதற்கு ஏதுவானமொழி. (௫௯)

கான்றசோ றதனிற் கண்டுபொய்ப் போக மனைத்தை
யுங் கைவிடுத் திடினுந், தோன்றுல கினைமெய் யெனக்கொடு
மீக்கூற் றுறவிருப் படையினத் துறவோன், சான்றதா
யுளதன் னுளமிலை யெனவுந் தற்பரா னந்தமுற் றவனைப்,
போன்றிரு விழிமேற் செருகியீண் டுரைக்கும் பொய்யை
யெவ் விதத்தினுற் போக்கும். (60)

---

1. கொல்லா நலத்தது நோன்மை பிறர்தீமை-சொல்லா நலத்தது சால்பு.

எ - து. கக்கினசோறுபோல் மாயாகாரியமாகிய பொய்ப் போகங்களனைத்தினையும் கண்டு துறந்தானாயினும், கானற்சலம் போற் பொய்யாய்த் தோன்றுகின்ற பிரபஞ்சத்தினை மெய்யாகக் கருதிக்கொண்டு கீர்த்தியை அடைய விருப்பமுற்றானாயின், அந்தத் துறவியானவன் தனக்குள்ளே சாக்ஷியாயிருந்துள்ள தனதுள்ள மானது தற்பரானந்தம் பெற்றது இல்லை இல்லை யென்று தனக் குக் கூறவும், தான் பிறருக்கு அந்தத் தற்பரானந்தத்தைப் பெற் றவன்போலும் இரண்டு கண்களையும் மேலே செருகி இவ்விடத் துக் கட்குறிப்பாற் கூறும் பொய்யால் வரும் பாவத்தினை எந்த முறைமையாற் போக்குவான். எ - று.

ஐயன் காளி சந்நிதிமுன் பொய்யுரைத்தபாவம் தீர்க்கக்கூடா மல் இம்மைக்கண்ணே துன்பம் வருமாகலின் தேவர்க்கெல்லாம் மேலாய சிவ சன்னிதியில் அசத்தியங்கூறிய பாவம் தீராதென் பது அறிவிக்க எவ்விதத்தினாற் போக்குமென்றார்.

சான்றதாயுள தன்னுள மிலையெனவு மென்றதற்கு உதார ணம்: பெருந்திரட்டு. (46) "தன்னெஞ்சந் தனக்குச் சான்றது வாகத் தத்துவ நன்குண ராதே, வன்னெஞ்ச னாகிக் கூடமே புரி வோன் வஞ்சகக் கூற்றினுங் கொடியோன், பன்னுங்கா லவன்றன் றெரிசனம் பரிசம் பழுதற நிரயவே துவுமாம், புன்னெஞ்சா லவ னும் போய்நர கெய்திப் பூமியுள் ளளவுமே ழுனல்." மற்றும் வரு வனவற்றாற் காண்க. (௬0)

இத்திற னருள்கைப் பிடித்தெலாம் விடுத்தோ னேவல னொருவனோ டுறினுஞ், சித்தசஞ் சலமுண் டவ னொரோர் காலை செயுஞ்செயல் பிழைக்கினுட் சீற்றம், வைத்திடப் படுத லாற்றன துடற்பால் வந்தொரு பிணியு றிற் றுணிவோ, டத்தனை யுளனென் றிருத்தலி னிருத்த லரிதனோன் றனையுறி னதனால். (61)

எ - து. இந்த முறைமையே சீவகாருணியமொன்றுமே கைப் பிடித்துப் பற்றுக்களாயுள்ளனவெல்லாவற்றினையும் துறந்த வன், ஏவலாளனாகிய வொருவனுடனே கூடியிருந்தானாயினும் அவன் ஒரோர்காலத்துச் செய்யும் ஏவற்பணிவிடைகளுள் ஒவ் வொன்று தப்பச் செய்தானாயின் உள்ளத்திற் கோபம் வைக்கப்படு தலாலும், தனது தேகத்தின்கண்ணே ஒரு வியாதிவந்தடைந்

தால் அவ்வியாதியைப் போக்குதற்குச் சிவனே உளனென்று தான் துணிவோடிருத்தல்போல், அவனுக்கு ஒரு வியாதிவந்து அடையின் அங்ஙனம் இருத்தல் கூடாது அதனாலும், சித்தசஞ் சலம் தோன்றும். எ - று.

சீவகாருணியத்தினாலும், பிறர் பழிப்பரென்பதனாலும், அவனுக்குச் சிவனே உளனென்று இருத்தல் கூடாமையால் விவகாரப்படியே வைத்தியனைத் தேடுதல் மருந்து தேடுதல் முத லியவற்றால் மனோவிசாரந் தோன்றுதலிற் சித்தசஞ்சல முண் டென்றார். சித்தசஞ்சலம் மனோலயம் பண்ணுதற்குத் தடையா கலின் அச்சஞ்சலம் பிறத்தற்கு ஏதுவாகிய ஏவலாளனும் ஆகா தென்பது அறிக. (௬௧)

யாதியா தொருவ னீங்கியா னோத லதனி னதனி னிலனென், றோதலா லனைத்துந் துயர்தரு மெனநீத் துயர் பரம் பொருளினைக் காட்டுந், தீதிலோர் குரவ னெங்குள னெனவே தேடுமா லலைகடல் சூழும், பூதல மிசையோர் துறவினோ னறவு பொலிமலர் தேடும்வண் டினைப்போல். (62)

எ - து. யாதொன்றினை யாதொன்றினை ஒருவன் நீங்கி யான் அவன் அதனால் அதனால் வருந்துன்பங்கள் இலனென்று [1] திருவள்ளுவநாயனார் கூறுதலின், பற்றுக்களாயுள்ளன எவையும் துன்பங்களைத் தருமென்று அறிந்து துறந்து, எப்பொருள்களுக்கும் மேலாயுயர்ந்த மெய்ப்பொருளினை அறிவிக்குங் குற்றமில்லாத ஒப்பற்ற ஞானாசாரியன் எவ்விடத்தில் இருக்கின்றானென்று, தேன் செறிந்த மலரினைத் தேடும் வண்டினைப்போல், அலைகடல் சூழ்ந்த பூமியின்கண்ணே ஒரு துறவியானவன் தேடுவான். எ-று.

தேனிரம்பிய மலரைத் தேடும் வண்டினைப்போலச் சீவகாரு ணியம் ஈசுரபத்தி பாசவைராக்கியம் பிரமஞானம் என்னும் நான் கும் நிறைந்த ஞானாசாரியனைத் தேடுகின்றானென்பதறிக. ஆல் அசை. நறவுபொலி மலர்தேடு வண்டினைப்போலென்றதற்கு உதாரணம்: அறிவானந்த சித்தியார். (47) [2] "அளிமலர் விட்டுவிட் டாய்ந்து மதுவுண் [3] டகநிரப்பிக்—களிவந் திருந்த கருத்திற் குற

1. யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோத - லதனி னதனி னிலன்.
47. அளி - வண்டு. அகம் - வயிறு.

நின் கவலையென்னும்—விளிவினை விட்டுவிட் டாய்ந்து வியன்குரு மேவிநின்று—தெளிவந் துனைக்கண் டிடுமௌ வுங்குருத் தேடிடுமே.''
(௬௨)

சமரமுற் றிடாது புறந்திரி யொருவன் றனதெதி ரடைதரு படைக்கைக், குமரரை நோக்கி மிகுபராக் கிரமங் கூறினுந் தேறல ரதுபோ, லமர்தரத் துறவு சமாதியோ திடினு மவற்றினுக் கயனடை யினரேற், றமரெனத் துணி வுற் றவரொடும் பழகார் தத்துவ நிலைதலைப் படுவோர். (63)

எ - து. யுத்தகளத்தைச் சாராது அதற்குப் புறம்பாய்த் திரிகின்ற ஒருவன், களத்தினைச் சார்ந்து தனக்கெதிரே ஆயுத பாணிகளாய் வந்துநின்ற வீரரைப்பார்த்து மிகுந்த பராக்கிரமங் களைச் சொன்னானாயினும், அக்களத்திற் சென்று யுத்தம்பண்ணாது புறத்துநின்று கூறுதலால் அவனை வீரனென்று தெளிவுறார். அதுபோல் மனத்திற்குச் சம்மதமாய்ப் பொருந்தும்படி துறவு சமாதிகளைக் கூறினாராயினும் அவற்றிற்கு உரிய நடக்கையின்றிப் புறநடக்கையராயின், அவரை வீட்டினை அடைவித்தற்கு ஏதுவா கிய தமரென்று தெளிந்து அவர்களுடனே கூடிப்பழகார் பரத்துவ நிலைமையை அடையும் நன்னெறிக்கண் விரைந்து செல்வோர். எ - று.

புறந்திரியொருவன் சமர்க்களத்துஞ் செல்லாது அதனைச் சார்வாரோடுங் கூடாது இடையே நின்று பராக்கிரமங் கூறுதலின் அவனை வீரனல்லனென்றும் பேடியென்றும் அறிகின்றதுபோல், அயனடையினர் துறவுசமாதிகட்கு உரிய நன்னெறியும் செல்லாது அந்நெறி செல்வாரோடுங் கூடாது இடையே நின்று அவற்றிற்கு உரிய நெறிமாத்திரங் கூறுதலின், அவரைத் துறவு சமாதியுடைய ரலரென்றும் கூடாவொழுக்கமுடையவரென்றும் அறிந்துகொள்க.

அமர்தரத்துறவு சமாதி யோதிடினு மவற்றினுக் கயனடை யினரேல் என்பதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. (48) "மறைக ளாகம முதற்கலை முழுதையு மயலற மிகவோதிக்—குறைவி லா வகைப் பொருடனை மதுரமாக் கூறவல் லவரேனு—நிறைவ தாகிய பொருளினுக் குத்தகு நிலையவ ரிலராகி—லறைவ தாகிய வவர் மொழி யாத்தவாக் கியமென வறையோமே,'' எ-ம். (49) "இறைக ணன்பினை யுரைசெய்து தாமிறைக் கன்பகத் திலரேனுந்—துறவு

நன்றென வுரைசெய்து துறவினி னிலைமைய திலரேனுங்—கறைக ளொன்றுள செயல்களின் மூளுமக் கருத்தறு கிலரேனு—மறையி னன்குறு மவர்மொழி யாத்தவாக் கியமென வறையோமே'' எ - ம். (50) "தெய்வ வாணிநற் செந்தமி ழியலிசை தெரிந்துபா டைகளும்பொய்—மெய்ய தாகவே பொருள்களும் விளங்கிட விளம்பவல் லவரேனு—மையி லாவகை மொழிவதொன் றவர்செயன் மருவலொன் றெனிலத்தை—யைய மூவரின் முதல்வரே மொழியினு மாத்தவாக் கியமென்னுர்.'' எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௬௩)

நீரிடத் தன்றி யந்தரத் திடையே நிகழுமோர் மரைகொள விரும்பார், பாரிடத் தெவரும் விஞ்ஞைதிகள் சாலம் பண்ணலென் றெண்ணிமற் றதுபோற், சீருடைத் துறவு சமாதிபெற் றுலகிற் றிகழினு முயிர்க்கெலாந் தயவுஞ், சாரருட் குருபத் தியுமிலார் தமையுந் தமரெனப் பழகவுந் தகுமே. (64)

எ - து. பாரின்கணுள்ளோர் யாவரும் நீரின்கணெழுகின்ற தாமரைப்பூவைக் கொய்துகொள்ள விரும்புதலேயன்றி, ஆகாயத்தின்கண் விளங்காநின்ற தாமரைப்பூவைக் கொய்துகொள்ள விரும்பார்கள்; விஞ்ஞைதவித்தையினையுடையார் இந்திரசாலம் பண்ணுதலென்று அறிந்து, அதுபோலச் சிறப்பினையுடைய துறவு சமாதிகளை அடைந்து உலகத்தின்கண் விளங்காநின்றுராயினும் எல்லாவுயிர்களிடத்தும் காருணியமும் தாம் அடைந்த கிருபாமூர்த்தியாகிய ஞானசாரியரிடத்துப் பத்தியும் இல்லாதாரையும் தமரென்றுகருதி அவருடன் கூடிப் பழகவுந் தகுமோ. எ - று.

தாமரைப்பூத் தோன்றுதற்கு இடம் நீரேயன்றி அந்தரம் இடமாகாமையால் இதன்கண் தோன்றியபூ பூப்போலத்தோன்றுவதேயன்றிப் பூவன்றென்றும், விஞ்ஞைதிகள் சாலம்பண்ணுதலென்றும், விரும்பாது உலகர் விடுத்தல்போல், துறவுசமாதிகளுக்கு ஏதுவாகிய சீவகாருணியம் ஈசுரபத்திகளில்லாத துறவு சமாதிகள் அவைபோலத் தோன்றுவனவன்றித் துறவு சமாதிகளல்லவென்றும், அவர் அவைபோலக் காட்டுகிறுரென்றும், அறிந்து அவரோடும் பழகாது நீங்கவேண்டுமென்பது கண்டுகொள்க. (௬௪)

இதுநெறி யெனவோ ரூர்க்குமற் றொருவ ரேகினு மாத்தன்வாய்க் குறிக, ளதுதனிற் காணு விடத்தல கருமோ ரடிபெயர்த் திடுகல ரதுபோ, லெதிரறு சமாதி யாதிபெற் றுடையோ ரென்னினு முன்னவ னுரைத்த, சதுர்மறை யாக மாந்தநிந் தகரேற் றமரென லவரையுந் தகுமே. (65)

எ - து. ஒருவன் ஒரூர்க்கு வழி ஈதென்று அழைத்துச் சென்றானாயினும், தமக்கு ஆப்தனாயுள்ளவன் வாயாற்கூறிய அடையாளங்கள் அந்நெறியிலே காணாதவிடத்து அதனை மாறு நெறியென்று கருதி, உலகத்தாரும் ஓரடியாயினும் பெயர்த்து வைத்திடார்கள். அதுபோல ஒப்பில்லாத சமாதி, துறவு, குரு பத்தி, சீவகாருணியம் ஆகிய நான்கினையும் அடைந்தார்களாயினும் கடவுள் கூறிய நான்குவேதமும் இருபத்தெட்டுத் திவ்வியாகமு மாகிய இவற்றின் முடிவாயுள்ள வாக்கியங்களை இகழ்ந்து கூறி னாராயின், அவரையும் தமரென்று சொல்லலும் தகுமோ தகாது. எ - று.

ஒருவன் ஒரூர்க்கு வழி ஈதென்று அழைத்துச் சென்றானா யினும், தமக்கு ஆப்தன் கூறிய அடையாளங்கள் அந்நெறியிலே காணாத விடத்து அதனை மாறுநெறியென்று ஓரடியாயினும் பெயர்த்திடாத உலகர்போல், சமாதியாதியுடையோர் வீடடை யும் நெறி கூறுங்கால் கடவுள்கூறிய வேதாகமமுடிவுவாக்கியத் தின்படி கூறாது அதனை மறுத்துக் கூறினாராயின், இந்நெறி மாறுநெறியென்று கருதி இவரோடும் பழகலாகாதென்பது கண்டுகொள்க. சதுர்மறையாக மாந்தமெனவே ஞானங் கூறிய வாக்கியமென்பதும், ஞானங் கூறுதற்பொருட்டுச் சரியை கிரி யையோகங்களை மறுத்துக் கூறினும் ஞானங் கூறியவாக்கியங் களை மறுத்துக் கூறுதல் நெறியன்றென்பதுங் காண்க. நிந்தகர் புறச்சமயத் தோர்கள். (௬௫)

ஈங்கறை முறையிற் றேர்ந்துபா ரிதன்மீ தெங்கணுந் தேடியோ ரிடத்தி, னேங்கருண் முதல நான்குமோர் வடிவா யுளதென மறையினீற் றுரைக, டாங்குநா வொடுஞ் செங் குவளைமார் பொடும்பொற் சரணொடுஞ் சரணென வடைந்தோர், தீங்கொழித் தருள்வான் றிகழுமோர் குர வற் கண்டுளங் குளிர்ந்தனன் றெளிஞன். (66)

எ - து. இவ்விடத்துக் கூறிய முறையே ஞானசாரியனது இலக்கணமெல்லாம் உடையோன் எங்குளனென்று ஆராய்ந்து, பூமியின்கண்ணே எவ்விடத்தும் தேடி, ஓரிடத்தின்கண் உயர்ந்த சீவகாருணியம் ஈசுரபத்தி பாசவைராக்கியம் பிரமஞானம் என்னு நான்கும் ஒரு வடிவங்கொண்டதுபோல், வேதத்தினது முடிவாயுள்ள மகாவாக்கியமே முதலிய வாக்கியங்களைத் தரிக்கின்ற நாவுடனும், செங்கழுநீர்மாலை விளங்காநின்ற மார்பகத்துடனும், பொன்போன்ற திருவடிகளுடனும், அத்திருவடிகளில் அடைக்கலமாய் வந்து அடைந்த பக்குவரது அஞ்ஞானமாகிய பொல்லாங்கை நீக்கும்பொருட்டு விளங்காநின்ற ஞானசாரியனைக்கண்டு தரிசித்து, இதயமெல்லாம் குளிர்ந்தனன் அந்தவறிவுடையோன். எ - று.

ஓங்கருண்முதல நான்குமோர் வடிவாயென்றதனாலும், மறையினீற்றுரைக டாங்கு நாவொடு மென்றதனாலும், ஆசாரியனது இலக்கணமெல்லாமுடையனென்பது காண்க.

சரணெனவடைந்தோர் தீங்கொழித்தருள்வா னென்றதற்கு உதாரணம் : தத்துவராயர் நான்மணிமாலை அகவல். (51) "ஒளித்தரு, மறிவு மரக்கல னமைத்துத் துறவி-னுமக் கூம்பு நாட்டி யேம—வருளாங் கயிற்றிற் பிறழ்வறக் கட்டிப்—பத்தி யென்னும் பாய்பூ ரித்து — முத்தி யூரிற் றம்மை யுய்த்தருள் — சொரூப னென்னு மொருமீ காம—னருந்தவர்க் கரசின் பாதந்—திருந் தவைக் கிலர்தஞ் சென்னியின் மிசையே." மற்றும் வருவனவற் றுற்காண்க. (௬௬)

காரிய மாக லாற்சகம் படைக்குங் காரணன் குலாலனி லுளனென், னேரியல் பெனவேழ் கடலுமொன் றுக்கி யொப்பிடுங் கருணைய னேனும், பேரியை பிறப்புத் தனையடைந் தவர்க்குப் பிணியுறு வகைகெடப் பார்க்குங், கூரிய விழியோ னுதலி னறவுங் கொடியனு மாகுமக் குரிசில். (67)

எ - து. பிரபஞ்சம் மாயாகாரியமாகலின் அதற்குக் காரணமாயுள்ள மாயை சடமாகலின், இதனைக் காரியப்படுத்தும் நிமித்தகாரணனாகிய கடவுள், கடகலச முதலாயுள்ள பாண்டங்கள் மண்ணினது காரியம் அவைக்குக் காரணமாகிய மண் சடமாகலின், இதனைக் காரியப்படுத்தும் நிமித்தகாரணனாகிய குலாலன்போல் இருக்கின்றானென்று மேலாகிய கடவுளுக்குக் கீழாகிய குலாலனை

உவமை கூறுகின்ற ஒரு முறைமைபோல், உவமை கூறப்படா தாயினும், சத்தசாகரங்களையும் ஒன்றாகக் கூட்டி உவமை கூறுகின்ற கிருபாசமுத்திரமா யிருந்தானாயினும், தன்னைவந்து அடைந்த பக்குவர்க்குப் பேரும் பொருந்திய பிறப்பும், இவையே யன்றிப் பின்னர் அந்தப்பேரும் பிறப்பும் வாராதபடி நாசமாகப் பார்க்கின்ற நுண்ணிய விழிகளையுடையோனாகலின், மிகவுங் கொடிய தன்மையினை உடையவனுமாவன் அந்த ஆசாரியன். எ-று.

கிருபாசமுத்திரத்திற்கு உவமையின்மையால் கடவுளுக்குக் குலாலனை யுவமைகூறுதல்போல், எழ்கடலும் ஒன்றாக்கி ஒப்பிடுங் கருணையனெனுமென்றார்; கூரியவிழியோ னென்றதனாலும், பேரியை பிறப்புத்தனை யடைந்தவர்க்குப் பினையுருவகை கெடப் பார்க்கு மென்றதனாலும், மாயாகாரிய காரணமெல்லாங் கடந்த நோக்கமென்பதும், அந்நோக்கம் பெற்றோர்க்கும் அவைகள் நீங்கு மென்பதுங் காண்க. அறவுங் கொடியனுமாமென்றது தூஷண பூஷணமாகத் துதித்ததென்க. இதனுட் சீவகாருணிய முடைய னென்பதறிக. (௬௭)

செப்பிருங் கைலைக் குருமுறை மையிற்றன் சிரமிசைச் சரணம்வைத் துளவோர், மெய்ப்பர னருளை நினைதொறு முளந்தீ மெழுகுகல் லெனவுரு கிடினு, மைப்பவந் துடைத் தன் பினர்க்குவீ டளிக்கும் வல்லப முடையமற் றொருதா, னெப்புமிக் கிலியா கலினிறை பத்தி யுள னுமன் றாகுமவ் வும்பன். (68)

எ-து. யாவரும் புகழாநின்ற பெருமை பொருந்திய கைலாச குருபரம்பரையின் வந்து, தனது சிரசின்மீதே திருவடிகளைச் சூட்டிய ஒப்பற்ற ஞானசாரியனது கிருபையை நினைக்குந்தோறும் அக்கினியிற்பட்ட மெழுகும் கல்லென்று சொல்ல அதனினும் அதிகமாக உள்ளமெல்லாம் உருகா நின்றோனாயினும், தன்னை அடைந்த பக்குவர்க்குக் களங்கமாயுள்ள பிறவித் துன்பத்தைமாற்றி வீட்டினைக்கொடுக்கும் சாமர்த்தியத்தினை உடைய ஒருதான் சமானாதிகமின்மையனாதலின் ஈசுரபத்தியுடையனுமன்றாகுவன் அந்த ஞானசாரியன். எ-று.

இதன்கண் ஈசுரபத்தியுடையனென்பது காண்க. (௬௮)

கருடனை நினைவோர் பார்வையாற் பிறர்பாற் கடு வொழித் தலிற்றனை நினைவோ, ரொருவரை நோக்கி னவர் கணும் பாச மொழித்தல்செய் துறவொடேய்ந் துறினு, மருண்மகட் புணர்ந்து ஞானசந் ததிபெற் றவரொடு மகிழ் ந்திருத் தலினக், குருபரன் றனனைப் பின்னேரி ரில்லாக் குடும்பியென் றுரைக்கவும் படுமால். (69)

எ - து. கருடனைத் தியானம் பண்ணுவோர் பார்வையாற் பிறர்மேலேறிய விடநீக்குதல்போல், தன்னைத் தியானம் பண்ணு வோர் பிறரொருவரை நோக்கின் அவரிடத்தும் பாசங்களை நீக்கு தல் செய்யுந் துறவுடனே கூடியிருந்தானாயினும், சீவகாருணிய மாகிய பெண்ணினைக்கூடி ஞானமாகிய புத்திரனைப் பெற்று அவ ரோடும் எக்காலமும் மகிழ்ந்திருத்தலின், அந்த ஞானசாரியனைப் பின்னர் ஒப்பற்ற குடும்பியென்றும் சொல்லப்படும். எ - று.

இதனுட் பாசவைராக்கிய முடையனென்பது காண்க. (சுகூ)

குலவுசெங் கதிரோ னிருளினை யுணராக் கொள்கை போற் றொருகாலுஞ், சொலுமறி யாமை யறிகிலா ஞானத் தோன்றலே யெனினுமத் தூயோ, னிலகுமா னந்த வுருவினை யணுக்கட் கீந்ததற் கிணையொரு துணையின், மலவுட லவர்பாற் கவர்தலி னிஃதோர் மடமைபெற் றுடை யனு மாமால். (70)

எ - து. யாவராலும் கொண்டாடப்படுகின்ற செய்ய கதி ரையுடைய சூரியன் இருளை அறியாத முறைமைபோல், பிரமாதி களாலும் புகழப்படுகின்ற தான் அவ்விருளுக்கு ஒப்பென்று சொல் லப்படுகிற அஞ்ஞானத்தை ஒருகாலும் அறியாத ஞானத்தினை யுடைய புருஷனாயினும், அந்த நின்மலனாகிய ஞானசாரியன் தனது விளங்காநின்ற ஆனந்தசொரூபத்தினைச் சீவர்களுக்குக் கொடுத்து, அதற்கு ஈடாக இழிவால் தனக்கு ஒரொப்பில்லாத மலவுடலை அவர்கையில் வாங்கிக்கொள்ளுதலின், இஃதோரறியா மையை அடைந்துடையனுமாகும். எ - று.

சூரியன் தனது பிரகாசத்தினால் தனக்கு இருளின்றிப் பிறர் க்கு இருளைப்போக்குதல் போல், ஞானசாரியன் தனது ஞானத் தினால் தனக்கு அஞ்ஞானமின்றிப் பிறர்க்கு அஞ்ஞானத்தைப் போக்குவனென்பது காண்க. இதனாற் பிரமஞானமுடையனெ ன்பதறிக. (எ௰)

வதுவைநாண் மறையோர் வழங்கியாத் திரையின் மற்றருந் ததியைநோக் குதலி, னிதுவுமொன் றெனத்தம் முடல்பொரு ளாதி யீயுமெம் போலிக டமக்குங், குதிரை கொண் டிடவன் றடைந்துட லாதி கொடுத்தவன் போற் கொடுப் பவர்க்கும், பொதுமையுற் றிவணோர் மானுடன் ருனுய்த் திகழுமப் பூரண புராணன். (71)

எ - து. கல்யாணகாலத்தில் மறையோர் தஞ்சாதியாசார வழக்கமாய்ச் செல்கின்ற யாத்திரை போலவும், அக்காலத்தில் கல்யாணப்பெண் அருந்ததியைப் பார்க்குதல்போலவும், இதுவும் ஒருலகாசார வழக்கமெனத் தமது உடல்பொருளாவி மூன்றினையும் கொடுக்கும் என்போல்வார்க்கும், பாண்டியனுக்குக் குதிரை கொள்ளும்பொருட்டு அந்நாளிற் சென்று திருப்பெருந்துறையில் ஞானசாரியரை அடைந்து உடலாதி மூன்றினையும் உண்மையாகக் கொடுத்த மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் போல் உடலாதிகளை உண்மையாகக் கொடுப்போர்க்கும், பொதுமையுற்று இவ்விடத்து ஒருமனிதனுகியும், மானை இடக்காத்தேந்திய சிவனுகியும் விளங்காநிற்பன் அந்தப் பரிபூரணனுகிய பழையோன். எ - று.

வதுவைநாள் யாத்திரைசெல்லு மறையோரும், அக்காலத்தில் அருந்ததியை நோக்குங் கல்யாணப்பெண்ணும், யாத்திரை போவதுபோலவும் அருந்ததியைநோக்குதல் போலவும் காட்டினமாத்திரமேயன்றி யாத்திரைபோனதும் அருந்ததியைக் கண்டதும் அவர் மனத்திற்கு இல்லை; அதுபோல் உலகாசார வழக்கமாக உடலாதிகளைக் கொடுப்போரும் கொடுத்ததுபோல் காட்டினமாத்திரமேயன்றிக் கொடுத்தது இவர் மனத்திற்கு இல்லையென்பதறிக. (எக)

பாரினட் டாங்கா திகளொடக் குரவற் பலதரம் வலம் வந்து பணிந்து, சீரிய துதிசெய் தனுதின மவற்ருற் றிருவுளத் தடைக்கவும் பட்டுத், தூரமோ டணிமை யறவிறை கருணை சுரக்குநா ளளவுநின் றேவ, லாரிவன் றனக்கொப் பெனச்செய்தொண் சரண்பெற் றறியவேண் டுவமுழுதறிந்தான். (72)

எ - து. பூமியின்கண் அட்டாங்கமுதலிய அங்கங்களுடனே அந்த ஞானசாரியனைப் பலகாலும் வலமாகவந்து வணங்கி எக்

காலமும் தோத்திரம் பண்ணி, அவ்வணக்கத் தோத்திரங்களினுல் இவன் பக்குவனுமென்று அறிந்து ஆசாரியனது திருவுளத்தில் அடைக்கவும் அன்புடையனுகி, அவ்வாசாரியன் கோபித்தானென்று தூரத்திலும் செல்லாமற் சந்தோஷித்தானென்று சமீபத்திலும் சாராமற் சேய்மை அணிமைகளுக்கு நடுவாய், அவ்வருளிறைவன் கிருபை வைக்குநாளளவும் நின்று ஏவற்பணிவிடைகளைச் செய்து, ஒள்ளிய திருவடி தீக்ஷைபெற்று வீடடைதற்கு அறிய வேண்டும் உபதேசமொழிகளெல்லாவற்றினையும் அறிந்தான் எ - று.

அட்டாங்காதியெனவே பஞ்சாங்க *சிட்டாங்க சிராங்கமுங் கொள்க.

தூரமோடணிமையற வென்றதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனுர். (52) "அகலா தணுகாது தீக்காய்வார் போல்க— 1 இகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார்." அட்டாங்காதிகளோடக் குரவற்பலதரம் வலம்வந்தென்றதற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். (53) "வலஞ்செய்து 2 தண்டதனை மானவிதி முறைதழுவத்—தலந்தன்னிற் பணிந்தெழுக தலைகரமற் றிருகன்னந்—துலங்குமுகம் வாய்புயங்க ளெனுமெட்டுந் தோயமயி—ரிலங்குசிரங் காமுழந்தா ளெனுமைந்து மிசைந்திடவே." மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (எஉ)

சற்குரு வருளா லையமுந் திரிவுந் தானற மறைமுடி வுணர்ந்த, பிற்குரு பரன்ருண் முச்சரண் புகுந்த பெரியவ ரினமரீஇ யிருந்தொண், சொற்களி னரிய பொருள்கடேர்ந் தவணந் தொலைத்தொரு சிறிதுநாட் பின்னர்க், கற்குத லாதி யனைத்துநீத் தொன்று ஞானசா தகத்தினுள் கழிப் பான். **(73)**

எ - து. சற்குரு கடாக்ஷத்தினுலே ஐயமுந்திரிவு நீங்கி, வேதத்தின் முடிவாகிய மகா வாக்கியத்தினுல் அறிகின்ற மெய்ப்பொருளை நிச்சயித்து அறிந்தபின், அந்த ஞானுசாரியனது திருவடிக

---

*சிட்டாங்கம்-இருகை குவித்துத் தலைவணங்கல். சிராங்கம்—தலைவணங்கல். 1. இகல்வேந்தர் - கடிதில்கோபிக்கும் அரசசை. 2. தண்டதனைமான -கைத்தண்டம்போல.

ளைத் தனக்கு முன்னர் அடைக்கலமாகப் புகுந்த பெரியோர் கூட்டத்தினை அடைந்திருந்து, ஒள்ளிய சாத்திரத்தின் மொழிக ளினது அரியபொருள்களை அவரால் ஆராய்ந்து அறிந்து, அம்மு றையே சிறிதுகாலங் கழித்தபின்னர்ச் சிரவணமனனங்கள் முத லிய அனைத்தினையும் விட்டுநீங்கி, எக்காலத்தும் ஏகாந்தஸ்தான த்திலிருந்து நிஷ்டைகூடி ஞானசாதகத்தினாலே நாள்களைப் போக்கா நிற்பான். எ - று.

ஐயந்திரிவென்றவற்றுள் ஒன்றோ இரண்டோவென்பது ஐயம். முன்னர் ஒன்றென்று துணிந்து இரண்டென்பதும், முன் னர் இரண்டென்று துணிந்து ஒன்றென்பதும், திரிவென்றறிக.

ஒண்சொற்களினரிய பொருள்கடேர்ந்தென்றதற்கு உதார ணம்: பெருந்திரட்டு. (54) "ஒப்பி லமல ஞேதிவைத்த வுரையை யோத லோதுவித்தல்—செப்பும் பொருளைத் திரிவுமறத் தெளி கை பிறரைத் தெளிவிக்கை—தப்பா தத‌னை மனத்தகத்தே தரி க்கை யெனவுந் தானைந்தாம்—வைப்பா யருந்தா மருந்தாகிச் சிறந்த ஞான மகவினையே." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எ௩)

அரும்பொறி யின்மை பழியன்றி யார்க்கு மறிவறிந் தாள்வினை யின்மை, பெரும்பழி யெனலா னொருவன்வீட் டின்பம் பெறுமைகொ டிகழ்கலர் பெரியோர், விரும்பஃ தடையும் வகையருட் குருவான் விளங்கியு முளங்கையிற் கனிபோல், வரும்படி நாளு முயன்றுறு வென்போன் மதி யிலார் தமையிகழ் வதலால். (74)

எ - து. யாவர்க்கும் அரிதாகிய செல்வம் இல்லாமை பழிப் பன்று, அச்செல்வத்தினை அடையும் உபாயம் அறிந்திருந்தும், அவ்வுபாய நெறிக்கண் முயற்சியின்மையே பெரிய பழிப்பென்று [1] திருவள்ளுவநாயனார் கூறுதலின், ஒருவன் ஞானநிஷ்டை இடை யறாது கூடுமிடத்தும், அவ்வீட்டின்பத்தினை அடையாதிருத்த லைக் குறித்து இகழார் பெரியோர். விரும்பாநின்ற அந்த ஆனந் தத்தை அடையுநெறி ஞானாசாரியனால் அறிந்திருந்தும், உள்

1. பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன் றறிவறிந்- தாள்வினை யின்மை பழி. பொறி—ஊழ். ஆள்வினை—இடைவிடா முயற்சி.

ளங்கை நெல்லிப்பழம்போல் அது வரும்படிக்கு எந்நாளும் ஞான சாதகத்தின்கண் முயற்சிப்படாத என்போலும் புத்தியில்லாரை இகழ்வதே அன்றி. எ - று.

எக்காலமுமாருது ஞானசாதகத்தின்கண் முயலல் வேண்டு மென்பது இதனுட்காண்க. (எச)

பகர்தரு தொழில்க ளனைத்துமோர் சிறிது பண்ண வேண் டுவபணி விடுத்துப், புகலுரை யடக்கித் தனியிடத் திருந்து போற்றிசெய் தருட்குரு பதம்பின், மிகமுயன் றிதய வருத்தமெய் தாமன் மெலிந்துகை விடுதல்செய் யாம, லகமுக மாக்கி மனத்தைநா டொறுமோ ரைம்புல னெழித் தசை வறுப்பான். (75)

எ - து. சொல்லாநின்ற நித்தியகருமங்கள் அனைத்தினுள் ளும் இன்றியமையாது செய்யவேண்டுங் கன்மங்களில் ஓரோர் சிறிது சீக்கிரத்திலே செய்துவிடுத்துப் புகல்கின்ற வாக்கினை மௌனமாக்கி ஏகாந்தஸ்தானத்திலிருந்துகொண்டு, கிருபாசாரி யாது திருவடிகளைத் தோத்திரம்பண்ணிப் பின்னர், அவர் கூறிய உபாயத்தின்படியே மனோலயம் பண்ணத்தொடங்கும்போது, அந்த உபாயநெறிக்கண் மிகவும் முயற்சிப்பட்டு மனவருத்தமும் அடையாமல், எவ்விதத்தால் அடக்கினும் இது அடங்குவதில்லை யென்று உள்ளம் வருந்தி அவ்வுபாய நெறியை விட்டு நீங்குதல் செய்யாமல், பையப்பைய அம்மனத்தினைச் சகமுகமாய்ச் செல்ல வொட்டாமல் அகமுகமாக்கி, எக்காலமும் ஒப்பற்ற பஞ்சேந்திரி யங்களையும் நிக்கிரகம்பண்ணி, மனத்தினது சங்கற்பத்தை நாசம் பண்ணுவான். எ - று.

தனித்திருந் தொருதம் மனத்தையைம் பொறிவாய்த் தடுத் தென்ற செய்யுளுள் வாக்குக் காயங்களை அடக்கினல் அன்றி மனமடக்கக் கூடாதென்ற முறையே இச்செய்யுட்கண்ணும் மனமடக்குதற்கு அவை அடக்கவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. கீழ்ப்போன செய்யுள்களுட்கூறிய முறையே புறப்பற் றுக்களாயுள்ளனவெல்லாம் துறந்து, அநாசாரியரை விட்டு நீங்கி, ஆசாரியரை வந்து அடைந்து, திருவடி தீக்ஷைபெற்று, அவரது உபதேசமொழிகளைக் கேட்டு, அவரது திருவடியை அடைந்த பெரியோரை அடைந்து, நிஷ்டைகூடி, ஞானசாதகம் பண்ணு

வோனுக்கு, மேல் வருஞ் செய்யுள்களுள் ஞானசாரம் கூறுகின்றார்.

மிகமுயன்றிதய வருத்த மெய்தாமல் என்றதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். (55) "மிகமுயன்று வருந்தாமற் சமமாகின்ற வேண்டுகோளாற் றன்முயல்வால் வினைதத் தன்னுற்-பகர் மனமாஞ் சிறுமகவை நிறுத்தல் வேண்டும் பலபிறப்பிற் பரிசயங்களகலப் பண்ணி—யகல்சுபவா தனையுதித்தான் முயற்சி பேருமையுறினுஞ் சுபமுயல்வை யதுநீ தல்ல—திகழ்மனம்போய்த் தற்பதத்தைத் தெளியு மட்டுந் தேசிகனூல் சொல்வழியிற் செல்லுவாயே." எ-ம். திருமந்திரம். (56) "உடலாங் குகையி லுணர்வாகும் பீடத்—தடலார் சமாதி யிதயத்த தாக—நடமா டியகுகை நாடிய யோகி—மிடையாகா வண்ணமே சாதிக்கு மெல்லவே" எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எரு)

உச்சியம் போதின் மீதரும் பசிக்கவ் வூர்வல மாயிலந் தோறும், பிச்சைகை யிடையிற் காடிகூ ழேனும் பெற்றது பற்றியுள் வெறுப்போ, டிச்சையற் றருந்திப் பொருந்தவே காந்தத் திடையினுந் தாகம்வந் தடையி, னச்சிநீ ரூரிற் புகுந்துரு தேரி யாதியி னருந்துத னன்றே. (76)

எ-து. உச்சிக்காலத்திலே மிகுந்த அரியபசிக்கு அந்தவூரினை வலமாகச்சென்று, வீடுதோறும் பிச்சையாகக் கையின்கண்ணே காடியாயினும் கூழாயினும் கொடுத்ததைவாங்கி, உள்ளத்தின் கண் அவற்றில் வெறுப்பும் விருப்புமின்றிப் புசித்து, மீண்டும் போய்த் தனது ஏகாந்தஸ்தானத்தில் இருக்கவேண்டும். பின்னரும் தண்ணீர்த்தாகம் வந்ததாயின் நீரினை விரும்பி ஊர்க்கட் புகாது ஏரிமுதலியவற்றுள் நீர் அருந்துதல் நன்மையாம். எ-று.

பிச்சைக்கேயன்றி நீரைக்குறித்து ஊர்க்குப் போகவேண்டாமையின் ஏரியாதியினருந்துதனன்றென்றார். ஏரியாதியெனவே நதி மடு வாவி சுனைமுதலியவுங் கொள்க.

இலந்தோறும் பிச்சைகை யிடையி லென்றதற்கு உதாரணம் : திருமந்திரம். (57) "பரந்துல கேழும் படைத்த பிரானை—யிரந்துணி யென்பர்க ளெற்றுக் கிரக்கு—நிரந்தர மாக நினையு மடியா—ரிரந்துண்டு தன்னடி யெட்டச்செய் தானே. எ-ம்.

(58) பிறப்பறி யார்பல பிச்சைசெய் மாந்தர்—சிறப்பொடு வேண்டிய செல்வம் பெறுவர்—மறப்பில ராகிய மாதவஞ் செய்வார்—பிறப்பினை நீக்கும் பெருமைபெற் றாரே. எ-ம். (59) அச்சினு ணின்ற பொருடன்னை யுள்ளுவோ—ருச்சியம் போதாக வுள்ளமாக் கோயிற்குப்—பிச்சை பிடித்துண்டு பேத மறநினைந்—திச்சை விட் டேகாந்த மேறி யிருப்பரே.'' எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எசு)

ஞானசா தகன்மற் றுதயமா தியினு ணயக்கொணு மயக்கமா தலினு, மீனமார் விந்து மிகுமெனு வகன்றோ ரிகழ்ந்துகை விடுத்தவா தலினுந், தானிரந் தொருபோழ் தருந்திடு முணவுஞ் சமமலாற் றுழினு மிகினு, மூனதா ருடற்க ணுயுறு மற்றைக் குறக்கமு மிகுந்திடு மன்றே. (77)

எ - து. ஞானசாதகம் பண்ணுகின்றவன் உச்சிக்காலத் தொழிந்து மற்றையுதயகாலமுதலிய காலங்களின் அன்னுதிகளைப் புசிக்கலாகாது: தேகமயக்கம் வருதலினுலும், இழிவினையுடைய சுக்கிலவர்த்தனையாமென்று துறந்தோரால் இகழ்ந்துவிடப்பட்டன வாகலாலும், தான் பிச்சையேற்று ஒருபோது புசிக்கின்ற புசிப்பும் எந்நாளும் ஒரு சமமாகப் புசியாமல் குறைந்ததாயினும் மிகுந்ததாயினும், ஊன்பொருந்திய உடம்பின்கண் வியாதிவந்து அடையும் அன்றைக்கு நித்திரையும் மிகுந்துவரும். எ — று.

மயக்கம் வருதலினுல் தேகம் ஆசனத்தின்கட் செவ்வேயிராது. விந்து மிகுதலினுல் மனத்தின்கட் காமமிகுந்து அம்மனம் அசைவற நில்லாது. வியாதிவருதலினுல் சமாதிகூடத் தொடங்கவே கூடாது. உறக்கமிகுதலினுல் கேவலம் வந்து அடையும். ஆகலின் இதனுட் கூறியமுறையே செய்யவேண்டுமென்பதறிக. உதயமாதியவென்றதனுல் சாயங்காலம் இராக்காலம் விடியற்காலமுதலியவுங்கொள்க. (எஎ)

மிகுத்திடு முனமிற் படுதழ லவிப்பான் விடுபவன் கலங்கனீர் தெளிநீர், பகுத்திடா னதுபோற் காடிசோ றேனும் பசித்தவன் புசித்திட றகுமா, னகத்தவர் மனைதோ றுழன்றெனக் கடிசி னல்கிடென் றெருவன்வேட் டுணலா, னகத்துறு பசியும் போக்கிமற் றதுகொ டதிகமென் பயனடை வானே. (78)

எ - து. வீட்டின்கட்பட்ட அக்கினிமிகுந்து பற்றி எரியுமுன்னர் அவிப்பவன் அதனை அவித்தலைப் பார்க்குதலேயன்றிக் கலங்கனீரென்றும், தெளிந்தநீரென்றும், நீரினைப்பகுத்துப்பாரான், அதுபோல் உதராக்கினி மிகுவதற்கு முன்னர் இதனை அவித்தற்கு நீரென்றுகருதி நாச்சுவைவிரும்பி நன்று தீதென்று பகுக்காது காடிச்சோறாயினும் நல்லசோறாயினும் பசியையுடைய தவத்தோன் புசிக்குதல் முறைமையாம். தவத்தோர் சிரிக்க வீடுதோறுந் திரிந்து எனக்குச் சோறு கொடுமினென்று கேட்டு ஒருவன் நாச்சுவை விரும்பி வாங்கி உண்டலினால், அவ்வயிற்றில் உறுபசியைப் போக்குதலும் அன்றி அங்ஙனம் உண்டது கொண்டு அதிகமாக வேறே யாதுபயனைப் பெறுவானோ. எ - று.

பிச்சைவாங்கி உண்டலினாலும், வேட்டுண்டலினாலும், பசி போதலேயன்றி வேறுபயன் இன்மையால் அதிகமென் பயனடைவானோவென்றார். தவத்தோர்க்கு நாச்சுவை வேட்டு ஒருவரைப் பின்சென்று வாங்கியுணலாகாதென்பது கண்டுகொள்க.

காடிசோறேனும் பசித்தவன் புசித்திடறகுமென்றதற்கும், நகத்தவர்மனைதோ றுழன்றென்றதற்கும், உதாரணம்: கூர்மபுராணம். (60) "இவ்வகை யைய மேற்றுநன் குண்போன் காடிசோறெவற்றினை யேனுஞ்—செவ்விதி னளித்த தருந்திடல் வேண்டு மனைதொறுஞ் சென்றுசென் றுற்று—வெவ்வழல் போல வெகுண்டுமற் றென்னை விழைந்துநீ யளித்தியென் றருந்த—லவ்விய மவித்த மனத்தினோர்க் காகா வென்றுநான் மறையறைந் திடுமால்." என வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எஅ)

எரிந்தெழு பசிநோய் தணிக்கவோர் மருந்தென் றேற்றுண தொருவனுச் சுவைவேட், டருந்திடு மளவும் வருந்தியப் பிண்ட மளித்தவர் தம்மைநோ வதுவென், னிருந்துளகிரக வாழ்க்கையும் பினைவந் தெய்திய துறவுமல் லதுவீண், டிரிந்துடல் வளர்த்தி யெனத்தனை விடுத்த தெய்வத்தை நோவது மறந்தே. (79)

எ - து. வயிற்றின்கண் எரிந்து எழுகின்ற பசிவியாதியை மாற்றுதற்கு ஈதோர் மருந்தென்று ஏதாயினும் வந்த பிச்சையை வாங்கி உண்ணுது ஒருவன், நாச்சுவையை விரும்பிக் காடி கூழ் முதலிய பிச்சை வந்தவிடத்து அதனைப் புசிக்குமளவும் உள்ளம்

வருந்தி அந்தப்பிச்சை கொடுத்தோரை நோவது என்னையோ தான்! முன்னிருந்துள்ள இல்வாழ்க்கையுமல்லாது, அதனை விட்டுப் பின்னர் வந்து அடைந்த துறவுமல்லாது, பதிதனுய் வீணே திரிந்து உடம்பை வளர்ப்பாயென்று தன்னைவிட்ட வூழ்வினையை நோதல் மறந்து. எ - று.

ஒருவரைப் பின்சென்று வேட்டுண்ணுது பிச்சையேற்றுண்ணினும், காடி கூழ்முதலிய பிச்சைகளை அருந்தும்போது உள்ளத்தில் வெறுப்புவைத்து அருந்துதலும், தவத்தினர்க்குக் குற்றமென்பது காண்க. (எக)

எய்தவ னுறமற் றேவையென் ஞேவ தெனவுல குரைத்தலி ஞெருதாஞ், செய்துள வினைக்குத் தக்கபே றிறைவன் சேர்க்குத றனைமறந் தென்ஞே, வுய்தவ மறியாக் கைதவ ரைய முதவிடார் தமையுத வினரை, வைதல்வாழ்த் திடுதல் செய்துமற் ரெருசாண் வயிறுநா டொறும்வளர்ப் பதுவே. (80)

எ - து. எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவது என்னை யென்று உலகத்தார் வழக்கமாக எடுத்துச் சொல்லுதலின், ஒப்பற்ற தாம் செய்துள்ள நல்வினை தீவினைகளுக்குத்தக்க சுகதுக்கங்களைக் கடவுள் கூட்டுகிற முறைமையினை மறந்து, என்னையோ வீட்டினை அடைந்து பிழைக்குந் தவத்தினைப்பண்ண அறியாத வஞ்சகர், பிச்சை கொடாதவரையும் அது கொடுத்தவரையும் வைதல் செய்தும் வாழ்த்துதல் செய்தும் தமது ஒருசாண்வயிறு நாடோறும் வளர்ப்பது. எ - று.

சிவச்செயலை மறந்து சீவச்செயலை நாடினராகலின் உய்தவமறியாக் கைதவரென்றும், அங்ஙனம் நாடிப்பிச்சையுதவிடாரையும் உதவினேரையும் வைதலும் வாழ்த்துதலும் தவத்தோர்க்கு இழிவாகலின் சாண்வயிறு நாடொறும் வளர்ப்பதுவே யென்றும், கூறினர். (அ௦)

தன்னரு குறுசேய் சிரத்தொரங் குலியாற் றுன்புடைத் தொருவன்மீ தொருவன், சொன்னமாத் திரத்தினவனையச் சேயுந் துணிவுகொ டெழுந்தறை குதல்போன், முன்னவன் விளையாட் டாயவைந் தொழிற்கு மூன்னிலையாயசீ வரைப்பார்த், தின்னல்செய் சாப மிட்டுமா தவருமென்கொலோ தவமிழப் பதுவே. (81)

எ - து. ஒருவன் தனது அருகேயிருக்கின்ற சிறுபிள்ளையினது சிரத்தில் தான் ஒருவிரலால் தெறித்துப் பிறனொருவனைக் காட்டி அவன் மீதே சொன்னமாத்திரத்தில், அதனை அறியாமையினால் மெய்யென்று கருதிக்கொண்டு அவனை அந்தச் சிறுபிள்ளையும் எழுந்திருந்து அறைகுதல்போல், கடவுளது திருவிளையாட்டாகிய பஞ்ச கிருத்தியத்தில் சீவர்கண் முன்னிலையாகத் தான்செய்த தீவினைகளுக்கு ஈடாகத் துன்பஞ் செய்தலை மறந்து, சீவர்கள் தஞ்செயலாகச் செய்தாரென்று கருதி அவரை நோக்கித் துன்பஞ்செய்யா நின்ற சாபமிட்டு மாதவத்தினையுடைய முனிவோரும் என்ன அறியாமையோ தாம் அருமையாகச்செய்த தவங்களை இழந்துபோவது. எ - று.

மாதவருமென்ற சிறப்பும்மையால் சீவச்செயலை நோக்காது சிவச்செயலை நோக்குதல் யாவர்க்கும் அரிதென்பதும், சிவச்செயலை நோக்குவார்க்கு இம்மையில் தவமிழவாமையின் மறுமையிற் பிறவித்துன்பம் இன்றென்பதும், காண்க.

சாபமிட்டு மாதவரு மென்கொலோ தவமிழப்பது என்றதற்கு உதாரணம்: அஞ்ஞவதைப்பரணி. (61) "கோப மிக்கபோதேவ ராறுவார் குறுகு வோர்தமைக் கொடிய நோய்புகுஞ்—சாபமிட்டுமா தவர்க ளாயினர் தலைமை மிக்கதந் தவமி ழப்பரே." என வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (அக)

பெண்ணைவிட் டகலா வொருவிடன் றன்னைப் பிறர்வழக் கினிற்கொடு போகக், கண்ணைவிட் டகலா தவள்வரல் போலுங் கண்டுகொண் டேகியாங் கஃதெவ், வண்ணமா யினுஞ்சீக் கிரத்தினின் முடித்தவ் வனிதைபான் மறிதரன் மானப், பண்ணிய சமாதி விடுத்தறி ஞருந்தம் பசிதணித் ததையுறும் பரிசே. (82)

எ - து. அழகினால் மிகுந்துள்ள ஒரு பெண்ணைக் கணப்போதாயினும் விட்டு நீங்காத ஒரு காமியை, அவனுக்குக் கடன் கொடுக்க வேண்டிய பிறர் வந்து வழக்கினிடை அழைத்துக்கொண்டுசெல்ல அவன் தனது கண்ணை விட்டு நீங்காது அந்தப்பெண் வருதல்போலும் பார்த்துக்கொண்டு சென்று, அவ்விடத்து அந்த வழக்கினை எப்படியாயினும் சீக்கிரத்தில் தீர்த்துக்கொண்டு அந்தப் பெண்ணினிடத்தில் மீண்டும் வந்து கூடியிருத்தல் போல், அறிஞ

ரும் கணமாயினும் இடைவிடாது தாம் பண்ணிய ஞானசமாதியை விட்டு நீங்கிக் காடி கூழேதாயினும் சீக்கிரத்தில் வாங்கிப் புசித்துத் தமது பசியை மாற்றிக்கொண்டு மீண்டும் வந்து அந்த ஞான சமாதியைக் கூடுமுறைமை. எ - று.

அறிஞர் மிகவும் விரும்பி ஒரு கணமாயினும் விட்டு நீங்காது ஞானசமாதியைக் கூடியிருத்தலின் பெண்ணை விட்டகலா வொரு விட. னென்றும், பசியினுற் பிச்சையைக் குறித்துப் பிராரத்த வசத்தனுய்ச் செல்லுகின்றபோது மனத்தின்கண் அந்நிஷ்டை நீங்காது செல்லுதலின் கண்ணை விட்டகலாதவள் வரல்போலுங் கண்டுகொண்டேகியென்றும், நாச்சுவை விரும்பாது காடி கூழே தாயினும் வந்ததைச் சீக்கிரத்தில் வாங்கி உண்டு பசியை மாற்றி மீண்டும் வந்து சமாதியைக் கூடியிருத்தலின் ஆங்கஃ தெவ் வண்ணமாயினுஞ் சீக்கிரத்தினின் முடித்தவ்வனிதை பான் மறி தரன் மானவென்றும், உவமை கூறினர். (அஉ)

நடந்துறங் கொருவன் றனைமல ரமளி நண்ணுமா
புரியின்மற் றவனுங், கிடந்துறங் குவதைக் குறித்துமுன்
னுறக்கம் விழித்தவா கிளக்குதல் போலுந், தொடர்ந்
தொரு கணமு மிடைவிடா ஞான நிட்டரைத் தூயதஞ்
சமாதி, யடைந்தனர் விடுத்தா ரென்பரே காந்த மவர்க்கனு
கூலமா தலினே. (83)

எ - து. நடந்து செல்போது நித்திரைபண்ணும் ஒருவனைப் புட்பசயனத்திலே இருக்கும்படி செய்யில், மற்றவனும் பின்பு படுத்துக்கொண்டு நித்திரை பண்ணுவதைப் பார்த்து முன்பு நடந்தபோது பண்ணிய நித்திரையை விழித்துச் சென்றவாறுகச் சொல்லுதல் போலும்; மனத்தால் தொடர்ந்துபற்றி ஒரு கண மாயினும் இடைவிடாத ஞானநிஷ்டாபரரை நின்மலமாகிய தமது சமாதியை அடைந்தனரென்றும், விடுத்தனரென்றும் சொல்லுவர் ஏகாந்தம் அவர்களுக்கு அனுகூலமாகலின். எ - று.

நடந்துறங்குவோனுக்கு மலரமளி அவ்வுறக்கத்தில் அனுகூல மாவதுபோல், நிற்றல் நடத்தல் ஓடல் முதலிய காலத்தும் இடை விடாத ஞானநிஷ்டருக்கு இருந்து நிஷ்டை கூடல் அனுகூல மென்பதும், நடந்துறங்குவோனுக்கு இடையிலே ஒரோர் நினைவு தோன்றுதல்போல் நிற்றல் நடத்தல் முதலிய காலத்தும், ஞான

நிஷ்டை விடாதோர்க்கு இடையிடையே ஓரசைவுமணத்தின் கண் தோன்றுமென்பதும், காண்க.

தொடர்ந்தொரு கணமு மிடைவிடா ஞானநிட்டரென்றதற்கு உதாரணம்: திருமந்திரம். (62) "நிற்ற லிருத்தல் கிடத்த னடையோடல் — பெற்றவக் காலுந் திருவருள் பேராமற் — சற்றியன் ஞானந் தானந்தங் தங்கவே—யுற்ற பிறப்பற் றொளிர் ஞான நிட்டையே." எ-ம். மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம். (63) "உறங்கிடிற் பிணமே யென்ன வுணர்வுமாய் தலினுற் றுன்பம்—பிறங்குமக் கனவிற் றோன்றும் பீருவான் மிகவுந் துன்ப — மறங்கணற் றேர்ச்சி முன்னு மனைத்துமாய்ந் திருளே மூடு — முறங்கலிற் கொடிய துன்ப மோர்ந்திடி னில்லை யன்றே.„ எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அ௩)

நித்திரை தடைமீ றிடிற்கைகால் போர்த்து நிசியிடைப் பூவணை துயில்வா, ரொத்துரு விடையிற் கிடையுமப் பயிக்க வூணுமெங் ஙனமித மென்னி, வித்தரை யோர்நித் திரைமிகிற் பாயு மெரிகொடும் பசிமிகிற் கறியுஞ், சித்தமே வேண்டா வென்றசொல் லன்றோ தெரியுமோ வவர்க்கவை மிகலான். (84)

எ - து. ஞானசமாதியிலிருக்குமிடத்து நித்திரை வந்து அடுக்கும்போது அதனை விவேகத்தால் தடுக்குமிடத்து, நில்லாது தடைமீறி வருமாயின், இராக்காலத்திலே கையும் காலும் ஆகிய போர்வையைப் போர்த்துக்கொண்டு பூமியாகிய பஞ்சணையில் நித்திரை பண்ணுவார்கள். ஒவ்வாத பூமிக்கண்ணே சயனமும் அந்தப் பிச்சையூணும் அவருக்கு எப்படியிதமாயிருக்குமென்னில், இவ்வுலகத்தார் நித்திரை மிகுந்தாற் பாயும்வேண்டாவென்றும், எரியாநின்ற கொடிய பசிமிகுந்தால் கறியும் வேண்டா வென்றும், சொன்னசொல் உண்மையே யல்லவோ, அவர்களுக்கு அந்த நித்திரையும் பசியுமிகுதலால் இதமன்றென்று தெரியுமோ தெரியாது. எ - று.

மிகுந்த நித்திரை வந்தவிடத்து நித்திரைபண்ணவேண்டுமென்பதும், மிகுந்த பசிவந்தவிடத்துப் புசிக்கவேண்டுமென்பதும், பகற்காலம் நித்திரை பண்ணலாகாதென்பதும், காண்க. (அ௪)

தென்பர வையினுட் கழிவட பரவை சேர்நுகத் துளை யினிற் செலல்போ, லொன்பதிற் றெண்ப தோடுமூ விலக்க முளவியோ னியும்பிழைத் தேறிப், பின்பிறப் பிதுபெற் றதனினும் பாதி பிறப்புறு நாளதாக் குநரி, னின்பமீ தெனமிக் குறங்கலர் பிறவிக் கறவெரீஇ யுளந்துளங் கிடுவோர். (85)

எ - து. யுகாந்த காலம் வந்து எழ்கடலும் ஒன்றாகித் தென் கடலுட் கிடக்கின்றகழி வடகடலுட் கிடக்கின்ற நுகத்துளையின் வழியே தெய்வ கதியாகச் செல்வதுபோல், எண்பத்துநான்கு நூறாயிரம் பேதமாயுள்ள கருப்பங்கடோறும் அளவிறந்த காலம் பிறந்து பிறந்து சுழன்று, அவையெல்லாம் தப்பிக்கடந்து, பின்பு இந்த மானுடப் பிறவியை அரிதாகப்பெற்று, இப்பிறப்பு அடைந்த நாள்களுள்ளும் பாதிநாள் பிறப்படையாத நாளாக நித்திரை பண்ணிப் போக்குவார்போல், இந்த நித்திரையை இன்பமென்று கருதி மிகுந்த நித்திரை பண்ணார்கள். பிறவித்துன்பத்திற்கு மிகவும் பயந்து உள்ள நடுக்குறுவோர். எ - று.

பெறுதற்கரிய மானுடப்பிறவி பெற்றும் ஞானசமாதி கூடுதல் மிகவுந் துல்லபமாகலின், இப்பிறப்பு அடைந்த நாள்களைச் சமாதிகூடிக் கழித்தலேயன்றி வீணாள்களாகக் கழிக்கலாகாதென் பது காண்க. (அ௫)

அறவுநித் திரையைத் துறந்திடி னுடற்க ணடைதரும் பிணிகண்மற் றதனாற், குறைதலு மிகலு மின்றி யோர் சமமாக் கொண்டுகண் டுயின்றுபின் விழிக்கி, லூறு சுகா தனத்தி லெழுதுசித் திரமொத் துறைகுவ ரிறைதலை கழுத்தூன், செறியுடல் வாங்கா தோங்கநே ரவர்பாற் சேருமோ காமநோய் சிறிதும். (86)

எ - து. மிகவும் நித்திரையைத் துறந்தால் தேகத்தின்கண் வியாதிகள் வந்து பொருந்தும், அதனாற் குறைதலுமின்றி மிகுதலுமின்றி ஒரு சமமாகக் கொண்டு நித்திரைபண்ணிப் பின்னர் விழிக்குமிடத்துப் பொருந்திய சுகாதனத்திலே இறையளவாயினும் தலையும், கழுத்தும், ஊன்செறிந்தவுடலும், வளையாது நேரே ஓங்க எழுதிய சித்திரம்போல் இருப்பார்; அவரிடத்து வந்தடையுமோ காமவியாதி சிறிதாயினும். எ - று.

சுகாதனமென்றது தமக்குக் கைவந்த பத்மாதன முதலிய ஆதனங்களை. இதனுட்கூறிய இலக்கணத்தோடும் ஆதனங்கட்டிச் சமாதியில் இருப்போர்க்குக் காமம் வந்தடையாதென்பது காண்க.

குறைதலுமிகலு மின்றியோர் சமமாக்கொண்டு கண்டுயின்றென்றதற்கு உதாரணம்: பரமார்த்ததரிசனம். (64) "எண்டிகழும் யோகத்தை யிப்பரிசே யெப்பொழுதுங்—கொண்டுபயில்வார்கடைக்கா லென்னையே கூடுவரா—லுண்டியினின் மிகுவாரூண் டுறப்பார்மிக குறங்கிடுவார்—கண்டுயிலை யறத்துறப்பாரவர்க்கிதுகை வாராதால்." எ-ம். அமிர்தசாரம். (65) "செவ்வே யுடலுங் கழுத்துஞ் சிரமுமுற—வெவ்வா தனத்தி லிருந்தவர்க்குங்—கைவந்தால்—வாதமுத னோய் நலியா மதியுடையோ—ராதன மென்ப தது." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(அசு)

உறக்கமும் பசியு மிகுந்திடிற் காம முற்றிடா தற்றபோழ் துள்ள, மிறக்குமொண் சமாதி யடைதலி னடையா விடையிலு மடுபவத் துயரை, மறக்கலா மையினு லச்சமும் வீட்டை மதித்தலா விச்சையு முடலை, வெறுக்குநிக் கிரகத் தாற்களிப் பறலு மேவலான் மேவிடா ததுவே. (87)

எ-து. நித்திரை மிகுந்த காலத்தும் பசி மிகுந்த காலத்தும் காமம் வந்து பொருந்தாது. அந்த நித்திரை பசி இல்லாத காலத்தும் ஒள்ளிய ஞானசமாதி கூடுதலின் உள்ளமிறந்துபோமாகலின் அஃது அடையாது. அந்நித்திரை பசி சமாதிகளுக்கு இடையிடையே காமந் தோன்றுதோவென்னின், அவ்விடையிலும் வருத்தாநின்ற பிறவித்துன்பத்தை மறவாமையால் பயமும், வீட்டின்பத்தை என்றைக்கு அடைவோமோவென்று அதனைக் கருதுதலால் ஆசையும், அன்னபானாதிகளை ஒறுத்தல் முதலியவற்றால் உடலை வெறுக்கு நிக்கிரகத்தால் மனச்செருக்கின்றியிருத்தலும், பொருந்துதலாற் காமநோய் பொருந்தாது. எ-று.

நித்திரை மிகுந்தவிடத்தும், சமாதி கூடுமிடத்தும், மனம் இறத்தலினாலும், பசிமிகுந்தவிடத்தும், உடலை நிக்கிரகிக்குமிடத்தும் மனக்களிப்பு அறுதலினாலும், பிறவித்துன்பத்தை நினைக்குமிடத்தும், வீட்டின்பத்தை நினைக்குமிடத்தும் பயமும் ஆசையும், தோன்றலாலும், காமமேவுதற்கு இடமின்மையால் மேவிடா

ததுவே யென்றார். இவை இரண்டுபொட்டாலும் காமம் அடையா திருத்தற்கு உபாயங் கூறினர்.

அடுபவத்துயரை மறக்கலாமையின னென்றதற்கு உதாரணம்: காசிகாண்டம். (66) "கருவிடை யழுந்துந் துன்பமு நிலத்தின் கண்ணுறிற் கொடியவெந் நோயான்---மருவுவெந் துயரு நரை திரை யெய்தி வருந்திடுந் துன்பமுங் கூற்ரு—லுருவினை யொருவுந் துன்பமு மீட்டுங் கருக்குழி யொன்றுறு துயரும்—வெருவா வெண்ணி யின்பவீ டதனின் மேவநன் குணர்தலே வேண்டும்." எ-ம். சிவதருமோத்தரம். (67) "பொற்கடத்துண் மலம் பொருந்திற் புல்லியரும் பொருணசையா—ல்க்கடத்தைப் பற்றியிடா ரங்கையின லவனிதனின்—மக்கடம தடலினைத்தா மலபாண்ட மெனவறிந்து—மெக்கணக்கா விகழாதே யருவருப்பற் றிருக்கின்ருர்." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (அஎ)

எங்குள புனன்மற் றிதுகழீஇ யிடுதற் கென்றுகா விடைப்படு மசுத்தக், கங்குடல் குலையு மொருமகன் மலம்புக் காடவு நாடுமே யதுபோற், பொங்குபுன் மலவூன் பொதியிதென் றெழிப்ப லெனவரு வருத்துடல் பொறுக்குந், துங்கமா தவற்கு மெங்ஙன மடவார்த் தோயவு நேயமுட் டோன்றும். (88)

எ-து. எவ்விடத்தில் உள்ளது நீர் இதனைக் கழுவுதற்கென்று காலினிடத்துப்பட்ட அசுத்தத்திற்கு அவ்வசுத்தம்பட்ட அவ்விடத்திலே தானே மனம்பொருது உடல் நடுக்குறும் ஒரு சுத்தபுருஷனவன், மலங்களே நிறைந்துள்ள தடாகம் புகுந்து மூழ்கவும் நினைப்பனே! அவன்போல் உள்ளே நிறைந்த புல்லிய மலங்கள் புறத்திலே நவத்துவாரங்களிலும் கசிந்தொழுகாநின்ற மாமிசச் சுமையாகிய இதனை என்றைக்கு நீக்குவேனென்று உள்ளத்தில் அருவருப்புடனே உடலைத் தாங்காநின்ற உயர்ச்சிபொருந்திய மாதவத்தினையுடையவனுக்கும் எப்படி மடவாரைக்கூடவும் அன்பு மனத்தின்கண் தோன்றும். எ-று.

காலிற்படும் அசுத்தத்திற்கு உடல்குலைந்து நீர்தேடும் ஒரு மகன் மலதடாகத்தில் மூழ்க நினையாமைபோல், உடலை மலப் பொதியென்று அறிந்து இதனை என்றைக்கு நீக்கிக்கொள்வே

னென்று மனத்தில் அருவருப்புற்று, இதனை நீக்குதற்கு ஏதுவாகிய வீட்டினைக் கருதுமாதவன், அசுத்தமீதசுத்தமாய்வரு மாதர் கூட்டுறவினை நினையானென்பது காண்க. (அஅ)

அருந்தவம் புரிவோ ரெதிருரு வசிதா ணுதிய மாதர்வந்
துள்ளம், வருந்திநின் றியாது புரியினு நோக்கார் மற்றிவ்
ணுற்றமா தரையும், பொருந்துமோர் வெளின்மீ தேறவிட்
டுளநாய் போனனி நோக்குமென் போல்வா, ரிருந்துள
விடத்தாங் கவர்வரின் விழியோ டென்படு மோபதைத்
திதயம். (89)

எ - து. அரிய தவத்தினைப் பண்ணுநின்ற பெரியோர் முன்னர் ஊர்வசி முதலிய அரம்பை மாதர்வந்து, எங்களுபசாரப் பணிவிடைகளைக் கைக்கொண்டருளித் தேவரீர் எங்கண்மீது காருணியம் வைக்கவேண்டுமென்று கூறி, உள்ளம் வருந்தி நின்று யாது செய்தாராயினும், அவ்வுபசாரப் பணிவிடைகளைக் குறித்தாயினும் அவரைப்பாரார். அவர் நீங்கலாகிய இந்நிலத்துள்ள மாதரையும், பொருந்தாநின்ற ஓரணிலை மரத்தின்மீதே ஏறவிட்டுள்ள நாய் அதனைப் பார்த்தலினலே தனக்குப் பயன் இன்றாயிருந்தும் பார்த்தல்போல், அவரைப் பார்த்தலினலே தமக்குப் பயனின்றாயிருந்தும் மிகவும் பாராநின்ற என்போல்வார் இருந்தவிடத்தில் அந்த அரம்பைமாதர் வந்தாராயின் கண்ணுடனே மனமும் பதைபதைத்து என்ன பாடுபடுமோ யாம் அறியேம். எ - று.

வெளின்மீதேற விட்டுள நாய்போனனி நோக்குமென்றார் 'அணிலேற விட்ட நாய்போலேன் பார்க்கின்றாய்,' என்பது ஒரு லகவழக்கச் சொல்லாகலின். விழிபதைத்தல் காம விருப்பினாலே பிறழ்ந்து நோக்குதல். (அகூ)

பெற்றதாய் முதலோர்ப் புரையமா தரையெண்
பெருந்துற வடைந்துளோன் றவமுஞ், சிற்றொரு மினைத்
தன் மனையென விஞைதத் திறத்துரைப் பினுமுனங் கிரகத்,
துற்றநா டனது மகடனை யவண முரைத்திடா மையிற்பழு
தென்றாற், பொற்றொடி யவர்தோ டழுவவும் விழைதல்
புரியினென் ணுங்கொலவ் வறமே. (90)

எ - து. தன்னைப்பெற்றதாய் முதலானோரைப்போல மாதர்களையெல்லாம் கருதாநின்ற பெரிய துறவினை அடைந்தவன், தவழ்கின்ற சிறியவொரு பெண்ணினைத் தனது மனைவியென்று விநோதமுறைமையாற் சொல்லினும், முன்னம் இல்வாழ்க்கையிலிருந்த காலத்துத் தனது மகளை அங்ஙனம் சொல்லாமையினால் அங்ஙனம் சொல்லுவதும் குற்றமாமென்றால், பொன்னாலாகிய தொடியினையுடையாரது தோளினை அணையவும் மனத்தின்கண் விரும்புதல் செய்யின் அத்துறவறத்தினை எதனோடு சேர்த்தலாகும். எ - று.

துறவறத்திற்கு மகளிரை விழைதல் மிகவுமாகாமையால் அத்துறவறம் போயதாய்வைத்தும், அதனைப் பிரமசரியம் இல்வாழ்க்கை வானப்பிரத்தமென்னும் இவைகளோடும் சேர்த்தலாகாமையால் என்னுங்கொலவ்வறமேயென்றார். (கூ0)

சிறந்தகற் புடைய மாதரும் பரத்தை யருமலாத் தெரிவையர் புவிமேற், பிறந்தநாட் பிறந்தான் போலுநெஞ் சகத்தைப் பிரிநடை யுரியனு மொருவ, னிறந்ததன் னிச்சையெவணமவ் வண்ண மிகத்திலுஞ் செயப்படா துடலைத், துறந்தகா லையிலு நரகில்வீழ்த் தியம தூதுவர் வருத்தலினன்றே. **(91)**

எ - து. மகளிர் இலக்கணமெல்லாம் சிறந்துள்ள கற்புடைய மாதரும் வேசை மாதரும் அல்லாத வியபிசார மாதர் புவியின்கண்ணே பிறந்த நாளிலே பிறந்தவன் போலும்: நெஞ்சகத்திலே வஞ்சகத்தை வைத்துக்கொண்டு தவத்தோர் நடைபோல் வாக்குக் காயங்களில் நெஞ்சகத்தைப் பிரிந்து பிறர்க்குக் காட்டு நடைக்கு உரியனாகிய ஒருவன் தனது மிகுந்த ஆசையெப்படியோ அப்படி இம்மையிலும் செய்யக்கூடாத படியினாலும், உடம்பினை நீங்கிய மறுமைக்காலத்திலும் யமதூதுவர் நரகத்தில் வீழ்த்தி வருத்தலினாலும். எ - று.

கற்புடைய மகளிருக்கு இம்மை மறுமைகளிலும் இன்பம். பரத்தையருக்கு இம்மையில் இன்பம். வியபிசாரமாதருக்கு இம்மை மறுமைகளிலுந் துன்பம். அவர்போலச் சுத்த தவத்தினர்க்கு நிராசை முதலியவற்றால் இம்மையிலும் தபோபலத்தால் மறுமையிலும் இன்பமென்பதும், இல்வாழ்வானுக்கு இம்மையில்

இன்பமென்பதும், கூடாவொழுக்கம் உடையோனுக்கு இம்மை மறுமைகளிலும் துன்பமென்பதும், காண்க. வியபிசாரமாதர் தன்மைபோல் நெஞ்சகத்தைப் பிரிநடையுடையோன் தன்மையு மிருத்தலிற் பரத்தையருமலாத் தெரிவையர் புவிமேற் பிறந்தநாட் பிறந்தான்போலுமென்றார். எங்குளபுனன்மற்றென்பது முதல் இந்நான்கு பாட்டாலும் தவத்தோர்கள் மனம் விழிமெய்களினல் மகளிரை நினைக்கலாகாதென்றும், பார்க்கலாகாதென்றும், கூடலாகாதென்றும் கூறியவாறு காண்க. (கூக)

மைப்படு விழியா ரின்பமோர் முள்ளி மலரின்வாய்த்
தேனையொப் பெனக்கண், டொப்பில்பே ரின்பம் வேண்டி
னேன் வேண்டி யுலகர்வே றெவைகொடுத் திடினுந்,
துய்ப்பமற் றுடுப்ப விரண்டுமே யன்றித் தொடுவனே பிறி
திவற் றினுக்கூர், குப்பைசா ரிடம்புக் கிடுதலி னவற்றைக்
குறித்தொரோ ரிடம்புகா மையினே. (92)

எ - து. மைபொருந்திய கண்ணினையுடைய மாதரால் வரும் இன்பம், ஒரு முள்ளி மலரின்கணுள்ள தேனுக்குச் சமானமென்று கண்டு துறந்து ஒப்பற்ற பேரின்பத்தை அடையவிரும்பினேன். உலகத்தார் தன்னை வேண்டிக்கொண்டு வேறே எவற்றினைக் கொடுத்தாராயினும், உண்பனவும் உடுப்பனவுமாகிய இரண்டுமே யன்றிப் பிறிதொன்றனையும் கையினலும் தீண்டுவனே! ஆனல் இவையிரண்டையும் வாங்கலாமோ வென்னில், இவற்றினைக் குறித்து ஊரினிடத்தும், குப்பைசாரிடத்தும், செல்லுகையால் இவைவாங்கிக் கொள்ளலாகும்; மற்றையவற்றினைக் குறித்து ஓரிடத்திலே செல்லாமையால் அவற்றினை வாங்கலாகாது. எ - று.

இல்வாழ்க்கையின்பத்தை அற்பமெனத் துறந்து பேரானந்தத்தை அடையத்தொடங்கினேன் தன்னைப் பிறர் வந்து பின் சென்று எவற்றினைக் கொடுப்பினும் உண்பனவும் உடுப்பனவு மன்றிப் பிறிதொன்றனையும் அங்கீகரிக்கலாகாதென்பது கண்டு கொள்க.

மைப்படுவிழியாரின்பமோர் முள்ளிமலரின் வாய்த்தேனை யொப்பெனக்கண் டென்றதற்கு உதாரணம்: அனந்தபோதம்.
68 “ கள்ளக் கோலக் கருங்குழன் மாதர்சான்—முள்ளித் தேனை

68. முனிந்து—வெறுத்து.

முனிந்துயர் முத்தியாம்-வெள்ளத் தேனை விரும்பும் விடாயினு—னெள்ளிற் போது மிராதுட னேகினுன்.'' எனவரும். மற்றும் வருவனவற்ருற்காண்க. (௯உ)

தனைநனி யிரந்து வருந்திமற் ருெருவன் சந்தன மாதிய பூசி, யினமலர் மாலை புனையினு முனியா விழுத் துவை தடித்துதைத் துடலிற், பினைமல மாதி பூசினு மன் னோன் பிரியமப் பிரியமொன் றின்றி, வினைவழி முனைவ னைந்தொழில் புரியும் விதத்தையே நோக்கியுண் மகிழும். (93)

எ-து. பிறனொருவன் வந்து தன்னை மிகவும் வருந்தி வேண்டிக்கொண்டு சந்தனமுதலிய பூசி நானுவாயுள்ள மலர்களினுல் இயற்றப்பட்ட மாலைகளைத் தரித்தானுயினும், அவையன்றிக் கோபித்து இழுத்து வைது அடித்து உதைத்து உடம்பின் கண்ணே பின்னர் மலமுதலியவற்றைப் பூசினுனுயினும், அந்தத் தவத்தினேன் நன்று செய்தானென்றும், தீது செய்தானென்றும், கருதி விருப்பும் வெறுப்பும் சிறிதாயினும் இல்லாமல் தனது நல் வினை தீவினைகளுக்கு ஈடாக அவன் அவள் அது முன்னிலையாகச் சுக துக்கங்களை ஊட்டுதற்கு இறைவன் செய்யும் பஞ்சகிருத்திய மென்று அறிந்து, அப்பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யும் விதத்தையே பார்த்து, உள்ளே மகிழ்ந்திருப்பான். எ-று.

ஒருவன் சந்தனமாதிய பூசி யினமலர்மாலை புனையினு முனியா விழுத்துவை தடித்துதைத் துடலிற் பினைமலமாதி பூசினுமென்ற தற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. (69) "வையினும் வாழ்த்தினு மலர்கொ டேத்தினும்-வெய்யவா ரெரியிடை வீழ நூக்கினு-மெய் யினு மெறியினு மியாது செய்யினு—நைவொடு மகிழ்வில ஞானி சீலமே.'' என வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (௯௩)

தந்தைதாய் பலமா தியகொடுத் திடவுந் தக்கைபுண் செவியினுக் கிடவு, மைந்தவா வெனலுங் குதித்தெழுந் தோடி வருதல்போ குதல்செயு மகவி, னைந்தொழில் புரியு மெந்தையூழ் வழியீந் தருள்சுக மாதிய வருங்காற், சிந்தை யுள் விழைந்து முற்செலா ரழிந்து பிற்செலார் மாசறத் தெளிந்தோர். (94)

எ - து. தந்தையும் தாயும் முப்பழ முதலிய பழங்களைக் கொடுக்கவும், புண்பொருந்திய செவிக்குத் தக்கையிடவும், மைந் தவாவென்று அழைத்தவுடனே குதித்தெழுந்தோடிவருதலும், குதித்தெழுந்தோடிப்போகுதலும், செய்யும் பிள்ளைபோல், பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் பண்ணுநின்ற எமது தந்தையாகிய இறைவன் ஊழ்வினைப்படியே கொடுத்தருளிய சுகதுக்கங்கள் வருமிடத்துச் சுகமென்று மனத்தின்கண் விரும்பி முன்சென்று பற்றார்; துன்ப மென்று மனத்தீடழிந்து பின்சென்றிடையார்; முக்குற்றங்களும் அற வேதாகமங்களைத் தெளிந்த பெரியோர். எ - று.

இவை இரண்டு பாட்டாலும் தவத்தினர் சீவர்கண் முன்னிலை யாகச் சுக துக்கங்கள் வந்தவிடத்து அச்சீவச்செயலாக நாடாது சிவச்செயலாக நாடி, விருப்பு வெறுப்பின்றிச் சமபாவனையோடு இருக்கவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. (கூச)

இத்தரை யிடைப்பா ழாயவா லயமற் றிருண்மிகு முடுக்கரா திகளிற், சுத்தமெய்த் தவரெப் பொழுதடைந் துறினுந் தோன்றுறா தச்சமங் கவர்பா, லத்தனிவ் வுட லைப் புரக்குஞான் றழிப்பா ரிலையவ னேபினு மழிக்கின், வைத்திவண் புரப்பா ரிலையெனுந் துணிவு மனத்தினு ளிருத்தலி னன்றே. (95)

எ - து. இந்தப் பூமியின்கண்ணே பாழுங்கோயில் இருண் மிகுந்த மலைக்கெவி முதலிய இடங்களிலே பரிசுத்தமாகிய சத்திய தவத்தோர் எக்காலத்திலே சென்றிருந்தாராயினும், அவ்விடத் திலே பாம்பு முதலியவற்றால் துன்பம் வருமென்று அவரது மனத் தின் கண்ணே பயம் தோன்றாது; இறைவன் தான் படைத்த இவ்வுடலைக் காக்குநாளில் அழிப்பார் ஒருவரும் இல்லை, படைத் துக்காக்கும் அவனே பின்னரும் அழிக்குமிடத்தில் இந்நிலத்தின் கண் வைத்துக் காப்பார் ஒருவரும் இல்லை, என்னும் நிச்சயம் அவரது மனத்தின் கண்ணே இருத்தலினால். எ - று.

இதனுள்ளே பாழ்ங்கோயில் முதலிய விடங்களிலே ஏகாந்த மாயிருக்கும்போது இராக்காலங்களிலும் சிவச்செயலை நாடிப் பயப் படாதிருக்க வேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. (கூரு)

ஊனையோம் புதல்கை விடுத்துனை யுவப்பா ருணர்வ
ரென் றுளுடை நம்பி, தானுரைத் தமையா னுடல்விழைந்
திடினத் தத்துவ நிலையுங்கை தவறி, யீனமார் பிறப்புற்
றிடுவனைந் தொழிற்கு மிறையதி காரியென் றெண்ணு,
ஞானமொன் றனையே தொடருமோர் புருட னண்ணுவன்
பரகதி திண்ணம். (96)

எ - து. ஊன்பொருந்திய உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கைவிட்டு உனது திருவடியை விரும்புவார் அதனை அறிவாரென்று என்னை ஆளாகவுடைய சுந்தரப்பெருமாணாயனார் ஓதினமையால், தான் உடலைப் பாதுகாத்தற்கு விரும்பிடின் அந்தப் பரதத்துவ நிலைமையை அறியும் அறிவும் தன்னைவிட்டு நீங்கித் தன்னால் உடலைப் பாதுகாக்கக் கூடாமையால் அவ்வுடலும் நீங்கி, மறுமைக்கண் இழிவுபொருந்திய பிறப்பினையும் அடைவனாதலின் பஞ்சகிருத்தியத்துக்கும் இறைவனே அதிகாரியென்று அறிந்து, இவ்வுடலை அவ்விறைவன் வசமாக ஒப்பித்து, ஞானமொன்றனையுமே விடாது பற்றும் ஒரு புருஷன் பரகதியினை அடைவான் இது உண்மையாம். எ - று.

ஊனையோம்புதல் கைவிடுத்துனை யுவப்பாருணர்வ ரென்றதற்கு உதாரணம்: தேவாரம். (70) "தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றைச் செழுந்தாராய்—வானைக் காவல் கொண்டு நின்றா ரறியா நெறியானே—யானைக் காவி லரனே பரனே யண்ணாமலையானே—யூனைக் காவல் கைவிட் டுன்னை யுவப்பா ருணர்வாரே." என வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கூசு)

உள்ளதுண் டாமற் றில்லதின் றெனவெண் காடரோ
திடுதலி னுறுமூழ், தள்ளொணா மையினெவ் விதத்தினு
நுழைந்து தவம்புரி காலையூ னுயிரை, விள்ளல்செய் திடினு
ஞானசா தகனுண் மேவுமவ் வாதனை யொடும்போய்த்,
தெள்ளிய போக முண்டுமீண் டடைவன் சிவமதுற் பவம
தொன் றிரண்டில். (97)

எ - து. உள்ளது ஒளிப்பினும் உண்டாம் இல்லது ஒரு காலத்தும் இல்லையென்று திருவெண்காட நாயனார் ஓதுதலினாலே பொருந்தாநின்ற ஊழ்வினையை யாவராலும் தள்ளக்கூடாமையால்,

தான் தவத்தினைப் பண்ணுங்காலத்தில் அந்த வூழ்வினை எந்த விதத்தாலாயினும் வந்து பொருந்தித் தன்னுடம்பினையும் உயிரினையும் வேறுக்குதல் செய்தாலும், ஞானசாதகனானவன் தன்னுள்ளத்தின்கண் மேவிய அந்தச்சுத்த வாதனையுடனே ஊர்த்தலோகங்களிலே சென்றிருந்து சுத்த போகங்களை அனுபவித்துப் பின்னர் மீண்டும் பூமியின்கண் வந்து ஒரு சனனம் இரண்டு சனனத்திலே பரிபூரண ஞானத்தைப் பெற்றுச் சிவத்தினை அடைவான். எ-று. (௯௭)

அருந்தவ விலக்கிவ் வுடற்பரிப் பதுதா னச்சமா திகடரு மூலர், திருந்துநஞ் சிந்தை சிவன்கணே யாவர் வரினு மென் றமையிற்பே திப்பான், பொருந்தினும் வானோ ரெதிர்முதிர் கொலைவெம் பூதமா தியவளைந் திடினு, மிருந்த தஞ் சமாதி நிலைகுலை யாதோ ரெண்ணிய வெண்ணியாங் கடைவர். (98)

எ-து. அரிதாகிய தவத்தினுக்கு மாறுபாடு இவ்வுடம்பினைத் தாம் பாதுகாக்குதல் அதனால் பயம் ஆசை அபிமானம் முதலியன மனத்தின்கண் உண்டாமாதலில் தவத்தினுக்கு இடையூறு செய்தற்கு யாவர் வந்தாராயினும் நமது சிந்தை சிவனது திருவடியின்கண்ணே திருந்தா நிற்குமென்று திருமூலநாயனார் கூறினமையால், மனத்தினைப் பேதிக்கும்பொருட்டுத் தமது எதிரே தேவர்கள் வந்தாராயினும், முதிர்ந்த கொலையினைச் செய்கின்ற வெவ்விய பூதங்கண் முதலியவை வளைந்துகொண்டனவாயினும், தாமிருந்த சமாதி நிலைமை வழுவாதிருந்தோர் தாம் எண்ணிய வீட்டின்பத்தினை எண்ணியவாறே அடைகுவார். எ-று.

இத்தரையென்னும் பாட்டுமுதல் இந்நான்கு பாட்டாலும் தவத்தினோர்கள் தாம் உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கைவிட்டு, இவ்வுடம்பினைப் படைத்த இறைவனே காத்தலும் அழித்தலும் செய்வான், அவனையன்றிப் பிறரொருவராலும் காத்தல் அழித்தல் செய்யக்கூடாதென்று அறிந்து, அவ்விறைவன் செயலை நாடிப் பயமாதிகளின்றி ஞானசமாதி கூடவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க.

அருந்தவ விலக்கிவ் வுடற்பரிப்பதுதா னென்றதற்கு உதாரணம்: தேவாரம். (71) "நன்க டம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்—

றென்க டம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்—றன்க டன்னடி யேனை யுந் தாங்குத—லென்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே.'' எ-ம். திருந்துநஞ்சிந்தை சிவன்கணே யாவர்வரினு மென்றதற்கு உதாரணம்: திருமந்திரம். (72) "இருந்து வருந்தி யெழிற்றவஞ் செய்யும்-பெருந்தன்மை யாளரைப் பேதிக்கவென்றே-யிருந்திந் திரனே யெவரே வரினும்—திருதுந்தஞ் சிந்தை சிவனவன் பாலே.'' எ-ம். சமாதிநிலை குலையாதோர் எண்ணியவெண்ணியாங் கடைவரென்றதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். (73) "எனக்கீதென்னு முணர்வுடைமை யிடர்விட் டகலா துணர்வின்மை—யனர்த்த மில்லா வீடளிக்கு மாசை யேதிங் கதுசெய்வாய்—சனிப்பில் சிவமெங் கணுமுளது சாந்தஞ் சுபஞ்சித் துருவென்னுங்—கனத்த விந்த வொருநினைவே கருமத் தியாக மிராகவனே'' எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கூஅ)

தேவர்மா முனிவ ரசுரர்வா ளரக்கர் சித்தர்வித் தியாதரர் முதலோர், யாவரும் விரும்பிச் சித்திபுத் திகளு மெட்டுணை யச்சமா தியவுண், மேவுறு தகற்றித் தவம்புரிந் தடைந்தான் மேலதா மூலபண் டார, மோவற வவையே குடிகொளென் போனெஞ் சுடையரா லடையவும் படுமே. (99)

எ-து. தேவர்களும் மகத்தாகிய முனிவர்களும் அசுரர்களும் இராக்கதர்களும் சித்தர்களும் வித்தியாதரருமென்று சொல்லாநின்ற இவர்கள் முதலியவர்களும் அஷ்டமாசித்திகளையும் மேலாகிய ஊர்த்த போகங்களையும் விரும்புங்காலைப் பயம் ஆசை கோபம் அபிமானம் முதலியவை எண்மாத்திரமாயினும் மனத்தின்கட் பொருந்தாது மாற்றித் தவத்தினைப் பண்ணி அவற்றினை அடைந்தாரானல், அந்தச் சித்தி புத்திகளுக்கு மேலாயுள்ள வீட்டின்பமாகிய 1 மூலபண்டாரத்தினை அந்தப்பயமுதலியவை தாமே விட்டு

73. எனக்கு + அகலாது—எனக்கு இது வேண்டும் இது செய்யத்தக்கது என்றுங் கருத்துடையனுயிருப்பின், இக்கருத்துத் துன்பத்தினின்னுங் நீங்காது.

உணர்வின்மை + செய்வாய்—அக்கருத்தில்லாமையே துன்பமில்லா முத்தியைக் கொடுக்கும், ஆதலால் (இவ்விரண்டில்) உனக்கு எது பிரியமோ அதை முயல்வாய். தியாகம்—நீக்கம்.

1. மூலபண்டாரம் என்பதை 'காலமுண்டாகவே' என்னும் திருவாசகப் பாவினும், 'தன்னடியவர்க்கு மூலபண்டாரம் வழங்குகின்றுன்' என்றார்.

நீங்காது குடிகொண்டிருக்கின்ற என்போலும் மனத்தினை யுடையவரால் அடையவுங் கூடுமோ. எ - று. (௯௯)

ஒருவனுக் கிருளற் றுரியசிற் சொரூப முள்ளவா
விளங்கினன் றறுமிப், பருவர லுருவப் பற்றுமற் றதுநேர்
படுமள விறைபுரி தருமைங், கருமமெவ் விடத்துங் கண்டு
தற் செயலைக் கைவிடுத் தச்சமா தியவுண், மருவுரு தகற்
றித் தவஞ்செயல் வழக்கால் வாழியெங் குரவனீ டூழி.
(100)

எ - து. ஒருபுருஷனுக்கு அஞ்ஞானவிருட்டு நீங்கித் தனக்
குரிய ஞானசொரூபம் உள்ளபடியே விளங்குமாயின், இ
துன்பம் செய்யாநின்ற தேகப்பற்று அன்றைக்கு நீங்கும்.
ஞானசொரூபம் தனக்கு நேராய் வந்து லபிக்குமளவும் இறை
செய்யா நின்ற பஞ்சகிருத்தியங்களை எவ்விடத்திலும் பார்
சீவச்செயலை விட்டுநீங்கிப் பயமுதலிய துர்க்குணங்கள் மன
கண்ணே பொருந்தாது மாற்றித் தவத்தினைச் செய்வதே
மையாம். எமது ஞாஞசாரியன் நீடூழிகாலமும் வாழக்க
எ - று.

வைராக்கியதீபம் மூலமும் உரையும்

முற்றிற்று.

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அவிரோதவுந்தியார்.

மூலமும் உரையும்.

——:o:——

கணபதி வணக்கம்.

சமரபுரி மாநிம்பத் தண்ணிழற்பா லும்பல்
அமரர் தொழவிருந்த தன்றித் – திமிரமலம்
போக்கியெம துள்ளின்பப் பூரணமா யெவ்விடத்துந்
தேக்கறிவு மாயிருந்த தே. (1)

———

முருகக்கடவுள் வணக்கம்.

உலகமெலா மீன்ற வொருத்திதனப் பாலுண்
டிலகு கவிதைமழை யீச — னிலவு
புயமலைப்பாற் பெய்தசுகப் போரூர்வாழ் வானம்
புயமலர்த்தா ளென்முடிக்குப் போது. (2)

நூலாசிரியர் பெயர்.

[1] பன்னெறியி னிகல்விளைக்கும் பலசமயத் தவருமுத்தி
பதத்திற் கீது
நன்னெறியென் றுய்யவவி ரோதவுந்தி யாரெனுநூ
னல்கி னுனல்
வென்னெறிதேர் மறைநெறியா கமநெறியொன் றெனக்
வீர சைவத் [காட்டும்
தொன்னெறிமா கேசனெங்கள் சாந்தலிங்க தேசிகனுந்
தூயன் றனே. (3)

———

1. இம்மூன்று கவிகளும் உரையாசிரியரால் உரைக்கப்பட்டன.

நூல்.

எல்லா முடையான் குருவாகி யீங்கெம
தல்ல லறுத்தானென் றுந்தீபற
அவன்ரு டொழுவாமென் றுந்தீபற. (1)

என்பது. சொல்லுவார் சொல்லும் வண்ணங்களனைத்தையும் உடைய ஒரு பூரணன் குருவடிவமாகி இவ்விடத்திற்றேன்றி ஒன்றுக்கும் பற்ருத எம்முடைய பிறவித்துன்பத்தை வேரறுத்து அருளினன்; அக்கருணைமூர்த்தியினது திருவடிகளைத் தொழுதல் செய்வாம். என்றவாறு.

சொல்லுவார் ஒன்றையொன் ஞெவ்வாத சமயவாதிகள். வண்ணங்களனைத்துமென்றது உருவெனல், அருவெனல், ஒன்றெனல், பலவெனல், உளதெனல், இலதெனல், முதலியவற்றை. உந்தி என்றது குழாங்கூடிய மகளிரது ஒரு விளையாட்டெனக்கொள்க. இது கடவுள் வணக்கங் கூறியது. (க)

தவிரா விரோத சமயநூ லன்று
லவிரோத வுந்தியென் றுந்தீபற
ஆமிந்நூ ஞமமென் றுந்தீபற. (2)

எ - து. ஒன்றுக்கொன்று மாருத விரோதத்தினையுடைய சமயநூல்களில் இஃதும் ஒன்றன்று; ஆதலால், அவிரோதவுந்தியென்று வழங்குதற்கு உரித்தாம் இந்நூற்பெயர். எ - று.

அவிரோதம்[1] பக்ஷபாதமில்லாமை. இது நூற்பெயர் காட்டியது. (உ)

உருவுகண் டெள்ளா துளங்தெரு மேலோர்
பொருணலந் தேராமு னுந்தீபற.
புன்சொல்கண் டெள்ளாரென் றுந்தீபற. (3)

எ - து. ஒருவனது வடிவின்கண்ணே குறை உண்டாயினும் அதனை நோக்கி இகழாது உள்ளத்தின்கண் உள்ள சிறப்

1. பக்ஷபாதம் - ஒருபக்கத்திற் பிடிவாதம்.

பினை விசாரியா நிற்கிற உத்தமராயினோர் யாதொரு நூலினைக் காணுமிடத்தும் அதன்கண் உண்டாகிய பொருளினது நன்மையைத் தேருதலின்முன்பே சொல்லின்கண்ணே குறை உண்டாயினும் அதனை நோக்கி இகழார். எ - று.

சொல்லினது கருத்துப் பொருளாமாதலினெனக் கொள்க.

இந்நூற்குச் சொல்லின்கண்ணே குறை உண்டாயினும் பொருள் சுருதி குரு சுவானுபவசித்தமாகலின், குற்றம் உண்டாகாதென்பது துணிவு. (௩)

இந்நூலில் வீட்டுநெறி கூறுவான்றொடங்கி முதற்கண் அவ் வீட்டினது சிறப்புக் கூறுகின்றார்.

அறம்பொரு ளின்பம்வீ டாயவோர் நான்கிற்
சிறந்த பயன்வீடென் றுந்தீபற
தேரின்வீ டேயெலா முந்தீபற. (4)

எ - து. தருமம் அருத்தம் காமம் மோக்ஷம் என்று அறிவுடையோர் அடையும் பயன்களாய் எல்லா நூல்களாலும் சொல்லப்படுமவையாகிய நான்கனுள்ளும் வீடு நிரதிசயமாதலால் சிறந்த பயனை உடையது. அஃதன்றியும், தருமாதிகளுக்கு உள்ள இலக்கணங்களும் வீட்டிற்கே உளவாகலின் மாசறத் தேருங்காலை அந்நால்வகைப் பயன்களும் அவ்வீடேயாகும். எ - று. (௪)

அஃது எங்ஙனமெனில்.

தாங்குபற் றற்ற சகலத் தியாகத்தி
னோங்கு தருமமே துந்தீபற
உள்ளது வீட்டிற்கஃ துந்தீபற. (5)

எ - து. ஒன்றிலும் தாக்கற்றுடைய சர்வசங்கபரித்தியாகத்தினும் உயர்ந்த தருமமே இல்லை; தருமமாவது பெரும்பான்மையும் தானந்தவமென்கிற இரண்டின்கண்ணே அடங்குதலின். மேலாய் சிவனிடத்தே உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் சத்தியமாக ஒப்பித்து எவ்விடத்தும் தனது சுதந்திரத்துவம் தோன்றாமை நிற்றலின் இதற்கு மேலாகிய தானமும் இல்லை.

அங்ஙனம் அது தோன்ருமல் நிற்போர்க்குச் சிவமே யொழியத் தானும் பிறரும் தோன்ருமையின் யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்னும் இதாகிதங்களிலே சிறிதும் உண்டாகாமையின் இதற்கு மேலாகிய தவமும் இல்லை. இவை வீட்டிற்கு உரியவாகலின், வீடே அறமும். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். (1) "அன்றே யென்றனுவியு முடலு முடைமை யெல்லாமுங்—குன்றே யனையா யென்னையாட் கொண்ட போதே கொண்டிலையோ—வின்ரே ரிடையூறெனக்குண்டோ வெண்டோண் முக்க ணெம்மானே—நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானே விதற்கு நாயகமே" எ - ம். அருட்பிரகாசம். (2) "நிறைந்த பொருளொ டியாக்கை தம்மாவியை நீடருளா—னுறைந்த குருகாத் தேதத்தஞ் செய்தவற்ரென்றனையு—மறந்து மியானென தென்னு திறைகழன் மன்னி நிற்குஞ்—சிறந்த சகலத் தியாகரி னேரறஞ் செய்தவரே." எ-ம். பரிபூரணசித்தி. (3) "சகமென வுடல மென்னத் தருகரணங்களென்ன—வகமென விதம தென்ன வழிவில்போ கங்களென்னவகைபட வுயிர்கட் காதன் மாயையம் மாயை நீக்கிப்—புகலரு முத்தி சேரு மவர்கள்புண் ணியத்தி னேரே." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (ரு)

பொன்ருப் பொருளே பொருளென்பர் நல்லோர
தன்றிப் பொருளியா துந்தீபற
அல்லன மாயையென் றுந்தீபற. (6)

எ - து. அழிவற்றபொருளே பொருளென்று கூறுவர் நல்லோர். முத்தியே நித்தியமாதலின், அஃதன்றிப் பொருளே இல்லை. மற்றையவெவையும் அநித்தியமாகிய மாயா காரியங்கள். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம் : திருக்கடைக்காப்பு. (4) "செல்வநெடு மாடஞ் சென்றுசே ணோங்கிச் செல்வ மதிதோயச் செல்வ முயர்கின்ற—செல்வர்வாழ் தில்லைச் சிற்றம் பலமேய—செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே." எ - ம். திருவாசகம். (5) "காலமுண் டாகவே காதல்செய் துய்மின் கருதரிய—ஞாலமுண் டானொடு நான்முகன் வானவர் நண்ணரிய—வாலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப் பிரான்றன் னடியவர்க்கு— மூலபண் டாரம்

வழங்குகின் றூன்வந்து முந்துமினே.'' அன்றியும், (6)''ஓடுங் கவந் தியுமே யுறவென்றிட் டுள்கசிந்து—தேடும் பொருளுஞ் சிவன் கழலே யெனத்தெளிந்து—கூடு முயிருங் 1 குமண்டை யிடக்குனித் தடியே—ஞடுங் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே.'' எ-ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. (7) ''என்றும் பொருவரிய வின் பப் பொருளுடையார்—பொன்றும் பொருளும் பொருளாகப் போற்றுவரோ.'' எ-ம். மோகவதைப்பரணி. (8) ''கொழுங்கனலோ வவிப்பதுவுங் கோபமெனுங் கொழுங்கனலே—வழங்குவது மழி பொருளோ மறைதேடும் வான்பொருளே.'' எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (சூ)

பூரண மும்மாம் பொருவிலா னந்தக்கு
நேரியா தின்பம்வே றுந்தீபற
நீங்காச் சுகமதே யுந்தீபற. (7)

எ-து. முற்கூறிய நித்தியத்துவமுமல்லாமல் பரிபூரணமு மாயிருந்துள்ள ஒப்பற்ற நிரதிசயானந்தமே ஆனந்தம் அல்லது அதற்கு இணையாய் வேறே ஒரு இன்பமும் இல்லை. நித்தியமா கையால் காலத்திஞலும், பூரணமாகையால் தேசத்திஞலும், நீக்க மற்றுள்ளதாயிருக்கிற சுகமும் அதுவே. எ-று.

மற்றுள்ள மாயாபோகங்களெல்லாம் தோற்றமுடையனவா கையால் நாசமும், நாசத்தை அடைவதற்கு முன்னும் பரிச்சின்ன மாகையால் நீக்கமும், நீங்குதற்குமுன்னும் பலவாய் உயர்ச்சி தாழ்ச்சியுடையனவாகையால் ஒன்றுக்கொன்று அதிசயமும், உடையனவாம்: ஆதலின், அவை துக்கமேயன்றிச் சுகமல்லவென் பது கருத்து.

இ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. (9) ''நிறைவெண் கொடிமாட நெற்றிநேர் தீண்டப்—பிறைவந் திறைதாக்கும் பேரம்பலந்தில் லைச்—சிறைவண் டறையோவாச் சிற்றம் பலமேய—விறைவன் கழலேத்து மின்ப மின்பமே.'' எ-ம். திருவாசகம்.(10)'' தினைத் தனை யுள்ளதோர் பூவினிற்றே ஞுண்ணுதே—நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தோறு மெப்போது—மனைத்தெலும் புண் ணெக வானந்தத் தேன்சொரியுங்—குனிப்புடை யானுக்கே சென் றூதாய் கோத்தும்பீ.'' எ-ம். சிவானந்தமாலை. (11) ''துன்ப

1. குமண்டையிட—நிறைந்து தெவிட்ட.

மயக் காகியபொய்த் துட்டபந்த நோயதனை—யின்பமெனக் கொண்டிங் கிழந்தேனே-யன்பிலெழுந்—தோவாத மெய்யுணர்வா யுள்ளேநின் றுள்ளுருக்குந்—1 தாவாவா னந்தந் தனை." எ - ம். கலிமடல். (12) "அருநான் மறைநூலொ டாகமநூன் மற்று—முரைசான்ற நூலெல்லா மோதுகின்ற தோரிற்—பொருணன்கே யந்நான்கும் பொய்மையற மெய்மை—தெரிவார் தெரியுங்காற் றீங் கொன்று மேவா—திருபா திகமொன்றே நேரே தருமாம்—பொருளா வதுமென்றும் பொன்றுப் பொருளே 2 யிரியாத வின் பமே யின்பஞ்சென் றெய்தற்—கரிதாய வீடு மதுவேயாய் நின்று—லுரையா டுவவெல்லா மொன்றாய வின்பப்- பெருமானை யல்லவோ பேதமாய் வேறே—பொருணுடி நின்று புலம்புவோர்க் கந்தப்—பர மானந் தத்தைப் 3 பகரப் படுமே." எ - ம். வரும். மற்றும் வரு வனவற்றாற்காண்க. (எ)

ஆதலாற் பெற்ற வறிவாற் பெறும்பய
னேதும்வீ டேயென வுந்தீபற
உண்மைநூல் யாவுமென் றுந்தீபற. (8)

எ - து. 4 சர்வசங்க பரித்தியாகத்தின் எய்துவதாய் நித்திய பூரண நிரதிசயானந்தத்தையுடையதியாது அதுவே வீடுமாதலின் ஒருவன் பெறுதற்கரிய பிறவியையும், அதிலும் பெறுதற்கரிய நுண்ணூலுணர்வையும், பெற்றகாலையின் அங்ஙனம் பெற்ற வறிவாற் பெறும்பயனுவது வீடொன்றுமே யெனக் கூறுநிற்கும் அவர் கற்ற யதார்த்தமாகிய வேதாதிநூல்களனைத்தும். எ - று.

இ-ம். தேவிகாலோத்தரம். (13) "பிறந்து பெற்ற வறிவாற் பெறும்பய—னிறைந்த நீர்முகி னீங்கிய வானென—வறிந்து தன்னை யமல வியாபகஞ்—செறிந்து நல்ல தியானத் திருத்தலே." எ-ம். திருவள்ளுவநாயனர். (14) "கற்றதனு லாய பயனென் கொல் வாலறிவ—னற்றா டொழாஅ ரெனின்." திருமந்திரம் (15) "முன்னைப் பிறவியின் செய்த முதுதவம்—பின்னைப் பிறவியின் பேற்று லறியலாந்—தன்னை யறிவ தறிவாமஃ தன்றிப்—பின்னை யறிவது பேயறி வாமே." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (அ)

1. தாவா—கெடாத. 2. இரியாத—கெடாத. 3. பகரப்படுமே—உபதேசிக்கக்கூடாது. 4. எல்லாப்பற்றுகளையும் விடுதல்.

மேல் வீட்டினைச் சாதித்தற்கு எதுகூறுகின்றார்.

வீடுஞா னத்தன்றி மேவொணு தாகையாற்
கூடுவோ னந்தவாழ் வுந்தீபற
கோதின்மெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தீபற. (9)

எ - து. முத்திசாதனமாகிய சரியாதிநான்கனுள் ஞான மொன்றுமே முத்திசாதனமாம் மற்றையமூன்றும் ஞானத்திற் குச் சாதனமன்றி முத்திக்குச் சாதனமாகாமையால், அந்தமுத் தியாகிய பேரானந்தவாழ்வைக் கூடுமவன் குற்றமற்ற மெய்யுணர் வையுடையோனே, மற்றையர் அல்லர். எ - று.

குற்றமாவது ஐயந்திரிபெனக்கொள்க.

இ-ம். சிவஞானசித்தியார். (16) "ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராண நல்லவா கமஞ்சொல்ல வல்லவா மென்னு—மூனத்தா ரென்கடவ ரஞ்ஞா னத்தா லுறுவதுதான் பந்தமுயர் மெய்ஞ்ஞா னந்தா—ஞனத்தா லதுபோவ தலர்கதிர்மு னிருள்போ லஞ்ஞான மறப்பந்த மறுமுத்தி யாகு—மீனத்தார் ஞானங்க ளல்லா ஞான மிறைவனடி ஞானமே ஞான மென்பர்." எ-ம். திரு மந்திரம். (17) "ஞானத்தின் மிக்க தவநெறி நாட்டில்லை—ஞானத் தின் மிக்க சமயமு நன்றன்று—ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவான்—ஞானத்தின் மிக்கார் நரரின்மிக் காரே." எ-ம். பிரபுலிங்கலீலை. (18) "உரைசெயிற் பரம ஞான மொன்றுமே முத்திக் கேது—சரியைநற் கிரியை யோகந் தாமொரு மூன்று ஞான—மருவுதற் கேதுவென்றே மறைபுகன் றுரைக்கு மிந்தக்—கருவியைப் பொருளென் றெண்ணிக் களிப்பவர் கயவ ரன்றே." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௬)

மெய்யுணர்வுடையோனது இலக்கணம் யாதெனின்.

யானென தென்செருக் கீர்த்த மகனேமெய்ஞ்
ஞானியென் றோதிய வுந்தீபற
நான்மறை யாதிய வுந்தீபற. (10)

எ - து. [1] யானென்றும் எனதென்றும் இருநிலைக்கட் கூறப் படுவதாகிய மயக்கத்தினை அறுத்துள்ள புருஷன் யாவன் அவனே மெய்யுணர்வுடையோனென்று கூறுநிற்கும் வேதமுதலிய பலகலை களும். எ - று.

இ-ம். திருவள்ளுவநாயனுர். (19) "யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்—குயர்ந்த வுலகம் புகும்." எ-ம். திருவாய்மொழி. (20) "நீர்நும தென்றிவை—வேர்முதன் மாய்த்திறை—சேர்மி[1] னுயிர்க்கது—நேர்நிறை யில்லே." எ-ம். பிரபுலிங்கலீலை. (21) "யானென தென்ப திருந்திடு காறு—ஞான முறுனது நண்ணில ளுயிற்—றுனிலை யாத சகந்திகழ் கிற்குந்—தீனமிலாத சிவந்திக ழாதே." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கo)

யாதினையாதினையானென தென்பதென்னின்.

தேகாதி நான்கனுட் டேக கரணங்க
ளாகு மியானென்ப துந்தீபற
வலமற் றெனதென்ப துந்தீபற. (11)

எ - து. இந்நிலைக்கண் உயிர்களுக்கு மாயையினுண்டாகிய தனுகரண புவன போகங்கள் நான்கினுள்ளும் தனுகரணங்கள் யானென்றும், புவனபோகங்கள் எனதென்றும், சொல்லப்படும். எ - று.

தனுவென்றது தேகத்தை. கரணமென்றது அந்தக்கரண புறக்கரணங்களை. புவனமென்றது பூ[2]பூதராதிப் பிரபஞ்சத்தை. போகமென்றது சத்தாதிவிடயங்களை. இவற்றுள் கரணங்கள் தனுவுக்கு அபேதமாயும், புவனங்கள் போகத்துக்கு அபேதமாயும், நிற்கையால், தேகபோகமென்றிரண்டாகவும் சொல்லப்படுமெனக் கொள்க. (கக)

தனுகரணங்கள் ஸ்தூலமாய் அசித்தாய் அநித்தியமாய் உள்ளன; ஆன்மா சூக்குமமாய்ச் சித்தாய் நித்தியமாய் உள்ளது; இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபாடாகலின், உயிர்களுக்குத் தனுகரணங்களை யானென்னும் ஐக்கியாத்தியாசம் எங்ஙனம் கூடிற்றென்னில்.

அழிதேக மன்னுயிர்க் கன்னிய மேயேனும்
பழமோகத் தால்யானென் றுந்தீபற
பற்றுமை யொற்றுமை யுந்தீபற. (12)

---

1. உயிர்க்கதன். எ-ம். பாடம். 2. பூ-பூமி. பூதரம்-பருவதம்.

எ - து. அநித்தியமாகிய சரீரம் நிலைபேறுடைய உயிர்களுக்கு [1] விசாதீயமேயாயினும் உயிர்கள் உள்ளவன்றே உண்டாய் அநாதியாயிருந்துள்ள அஞ்ஞான சம்பந்தத்தினாலே சிறியவிளக்கமாய் நிற்கின்ற தனுவாதிகளைத் தானென்று அபிமானித்த பிராந்தியே ஐக்கியம். (கஉ)

ஒருவனுக்குத் தேகத்தை நானென்னும் அகப்பற்றாகிய அகங்காரப் பிராந்தியை நீக்குதற்கு உபாயம் யாதென்னின்.

விறகா ரழல்போலு மின்னார்பொன் னாதி
யுறுகாறு மந்தமை யுந்தீபற
உள்ளக்கண் மாறாதென் றுந்தீபற. (13)

எ - து. புறப்பற்றாகிய பெண் பொன் முதலிய பொருள்கள் சூழ்ந்துள்ளவளவும் முற்கூறப்பட்ட அகப்பற்றானது விறகுபெற்ற தழல்போல் முறுகுவதல்லது ஆத்துமாவிடத்து நீங்காது. எ - று.

இ - ம். தேவிகாலோத்தரம். (22) "மூண்டு பற்றி முழங்கி யெழுங்கன—லீண்டு காட்ட மிலதே விலதாகும்—தீண்டு மப்பொருளின்றெனிற் சித்தமு—மாண்டு தோற்ற மிலதாய் மடிந்திடும்." எ - ம். திருவள்ளுவர். (23) "அடல்வேண்டு மைந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும்—வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கங)

வேரினைக்களையிற் கொடிமுதலிய வாடுதல்போலும் யானென்னும் அகப்பற்றை முன்பு நீக்கின் அதன் சார்பாகிய புறப்பற்றுத்தானே நீங்கிவிடும். இஃது ஒழிந்து புறப்பற்றை முன்பு நீக்கின் அதனால் அகப்பற்று ஒழியுமென்பது விருத்தமாகையால் அது கூடாதென்னின்.

நீக்காமுற் சூழ்காடு நீடெயிற் கொள்ளொணா
போக்கார் புறப்பற்றே லுந்தீபற
போமே யகப்பற்றென் றுந்தீபற. (14)

---

1. விசாதீயம்-வேறுசாதியையுடையது.

எ - து. சூழ்ந்துள்ள காட்டை வெட்டி வெளிசெய்யாவிட த்து நிலைபெற்று நடுநின்ற எயிலைக்கவருதல் கூடாது; அது போல் எனதென்னும் புறப்பற்றை நீக்காராயின் யானென்னும் அகப்பற்று ஒழியாது. எ - று.

இ - ம். அஞ்ஞுவதைப்பரணி. (24) "சுற்றமொ டுற்ற துவந் துவ மெல்லா—மற்றவர் தம்முட னற்றவர் தாமே." எ-ம். (25) "கதறிய2வாழி யாறி யாடுதல் கருதினர் யாவர் தாமி யாவையு—முதறிய ரூத போது நாடொறு மொழுக விடாத வார வாரமே." எ-ம். (26) "கழிய நிலாத போது சேறது கழுவி யிலாப மேதி யாவையு—மொழிய நிலாத போது மாசற வுதற வொணுது பாச மூடுமே." எ - ம். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (கச)

ஒருவன் புறப்பற்று நீக்கியமாத்திரத்து அவனுக்கு அகப்பற்று ஒழியுமோவெனின்.

புறப்பற் றெலாந்தூரப் போக்கிமீட் டெண்ணு
துறப்பற்றின் மெய்யுணர் வுந்தீபற
ஒடு மகப்பற்றென் றுந்தீபற. (15)

எ - து. எனதென்னும் பொருள்களனைத்தையும் ஒரு சற் றும் தாக்காது தூரத்திலே போவனவாகக் கைவிட்டு அவ்வா சனையும் மனத்தின்கண்ணே தோன்ருமலொழித்துத் தன்னு ண்மைக்கண் முறுகப்பற்றி நிற்கின், சுவடுந்தோன்ருமல் நீங்கும் அகப்பற்று. எ - று.

தூரப்போக்கியென்றது விட்டபொருளினது நாமரூபங்கள் மீண்டும் தனதிந்திரியங்களுக்கு விடய மாக்காமையெனக்கொள்க.

புறப்பற்றெல்லாம் நீக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். (27) "இயல்பாகு நோன்பிற்கொன் றின்மை யுடை மை—மயலாகு மற்றும் பெயர்த்து." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. அவற்றினைத் தூரப்போக்கி மீண்டும் அவ்வாசனையும் தோன்ருமை அடக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: ஒழிவி

1. மதில். 2. ஆழி + யாவர்தாம் - கடல் அலையோய்ந்த பின் ஸ்நாநம் செய்யலாமென்று எவரெண்ணுவர்.

26 ஒழுகவிடாது அவ் ஆரவாரம் — அதன் ஆடம்பரம் அகலா தாம்.

லொடுக்கம். (28) "கரையடுக்க வந்தாற் றிரையலைக்குங் கப்பல்—பொருளடுத்தாற் றேன்றும் பொய்ப்போதம்—விருதினவன்—வெற்றிக் குழிகுதித்தோன் போல்வேண்டும் விட்டதுபின்—பற்று மதிற் சிக்கெனநிற் பாய்." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. மெய்யுணர்வின்கண் முறுகப்பற்றி நிற்கின் அகப்பற்றெழியு மென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். (29) "பற்றுக பற்றற் றான் பற்றினை யப்பற்றைப்—பற்றுக பற்று விடற்கு." எ-ம். தேவாரம். (30) "விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போன்—மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியா—னுறவு கோனட் டுணர்வு கயிற்றினுன்—முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (31) "மோக வற்சநா பிக்கொடி முளைத்தெழு மூலஞ்—சோக மாசுண மிருந்தா சாள்வதோர் சூழ—லாக மேமுதல் யானெனக் காணுமஞ் ஞான—மேக மாகிய பராபரந் தோன்றிறு விறக்கும்." எ-ம். சிவஞானசித்தியார். (32) "யான்செய் தேன் பிறர்செய்தா ரென்னதியா னென்னு மிக்கோணை ஞான வெரி யால்வெதுப்பி நிமிர்த்துத்—தான்செவ்வே நின்றிடவத் தத்துவன்று னேரே தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித்திட் டோடு—நான்செய்தே னெனுமவர்க்குத் தானங் கின்றி நண்ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கன்ம—மூன்செய்யா ஞானந்தா னுதிப்பி னல்லா லொருவருக்கும் யானெனதிங் கொழியா தன்றே." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கரு)

அகப்பற்றை ஒழித்தற்கு மெய்யுணர்வே காரணமாயின் அதனை எவ்விதத்தாலும் சாதித்தல் வேண்டுமென்னுது முன்பு புறப்பற்றை நீக்கிப் பின்பு சாதித்தல் வேண்டுமென்பானேனெனின்.

வேண்டா துறத்தலே மெய்யுணர் வென்பதொன்
றீண்டிடை யூறதற் றுந்தீபற
எய்துமே யில்லையென் றுந்தீபற. (16)

எ-து. மெய்யுணர் வென்பது ஒரு பரமகேவலப்பொருள்; இவ்விடத்து இல்வாழ்க்கையோடு கூடியிருக்கவும் ஓரிடையூ றின்றி ஒருவனுலே சாதிக்கப்படுமாயின், அவன் இல்வாழ்க்கையைத் துறக்கவே வேண்டாம். எ-று. (கசு)

---

28. பொய்ப்போதம்—விடயஞானம். விருதினவன்—பகைவனை வெற்றிகொள்ள விருது கொண்டோன். வெற்றிக்குழி குதித்தோன்—வெற்றியின்பொருட்டுக் குழியைத் தாவுகின்றவன்.

ஆயின், இல்வாழ்க்கையை நீங்காவிடத்து மெய்யுணர்வு இடையூறின்றித் தலைக்கூடாதோவெனின்.

குடும்பபா ரந்தலைக் கொண்டவர்க் கல்லல்
விடும்பரி சின்மையா லுந்தீபற
மெய்யுணர் வெங்ஙன முந்தீபற. (17)

எ - து. தாய் தந்தை மனை மக்கள் சுற்றமென்னுங் குடும்பத்தைத் தனதென்றும், அவற்றினைத் தாங்கும் அதிகாரமுடையோன் தானென்றும், அபிமானம்பூண்ட ஒருவன் அக்குழாங்களோடும் கூடி நுகர்தற்கு விஷய சுகங்களைத் தேடுதலாலும், அவை பொருளினாலன்றி வாராமையின் அப்பொருளைத் தேடற்கு முயலுதலாலும், அங்ஙனம் முயலுமிடத்து அவற்றிற்கு வரும் இடையூறுகளை நீக்கவேண்டுதலாலும், அவ்வாறு கூட்டப்பட்ட பொருளுக்குப் பிறரால் அழிவு வாராமல் காத்தலாலும், அப்பொருளினைக் காலதேசங்களறிந்து நுகருதலாலும், அக்காலையில் தமது குழாங்களுக்கும் தமக்கும் வரும் தாபத்திரயங்களை நோக்கி வருந்துதலாலும், இவை முதலிய அல்லல்கள் அனந்தம் இடையறாது சூழ்தலின் அவற்றினை நீக்கிச் சற்குருவை அடைந்து நித்தியா நித்தியப் பொருள்களைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிகுதலே கூடாது. கூடினும், தன்னுண்மைக் கண் ஒருகணமேனும் நிட்டாபரனய்ச் சித்தசலனம் அற்று இருத்தல் கூடாது. அஃது ஒருகாலையிற் கூடினும், கூடியவுணர்வு முதிர்வளவில் ஓரோரிடையூறுகளால் சித்தசலனம் பிறந்து மெய்யுணர்வு நீங்கிவிடும். அது நீங்கவே, அகப்பற்றும் அவனுக்கு நீங்காது. எ - று.

இ-ம். திருவள்ளுவர். (33) "பற்றி விடாஅ விடும்பைகள் பற்றினைப்—பற்றி விடாஅ தவர்க்கு." எ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. (34) "தந்தைதாய் தன்னுடன் றோன்றினர் புத்திரர் தாரமென்னும்—பந்தநீங் காதவர்க் குய்ந்துபோக் கில்லெனப் பற்றினயே—வெந்தநீ றருடியா ராதியார் சோதியார் வேதகீத—ரெந்தையா றூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்சனெஞ்சே." எ-ம். தேவாரம். (35) "பழகி னல்வரும் பண்டுள சுற்றமும்—விழவி டாவிடின் வேண்டிய தெய்தொண—திகழ்கொள் சேறையிற் செந்நெறி மேவிய—வழக னருள ரஞ்சுவ தென்னுக்கே." அன்றியும், (36) "அருத்த மும்மனை யாளொடு மக்களும்—பொருத்த மில்லை பொல் லாதது போக்கிடுங்—கருத்தன் கண்ணுத லண்ணல் காட்டுப் பள்ளித்—திருத்தன் சேவடி யைச்சென்று சேர்மினே."

எ-ம். திருப்பாட்டு. (37) "பதியுஞ் சுற்றமும் பெற்ற மக்களும் பண்டை யார்நல்ல பெண்டிரு—நிதியு மிம்மனை வாழும் வாழ்க்கை நினைப்பொழிமட நெஞ்சமே—மதியஞ் சேர்சடைக் கங்கை யானிட மகிழ மல்லிகை சண்பகம்—புதிய பூமலர்ந் தெல்லி ஞறும் புறம்ப யந்தொழப் போதுமே." எ-ம். திருவாசகம். (38) "தாமே தமக் குச் சுற்றமுந் தாமே தமக்கு விதிவகையும்—யாமா ரெமதார் பாசமா ரென்ன மாய மிவைபோகக்—கோமான் பண்டைத் தொண்டரொடு மவன்றன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு—போமா றமைமின் பொய்நீக்கிப் புயங்க னுள்வான் பொன்னடிக்கே." எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார். (39) "திருவடி பிடித்து வெரு வரல் விட்டு—மக்களு மனையு மொக்கலுந் திருவும்—பொருளென நினையாதுன் னருளினை நினைந்து." எ-ம். கந்தரனுபூதி. (40) "வளைபட் டகைமா தொடுமக் களெனுந்—தளைபட் டழியத் தகுமோ தகுமோ—கிளைபட் டெழுசூ ருரமுங் கிரியுந்—துளைபட் டுருவத் தொடுவே லவனே." எ-ம். திருவாய்மொழி. (41) "கொண்டபெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறரும்—கண்ட தோடு பட்ட தல்லாற் காதன்மற் றியாதுமில—யெண்டிசையுங் கீழுமேலு முற்றவு முண்டபிரான்—றொண்டரோமா யுய்யி னல்லா லில்லைகண்டீர் துணையே." எ-ம். தத்துவராயர். (42) "தந்தை யொடு தாய்மைந்தர் முன்பினுடன் வந்தார் தாரமொடு பேர்மிகு கூருமுற வாகும்—பந்தமென வேவந்த தொந்தமிவை யொன்றிற் பட்டதல காணுமிவை விட்டுவிடு நேரா—வந்தமுத ருனின்றி யென்றுமுள தானே யண்டமுந்த லாயன்றி நின்றபொரு ளுமா—விந்தவுல கேவந்து தந்தருளு மாறு தெந்தைசொரு பானந்த னென்று மொழி யீரே." எ-ம். சிவதருமோத்தரம். (43) "மண் ணினுந் தனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தநற்—பெண்ணினு மகவினும் பெரிய பேரினுந்—துண்ணென விழைவினைத் துறந்த தூயரே-விண் ணினு மின்புடன் விளங்கி மேவுவார்." எ-ம். ஞானவாசிட்டம் (44). "தாரதன மிகுமென்னிற் றளையாகு மப்பாசந் தளைத்துக் கொண்டா -லாரதனை யறுத்தகலும் விரகுடையா ரறிவில்லா ராசை விஞ்சிக்- கூரிதையா மப்போகத் துழன்றுழக்குங் கொடுந்துயரைக் குறித்த போதே—தீரதையா மறிஞருக்கு விரத்தியுள தாய்ச்சித்தந் தெளி யு மன்றே." எ-ம். பரமார்த்ததரிசனம். (45) "இறவா வகைதன் னுள்ளத்தை யடக்கு மவனே தனக்கென்று—முறவா யுள்ளா னல்லாதார் தமக்கே பகையா யொழுகுவார்—துறவா தொழுகுந் துவந்துவங்க டுறந்தொன் றினையே தொடர்ந்தவர்பான்—மறவா தெழுந்த மெய்யறிவிம் மாயை மறைக்க மறையாதால்." எ - ம். அமுதசாரம். (46) "மடம்படு மிப்பிறவி மாற்ற நினைவார்க்—

குடம்பு மிகையென் றுணர்வுற்-றடங்கத்—துறவா மனிதர்க் கெளி தன்றே துஞ்சிப்—பிறவா நெறியைப் பெற." எ-ம். ஞானசூரியன். (47) "உடலை யொண்பொரு ளினையுல கியல்பினை யுயர்குல நெறி தன்னை—யடையு மைந்தர்தாய் தந்தைநன் மனையென வறைதரு மிவர்தம்மை-விடவி கழ்ந்திறை கழலிணை மருவிய விமலர்தங் களை யெல்லா—முடைய நன்குறு மொழிமறை முனிவர்க ளுரைப்பராத் தர்களென்றே." எ - ம். நாலடி. (48) "துன்பம் பலநா ளுழந்து மொருநாளை—யின்பமே காமுறுவ ரேழையா—ரின்ப—மிடை தெரிந் தின்னுமை நோக்கி மனையா—றடைவொழிந்தா [1]ரான் றமைந் தார்." எ - ம். சிவானந்தமாலை. (49) "உடம்பு மனைவி மக வுற்றுரோ ரேர்கே—ளடைந்ததனம் வீடடிமை காணி - தொட ர்ந்தவிவை — யென்னவெனுஞ் சொன்னிலைவு போனு விறை யருளான்—மன்னியவ னைப்பெறுமான் மா." எ - ம். ஒழிவி லொடுக்கம். (50) "நாடுநகர் வீடுடையா டாய்தந்தை நட்புமக்கண் —மாடுகுலம் பொன்னுடம்பின் வாதனைகள் - கூடத்—தொடுத்த வலைக் கண்ணித் தொடக்கிதனை யிப்போ—விடப்பெறுவா ரேன் பிறப்பார் மேல்." எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கஎ)

ஆயிற் குடும்பசகிதராய் நின்று மெய்யுணர்வடைந்தோர்கள் இலரோவெனின்.

கற்றழீஇ முந்நீர் கடந்தோரு முண்மையா
னிற்றழீஇ மெய்யுணர் வுந்தீபற
ஏய்ந்தோரு மில்லெனு ருந்தீபற. (18)

எ - து. கல்லைப் புணையாகத் தழுவிக்கொண்டு சமுத்திரத் தைக்கடந்தோரும் ஒருவருண்டாகையால், மனைவாழ்க்கையைத் தழுவி நின்றுகொண்டு மெய்யுணர்வை அடைந்தோரையும் இல்லை யென்று சொல்லார்கள். எ - று.

எனவே அந்நிலைக்கண் மெய்யுணர்வை அடைதல் அரிதென் றது எனக்கொள்க. அங்ஙனங் கடல்கடந்தவர் அப்பமூர்த் திகள். (கஅ)

---

1. ஆன்றமைந்தார் - அறிவாலமர்ந்தடங்கினர்.

ஆயின் எல்லார்க்குந் துறவடைகுதல் கூடுமோவெனின்.

எல்லோர்க்குங் காலன் றுறவீவ னீயாமு
னல்லோர் துறப்பர்தா முந்தீபற
நன்றறி வார்களென் றுந்தீபற. (19)

எ - து. ஆண் பெண் அலியென்று கூறப்பட்ட அனைவர்க்கும் யமன் சடுதியிலே பற்றொழிவு கொடாநிற்பன்; அவன் வந்து சரீரநீக்கஞ் செய்வதற்கு முன்னம் தாமே அச்சரீரத்தின் கண்ணே பற்றொழிந்து அதன் சார்பாகிய புறப்பற்றையும் கைவிட்டு மெய்யுணர்வடைவோரே நன்மையினையுடையவராவர், அவரே தமக்கு உறுதியாயின அறிவார். எ - று.

இ - ம். சித்தாந்தகரணம். (51) "எல்லோர்க்குங் காலன் றுறவீவ னீந்தபிற்கேள் — பல்லோரு மாய்ந்தமனைப் பாலுடலை - யொல்லையினில்—வைப்பர் சமாதியிந்த வாறவர்செ யாமுனலோ —ரப்பரிசே தாம்புரிவ ரால்." எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (கக)

துறவடைந்தோர் அடைந்த மாத்திரத்திற் செய்யும் கருமம் யாதென்னின்.

இருமையுண் மைவல்லோர்க் கிம்மெய்கொண் டம்மெய்
விரவினைய்ந் தெய்தலே யுந்தீபற
வேலையா சானையுற் றுந்தீபற. (20)

எ - து. ஒரு மெய்யென்னும் பெயரினையுடைய சரீரத்தினது அசுத்தமும் அஃது அளவற்ற துக்கத்தோடும் அவதி அறிதற்கு அரிய அநித்தியத்தோடும் கூடியிருத்தலையும் மற்றுமொரு மெய்யென்னுமியல்பினையுடைய வீட்டினது பரிசுத்தமும் அதனது நிரதிசயானந்தமும் நித்தியத்தன்மையும் அந்த வீட்டினை அடைவதற்கு இந்தச்சரீரம் இன்றியமையாமையும், சென்மாந்தரத்திலே செய்த தபோபலத்தால் இந்தச் சரீரம்பெற்ற அருமையும், பிரத்தியக்ஷத்தினாலும் வாக்கியத்தினாலும் கண்டும், கேட்டும்,

(51) கேள் பல்லோரும்-சுற்றத்தாரனைவரும்.

அறிந்துளோர்க்கு இந்தச்சரீரம் நீங்குவதற்கு முன்பே அநாசாரியனை நீங்கி ஞானசாரியனை அடைந்து அதிசீக்கிரத்தில் வீட்டுநெறியை விசாரித்து நிட்டை கூடுதலே கருமம். எ - று.

இந்தத்தேகம் அசுத்தமும், துக்கமும், நிலையாமையும், உடையதென்பது பிரத்தியக்ஷமாயினும், பெத்தான்மாக்கணிமித்தம் புராதனர் கூறியிருத்தலின் வாக்கியப்பிரமாணமும் காட்டுதும்.

தேகமிழிவுடையதென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. (52) "என்பிறுற் கழிநிரைத் திறைச்சிமண் சுவரெறிந்திதுநம் மில்லம்—புன்புலா ஞறுதோல் போர்த்துப்பொல் லாமையான் முகடு கொண்டு—முன்பெலா மொன்பது வாசலார் குரம்பையின் மூழ்கி டாதே—யன்பனு ரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண்டஞ்ச னெஞ்சே." எ-ம். திருப்பாட்டு. (53) "உதிரநீ ரிறைச்சிக் குப்பை யெடுத்தது மலக்குக் கைம்மேல்—வருவதோர் மாயக் கூரை வாழ்வதோர் வாழ்வு வேண்டேன்—கரியமா லயனுந் தேடிக் கழலிணை காண மாட்டா—வரியனாய் நின்ற வாரு ரப்பனே யஞ்சி னேனே." எ-ம். திருவாசகம். (54) "பொத்தை யூன்சுவர் புழுப்பொதிந் துளுத்தசும் பொழுகிய பொய்க்கூரை—யித்தை மெய்யெனக் கருதிநின் றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப் படுவேனை—முத்து மாமணி மாணிக்க வயிரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி—யத்த ஞண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே." எ-ம். சிவதருமோத்தரம். (55) "பொற்கடத்துண் மலம்பொருந்திற் புல்லியரும் பொருணசையா—லக்கடத்தைப் பற்றியிடாரங்கையினு லவனிதனின்—மக்கடம தடலினைத்தா மலபாண்டமெனவறிந்து—மெக்கணக்கா லிகழாதே யருவருப்பற் றிருக்கின்றார். எ - ம். போதாமிருதம். (56) "அடுத்தவை யூத்தை யாக்குமுடம்பைநல்லறிவாற் றேலை—விடுத்துள வேறு வேறு நரம்பினே டிறைச்சி யென்பாற்—றெடுத்தவிம் மாலை தன்னைத் தூய்தின்மை நோக்கித்துன்ப—மெடுத்தவிக் காம பாச மெறிகிலாரென்னே" யென்னே. எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

தேகம் துன்பமுடையதென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவானந்தமாலை. (57) "இருவகையா மான்மிகமிக் காயத்தி னெஞ்சின்—வருமவைதா னேதக்கேண் மாணு—பொருவரிய—குன்ம மதிசாரம் வெப்புக் கொடுஞ்சூலை—யன்னபிற வின்னங்கே ளாய்." அன்றியும். (58) "மக்களொடு துட்ட மிருகம்பேய் வன்பசுநற்—பக்கி பறிப் போரசுரர் பற்பலவுந்— தொக்கிலுறல்—சோக மசூயை

யபிமான மாற்சரிய—மாகுபல வுள்ளூறுநோ யாம்.'' அன்றியும், (59) "சீதமுடன் வெம்மை செறிந்து மிகச்சலிக்கும்—வாத மழை தடித்து வானிலிடி - தீதிற்—கௌரியொரு பாகன் கருணையினு லாகும்—பௌதிகமீ தென்றே பகர்.'' அன்றியும், (60) "கருவா யுத ரத்திற் கட்டுண்டன் மண்ணி-லுருவாகி யுற்பவித்த லோங்க-னரை திரைதான்—மைவிரவஞ் ஞான மரணநர கஞ்சனனந்—தெய்வி கமீ தென்றே தெளி.'' எ-ம். சிவதருமோத்தரம், (61) "அன்னைதன் வயிற்றிடை யனேக துன்பமே—பின்னையும் பிறப் புழிப் பெரிது துன்பமே-தன்னைய ரறவுரை தரிக்கத் தாதையோர் —சொன்னவில் குரவனுஞ் சுளியத் துன்பமே.'' அன்றியும், (62) "காலையு மலத்தினுற் கடிது துன்பமே—சாலவும் பசியினுற் றளர்வ ருச்சியின்-மாலையிற் காமமு மலிய வாடுவர்-வேலைக டொறு மிடர் விளையும் விஞ்சியே.'' எ-ம். தத்துவாமிர்தம். (63) "பிணி களுங் கவலையும் பேசி னேழ்கட—லணைதரு மணவினு மனந்த கோடியா — விணைதரும் பிறவியி லிடர லாதொரு — கணமது மிலதெனக் கண்டு நொந்தனன்.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

தேகமநித்தியமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். (64) "நெருந லுளனொருவ னின்றில்லை யென்னும்—பெருமை யுடைத் திவ் வுலகு.'' எ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. (65) "தந்தையார் போயி னுர் தாயரும் போயினுர் தாமும் போவார்—கொந்தவேல் கொண் டொரு கூற்றத்தார் பார்க்கின்றுர் கொண்டு போவா—ரெந்த நாள் வாழ்வதற் கேமனம் வைத்தியா லேழை நெஞ்சே—யந்தணு ரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்ச னெஞ்சே.'' எ-ம். தேவாரம். (66) "நடலை வாழ்வுகொண் டென் செய்தீர் நாணிலீர்-சுடலை சேர்வது சொற்பிர மாணமே—கடலி னஞ்சமு துண்டவர் கைவிட்டா—லுடலி னுர்கிடந் தூர்முனி பண்டமே.'' எ-ம். திருப் பாட்டு. (67) "பரிந்த சுற்றமு மற்றும்வன் றுணையும் பலருங் கண் டழு தெழவுயி ருடலைப்—பிரிந்து போமிது நிச்சய மறிந்தாற் பேதை வாழ்வெனும் பிணக்கினைத் தவிர்ந்து—கருந்த டங்கணி பங்கனை யுயிரைக் கால காலனைக் கடவுளை விரும்பிச்—செருந்தி பொன்மலர் திருத்தினை நகருட் சிவக்கொ ழுந்தினைச் சென்றடை மின்னே.'' எ-ம். கந்தானுபூதி. (68) "கூகா வெனவென் கிளைகூ டியழப்—போகா வகைமெய்ப் பொருள்பே சியவா—நாகா சலவே லவநா லுகவித் — தியாகா சுரலோ கசிகா மணியே.'' எ-ம். கந்தாலங்காரம். (69) "கூர்கொண்ட வேலனைப் போற்றும லேற்றங்கொண் டாடுவிர்காள்—போர்கொண்ட கால னுமைக்

கொண்டு போமன்று பூண்பனவுந்—தார்கொண்ட மாதரு மாளிகையும் 1 பணச் சாளிகையு — மார்கொண்டு போவரை யோகெடு வீர்நும் மறிவின்மையே.'' எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார்பாடல். (70) "வினைப்போக மேயொரு தேகங்கண் டாய்வினை தானொழிந்தாற் — றினைப்போ தளவுநில் லாதுகண் டாய்சிவன் பாத நினை—நினைப்போரை மேவு நினையாரை நீங்கிந் நெறியினின்றுழுனைப்போ லொருவருண் டோமன மேயெனக் குற்றவரே.'' எ-ம். திருவாய்மொழி. (71) "மின்னி னிலையில—மன்னுயி ராக்கைக—ளென்னு மிடத்திறை—யுன்னு மினீரே.'' எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (72) "நிதியுமா சுஞ்செயலு மிவ்வுடம்பும் வேண்டுவன நிற்கினன்றோ — விதியில்வரு காலனு லிவையெல்லாஞ் சிலநாளில் வீந்து போகு—முதிரமொடு தசையுடைத்தா யுடைவதியல் பாய்த்தாழ்ந்தோ ருயர்ந்தோ ரொத்தே—வதிகசரா மரணமுறுந் தரமறியா திவ்வுடலி லழகென் கொல்லோ.'' எ-ம். நாலடியார். (73) "புன்னுனிமே னீர்போ னிலையாமை யென்றெண்ணி—யின்னினியே செய்க வறவினை—யின்னினியே—நின்று னிருந்தான் கிடந்தான்றன் கேளலறச்—சென்று னெனப்படுத லால்.'' எ-ம். சிவஞானசித்தியார். (74) "கருவினு ளழிவ தாயுங் கழிந்திடா தழிவ தாயும்—பரிணமித் தழிவ தாயும் பாலனு யழிவ தாயுந்—தருணனு யழிவ தாயுந் தானரைத் தழிவ தாயு—முருவமே யழிவேயானு லுள்ளபோ தேபா ருய்ய.'' எ-ம். தத்துவராயர். (75) "கொட்டாவி கொண்டவர் விட்டா ருயிரென்று கூடநின்று—நட்டார்கள் சுட்டு நடக்கும் வகையிது கண்டுகண்டு—மொட்டாதெனெஞ்ச மொருகாலி தென்னென் றுணரவும்பர்க்—கெட்டாதவனென்னை யாளுடை யானரு ளில்லவர்க்கே.'' எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (76) "தேடப் படும்பொருளைச் சிக்கெனவா கப்புதைத்துக்—கோடிக் கொருநிமிடங் கொள்ளுகினுங்—கூடாத—வாணுளை வீண்கழிக்கு மானுடரைப் போன்மயக்கம்—பூணுர்பொய் கண்டுதுறப் போர்.'' எ-ம். மற்றும் வருனவற்றுற்காண்க.

வீடு சுத்தமாய் நித்தமாய்ச் சுகமாயிருக்குமென்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவிகாலோத்தரம். (77) "ஒருபொரு ளெக்கா லத்துமுளதாகிச் சிறப்பு டைத்தா-யிருவினை யின்றி மேலா மின்பத்தையளிப்ப தாகும்—பொருவிலா விதன்மே லன்பு பொருந்திடாதாரு முண்டோ—திருவுலா வகன்ற கல்வி சிறந்தசான் றோர்கடாமே.'' எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

1. பணச்சாளிகை—பணப்பை.

அத்தன்மைய வீடடைவதற்கு இத்தேகமின்றியமையாதென் பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். (78) "அழியு மாக்கை கொடேயழி யாப்பதங்—1கெழுமு வார்பெற்ற தேநல்ல கேள்வியு —மழியு மாக்கை தனையழி யாதென — விழுவ ரேநர கக்குழி வெய்யரே." எ - ம். பிரபுலிங்கலீலை. (79) "எய்தற் கரிய யாக்கை தனக் கெய்திற் றென்றூ லதுகொண்டு—செய்தற் கரிய வறங்கள் பலசெய்து துயர்கூர் பிறவியினின்—றுய்தற் கொருமை பெற வெண்ணு துழல்வோ னுடம்பு பொற்கலத்திற்— பெய்தற் குரிய பால்2கமரிற் பெய்வ தொக்கு மென்பரால்." எ-ம். நாலடி. (80) "அரும்பெறல் யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தாற் — பெரும்பயனு மாற்றவே கொள்க - கரும்பூர்ந்த—சாறுபோற் சாலவும் பின்னுதவி மற்றதன்—கோதுபோற் போகு முடம்பு." எ — ம். சித்தாந்த கரணம். (81) "மந்திரவாட் பெற்றும் பகைவெல்லான் மற்றது கொண்—டந்தோதன் மெய்யை யரிந்தான்போன் - றிந்தவுடற்— கொண்டுமுத்தி செல்லுங் குறிப்பின்றிச் சிற்றின்பங்—கண்டு வினைக் காளாங் கணக்கு." எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

இச்சரீரம் பெறுதற்கரிய தென்பதற்குப் பிரமாணம்: திரு மந்திரம். (82) "இக்காய நீக்கி யினியொரு காயத்திற்—புக்குப் பிறவாமற் போம்வழி தேடுமி—னெக்காலத் திவ்வுடல் வந்தெமக் கானதென்—றக்காலை யுன்ன வருள்பெற லாமே." எ - ம். அறி வானந்த சித்தியார். (83) "தேரிற் சதுர யுகமிரண் டாயிர நாட் டிங்களாண்—டோரிலங் நூற்றி னயன்மாண் டொகாந்தமு முற்றுத் தென்பாற்—சேரு நுகத்துளே யில்வட பாற்கழி செல்லெளிது— சாரும் பிறப்பொழித் திம்மா னுடத்திற் சனிக்கரிதே." எ - ம். சிவஞானசித்தியார். (84) "அண்டசஞ் சுவேத சங்க ளூற்பிச்சஞ் சராயு சத்தோ—டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குநூ றூயிரத்தா — னுண்டுபல் யோனி யெல்லா மொழித்துமா னுடத்து தித்தல் —கண்டிடிற் கடலைக் கையா னீந்தினன் காரி யங்காண்." எ - ம். அனந்தபோதம். (85) "சனித்திடுஞ் சராசரத்தின் றூன்மிக வரிய தொன்றே—மனித்தரா யறிவுண் டாகை மற்றிதி னரிய தென்று —மனித்தமி றன்னையாயு மறிவதி னரிய தையா — வினித்தமா மின்பங் காண்பா ரியாரினு மரிய ரன்றே." எ - ம். ஞானவா சிட்டம் (86) "எறியுங் கடலி னுகத் துளையி லாமைக் கழுத்துப் புகுவதுபோற்-பொறிவெம் பிறவி யனேகத்தாற் புருடன் விவேகி

---

1. கெழுமுவார் - பொருந்துவார். 2. கமரில் - நிலவெடிப்பில்.

யெனப்பிறந்து—முறியும் பிறவிப் பயனிலதிம் மோக மமையுஞ் செய்தொழிலாற்—செறிவ தென்னே யிவற்றாலே தினங்க ளெல்லாஞ் சென்றிடுமால்.'' எ - ம். திருக்கடைக்காப்பு. (87) "நீநாளு நன்னெஞ்சே நினைகண்டா யாரறிவார்—சாநாளும் வாழ்நாளும் சாய்க்காட்டெம் பெருமாற்கே—பூநாளுந் தலைசுமப்பப் புகழ்நாளுஞ் செவிகேட்ப—நாநாளு நவின்றேத்தப் பெறலாமே நல்வினையே.'' எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

அநாசாரியனை நீங்கியென்பதற்குப் பிரமாணம்: பெருந்திரட்டு. (88) "வேதிய ராதி நான்காம் வெவ்வேறு மனுலோ மத்தாற்—சாதிதான் சொல்லி னிற்க சடகன்மா வாகி னுங்கேள்—கோதிலா ஞான மில்லோன் குருவலன் பாச பந்தஞ் — சேதியா வீட்டைக் காட்டுந் தெளிவில னாகி லன்றே.'' எ - ம். மெய்ம்மொழி. (89) "ஆர்த்தன பிறவித் துன்ப மறுத்தறி வுலகின் மிக்க—மூத்தவர் போன டித்து மூடமா மனித ரெல்லாந்—தீர்த்திடார் தங்குற் றத்தைச் சிலர்குற்றந் தீர்க்குந் தன்மை— பேர்த்தடி யிடமாட் டாதான் பிறர்க்கூன்று கோலா மாங்கே.'' எ - ம். அமுதசாரம். (90) "துயிற்புணர்ப்பாற் கர்ப்பந் தொடுகடனீ ராமை—மயிர்ப்படா மின்மினியின் வன்னி - முயற்கோ—டெருத்திற்பான் மெய்யுணர் வில்லாதான் பண்ணுங்— குருத்துவமு நேராகக் கொள்.'' எ - ம் அறிவானந்தசித்தியார். (91) "அளிமலர் விட்டுவிட் டாய்ந்து மதுவுண் டகவிரப்பிக்—களிவந் திருந்த கருத்திங் குறநின் கவலை யென்னும் — விளிவினை விட்டுவிட் டாய்ந்து வியன்குரு மேவி நின்று—தெளிவந் தினைக்கண் டிடுமௌ வுங்குருத் தேடிடுமே.'' எ - ம். அருட்பிரகாசம். (92) "மெய்ம்மண மன்றிமுன் சிற்றிவின் கண்ணொரு மெல்லியலைப் — பொய்ம்மணஞ் செய்தோன் பதியன் றவட்கெனல் போலுமிறை—செம்மை நெறியறி விப்பான் குருவன்றித் தேர்ந்துதம்மி—னம்மய நீர்க்கறி யார் குரு வோபிறர்க் காய்ந்திடினே.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

ஞானசாரியனை யடைவதற்குப் பிரமாணம்: மெய்ம்மொழி. (93) "பிறிந்திடக் கடைந்த வெண்ணெய் பின்புமோ ரதனைக் கூடிச்—செறிந்திடா வாறு போலத் தேகமுந் தேகி தானும்—பிறிந் திடப் பார்த்த பின்பு பெயர்த்ததி னிற்பி னுங்கேள்—செறிந்திடா வாறு செய்யுந் தேசிகன் றேசி கன்றான்.'' எ-ம். மெய்ஞ்ஞானவி ளக்கம். (94) "கரையறு பிறவிவன் கடலு ளேவிழுந்—தயர்வுறு துயருழந் தவரை யோவென—விரைவொடு வினைகெட நோக்கி

வேதகக்—கரையினை யருள்பவன் கருணை நன்குரு.'' எ-ம். உண்மை நிலயம்.'' (95) "சிறுபுலைக் கிருங்கு லப்பேர் செப்பலின் மெய்ப் பேர் கொண்டிங்—கிறுமுடற் குறைபார்த் தஞ்சி யெதார்த்தமா யிருத்த லாலே—பெறுமொரு மெய்ப்பேர்கொண்ட பேரின்ப வீடு காண்பார்—குறைவறத் தேர்ந்துஞானக் குரவர்தா ளடைந்துய் வாரால்.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (உ௦)

அங்ஙனம் அடைந்த அதிபக்குவமுடைய சீஷருக்குச் சிவமே குருவடிவமாய் வந்து அனுக்கிரகம் பண்ணுமென்று மேற்கூறுகின்ருர்.

மாய்க்குநோய்க் கன்றே மருந்தீகு வாரின்மா
றேய்க்குமோர் பக்குவற் குந்தீபற
தேசிக ஞய்ச்சிவ முந்தீபற. (21)

எ - து. இவ்வுலகின்கண்ணே வைத்தியராயினேர் இந்நோய்க்கு இத்தனை தினத்தின்மேல் ஔஷதம் கொடுக்கவேண்டுமென்று நியமம் இருப்பினும் அந்த அவதிக்கு உட்பட்ட ஒருதினத்தின்கண்ணே நாவிழுதல் முதலிய அசாத்தியங்களைக் காட்டுமாயின் அந்நோய்க்கு அக்கணமே மருந்துகொடுத்துத் தீர்ப்பது போலப் பவரோக வைத்தியராகிய ஆசாரியர் சீஷருக்கு உபதேசிக்கு முறைமை அவரவர் வருணத்திற்கு எற்கச் சோதிக்குங் காலங்களும் அவற்றுள்ளும் உயர்ந்த பக்குவருக்கு ஒருவருஷமளவாயினும் சோதிக்கவேண்டுமென்பன உளவாயினும், பரமசிவமே குருவடிவமாகி எழுந்தருளிவந்து அநாசாரம் சற்றுமின்றி ஆசாரங்களனைத்தையும் இயல்பாயுடைய அதிதீவிரபக்குவ முடையோனுக்கு வந்தவுடனே அனுக்கிரகம் செய்து பிறவிச் செருக்கை அழிக்கும். எ - று.

அவரவர்வருணத்திற்கு எற்கச் சீஷரைச் சோதித்தலென்பதற்குப் பிரமாணம்: சைவசமயநெறி. (96) "பண்ணிடுக தீக்கையினைப் பக்குவம்பார்த் தாறிரண்டு—ளெண்ணிமும்மூன் ருறின் மூன் றின்.'' அன்றியும், (97) "சூத்திர ராதியற்குச் சொன்ன முறை யாலாண்டு—பார்த்தே யனுக்கிரகம் பண்.'' எ-ம், மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

அவரினும் பக்குவமுயர்ந்தோர்க்கு ஒருவருஷமளவாயினும் சோதிக்கவேண்டுமென்பதற்குப்பிரமாணம்: சிவநெறிப் பிரகாசம். (98) "தேசிகரு மாணவர்கள் செய்தியுணர்ந் திடவே சிறியோ

ரைப் பெரியோர்செய் தொழிலதனிற் செறித்து—மேசிலராம் பெரியோரை யீனமாந் தொழிற்கே யிசைத்துமடித் தும்வைது மிவ்வாறு செயவுங்—கூசியிடா திட்டபணி செய்துகுரு பத்தி குறைவிலராய் நம்பினராய்த் துரோக மின்றி—மாசிலராய் மன வாக்குக் காயத்தாற் குருவின் வாக்கியபா லனஞ்செய்யு மதிமானு மாயே.'' அன்றியும், (99) ''ஆதரவுஞ் சாந்தியுநற் பொறுமை தானு மசத்தியமில் லாவுரையு மாசாரந் தவமுந்—தீதான செயன் மறந்து நன்றியறிந் திடலுஞ் சிவாகமத்தைக் கேட்டதனைத் தெளித ருனும்—போதலறப் பொறிவழியி னிற்ற லாதிப் புகன்றுடைய நற்குணங்கள் பொருந்தி மேலு—மோதலுறுங் குணங்குற்றஞ் சோதித்தோர் வருட முறுங்குணத்தி னளவாகத் தீக்கை செய்வ ருயர்ந்தோர்.'' எ - ம். அருட்பிரகாசம். (100) ''குரு பா னுக்கவ னெஞ்சகம் போலனு கூலத்தனுய்க்—காசர ணுதியி னேவல்செய் தேதினங் கட்கிமைபோ—லுரிய மனைமுதல் யாவை யுங் காத்துண்மை யாயொருதற்—பரமிவ னேயெனக் காண் பான்சற் சீடன் பகர்ந்திடினே.'' அன்றியும், (101) ''தேசிகன் பாற்பற் பலதீக் குணங்கள் செறியினுநம்—பாசப் பிராந்திக் கிவை தோற் றியவிறை பாலிலையென்—றுசறு பத்தியி னேர்ந்தெவ் விதத்து மவனருளைத்—தேசங் குலவ வளர்ப்போன்சற் சீடன் றெரிந்திடினே.'' அன்றியும், (102) ''பூரண மாய சிவனெம் பிறவியைப் போக்குதற்கித்—தாரணி மேற்குரு வாய்வந் திடிலவன் றன்னெதிர்யா——மோரணு வென்னப்பொய் தானுமென் னுகு மென் றுண்மைகளக்—காரண னேடுரைப் பானேசற் சீடன் கரு திடிலே.'' அன்றியும், (103) ''விடையேறி யீசன் வரின்மூ டரு மவன் வேண்டியதைப்—படிமீ தளிப்பர் குருவே சிவமெனப் பாவனைமுற்—றுடையார்க டத்த முடலாவி யீந்திறை யுண்மை பெறத்—தடையா துள திங் குளதேல பக்குவர் தாமவரே.'' எ - ம். ஞானவாசிட்டம். (104) ''இயற்கைகுணஞ் சோதித்து முன்னே பின்னே யாவையுமாம் பிரமநீ யென்னல் வேண்டும்—வியப்புறவா சையிலுழல்வார்க் கிவ்வா றுரைதின் மீளாத நிரயகில் வீழ்த்த தாகும் —தியக்குறுபோ கத்தாசை தீர்ந்து புந்தி தெளிந்தவனைப் போல் வார்க்கே திகழத் தோன்று—மயக்கமற வுணர்த்தவல்ல குருவைக் கிட்டா வருந்தியுந்தன் பிறப்பறுக்கு மகனு மாங்கே.'' அன்றியும், (105) ''சகப்பேர் பெறுமிவ் வாதனைதான் றவிரி லழியாச் சாந்தி யதா—மகப்பா வனையி லிச்சகத்தி லலகைத் தோரா நீர்தன்னி —லுகப்பா மறுதி யுள்ளோர்க ளுபதே சிக்க வொண்ணுதோர்— மிகப்பா விகளாஞ் சீசீயென் றிகழ்வா ரவரை மெய்யுணர்ந்தோர்.'' எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

அதிதீவிர பக்குவமுடையோர்க்கு உடனே அனுக்கிரகம் பண்ணுதலுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவாதவூரடிகள் புராணம். (106) "வந்துநான் வறுமை யுற்றேன் மாற்றென திலம் பாடென்று—சிந்தையா குலமுற் றூன்கைச் செழும்பொரு ளீதல் செய்வா— ரிந்தநா ளளிக்க வேண்டு மெனவிதி யின்மை யாலே—யந்தநா ளிந்நா ளாக வடிமைகொண் டருள வெண்ணி." எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (107) [1]"அதிபக்கு வத்தோர்க் கனுக்கிரகஞ் செய்யும்—புதுமைக்குச் சாத்திரங்கள் போதா-திதுவென்னுப்—பேறே யனந்த பிரகாரம் வந்தானும்—வேறே யனந்த விதம்." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

சிவமே குருவாய் வந்ததென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். (108) "அருபரத் தொருவ னவனியில் வந்து—குருபர ஞகி யருளிய பெருமையைச்—சிறுமையென் றிகழாதே." எ-ம். அன்றியும், (109) "சிவனென யானுந் தேறினன் காண்க—வவனெனை யாட் கொண் டருளினன் காண்க." எ-ம். திருவாய்மொழி. (110) "துயரில் சுடரொளி தன்னுடைச் சோதி நின்றவண்ண நிற்கவே—துயரின் மலியு மனிதர் பிறவியிற் றேன்றிக்கண் காணவந்து—துயரங்கள் செய்துதன் றெய்வநிலை யுலகிற் புகவுய்க்கு மம்மான்—றுயரமில் சீர்க்கண்ணன் மாயன் புகழ்துற்ற யாஞேர் துன்பமிலனே." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (உக)

குருவாக்கியமும் சுருதியும் சுவானுபவமும் ஒத்திருக்கவேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றூர்.

ஆன்றவா சான்சொன்மெய்ந் நூறன் னனுபவ
மூன்றுமொத் தாந்துணி வுந்திபற
முத்தி நெறியதென் றுந்திபற. (22)

எ-து. அமைவுபெற்ற ஞானசாரியர் வாக்கியமும், உண்மை நூலாகிய சுருதியும், விசாரிக்குந் தன்னுடைய சுவானுபவமும், ஆகிய இம்மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடாமல் ஒரு தன்மையாகிய அவ்விடத்துண்டாகிய நிச்சயமே வீட்டு நெறி. எ-று.

இ-ம். ஞானவாசிட்டம். (111) "ஆசான் மொழியா னூற் பொருளா லன்றிப் பெறவு மரிதாகுந்—தேசார் குருநூன் மாணுக்

1. தீவிரதர பக்குவனுக்குக் கூறுமுபதேசமே போதும். மற்றைய மூவர்க்கு முபதேச மொழியுமன்றி வேதாகமங்களாலுணர்த்தவேண்டும்.

கன் சிறக்க விம்மூ வருங்கூடிற்—பாசா தீதப் பரமெய்தும் பன்ஞ ணீங்கா விக்கூட்ட—மேசா வுணர்வைத் தரும்பகற்போ தெல்லாத் தொழிலுந் தருவதுபோல்.'' எ-ம். பெருந்திரட்டு. (112) "ஒன்றெடொன் ருவ்வா வறிவுக டுணிந்தும் பொருடனி னியல்புவே ருகா—தொன்றவப் பொருளி னியல்பிஞ லறியு மறி வன்ரே வுண்மையா மறிவா—மின்றிய பொருளே யுளதெனு முளதை யிலதெனு முணர்வினை யொழித்து—முன்றிகழ் குருவோ டளவைதன் றேர்ச்சி மூன்றிஞ லறிவது மார்க்கம்'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (உஉ)

குருவாக்கியம்போல் ஒருபடித்தன்றிச் சுருதி நானுவழி கற் பித்தலால் எங்ஙனம் ஒக்கு மென்பதற்கு மேல் உத்தரம் கூறு கின்ருர்.

வேதம்பல் பக்குவ மோர்ந்தொரு வீட்டினுக்
கோதும்பல் லாற்ருனு முந்தீபற
உண்மைகண் டார்க்கேக முந்தீபற. (23)

எ - து. ஒப்பற்ற வீட்டிற்கு மார்க்கம் ஒருவிதம் அன்றிப் பலவிதமாக வேதம் கூருநிற்பதும் ஆன்மாக்களது கன்மத்தள வில் உண்டாகிய பருவபேதத்தை ஞானமயனுகிய பகவான் அறிந்து அம்மார்க்கங்களினது கருமகாண்டங்களை அங்ஙனங் கூறி ஞானகாண்டங்களினெல்லாம் தற்போத நீக்கமே கூறுத லின் உள்ளபடி தேர்வார்க்கு மார்க்காந்தரங்களெல்லாம் அபேத மாதலிற் சுருதிநெறி ஒன்றே. எ - று.

இ-ம். திருமந்திரம். (113) "ஒன்றதே பேரூர் வழியா றதற் குள—தென்றதே போலு மிருமுச் சமயங்க—ணன்றிது தீதிது வென்றுரை மாந்தர்கள் — குன்று குரைத்தெழு நாயையொத் தாரே.'' அன்றியும், (114) "ஒத்த சமயங்க ளோராறு வைத்திடு-மத்த ஞெருவனு மென்ப தறிந்தில—ரத்த ஞெருவனு மென்ப தறிந்திடின்—முத்தி விளக்கு முதல்வனு மாமே.'' அன்றியும் (115) "முதலொன்ரு மானை முதுகுடன் வாலுந்—திதமுறு கொம்பு செவிதுதிக் கைகான்—மதியுட னந்தகர் வகைவகை பார்த்தே—யதுகூற லொக்கு மாறு சமயமே.'' எ-ம். திருவாசகம். (116) "சமய வாதிக டத்த மதங்களே—யமைவ தாக வரற்றி மலைந்தனர்.'' அன்றியும், (117) "இருமுச் சமயத் தொருபேய்த்

தேரினை—நீர்நசை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணந்—தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடு—மவப்பெருந் தாபநீங்கா தசைந் தன.'' எ-ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி.'' (118) "[1] தலைபலவாய்ப் பெயர்பலவா நதிக ளெல்லாஞ் சாகரத்தி லொருநீராந் தன்மை போலப்—பலபலவாய்ச் சொல்லுநெறி யெல்லாஞ் சொல்லப் பட்ட தொரு பொருளினையாம் பணிதல் செய்வாம்.'' அன்றியும், (119) "அழியாத வீடென்னும் பழைய வூர்கண் டறியாதா ரதுகாண வேண்டி யாறு—வழியாகுஞ் சமயங்கள் கொண்டு தம்மில் வழக் குப்பே சுஞ்சழக்கு மாழ்க வன்றே.'' எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளை யார். (120) "அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க—ளொன் றொன்றொ டொவ்வா துரைத்தாலு—மென்று—மொருதனையே நோக்குவா ருள்ளத் திருக்கு—மருதனையே நோக்கி வரும்.'' எ-ம். அமுதசாரம். (121) 'உரைத்த துரையா துரைக்குஞ் சமயம்—பரத்தை யறிவுற்ற பான்மை—மாத்தி—னவயவத்தி லோரொன் றறிந்தார் மரமா—வவயவத்தைக் கொண்டவா றாம்.'' எ-ம். மற் றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உ௩)

கற்பனையாகிய சாதிசமயங்களைப் போலும், அழிவற்றதா யிருந்துள்ள ஞானமார்க்கமே ஞானிகள்செல்லும் வழியென்று மேற்கூறுகின்றார்.

சாதி சமயங்க டம்மின்மா ளாதமெய்ப்
போதமா மோர்சுரத் துந்தீபற
போயினர் மீளாரென் றுந்தீபற. (24)

எ - து. அவரவர் கர்மபக்குவத்துக்கு ஏதுவாகச் சர்வஞ் ஞனலே கற்பிக்கப்பட்டிருந்துள்ள சாதிமார்க்கமும் அதற்கு உத்தரமாகிய சமயமார்க்கமும்போல் முடிவதன்றி யதார்த்தமா யிருந்துள்ள ஞானவழியை அடைந்தோரே பிறப்பின்கண் மீளா தவர். எ - று. (உ௪)

சாதிசமயங்கள் கற்பனையாய் அழியுமோவென்பாரைப்பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

வருண நெறிசார் மதத்தம் மதமெய்ப்
பொருளுணர் வூடிறு முந்தீபற
பொன்றாத தொன்றேயென் றுந்தீபற. (25)

---

1. தலை—உற்பத்திஸ்தானம்.

எ - து. ஒருவன் குலாசார சங்கற்பம் அவனால் அனுசரிக்கப் படுவதாகிய ஒருசமய முதிர்ச்சியின் கண்ணே கெடும். அச்சம யாசாரசங்கற்பம் அவனது பக்குவத்தின்கண்ணே தோன்றிய மெய்யுணர்வினாலே கெடும். அந்த மெய்யுணர்வொன்றினாலே முத்தி சித்தித்தலால் அதுவே நித்தியமார்க்கம். எ - று.

சாதிசங்கற்பஞ் சமய முதிர்ச்சியாற் கெடுமென்பதற்குப் பிர மாணம்: தேவாரம். (122) "எவரேனுந் தாமாக விலாடத் திட்ட திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டா லுள்கி—யுவராதே யவரவ ரைக் கண்ட போது முகந்தடிமைத் திறநினைந்திங் குவந்து நோக்கி-யவர்தேவ ரிவர்தேவ ரென்று சொல்லி யிரண்டாட்டா தொழிந் தீசன் றிறமே பேணிக்—கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சி னுள்ளே கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காண லாமே." எ-ம். பிரமோத் தரகாண்டம். (123) "எள்ளற் படுகீழ் மக்களெனு மிழிந்த குலத் தோரானுலும்—வள்ளற் பரமன் றிருநீறு மணியு மணிந்த மாண்பி னரை—யுள்ளத் துள்ளே யிருபோது முணர்ந்து தெருண்டு சிவ னெனவே—கொள்ளத் தகைய வறிவினரே பிறவிக் கடலிற் குளி யாதார்." எ-ம். திருவாய்மொழி. (124) "குலந்தாங்கு சாதிக ணாலிலுங் கீழிழிந் தெத்தனை—நலந்தா னிலாத சண்டாள சண்டா ளர்க ளாகிலும்—வலந்தாங்கு சக்கரத் தண்ணன் மணிவண்ணற் காளென்றுள்—கலந்தா ரடியார்தம் மடியாரெம் மடிகளே." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

சாதிசமயம் என்னுமிருவகைச் சங்கற்பமும் மெய்யுணர்விற் கெடுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: அமுதசாரம். (125) "எந்தக் குலமாயென் னெந்தக் கவியாயென்—னெந்தச் சமயத் தெவரா யென் - சிந்தைத்—துறவிதருஞ் சொல்லே தூய்தாவ தல்லாற்—பிறவிதருஞ் சொல்லே பிற." எ-ம். அனுபூதிநிலயம். (126) "அறு வகைச் சமயத் தறையுமெய்ப் பொருளு மறுபத்து நாலுநற் கலையு—மறுவறப் பயின்று மாசறத் திகழு மதிஞரா மவர்களே யெனினுங்-குறைவறத் தன்னைக் கொடுத்திடுங் குரவன் குரைகழற் புனைந்தவ ரன்றேற் — பறையர்மற் றவரே பறையரே யெனினு மருளுடை யவர்பரம் பரரே." எ-ம். தத்துவசரிதை. (127) செந்துகில் புனை வார் சீவரந் தரிப்பார் திரிதண்டோ டொருதண்டு பிடிப்பார்—தந்தமுத் திரைகள் பலபல தரிப்பார் தவமெனத் தம்முடம் பொறுப்பார்—முந்துகாய் கிழங்கோ டிலையயின் றிடுவார் மோன மென் பார்கத றிடுவா—ரிந்தவா குலத்தா லீசன்மே விடுமோ விவர்துய ருறுவதே னந்தோ." எ-ம். போதரத்னுகரம். (128)

"சடையினைப் பரித்துந் தலையினைப் பறித்துஞ் [1]சீவரந் தாதுநற் கலிங்க—முடையெனப் புனைந்து முடைகளைத் தவிர்ந்து மூனுறக் கங்களைத் துறந்தும்—படியினிற் சருகும் வாயுவு மயின்றும் பாரொடு கல்லிடைத் துயின்று—மிடையதுற் றுழலு மிவைருயட் சொருபன் மெய்யருட் பெருதவர்க் கியல்பே." எ-ம். உண்மை நிலயம். (129) "குலநல முடையோ ரெவரவ ருயர்ந்தோர் குவலயத் தவர்க்கதின் றேனு—நலமுளோர் சமயர்க் கவரவர் மேலா நவினெறி வழாரெவ ரவரே—யுலகிலெக் குலமெச் சமயமா யினுமென் னெருதம துண்மையை யுணர்ந்திட்—டிலகுதத் துவஞானிகளெவ ரவரே யெனப்படு மவர்கண்ஞானிகட்கே." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (உரு)

முற்கூறிய விருவகைச் சங்கற்பமும் எம்முடைய மார்க்கத்தால் வாதிக்கப்படுதலின் இதுவே ஞானமார்க்கமென்னுஞ் சமயிகளைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றுர்.

ஒன்றொடொன் றெவ்வா மதங்களொன் றென்றினுற்
பொன்றுவ தில்லையே யுந்தீபற
பொய்யென்ப தெத்தைநா மூந்தீபற. (26)

எ - து. ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடுதலையுடைய சமயங்களெல்லாம் ஒன்றினென்று கெடுதலில்லையாயின் அவற்றுள் யாது சத்திய நெறியென்றும் மற்றியாது அசத்திய நெறியென்றும் நம்மாலே கூறப்படும். எ - று. (உசு)

எம்முடைய சமய புராதனரால் அம்மார்க்கங்கள் முன்செயிக் கப்பட்டுள வென்பாரைப்பற்றி மேற்கூறுகின்றுர்.

தோல்வியும் வெற்றியுஞ் சொன்மதங் கட்கெலாங்
காலபே தத்தினுண் டுந்தீபற
கருத்தன் செயலதென் றுந்தீபற. (27)

எ - து. இக்காலத்தில் இதனல் அது தோல்வி அடைந்ததென்றும், அக்காலத்தில் அதனல் இது தோல்வி அடைந்ததென்

1. சீவரம் — நீலநிற வஸ்திரம். (பௌத்தருடை). தாதுநற்கலிங்கம்—காவி வஸ்திரம்.

றும், சமயங்களாறும் காலபேதங்களின் ஒன்றுக்கொன்று வெற்றி தோல்வி அடைதல் உண்டாதலின் அவற்றினை நிறுவிய ஒரு பானது இச்சையால் தெய்வத்தன்மை கொண்டு எக்காலத்தில் எதை உயர்த்தி எதைத் தாழ்த்தல் வேண்டுமோ அதை அங்ஙனம் செய்குவது ஒழிந்து மற்றோர் காலத்தினுள்ளே ஒரு மதத்தை ஒருவராலும் வாக்குவாதத்தினாலே செயிக்குதல் கூடாது. எ - று.

இ - ம். உண்மைநிலயம். (130) "இறைவிதன் முலைப்பாலயின்றநசி காழிக்[1] கிறைவனு மிறைவனைப் பரிமே—னறைமலர்ப் பொழில்சூழ் மதுரையம் பதியி னடத்திய[2] வொருபெருந் தவனும் —புறநிலைச் சமண மாதியைச் செயித்தார் பொருந் துதெய் விகத்தெனி லெவரோ—மறைசொல்சட் சமயத் தொன்றுகொண் டொன்றை வாக்குவா தத்தில்வெல் பவரே." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உஎ)

ஒருமதங்கொண்டு ஒருமதத்தை வாக்குவாதத்தினாலும் வென்றது உண்டென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

வாதிக டங்களுக் கல்லான் மதங்களுக்
கோதார் வலியின்மை யுந்தீபற
ஓதி யுணர்ந்தோரென் றுந்தீபற. (28)

எ - து. முன்னைநாள் அச்சமயி இச்சமயியை வாதில்வென்று மனோரதம் அடைந்தானாயின் பின்னைநாள் இச்சமயத்திலே பின்னும் ஒருவன் அவனை மனோதுக்கம் அடையும்படி வாதித்து வெல்லுதலின் அவனவன் கற்ற கல்விவலியினாலும், யுத்தி புத்தி வலியினாலும் வெற்றிதோல்வி அடைந்தாராதலின் வாததுர்ப்பலமொழிந்து மததுர்ப்பலம் இல்லையென்று கூறுவார் எல்லாக்கலைகளும் ஓதியுணர்ந்த பெரியோர். எ - று. (உஅ)

மததுர்ப்பலம் இல்லையென்பதற்கு மேற் பொருந்துமாற்றானும் கூறுகின்றார்.

ஆறுளு மோரா றவாதித மென்கைதீ
தாறும் விளங்கலா னுந்தீபற
அளவி லளவைகொ டுந்தீபற. (29)

---

1. திருஞான சம்பந்த மூர்த்திகள். 2 மாணிக்கவாசகர்.

எ - து. அறுவகைச் சமயங்களில் இச்சமயமே[1] அவாதிதார்த்தம் மற்றையவனைத்தும் இதனுல் வாதிக்கப்படுமென்று கூறுதலே கூடாது; கூறுமாயின், அனைத்தையும் வாதிதஞ்செய்த சமயமே பரமாய் விளங்கல் வேண்டும்: அது இன்றி எண்ணிறந்த ஏது திட்டாந்தங்களோடுங் கூடி ஆறும் தனித்தனியே விளங்கலின், யாது அவாதிதமும் யாதுவாதிதமும்! எ - று.

அளவிலளவைகளென்றது அவரவர் கோட்பாட்டினது அளவினுக்கு ஏற்ற அளவைகளென்றுமாம். (உக)

சகலமுந் தேரினுந் தத்த மதநெஞ்
சகலா துரத்தலி னுந்தீபற
அபல மியாதென்ப துந்தீபற. (30)

எ - து. எச்சமயத்தின் கணின்றுள யாவரும் வேதாகமமாதிய நூல்களும் மற்றைச் சமயநூல்களும் கசடறக்கற்றுணர்ந்தோரேயாயினும் இதுவே ஞானசமயமென்று ஒரு சமயத்தையே அடையாது தத்தஞ்சமயமே ஞானசமயமென்று தாபித்தற்கு ஏதுதிட்டாந்தங்கள் மிகவும் மனத்தின்கண் வலிதலின், வலியின்மைச் சமயம் யாது! எ - று. (ந௦)

எல்லாச்சமயத்தையும் மெய்ஞ்ஞானிகளாயினேர் விட்டு நீங்குவாரென்று மேற் கூறுகின்றார்.

எல்லாச் சமயத் தியல்பு மறிந்தவர்
நில்லா ரவற்றாடென் றுந்தீபற
நீங்கிற் பழியாதென் றுந்தீபற. (31)

எ - து. சகலசமயத்தினுண்மையும் உள்ளபடி அறிந்து அவற்றின் முடிவுகண்ட ஞானிகள் எச்சமயாபிமானமும் பற்றி நிற்பதே இல்லை நீங்கிவிடுவார். அங்ஙனம் நீங்கியதுகொண்டு அவரடையும் தாழ்வு யாது! எ - று. (நக)

ஞானிகள் சமயாசாரங்களை நீங்குவராதலின் அவர்க்கு அதனுல்வருந் தாழ்வொன்றும் இல்லையென்று மேல்வருஞ் செய்யுள் இரண்டாலும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

---

1. அவாதித அர்த்தம் - மறுக்கமுடியாத பொருள்.

உயர்ந்த நெறியீதென் றொன்றைவிட் டொன்றை
யிபைந்திடு வோனுமுண் டுந்தீபற
ஏத மடையானென் றுந்தீபற. (32)

எ - து. தன்சமயத்தின்கண் இழிவும் பிறிதொரு சமயத்தின்கண் உயர்வும் கன்மபாகத்தினளவின் ஒருவனுக்குத் தோன்றுகையால், தான் முன்புநின்ற நெறியைநீங்கி உயர்வு தோன்றிய நெறியை அடையாநிற்பன். அதனல் அவனுக்குப் பின்பு அடைந்துளமதத்தில் உண்டாகிய நன்மை அடைகுவது ஒழிந்து, முன்பு நின்றுள மதத்திற் கூறிய பதிதத்தன்மை அடையான். மேற்சங்கை: யாவனொருவன் யாதொருமதத்தின்கண் நின்றானாயினும் அதனைநீங்கி எம்முடைய மதத்தின்கண் வந்தானாயின் அவனே பரமமுத்தனென்றும், எம்முடைய மதத்தின்கண் நின்றவன் மற்றொருசமயியுடன் நட்புற்றுக் கூடியிருந்தானேயாயினும் அவனே பதிதன் அவனே அதிபாதகனென்றும், பகவானது வாக்கியமாகிய வேதங்களும், வியாசராற் கூறப்பட்டுள்ள புராணங்களும், எம்முடைய மதத்தின்கட் புராதனரது வாக்கியமும் உண்டென்பாரும் உளர். அஃதெத்தாலெனில் மேலுத்தரம்: மற்றொரு சமயத்திற்கும் ஒருவன் வந்து கூடினும் நீங்கினும் அங்ஙனம் முத்தத்துவமும் பதிதத்துவமும் உண்டென்று வேதபுராணவாக்கியங்களும் அச்சமயபுராதனவாக்கியமும் இருத்தலின் அது கூடாது; ஆயின் அச்சமயங்கட்குக் கூறியவாக்கியங்கள் அயதார்த்தமோவென்னில், அயதார்த்தமும் அன்று. யதார்த்தமேயென்றால், அவ்வாக்கியங்களுக்குத் தாற்பரியம் ஏதெனில் ஒரு சமயத்தின்கணின்றோன் அச்சமயமே உயர்ச்சியென்றும் மற்றையவை தாழ்வென்றும் மனதினிச்சயார்த்தம் பிறந்திருக்கவும் புகழ்பொருளாகிய முன்னிலையினன் மற்றொரு சமயத்தை அடைந்தானேயாயின் அச்சமயத்திற் கூறிய முத்தியை அடையாது முன்புநின்ற சமயத்திற்கூறிய பதிதத்தன்மை அடைந்து நரகில் தாழ்குவன். இஃதன்றி முன்பு நின்றுள சமயம் தாழ்வென்றும் பின்பு செல்லவேண்டிய சமயம் உயர்வென்றும் நிச்சயார்த்தம் பிறந்து சென்றானேயாயின், அச்சமயத்திற் கூறிய நன்கு அடைகுவதன்றி முன்பு நின்றுள சமயத்திற் கூறிய பதிதத்தன்மை அடையான்; இங்ஙனமாதலின், உயர்ந்த நெறி ஈதென்னும் துணிவுடைமையாற் பின்பு ஒருநெறியை அடைந்து ஒரு தாழ்வு அடைகுதலிலன். எ - று. (௩உ)

ஆதலான் மேலா நெறியடைந் தோர்க்கொரு
சாதி சமயமே துந்தீபற
சங்கற்ப நாசரென் றுந்தீபற. (33)

எ - தி. ஒருசமயத்தைவிட்டு ஒருசமயத்தை அடைந்தோனுக்கும் துணிவுடைமையான் இங்ஙனமாதலின், எல்லாச்சமயத்தினுண்மைகளும் அறிந்து அவற்றினுக்கெல்லாம் மேலாகிய ஒரு சன்மார்க்கத்தை அடைந்துள்ளவராதலின் ஞானிகளாயினோர்க்கு உலகாசார குலாசார சமயாசாரங்களும் இல்லை; அன்னோர் சர்வ சங்கற்பமும் ஒருங்கே இறந்துடையராதலின். எ - று.

இச்செய்யுளிரண்டிற்கும் பிரமாணம்: திருப்பனுவல். (131) "உலகுய ரியவென் றோதிரு மூன்று—ளைந்தையு நீங்கி யிந்தநன் னெறியூ—டுற்றோர் பவமற் றோரிஃ தொரீஇப்—பிறிதொரு நெறி சார் பேதையெஞ் ஞான்று—முய்குவ திலையெனச் சைவமாதி—யறுவித சமயத் தவருந் தனித்தனி—சுருதி புராணந் தொல்லோர் நல்லுரை—காட்டிப் புவிப்பா னுட்டிய வதனு—னின்ற வோர் நிலைநீத் தொன்றையீண் டடைந்தோன் — றன்னெஞ் சிடையே தான்முத னின்ற-வந்நிலை பெரிதென் றறிந்துமஞ் சாது—குறுகின்மண் ணுதி குறித்தொரு நெறியை—யடைகுவ னிரயத் திடையஃ தன்றிச் — சென்னெறி பெரிதெனத் தேர்ந்துகொடேகி—னந்நெறிக் குளபே றவனுமெய் துதலான்—மூவிரு சமய முடிவையு முணர்ந்திட்—டேறிய ஞானி சிலுகுவை யெனக்கொண்—டச்சம யச்சார் பனைத்தையு—மிச்சகத் திடைநீத் திடிலெவன் பழியே." எ - ம். தேவிகாலோத்தரம். (132) "சமயா சாரசங் கற்ப விகற்பமு—மமையா தாங்குல வாசார மானது — மிமையா தாரும் விடாதவில் வாழ்க்கையு—மமையார் தோளாய் விடுதலா சாரமே." எ - ம். திருமந்திரம். (133) "ஆறு சமயமுங் கண்டவர் கண்டில—ராறு சமயப் பொருளு மவனலன்—றேறுமின் றேறித் தெளிமின் றெளிந்தபின்—மாறுத லின்றி மனைபுக லாமே." அன்றியும், (134) "சிவமல்ல தில்லை யறையோ சிவமாந்—தவமல்ல தில்லை தலைப்படு வோர்கட்—கவமல்ல தில்லை யறுசம யங்க—டவம் வல்ல நந்திதாள் சார்ந்துய்மி னீரே." எ - ம். திருவாய்மொழி. (135) "யாவரு மெவையுந் தானு யவரவர் சமயந் தோறுந்—தோய்விலன் புலனைந் திற்குஞ் சொலப்படா னுணர்வின் மூர்த்தி -யாவிசே ருயிரி னுள்ள லாதுமோர் பற்றிலாத—பாவனை யதனைக் கூடி லவனையுங் கூட லாமே." எ - ம். அஞ்ஞவதைப் பரணி. (136) "தமர்பிற ரற்றூர் சமயமு மற்றூர் சகவியல் பற்றூர் தமை யொழி பற்றூ—ரமர்விட மற்றூ ரமற மற்றூ ரறிவயர் வற்றூ ரவளடி யாரே." எ - ம். தத்துவராயர். (137) "இலனென் றினிச்சென் றிரக்கின் றிலனிங் கியாவரையுங் — குலனென்று கோத்திர சாத்திரக் கத்துகள் கூறுகிலே—னலம்வந்து மற்றை

[1]யறுசமயத்தினு மாயகிலேன்—றலம்வந்த தத்துவ ஞரெம்மை யேயின்று சார்ந்தனரே." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (138) "தவ்மகந் தீர்த்தஞ் சேவை யருச்சனை தான மாதி—யவமயக் கத்தா னீனுள் விலங்குபோ லவத்தர் வாழ்வர்—பவமுறு மிவற்றை விட்டுப் பரிசுத்த பரம போதங்—கவரறப் பற்றி யெல்லாக் காதலு நீக்கி நிற்பாய்." எ-ம். ஞானசித்தி. (139) "தீர்த்த மர்ச்சனை யத்துவா மந்திரஞ் செடியுடற் றிதிசெப்பு —மார்த்த சாதிபே தத்துட னளவைநூ லலைதரு மிகுதர்க்கம்—பார்த்தி டார்மிகு குருபா னருளினுற் பரம்பா மதுகாண்பா—ரோர்த்தி டாதவ ரவையவை பொருளென வுழலுவ ருலகெல்லாம்." எ-ம். சிவ ஞானசித்தி. (140) "ஞாலமதின் ஞானநிட்டை யுடையோ ருக்கு நன்மையொடு தீமையிலை நாடுவதொன் றில்லை—சீலமிலை தவ மில்லை விரதமொடாச் சிரமச் செயலில்லை தியானமிலை சித்தமல மில்லை—கோலமிலை புலனில்லை கரண மில்லை குணமில்லை குறி யில்லை குலமு மில்லை—பாலருட னுன்மத்தர் பிசாசர்குண மருவிப் பாடலினே டாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்." எ-ம். ஒழிவி லொடுக்கம். (141) "சிந்தை பயமிலச்சை [2]சீல மருவருப்ப—[3]கந்தைவிடுஞ் சாந்திகுல மாசார-மிந்தவழி—யெட்டுஞ் சிவ யோகிக் கில்லையென மாமறைக—டட்டும் பெருமுரசந் தான்." அன்றியும், (142) "காமாதி விட்டுக் கரமே கலமாகிப்—பூமீதே கைகாலைப் போர்த்துறங்கி-நாமகுண—சாதி கருமமெனும் வாதனை யிற் றுக்கற்றார்க்—கேது சமயமென லாம்." எ-ம். திருவாசகம். (143) "புல்வரம் பாய பலதுறை பிழைத்தும்." எ-ம். சித்தாந்த கரணம். (144) "ஓங்கி வருநீர்க் கதிமீ தூளசிறைக—டேங்கி நதி சேர் திறமைபோன்-றுங்குப்—பருவத்துக் கேற்றநெறி பற்றி யவை யெல்லா—மொருவியுயிர் முத்தி யுறும்." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௩௩)

இத்தன்மைப்பட்ட ஞானிகளாயினோர் ஓரோரிடத்திலே சமயாதி சங்கற்பங்களோடும் கூடி நிற்பினும் அவர்க்கு அஃது இல்லையென்று மேற் கூறுகின்றார்.

நீங்கா தெவற்றொடு நின்றாலு நெஞ்சிடைத்
தாங்கான்மெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தீபற
சலமரை யாதியொத் துந்தீபற. (34)

---

1. அறுசமயச் சிலுகாயகிலேன். எ-ம். பாடம். 2. சீலம்-விரதம். 3. அகந்தையாற் செய்த பாவத்தைத் தீர்த்தல்.

எ - து. மெய்ஞ்ஞானிகளாயினோர் முற்கூறிய சமயாதி சங்கற்பங்களோடு கூடி நிற்பினும், மனத்தின்கட் பற்றொழிந்து இருப்பர்: அஃது எங்ஙனமென்னின், தாமரையும் சலமும் புளியம்பழமும் ஓடும் முதலிய கூடியிருத்தல் போன்று. எ-று.

எவற்றொடு நின்றாலுமென்ற உம்மையால் நில்லாரென்பதே துணிவு.

இ-ம். அமுதசாரம். (145) "அருந்தல் பொருந்த லவையொக்கு மேனும்—பெருந்தகையோ ருள்ளம் பிறிதே - திருந்து—மனத்தின்வே றேபதியு [1] மைந்தனுமம் மாதின்—றனத்தின்வே றல்லவே தான்." எ-ம். சிவதருமோத்தரம். (146) "மனத்துமய லுற்றனனே மனைவிதனைத் தழுவியவன்—றனக்குமக டனைத்தழுவித் [2] தங்கினனே வங்குமயன்—முனைப்பயனை யருந்திடினுந் தெருண்டார்கண் மோகமிலை—வினைப்பயனை வியந்தருந்தி மற்றையரே வினைவிளைப்பார்." எ-ம். அருட்பிரகாசம். (147) "கடையேகிக் காம நுகர்வா னொருகன்னி காக்குஞ்சுற்றத்—தடையால் வருந்தி யுறவின்பி ராரத்தத் தாலெவற்றி—னிடைஞான வானந்தம் பெற்றோ ரிருந்தும்பற் றின்றியெல்லா—முடையான் றிருவடிக் கீழே மனம்வைத் துறங்குவரே." அன்றியும், (148) "ஈங்கழ னீருக் கவியினு மோரிடத் தின்மிகுத்த—வோங்கழற் கேமிலை யென்கை போலெவ் வுபாதியையு—நீங்கினர்க் கன்றிநன் கின்றினு மோரொரு நீடறிஞர்க்—காங்கவை சூழினுந் தாழ்விலென் றோதுவ ராய்ந்தவரே." எ-ம். நீதிசாரம். (149) [3] "நீற்றிற் கழற்கொடியு நீர்த்தா மரையிலையுஞ்—சேற்றிற் கிடந்த சிறுபுழுவுஞ் - சாற்றுங்கான்— மண்ணிற் றபனியமு மாஞானி கண்மனமு—மெண்ணிக் கொளுந்து மிவை." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௩௪)

இத்தன்மைப்பட்ட ஞானிகளது அனுபவ நிச்சயார்த்தம் மேற்கூறுகின்றார்.

ஆறு நெறிக்கு மவிரோத போதமே
தேறுமெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தீபற
சித்தாந்த மாகும துந்தீபற. (35)

---

1. மாதின்தனம் பதிக்கு மயக்கமும், மைந்தனுக்கஃதின்மையும் போல. 2. மயல்தங்கினனே. 3. விபூதியிற் கிடக்கும் கொடிக்கழற்சிக்காய்.

எ - து. ஒன்றுக்கொன்று விரோத நீங்காத அறுவகைச் சமயத்திற்கும் அவிரோதமாய் அவற்றிற்கெல்லாம் முடிவாயிருப்பதொரு ஞானம் யாது அதுவே தத்துவ ஞானிகளது துணிவு. அதுவே சித்தாந்தமென்று சொல்லப்படும். எ - று.

சித்தாந்த மென்றது முடிந்த பொருளெனக்கொள்க.

இ-ம். பெருந்திரட்டு. (150) "அறைந்தவெச் சமயக் கலையினு மெடுத்துக் காட்டலா யருமறை முடிவிற்—சிறந்தநற் பொருளாய்ச் [1] சிவனரி யயனுற் செப்பிய வருத்தமு மாகித்-துறந்துமற் றவிரோ தத்தையே துணிந்தோர் சொல்லிடும் பொருளுமா மொன்றை-நிறைந்தகைத் தலத்தின் மணியெனக் காட்டு நீதிசன் மார்க்கத்தி னியல்பே." அன்றியும், (151) "செய்ததே தவமாய்ச் செறிவது விடுவதின்றியே சகலசங் கற்பப்—பொய்யதா மொழுக்கப் புலைமைய தறவே போதமா மெய்யொழுக் கதுவாய்க்—கையிலா மலகமென்னவே வீட்டைக் காட்டவும் வல்லதே ததுவே—மெய்யதாம் வேத [2] வேதன மல்லா தவத்தியல் வேதன மறியே." எ-ம். திருவள்ளுவர். (152) "எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்—மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு." எ-ம். அவிரோத போதம். (153) "எடுத்தவெம் மதமெந் நூல்கள் யாவையுந் தமதாயாங்கு—வடித்தநற் பொருளே கொண்டு வளம்பட மகிழ்வ தல்லாற்—படித்தொரு பொருளைப் பற்றிப் பாங்கினு லதிலொ துங்கிப்-பிடித்தது பிடித்துக் காதும் பேதைமை பெரியோர்க் கின்றே." எ-ம். அருட்பிரகாசம். (154) "ஓரோர் சமயத் துயிராய்ச் சிலபல வுண்டுசொன்னு—மாராயின் முத்தியொன் றேயெனி னெங்கு மதைவிரும்பித்—தோராம லெம்மத மிம்மத மென்றுன்றிற் சிக்கியிந்தப்—பார்மீ துழல்வதென் னீர்தெளிந் தோர்செயும் பண்பிதன்றே." எ - ம். மோகவதைப்பரணி. (155) "கூறுபல பேருடைய வாறுபல வும்போய்க் கோத்தபா வைக்கணொரு நீத்தமெனு மாபோல்—வேறுபல வானசம யங்கண்முடி விற்போய் வேறற வடைந்தவது வேதநெறி வீடே." எ - ம். அமுதசாரம் (156) "இந்நெறி யிந்நெறியென் றெம்மார்க்க மும்பகர்க—வந்நெறி யெல்லா மறிந்தவறி—வெந்நெறியா—லெய்தலா மந்தநெறி யென் றறைந்த தேவேத—மெய்தவா வீட்டி னெறி." அன்றியும், (157) "எய்த வெளிதா மிறையரு ளில்லையே—லெய்த வரிதா

---

1. ஈசுரகீதை, பகவத்கீதை, பிரம்மகீதை கூறிய பொருளுமாகி.
2. வேதனம்—ஞானம்.

மியாவர்க்கு-மெய்தெளிந்தா-லெம்மார்க்கத் தோடு மிகலற் றிருக்கு மதே—சன்மார்க்க மாகுநெறி தான். " எ - ம். மற்றும் வருவன வற்ருற் காண்க. (நடு)

வேதமுடிவும் சமயங்களினது துணிவும் இதுவென்று மேற் கூறுகின்ருர்.

சுருதிகள் சொல்பல் சமயத் துணிவுமப்
பரசிவ பந்தமென் றுந்தீபற
பகர்நாமம் வேறுவே றுந்தீபற. (36)

எ - து. வேதங்களிலே சொல்லப்பட்ட பலவித சமயங்களி னது துணிவும் யாதென்னில் பரசிவ பந்தமென்று மூவகைப் பொருளையும் உணர்த்துதல், சமயிகள் அவற்றிற்குத் தத்தங் கோட்பாட்டால் கூருநிற்கும் பரிபாஷை நாமங்கள் வெவ்வேறு. எ - று. (நசு)

இங்ஙனம் கூறிய முப்பொருளையும் இன்றென்பாரும் உளரா கலின், அதுபற்றி முதற்கட் பரமுண்டென்று மேற் கூறுகின்ருர்.

நிருமல பூரண நித்தாதி நீங்கா
வொருபரந் தானுள துந்தீபற
உலகங்க டோற்றலா னுந்தீபற. (37)

எ - து. நிருமலம் பூரணம் நித்தம் அதிசூக்குமம் சச்சிதா னந்தம் என்று கூறும் இவை முதலிய குணங்களைச் சொருபவிலக் கணமாகவுடைய ஒரு பரம் பொருளுண்டு; அதினிடத்து நின்றும் சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் உற்பவித்தலின். எ று.

இது அநீசுரவாதிகளை மறுத்தது. அது எங்ஙனமென்னில், ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்னும் பிரபஞ்சமானது ஒரு கர்த்தாவை யுடையது. தோன்றின் றழியுங்காரியமாதலின்: எங்ஙனம் கடம்போல், அஃதொக்கும்; மாதாபிதாக்கள் காரணமெனின்; அன்னோர் புத்திரோற்பத்தி வேண்டிய காலத்து உண்டாகாமையி னலும், வேண்டாத காலத்து உண்டாகுதலாலும், ஆணிச்சிக்கப் பெண்ணுகுதலாலும், பெண்ணிச்சிக்க ஆணுகுதலாலும், இருவகை யிச்சையும் அன்றியிலே அலியாயும் குருபியாயும் தோன்றுதலின

லும், உற்பத்தியானதும் ஆகாததும் உடனே உணரப்படாமை ஞலும், ஒருவர் பண்ணக்காணுதிருக்கவும் மாதாவுதரத்தில் மாதங் கடோறும் உருவாய் வளர்ந்து கருப்பாசயமுதலிய துன்பங்களுக்கு இறவாது இங்ஙனம் தோன்றுதலாலும், கடோற்பத்திக்குத் தண் டசக்கராதிகள்போல் மாதாபிதாக்கள் சுதந்தரமின்மையாலும் அஃதன்றியும் 1 உற்பிச்சத்தோற்றங்கள் மாதாபிதாக்கள் சையோ கம் இன்றியே வித்துக்காரணமாக உண்டாகையினுலும், அன் ஞேர் காரணமென்பது கூடாது.

அஃதொக்கும்; சுக்கிலம் காரணமாய்த் தேகங்கள் உண்டா தலின் உத்தரோத்தரசரீரங்களுக்குப் பூர்வசரீரபீசம் காரண மெனின்; பாம்பின்வாயிலே கல்லும் கல்லின்வாயிலே தேரை யும் நராதிதேகங்களிலே தோன்றிய புழு முதலியவைகளும் மரங்களில் தோன்றும் கிருமி கீடம் புல்லுருவி முதலானவைக ளும் காளான் முதலியவையும் நிலத்திற் சலத்திற்றேன்றும் கிரு மியாதி வடிவங்களும் ஆகிய சுவேதசத் தோற்றங்களுக்குப் பூர்வ சரீரபீசம் காரணம் அல்லாமையால் வித்தே காரணமென்பது கூடாது. சுவேதசத்தோற்றங்களும் பூ பூதராதி பிரபஞ்சத்தி னின்றும் உற்பவிக்கையால் அவையே சரீரோற்பத்திக்குக் காரண மெனின்; சுவேதசோற்பத்திக்குச் சராசரவுருவமிரண்டும் காரண மாகையினுலும், மற்றுமுள்ள மூவகை யோனிகட்கும் அப்பூ பூதராதி காரணமென்கை காணப்படாமையினுலும், அது கூடாது.

அங்ஙனமன்று, ஒருதீபத்தில் ஒருதீபமாகப் பாரம்பரியத்தில் அநேகதீபம் உண்டாயினும் அத்தீபத்தினது தாபசத்தி அக்கினி யின்கட் காணப்படுகையால் அதற்குக் காரணம் அக்கினியே யானுற்போலத் தேக குணங்கள் பூ பூதராதி சரத்தில் கிருமி புழு முதலியவும், அசரத்தில் காளான் முதலியவும், காணப்படுகை யால் அவைகட்குப் பிருதிவியாதி சாதுர்ப்பூதமே காரணமெனின்; அப்படித் தோன்றுவித்ததென்கை ஒரு காலத்தும் ஓரிடத்தும் ஒருவராலும் கண்டோமென்கை கேட்கப்படாமையினுலும், அது கூடாது. ஆயினும் அங்ஙனமன்று, விளக்கு உண்டாவதற்கு முன்னே அக்கினி விளக்கைத் தோன்றுவிக்க வேண்டுமேயல்லா மல் விளக்கு உண்டானதின் பின்பு அதுவும் இருக்க வேறொரு விளக்கை அக்கினி தோன்றுவிக்க வேண்டுவதில்லை அதுபோல் தேகாதிகள் இல்லாத காலத்திலே சாதுர்ப்பூதம் தேகாதிகளைத் தோன்றுவிக்குமல்லாமல் இப்பொழுது தோன்றுவி யாதெனில்,

---

1. உத்பித், ஜம்-பூமியைப்பிளந்து மேலெழும்புங் கொடி செடியாதி.

இப்பொழுதும் பிருதிவியாதிகளில் சுவேதசவுருவம் தோன்றுகை யினுலும், அஃதன்றிக் காஷ்டத்தில் அக்கினியை, அக்கினியில் விளக்கை ஒருவன் முன்பு தோன்றுவித்துப் பின்பு ஒரு விளக்கில் ஒரு விளக்கைத் தோன்றுவிக்குதலன்றிக் காஷ்டத்திற்கும் அக்கி னிக்கும் விளக்கிற்கும் தானே வேறொன்றைத் தோன்றுவித்தல் கூடாமைபோல், சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் சடமாதலின் அவைகளை மாயையினின்றும் தோன்றுவித்தவன் ஒரு கர்த்தா உண்டெனக் கொள்க.

இ-ம். சிவஞானசித்தியார். (158) "ஒருவனே டொருத்தி யொன்றென் றுரைத்திடு முலகமெல்லாம்—வருமுறை வந்து நின்று போவது மாதலாலே—தருபவ னொருவன் வேண்டுந் தான் முதலீறு மாகி—மருவிடு மநாதி முத்த சித்துரு மன்னி நின்றே." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௩எ)

சீவர்கள் உண்டென்று மேற்கூறுகின்ருர்.

பல்சித்தி முத்தி பரனு லடைதலாற்
றெல்சீ வருமுள ருந்தீபற
சுதந்திர கீனரென் றுந்தீபற. (38)

எ - து. அநேகசித்திகளையும் முத்தியையும் அப்பரம்பொரு ளினது அருளினுல் இவ்விடத்து அடைவார் உளராகலின், அநாதி யாய் அநேக உயிர்கள் உளர். அவ்வுயிர்களும் சுதந்திரமிலர். எ-று.

பல்சித்தியென்றதனுல் மாயாவாதியை மறுத்தது. அஃது எங்ஙனமெனில். பரகாயப்பிரவேசமும் சித்தியாதலினெனக் கொள்க. முத்தியென்றது சீவர்க்கே: சீவர்க்கல்லது பரத்திற்குப் பந்தம் கூறுதல் ஒருவர்க்கும் ஒவ்வாமையினெனக் கொள்க. உயிர் களை அநாதியென்றது பரத்தினது சிருட்டியாதி விளையாடல் அநாதியாதலினெனக் கொள்க. அநேகமென்றது ஏகாத்தும வாதிக்கும் விவகாரத்தில் இவ்வண்ணமே கூறப்படுதலினெனக் கொள்க. சுதந்திரகீனரென்றது பரதந்திர சுதந்திரரென்றதெ னக்கொள்க. அஃதன்று பரதந்திரரேயெனில், தாமே வினை செய்குதல் கூடாது. அதுவும் பரமே செய்விக்குமெனில், பரத் திற்கு அவிகாரியென்றும், பேரருளுடையோனென்றும், வேதா திகள் கூறுதல் அப்பிரமாணமாம். அன்று - சுதந்திரரேயெனில்,

முத்தியை அடைய வேண்டுவதில்லை, முத்தியில் உயிர்க்குச் சுதந்திரமோ பாதந்திரமோவெனில், அது மேற்கூறப்படுஞ் செய்யுளினது அர்த்தங்களாலே கண்டுகொள்க. ஆதலாலே, பந்தமுடையராய் அநாதியாய் அனேக சீவர்கள் உளரென்று கூறினரெனக்கொள்க. (௩அ)

பந்தமுண்டென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பல்லுயிர் முத்தி யடைதலாற் பந்தமுஞ்
சொல்வரெல் லோருமென் றுந்தீபற
தொன்மை யதுவுமென் றுந்தீபற. (39)

எ - து. பல்லுயிர்களுக்கும் முத்தியடைகுதல் உளதாதலின், அவ்வுயிர்களை அநாதியாய் மறைத்து நிற்பது ஒருபந்தம் உண்டென்று ஆன்மவாதிகள் அனைவரும் கூறாநிற்பர். எ - று.

பந்தத்தை அநாதியென்றது, சீவர்கள் உள்ள அன்றே உளதாதலின் எனக்கொள்க. (௩௯)

பந்தம் திரிவிதமாயிருக்குமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

அஞ்ஞான மாயைகன் மம்பந்த மாமிவற்
றஞ்ஞான மோர்முத லுந்தீபற
அன்றாகு மென்பரா லுந்தீபற. (40)

எ - து. ஆன்மஞானத்துக்கு இங்ஙனம் பந்தமென்று சொல்லப்படுவது யாதெனில், கேவலாவஸ்தையைக் காட்டாநிற்கும் அஞ்ஞானமும், அவ்வவஸ்தையை நீக்கிச் சகலாவஸ்தையைக் காட்டாநிற்கும் மாயையும், சகலாவஸ்தையின் மனோவாக்குக் காயத்தால் உயிர்கள் ஆர்ச்சிப்பதாகிய கன்மமுமே. இந்த மூன்றினுள்ளும் அஞ்ஞானம் மிகவும் நுண்ணிதாகையால் அதனது சுபாவம் தோன்றாமையால் அஞ்ஞானம் தனியே ஒருமுதலன்று சிவத்தினது திரோபாவசத்தியே யென்பாரும், ஆன்மாவினது குணமேயென்பாரும், காரணமாகிய மாயையே யென்பாரும், கன்மத்துள் தீவினையேயென்பாரும், பலவாயிருக்குமென்பாரும், ஒன்றாய் அநாதிசித்தமாயிருக்குமென்பாருமாய், இப்படி அநேக விதங்களாலே கூறாநிற்பர். இவ்வண்ணம் மயக்கத்திற்கு இடங்

கொடுத்ததும் அஞ்ஞானமேயாதலின், அஞ்ஞானதி திரிவித பாசம் உண்டு. எ – று. (சo)

இத்திரிபதார்த்த நிச்சயம் எல்லார்க்கும் ஒக்குமாயினும், அவரவர் கோட்பாடுகள் வெவ்வேறென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பல்லோர் துணிவும் பராதிமூன் றுந்தேர்த
லல்லால்வே றில்லேனு முந்தீபற
அவரவர் கொள்கைவே றுந்தீபற. (41)

எ - து. வீட்டுநெறியாராயும் பலசமயிகளினது துணிவும் பரசீவபந்தங்கள் மூன்றையும் விசாரித்தலேயன்றி வேறில்லை யென்றாலும் அத் திரிவிதபதார்த்தங்களினது உண்மைகளை அவரவர் கருதிக்கொள்ளுங்கோட்பாடுகள்வெவ்வேறு. எ - று.

பலசமயிகளினது துணிவுந் திரிபதார்த்த விசாரணையேயென்பது எங்ஙனமெனின்; எல்லாநூல்களாலும் உயிர்கட்குக் கூறப்பட்ட தருமாதிநால்வகைப்பயனில் வீடென்பதற்குப் பொருள் விடுதலை. விடுதலையானது பந்தநீக்கமாதலின், பந்தமொன்று உண்டென்பதும், அஃது உண்டாகவே பந்தத்தினாலே கட்டுப் பட்டிருந்து அதினின்றும் விடப்படுவான் உண்டென்பதும், பந்தம் சடமாகையினாலும் பந்தமுடையோன் சுதந்திரஹீனனாகை யினாலும் உயிர்களுக்குப் பந்தத்தை நீக்கி முத்திகொடுப்பான் ஒரு சுதந்திர கர்த்தா உண்டென்பதும், சர்வமதசம்மதமெனக் கொள்க. அங்ஙனமாயினும், அவரவர் கோட்பாடுகள் வெவ்வேறென்றது எங்ஙனமெனின்; ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மபேதம் அநேகமாதலின், அவற்றினுக்கு ஏற்க வேதாதிகள்கூறிய பொருள் களைத் தத்தங்கருத்தினுக்கு ஏற்பத் துணிந்துகோடல். அஃதாவது பிரமாதி சிவாந்தமாகச் சொல்லப்பட்ட வடிவங்களுள் ஓரொரு மூர்த்தியைப் பரம்பொருளென்று துணிந்து அப்பரம்பொருளுக் குப் பசுபாசங்களைப் பேதமென்றும், அபேதமென்றும், பேதாபேதமென்றும், கொள்வாரெனக்கொள்க. (சக)

அங்ஙனஞ் சீவபரங்களுக்குச் சமயிகள் சொல்லும் பின்னா பின்னத்துவவாதம் எத்தால் உண்டாயிற்று என்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

சீவ பரமத் துவிதமென் றிண்சொலா
னேவா தனைவரு முந்தீபற
ஒன்றிரண் டென்பரா லுந்தீபற. (42)

எ - து. சீவபரங்களை ஏகமுமென்னுமல், துவிதமுமென்னுமல், அத்துவிதமென்று அவாதிதமாகிய சுருதி கூறுகையால், இரண்டாகில் முத்தியில் ஒன்றுதல் கூடாது, கூடுமெனில், ஒன்று கெட்டு ஒன்றுதல் வேண்டும்: கெடும்பொழுது முத்தியின்மையால் இரண்டென்பதே கூடாது: பொன்னும் பணியும்போல் இரண்டாகத் தோன்றுதலின் ஏகமென்னுது அத்துவித மென்றதெனக் கொண்டு அப்பதத்திற்குத் தாற்பரியம் ஏகமே யென்பாரும், அங்ஙனமன்று ஒன்றுகில் வஸ்துவுக்குப் பந்தமோக்ஷம் சொல்ல வேண்டும் அஃது இன்மையால் ஒன்றென்பதே கூடாது உடலுயிராதியபோல் பேதம் தோன்றுமையின் துவிதமென்னுது அத்துவிதமெனுநின்றது. அதற்குத் தாற்பரியம் துவிதக்கலப்பே யென்பாரும், ஆகி எல்லாச்சமயிகளும் கூறுவார். எ - று.

அனைவரு மென்றமையால் எல்லாச்சமயிகளும் பேதம் அபேதம் என்பனவற்றையே அனுசரித்து நிற்கையால், அவ்விரண்டையுமே கூறினரெனக்கொள்க. பேதாபேதமென்பாரும் உளர்: அங்ஙனம் ஒருபொருள் இருப்பது விருத்தமாதலினுலும், அதுவும் துணிவின்கண் முற்கூறிய இரண்டினுள் ஒருபக்ஷத்து அடங்குமாதலின் அதனை ஒருபக்ஷமாகத் தொகுத்துக் கூறினரில்லை யெனக் கொள்க. (சஉ)

இங்ஙனம் கூறியவற்றுள் ஏகவாதம் சாதித்தல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஒன்றெனின் வீடுமின் றுண்டேனும் லீலையாற்
பின்றையுஞ் சாருமென் றுந்தீபற
பெத்த மநித்தம்வீ டுந்தீபற. (43)

எ - து. சீவபரங்கள் ஏகமென்னும் பக்ஷத்தில் வஸ்துவுக்குப் பந்தம் இன்மையால் முத்தியே இல்லை. பந்தம் உண்டாயினும், முத்தி இல்லை. பரத்தினது லீலையால் பந்தமோட்சமுண்டாயினும் பின்னும் லீலையால் பிறப்பின்கண் சாரா

நிற்பர். சாரும்பொழுது முன்பு முத்தியடைந்தது அவமாகப் பந்தம் நித்தியமாய் விடுமாதலின் ஒன்றென்பது கூடாது. எ-று.

அஃது எங்ஙனமெனின், சீவபரங்கள் ஏகமேயென்னின் இங்ஙனம் துவிதபாவனை வருவானேன். பந்தத்தாலெனின், வஸ்து நின்மலனுகையால் பந்தம் உண்டென்பதே கூடாது. உண்டென்னில், அப்பந்தம் வஸ்துவுக்குப் பின்னமோ அபின்னமோ. பின்னமென்னில் வஸ்துவைவிடப் பந்தம் வேறே ஒரு முதலாக உண்டாதலினுல், அவ்வஸ்துவுக்கு ஏகமென்பதே கூடாது: அதுவுமன்றிப் பந்தமுடைய பொருட்குச் சுதந்திரமின்மையால் அப்பந்தத்தை நீக்குவான் நின்மலனுக ஒரு கர்த்தாவும் மேலே உண்டாகவேண்டும்: அங்ஙனம் கர்த்தா இன்மையால் அப்பந்தம் நீங்குதலே கூடாது. அங்ஙனமன்று அப்பந்தம் வஸ்துவுக்கு அபின்னமேயெனின், அபின்னம் தன்னியல்பாகையால் ஒருகாலும் பந்தம் நீங்காது. இங்ஙனமாதலால் வஸ்துவுக்குப் பந்தம் உண்டாயின் முத்தியும் இல்லை. அதற்குப் பந்தமே இல்லையென்ருல், அதற்கு முன்பே முத்தியும் இல்லை. அஃது ஒக்கும்: அந்த வஸ்துவுக்குச் சுபாவத்திலே பந்தமுத்தி இல்லாவிட்டாலும் அதனது சுதந்திர லீலையாலே பந்தமுத்திகள் உண்டென்னில், அங்ஙனமாயின் சீவர்கள் வீடுகூடினும் பரத்தினது லீலையாற் பின்னும் பிறப்பின்கண் சாராநிற்பர். சாரும்பொழுது முன்பு முத்தி அடைந்ததும் அவமாகப் பந்தம் நித்தியமாதலால், சீவபரங்கள் ஏகமென்று கூறுதல் கூடாது எனக்கொள்க. (சுங)

ஏகவாதத்துள் பந்தத்தைப் பிராந்தியென்பாரைப் பற்றி மேற் கூறுகின்ருர்.

ஆகு முயிர்பந்தத் தானது மித்தையே
லேக வமலன்க ணுந்தீபற
எவ்வா றுளதாமென் றுந்தீபற. (44)

எ - து. பிரதிபிம்பம் அவிச்சின்னம் இவைபோலும் சீவர்கள் மாயையில் உண்டாகா நிற்பர். அம்மாயையும் பிராந்தியென்னில், அப்பிராந்தி ஏகத்துவ நிருமலத்துவமுள்ள பிரமத்திற்கு உண்டாகுதல் கூடாமையால், ஆத்மாக்களது அஞ்ஞானுதி பந்தம் மித்தையன்று. எ - று.

அது எங்ஙனமெனின், மித்தையாவது விஷயாதி தோஷத்தால் தோன்றும் சுத்திகா ரசதாதி பிராந்தி ஞானம்: அப்பிராந்தி ஆத்மாவுக்கேயெனின், ஆத்மாவுங் கடதர்ப்பணுதிகளிலே தோன்றும் அவிச்சின்னம் பிரதிபிம்பம் இவைபோலும் மாயையின்கணின்று தோன்றவேண்டும். அதனுல் மாயையினுல் சீவரும் சீவர்களால் மாயையும் என்று அன்னியோன்னியாசிரயதோஷம் வரும். அதனுல் ஆன்மாவுக்குத் தோன்றியதென்பது கூடாது: ஆனுல் பிரமத்துக்கே தோன்றிற்றென்னில், அதுவும் கூடாது: பிரமம் ஏகமாதலால் விஷயதோஷமும், நிருமலமாதலால் கரணகர்த்திருதோஷமும், தோன்றுதலின்மையால், பிராந்திஞானமே உற்பவித்தல் இல்லை. அஃது இன்மையாகவே, சீவர்களும் இல்லையாக, அதற்கு முன்பே பந்தம் சொல்லுகிறதும் இல்லையாய் விடும். அதனுலே பந்தம் மித்தை அன்றென்றதெனக் கொள்க. (௪௪)

இனித் துவிதவாதமும் சாதித்தல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றுர்.

ஓரிரண் டேவிறைக் குற்ற கருணையார்
சேர்வரன் றேயின்று முந்தீபற
சேர்தலென் சீவர்வீ டுந்தீபற. (45)

எ - து. சீவபரங்கள் துவிதமாயிருக்குமெனில், பரத்தினது கருணையால் அநாதியே எல்லாவுயிர்களும் முத்தியே அடையாநிற்கும். இப்பொழுது சிருட்டியாதி தொழிற்பண்ணுதற்கு இடமே இல்லை. அவை உண்டாயிருத்தலின், சீவர்களைப் பரத்திற்குப் பேதமென்று கூறுதலும் கூடாது. எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனின், வஸ்து பின்னமாய் ஓராத்மாவிருக்கில், அவனும் சித்தாதலால் அவனுக்குப் பந்தம் வருவானேன் ? அதுவும் செம்பிலே களிம்புபோல் சகசம்: அப்பந்தமும் ஆத்மாவே நீக்கிக்கொள்ளில் அநாதியே நீங்கிப்போம், அஃதின்மையால், வஸ்துவே நீக்குகின்றுனென்னில், வஸ்து ஆனந்த சொரூப சர்வதிருப்தனுதலால், அவன் தனக்கு ஒரு பயனும் வேண்டான்: அவன் ஆத்மாக்களால் அடையும் பயன் யாது. அங்ஙனம் பயனைக்குறித்ததன்று; வஸ்து ஒப்பற்ற போருளுடையோனுதலின். ஆத்மாக்களிடத்து வைத்த கருணையே யெனில், அங்ஙனமாயின் உடனே பந்தம் நீக்கவேண்டும். நீக்குதல் கூடாதென்னில், அசத்

தனுதல் வரும். மெள்ள மெள்ள நீக்குவனெனில், பேருளுடையோனென்பது கூடாது. இதுவன்றியும், ஆத்மாக்கள் நித்தியமாதலாலும், முத்தியையடைந்தோர்கள் பிறப்பின்கண் திரும்பாமையாலும், அநாதியே பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியவேண்டும்.

அங்ஙனமன்று, ஆத்மாக்கள் மிகுதியினாலும் ஒரொருவர்க்கு இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் வருதல் கிழியீடாதலினாலும், பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியாதென்னில், எண்ணிறந்த ஆத்மாக்களும் சிருட்டிக்கு ஒருவர் முத்தியடையினும் எண்ணிறந்த சிருட்டியில் எண்ணிறந்த ஆத்மாக்கள் முத்தி அடைதலால் என்றாயினும் ஒரு காலையில் பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியா நிற்கும். அப்படி ஒரு காலத்தில் பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியின் தோஷம் ஏதெனில், பதியும் பசுக்களும் நித்தியமாதலால் முன்னிறந்த காலத்திற்கு அளவின்மையால் அநாதியே பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியவேண்டும். ஒழியாமையால், இனியொருகாலத்தில் ஒழியுமென்பதற்குப் பிரமாணமேயில்லை. அல்லது ஒழியுமென்னில், பஞ்சகிருத்திய காரணாரம்பத்திற்கு அவதி கூறவேண்டும். அது கூடாமையால் பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியுமென்பது கூடாது.

அங்ஙனமன்று ஆத்மாக்கள் இடைவிடாது முத்தியடையினும், உலவாக்கிழிபோல் தொலைவற்றிருக்குமெனின், அக்கிழி தெய்விகத்தினாலே பின்னும் இடையறாமல் வர்த்தித்தல்போலே பசுக்களைப் பதிமுத்தியடைவித்தல் செய்ய மேலுமேலும் அதற்கு அதிபதியாகிய ஒருபதி வர்த்திப்பியாநிற்கிறதென்றாலும், அது இல்லை. இப்பதியே தற்காருணியத்தினால் உண்டுபண்ணிக்கொள்ளுகிறதென்றாலும். அன்றி ஆத்மாக்களே சகசமாய் உண்டாகா நிற்கிறதென்றாலும், உற்பத்தியே காட்டாநிற்றலால், ஆத்மாக்களநித்தியமென்பது வரத்திரியும். இதுவன்றியும், ஆத்மாத்கள் எண்ணிறந்த தென்னுமுரை ஆத்மபோதத்துக்கு எட்டாவென்பதொழிந்து சிவத்திற்கும் அங்ஙனம் கூறுதல் கூடாது. அதற்கு அங்ஙனந் தானேயெனின், ஒரோராத்மா பண்ணியிருந்துள்ள சஞ்சிதகர்மங்களுக்கு அளவில்லையாதலின், எண்ணிறந்த ஆத்மாக்கள் செய்த எண்ணிறந்த கர்மங்களையும் அதற்குக் கோரிக்கும் பலன்களையும் சர்வமுத்தியும் ஏககாலத்தில் அளவிடாநிற்கும் அப்பதிக்கு ஆத்மாக்களது தொகை தெரியாதென்னில், வகைகண்டவனுக்குத் தொகை காணப்படாதென்பது கூடாது: வினையும் அளவறுக்கப்படாது. அவரவர்க்கும் அவரவர் கர்மங்களுக்கும் அடையாளம் கண்டே கூட்டுவனென்னில், சர்வஞ்ஞனென்பது

கூடாது. எண்ணிறந்த பொருளை எண்ணிறந்ததென்றறிகிறதே சர்வஞ்ஞத்துவமென்னில், எண்ணிறந்ததென்பது ஆத்மலக்ஷணமன்று. பலமரம் கூடினது ஒருசோலை என்பதுபோல் எண்ணிறந்ததென்பது ஆத்மசமுதாயத்துக்கு உண்டானது: ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணமானது சத்துசித்து நித்திய விபுவென்னும் இலக்கணங்கள். இவை ஓராத்மாவிடத்தும் பல ஆத்மாவிடத்தும் இருத்தல் போலே எண்ணிறந்ததென்னு மிலக்கணமும் அங்ஙனம் இருக்க வேண்டும்; அது கூடாமையால், அசங்கியம் ஆத்துமலக்ஷணமென்பது கூடாது.

இதுவன்றியும், மூவகையுயிர்களுக்கும் சிருட்டிகாலத்தில் பதியினல் தனுகரணங்கள் கொடுத்து முடியுமோ முடியாதோ? முடியுமென்னில் அளவில்லையென்பதே கூடாது. இதுவன்றியும், வரத்தும் இல்லாமல் செலவும் உண்டாயிருக்கிறபொருள் சிலகாலம் அளவுபடாவிட்டாலும் சிலகாலத்தில் அளவுபட்டுச் சில காலத்தில் ஒழியுமென்பதே யதார்த்தமாதலால் செலவு உண்டாய் ஒழியாதபொருட்கு வரத்துண்டென்பது வரத்திரியும். ஆத்மாக்கள் நித்தியமாதலால் பதியாலளவுபடுமென்னில், அளவு கண்டதற்கு முடிவில்லையென்பது கூடாது. ஆதலால் எவ்விதமும் பஞ்சகிருத்தியத்துக்கு ஒழிவுதோன்றாநிற்கும்: அங்ஙனம் அன்று ஆத்மாக்களெல்லாம் நித்திய சமுசாரியும் அநித்தியசமுசாரியுமாய் இருப்பார்கள்: அநித்திய சமுசாரிகளெல்லாம் முத்தியடைந்து போனாலும் நித்திய சமுசாரிகள் இருக்கையால் சிருட்டியாதி தொழில் ஒழியாதென்னில், அநாதியே அநித்திய சமுசாரிகளெல்லாம் முத்தியடைந்துபோய் நித்தியசமுசாரிகண் மாத்திரம் இருக்கவேண்டுமாதலால், இப்பொழுது முத்தி அடைவார் இல்லையாமென்பது வரத்திரியும்: உண்டாயிருத்தலின், அநித்தியசமுசாரிகளை இல்லையென்பது எங்ஙனம்? ஆதலால், சீவ பரங்களைத் துவிதமென்று கூறுதல் கூடாதெனக்கொள்க. (சரு)

துவிதவாதத்துள் பந்தத்தை நித்தியமென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

உதியா விருளை யுதித்தவை கூட்டிப்
பதிபந்தஞ் செய்யுமே லுந்தீபற
பதிசத்தி யென்னுமென் றுந்தீபற. (46)

எ - து. ஆத்மபந்தமாயிருந்துள்ள அஜன்னியமாகிய ஆணவமலத்தை ஜன்னியமாகிய மாயாகாரியங்களால் முதற் பிரதிபந்

தம் செய்வித்துப் பின்பு தனது ஞானசத்தியால் பிரதிபந்தம் செய்யாநிற்கும் சிவமென்னில், அப்பொழுது அச்சிவத்திற்கு அசத்தனுகுதல் வாராநிற்கும்: அதனுல், பந்தம் நித்தியமென்பது கூடாது. எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனின்; யாது நித்தியம் அஃது அஜன்னியம். அங்ஙனம் அஜன்னியமாகிய ஓராணவமலம் கண்ணுக்கு இருளும் செம்பிற் களிம்பும்போல் அநாதியே ஆத்மஞான சத்தியைப் பிரிவறக் கலந்து மறைத்து நிற்குமாயின், பிரகாசத்தோடு கூடிய கண்ணுக்கு இருளும் ரசகுளிகையுடன் கூடிய செம்பிற்குக் களிம்பும் இன்மைபோலும்: நித்தியபூரண சுத்தமாயிருந்துள்ள சிவத்தோடு கூடிநின்றுள்ள ஆத்மாவை அஞ்ஞானமாவரித்தல் கூடாது. கூடுமென்னில், சிவம் அஞ்ஞான விரோதியென்பது கூடாது. அது நிற்க. ஆணவமலம் நித்தியமாகின் முத்தி எங்ஙனம் கூடும். அது பிரதிபந்தப்படுதலின் முத்தி கூடுமென்னில் அங்ஙனம் பிரதிபந்திப்பது யாது. மாயாகாரியங்களினுல் பிரதிபந்தமென்னில் அநாதியே அவை கூடியிருக்கவும் முத்தியெய்தாமையின் அது கூடாது. அங்ஙனம் அன்று முத்திகாலத்தில் ஜன்னியமாகிய சுதவதிட்ட சையோக மாயாகாரியங்களினுல் பிரதிபந்தமென்னில், அவையிரண்டும் ஜன்னியமாதலால் யாது ஜன்னியம் அஃது அநித்தியமென்று அவைகளுக்கு நஷ்டமெய்தாநிற்கும். அப்பொழுது முத்தியினும் அஞ்ஞானம் ஆவரியாநிற்கும். அங்ஙனம் அன்று அவையிரண்டினுலும் சிவஞானம் ஆவரியாத அஞ்ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தம் வரும். அப்பொழுது சிவஞானம் ஆத்மாவுக்கு விஷயமாம். அச்சிவஞானம் நித்தியமாகையால், அஞ்ஞானத்திற்கு என்றும் பிரதிபந்தமென்னில் சிவஞானம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியேயாமாகில், அநாதியே முத்தி வரும். அஃது இன்மையால், இங்ஙனம் பிரதிபந்தப்படுத்து மென்பது கூடாது.

அங்ஙனம் அன்று; அநாதியினுலே சிவஞானம் ஆத்மாவுக்கு விஷயமாகாமையின் முத்திகாலத்து ஆகுதலின், இங்ஙனம் பிரதிபந்தப் படுத்துதல் கூடுமாயின், சிவஞானமும் மாயாவலியின் ஆத்மாவிற்கு விஷயமாகுதலின் சூரியப்பிரகாசத்தில் கண்ணிற்கு விஷயமான கடம் அப்பிரபை நீக்கத்து இருளைப் பிரதிபந்தம் செய்து பின்னும் விஷயமாகுதல் கூடாமையின், மாயா நீக்கத்தில் ஆணவமலத்தை அது பிரதிபந்தம் செய்குதல் கூடாது. அதனுலும், மாயாகர்மங்கள் இல்லாவிடில் ஆத்மாவின் ஆணவமலத்தை

நீக்குதல் கூடாது என்பதினாலும், சர்வசத்தியுமுடைய வஸ்துவுக்கு அசத்தனாகுதல் வாராநிற்கும். அதனால் பந்தம் நித்தியமென்பது கூடாது என்றதெனக் கொள்க. (௪௬)

இங்ஙனம் திரிபதார்த்த நிச்சயம் பண்ணுவதொழிந்து இத்தசைக்கண் மனமுதலாகிய மாயாகாரியங்களைக்கொண்டு துவிதாத்துவித நிண்ணயம் சாதித்தல் கூடாதென்று மேல்வரும் செய்யுள் இரண்டாலுங் கூறுகின்றார்.

பந்தாந்த மூன்றும் பகர்வதல் லாவிவை
சிந்தித் துரைக்கொணா துந்தீபற
சித்தமும் பெத்தமா லுந்தீபற. (47)

எ - து. பரசீவ பந்தங்களென்று சொல்லப்பட்ட திரிபதார்த்தங்களையும் உண்டென்பதே இந்நூலினது துணிவாயினும் அவற்றினை ஒன்றுக்கொன்று பேதமென்றும், அபேதமென்றும், பேதாபேதமென்றும், சமயிகள் கூறாநிற்பர். அவ்வுண்மை நிச்சயித்துக் கூறுதல் ஒருவருக்கும் முடியாது. நினைத்தற்குக் கருவியாகிய சித்தமும் மாயாகாரியமாய் இத்தசைக்கண் சீவனுக்குப் பந்தமாய் விடுதலின். எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனின், இத்தசையின்கண் நிச்சயிப்பதெல்லாம் மனத்தைக் கொண்டாதலாலும், பரசீவ பந்தங்களினது உண்மை வாக்கு மனத்துக்கு எட்டாதென்று சுருதியாதிகள் கூறுகையாலு மெனக்கொள்க. (௪௭)

மின்மினிச் சோதியால் வீடிருட் கூடுவான்
றன்மைபோன் மாயைகொ டுந்தீபற
தத்துவந் தேர்வதென் றுந்தீபற. (48)

எ - து. மிகுந்த அந்த காரத்தின்கண் வழிகாணாது மிகவும் வருந்தியவொருவன் மின்மினி விளக்கத்தைக் கருவியாகக் கொண்டு தனது இல்லிடத்தைக் கூடுவான் நினைத்துச் செல்வது போலும், பேரந்தகாரமாகிய அஞ்ஞானவிருளில் மறைந்துள்ள சீவன்கிஞ்சித்தாகிய மனவிளக்கத்தைக்கொண்டு தனதுண்மையை விசாரிக்கத் துணிந்தது. எ - று.

இச்செய்யுளிரண்டிற்கும் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. (159) "ஆட்பா லவர்க்கருளும் வண்ணமு மாதிமாண்புங்—கேட்பான் புகிலளவில்லை கிளக்கவேண்டா—கோட்பா லனவும் வினை

யுங் குறுகாமையெந்தை—தாட்பால் வணங்கித் தலைநின்றிவை கேட்கதக்கார்.'' அன்றியும், (160) "எதுக்க ளாலு மெடுத்த மொழி யாலுமிக்குச்—சோதிக்க வேண்டா சுடர்விட்டுள னெங்கள்சோதி—மாதுக்க நீங்க லுறுவீர்மனம் பற்றிவாழ்மின்—சாதுக்கண் மிக்கீரிறை யேவந்து சார்மின்களே.'' எ-ம். திருமந்திரம் (161) "உரையற்ற தொன்றை யுரைசெய்யு மூமர்காள்—கரையற்ற தொன்றைக் கரைகாண லாகுமோ—திரையற்ற நீர்போற் சிந்தை தெளிவார்க்குப்—புரையற்று நின்றான் புரிசடை யோனே.'' எ-ம். திருவாசகம். (162) "இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று—நின்றநின் றன்மை நினைப்பற நினைந்தே னீயலாற் பிறிதுமற் றின்மை—சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே—யொன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை யாருனை யறிய கிற்பாரே.'' அன்றியும், (163) "சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன் காண்க—சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க—நூலுணர் வுணரா நுண்ணியோன் காண்க.'' எ-ம். தத்துவராயர். (164) "ஆகியு மழிந்தும் போகு முற்பவத்—துன்பந் துடைத்திங் கின்பங் கொடுக்கத்—திருவுருப் புனைந்த குரவன் சொரூபன்—பொற்பதஞ் சூடிச் சிற்பத வீடு—கையிற் கனியெனக் காணு ரையோ—தர்க்க நெறியிற் சர்வ்வார் தர்க்கஞ்—சொல்லல தில்லை யாகுஞ் சொல்லு—மனனல தில்லை யாகு மனனுங்—கனவஞ் ஞானக் காரிய மாகு—மஞ்ஞா னத்தா லாகிய விருணெறி—மெய்ஞ்ஞா னத்தை விளக்கு மாறென்—னிலதுள தேக மநேக மென்ப—தலதிலை தர்க்க மறைவ திலதெனி—லிலது முத்தி யெய்துத லின்ப—மலடி மைந்த னெய்துத னிலையா—முள்ளது முன்னே யுள்ள தாதலி—னெள்ளறு முத்தி யென்செய வுள்ள—தன்னின் மாசு தானெழித் திடுத-லென்னி லேறிய மாசோ முன்னே—யுள்ள மாசோ வொழிப்ப தென்னின்—விள்ளா முன்னே யுள்ள தாகி—னிடையோர் காலத் தென்னின் முத்தி—யடைவோர் திறத்தி னடையும் பின்னு—மொழிவரு பரம்பொரு ளொன்றே யாகி—னிழவு பேற தில்லை விழைய—வேறே யொருவ னுண்டெனின் வேறு—கூறின் முத்தி யிற் கூடா னுகு—மிங்ஙன மான பின்ன—ரெங்ஙனஞ் சொல்வா ரிகற்சம யிகளே.'' அன்றியும், (165) "பின்னு பின்னம தெனவே நின்று பிணங்கா நிற்பர்கள் பேச்சிற்கு—முன்னு நின்றிடு மனனுக் கும்மிவை யுடையா னெனவரு முணர்விற்கு—முன்னு நின்றிடு சொரூபா னந்தனை மொழிவா னரிதென முதுவேதஞ்—சொன்னு லறிகில ரவனு ரருளடி சூடா தவர்மதி கேடாயே.'' எ-ம். பிரமகீதை. (166) "வேத மாகம புராண மிருதிகள் வேரு மார்க்க—

ரோதுமா கமங்க டார்க்க மொன்றொடொன் றுவ்வா தாகு—மீதெலா மொக்கப் பண்ண லாவதன் றிதய துக்க—மாதலா லனைத்தும் விட்டிங் கனைத்துமாஞ் சிவத்தைப் பார்ப்பான்.'' அன்றியும், (167) ''சம்புவி னருளா லன்றிமா லியானுஞ் சகல தேவதைகளு மந்த-வும்பனை யுணரோ மருள்பெறும் பொருட்டே யோதிய யாவையுமுளவாஞ்-செம்பொரு டன்னை யருளினு லொழியத் தெரிவினுற்றெளிகுவ ராக-நம்பு மானுடவர் கையினு னுற்ற மறிவரோ நாசியா லொழிய.'' எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (168) ''பேதமுறு புந்தியே மாயை யாகும் பெரிதுவருந் தியுமிதனைப் போக்க வேண்டும்—போதமுறு பேற்றினு லன்றி மாயைப் பொருநதியின் கரைதோன்ரு பொருந்தத் தோன்றி-லேதமறு மப்பதமே யிறவா வீடா மிம்மாயை பிறப்பிடமே தென்ன வேண்டாஞ்—சேதமுறாச் கொல் வழியே தென்று தேர்வாய் சிதைவற்ரு விதனியல்பு தெரியு மன்றே.'' எ-ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. (169) ''ஒன்றென்று நின்றசில பலவென்று நின்றசில வுபயத்து நின்ற சிலபே—யன்றென்று நின்றதனை யாமென்று சொல்லியுட னலகிட்டு விட்ட சிலபேய்.'' எ-ம். சிவஞானசித்தியார். (170) ''பந்தமும் வீடு மாய பதபதார்த் தங்க ளல்லா—னந்தமு மாதி யில்லா னளப்பில னுத லாலே—யெந்தைதா னின்ன னென்று மின்னதா மின்ன தாகி—வந்திடா னென்றுஞ் சொல்ல வழக்கொடு மாற்ற மின்றே.'' எ-ம். நெஞ்சுவிடுதூது. (171) ''பண்ணும் பயன்சுருதி யாகமங்கள் பார்த்துணர்ந்து—நண்ண வரியதொரு நாடுடையான்.'' எ-ம். சிவானந்தமாலை. (172) ''இந்திரசா லங்காட்டு மஞ்சனக்கண் ணேடிருந்து—முந்தவுல கங்காண மூளுவதாஞ் - சிந்தனையுஞ்—சிற்றறிவு நீக்கியருட் சோராது பாதிகொடு—தற்பரத்தைத் தேடு மது தான்.'' எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (173) ''மணிப்பாம் பிருளின் மறைந்திருக்கத் தேடுங்—கணக்காந்தற் போதத்தைக் காட்டி-யுணர்த்துகினு — [1] நீரிற் கிணறு நிழலுயுத்த மும்போலா—மாரித்தை நீக்கியிருப் பார்.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (சஅ)

இங்ஙனம் கூறிய உண்மையை அறிதற்பொருட்டு மனேலய சாதகம் செய்யவேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்ருர்.

ஆதலாற் பந்த மறுப்பான் மனேலய
சாதகஞ் செய்வனு லுந்தீபற
தற்பரந் தோன்றுமா றுந்தீபற. (49)

1. பிரளயத்தில் கிணறும் தனது நிழலுடன் உயுத்தமும்.

எ - து. பெத்த தசைக்கண்ணே சீவாதிகளினது உண்மை தெரிதல் ஒருவருக்கும் கூடாமையால், அப்பந்தத்தை நீக்குதற் பொருட்டுச் சிவதரிசனம் வரும்படி மனோலயசாதகம் செய்ய வேண்டும். எ - று.

இதன் கருத்துப் பந்தநீக்கத்திற் சிவதரிசனமும், சிவதரிச னத்தின் மனோலயமும், ஒரு தலையாக வேண்டப்படுமென்ப தாயிற்று.

மனோலயஞ் செய்யவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திரு மந்திரம். (174) "மனமாயை மாயையிம் மாயை மயக்க—மன மாயை தான்மாய மற்றொன்று மில்லை—பினமாய வேண்டா பிதற்றவும் வேண்டா—தனையாய்ந் திருப்பது தத்துவந் தானே." எ - ம். தேவிகாலோத்தரம். (175) "கருத்தடங்கின் முத்தியது [1]கையகலிற் கட்டாகும்-விரித்தபொரு ளிதுவென்ன வறிவுடைய மேதக்கோர்—திருத்தகுநல் லறிவாலே சித்தத்தைத் திறம்பாம—லருத்தியுட னிலைநிறுத்து மதுவறிவின் பயனாமால்." எ - ம். ஞானவாசிட்டம். (176) "சனன கருமங் களின்வித்தாய்த் தருவை யசைக்குங் காற்றேபோற்—றினமு முடலை யசைப்பதுவுஞ் சித்த மிதனைத் தீர்வதுவே—யனக சகலத் தியாகமதா மதுவே பரம வானந்தம்—வினவு பிறவெல் லாமிகவும் வெருவு கின்ற வெந் துயரே." எ - ம். பிரபுலிங்கலீலை. (177) "விரிந்த நெஞ்சங் கருவியாம் விடய முணர விரியாம—லொருங்கு நெஞ்சங் கருவி யாந் தன்னை யுணர வொருங்காமல்—விரிந்த நெஞ்ச முடையானை விடாது பிறவி யென்றுணர்க—வொருங்கு நெஞ்ச முடையானை யுறாது பிறப்பென் றுணர்கவே." எ - ம். மோகவதைப்பரணி. (178) "வீயு மோகினை வேர றுமல் விடஞ்செய் மோகன் விவேக னுன்—மாயு மோவுயர் மாயை யாரு மனத்தி னுரு மிருக்கவே." எ - ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (179) "குடையுஞ் செருப்புங் கொடு நடப்ப தன்றிப்—படியும் விசும்பும் பரப்பி - யிடையாடு—மாத்தி ரம்போ லேசமய வாதமனம் போதாத—சாத்திரங்கற் றார்வீடுற் றார்." எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மனோலயமுண்டாகவே திருவருடோன்று மென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. (180) "கள்ள நெஞ்ச வஞ்சகக் கருத்தைவிட் டருத்தியோ-டுள்ள மொன்றி யுள்குவா ருளத்துளா

1. அதுகையகலில் - கருத்தடங்காது நீங்கில்.

னுகந்தவூர்—துள்ளி வாளை பாய்வயற் சுரும்புலாவு நெய்தல்வா—யள்ள ஞரை யாரல்வாரு மந்தணரு ரென்பதே.'' எ-ம். தேவாரம். (181) ''வெள்ளத் தார்விஞ்சை யார்கள் விரும்பவே—வெள்ளத் தைச்சடை வைத்த விகிர்தனர்—கள்ளத் தைக்கழி யம்மன மொன் றினின்—றுள்ளத் தில்லொளி யைக்கண்ட துள்ளமே.'' எ-ம். திருப் பாட்டு. (182) ''குண்டலங் குழைதிகழ் காதனே யென்றுங் கொடுமழு வாட்படைக் குழகனே யென்றும்—வண்டலம் புமலர்க் கொன்றைய னென்றும் வாய்வெரு வித்தொழு தேன்விதி யாலே-பண்டைநம் பலமன முங்களைந் தொன்றாய்ப் பசுபதி பதிவின விப்பல நாளுங்—கண்டலங் கழிக்கரை யோதம்வந் துலவுங் கழு மல வளநகர்க் கண்டுகொண் டேனே.'' எ-ம். பட்டணத்துப் பிள்ளையார். (183) ''இருக்கு மருதினுக் குள்ளிமை யோர்களு நான்மறையு—நெருக்கு நெருக்கத்து நீளகத் திற்சென்று மீள வொட்டாத்—திருக்கு மறுத்தைவர் தீமையுந் தீர்த்துச்செவ் வேம னத்தை-யொருக்கு மொருக்கத்தி னுள்ளே முளைக்கின்ற வொண் சுடரே.'' எ-ம். அருணகிரிநாதர். (184) ''அராப்புனை வேணியன் சேயருள் வேண்டு மவிழ்ந்தவன்பாற்—குராப்புனை தண்டையந் தாடொழல் வேண்டுங் கொடியவைவர்—பராக்கறல் வேண்டு மன மும் பதைப்பறல் வேண்டுமென்றா—லிராப்பக லற்ற விடத்தே யிருக்கை யெளிதல்லவே.'' எ-ம் தத்துவராயர். (185) ''இசையா னலனெனை யாளுடை யானிந் தியங்களுட —னசையாத நெஞ்சு கொண் டன்பா னினைந்தழி யும்முடம்பி—னசையான தின்றி நலஞ்செய்வ ராயினற் றாடலையின்—மிசையார வைத்தென்று மெய்யான தன்னை வெளிப்படவே.'' எ-ம். தேவிகாலோத்தரம். (186) ''மருவிய பொருண்மே லன்பாய் வானரம் போற்ச ரித் துத்—திரியுமச் சித்தந் தன்னைத் திரித்துச்சூ னியத்தே நின்றான் மருவினோர் பிறித லின்றி வானவ ரறிவுக் கெட்டாப்—பொருவிலா நித்த சுத்தப் பொருளினை யடைவரன்றே.'' எ-ம். பகவத்கீதை. (187) ''வேண்டல்வேண் டாமை யின்றி மிகைசெலாப் புலன்க ளாலே— மாண்டபோ கங்க டுய்ப்பான் மனங்கலங் குறான்யற் றத்தா—வீண்டிய தெளிவுண் டாமாற் றெளியவே யெல்லை யின் றிப்—பூண்டநோய் நீங்கு நீங்கப் புலனிலை நிற்கு மன்றே.'' எ - ம். பிரமகீதை. (188) '' பரப்பி ஞனிந் தியங்களைப் பராக்குறப் பரம்பர னுள்ளாகி — யிருத்த லாலறி வொண்கிலன் புறம்புள விதரமே காண்கின்றான்—றிருப்பி ஞானநாட் டத்தினு லப்பொரு டெரி யவே பெறுந்தீர—னொருத்த னேயவி நாசியாம் பரவொளி யாயவ னொளிர்கின்றான்.'' எ - ம். பிரபுலிங்கலீலை. (189) ''பொறியிற் புறத்து மனஞ்செல்லிற் புலனே தோன்றி யிடுமகத்திற்—செறியிற்

கரணம் பரானந்த சிவமே தோன்றுஞ் சிவந்தோன்ற—வறிவிற் பரந்த விடயமய மாகு முலகந் தோன்றுமற்—பிறவித் துயரக் கடல்கடந்து பேரின் பஞ்சார் குவரென்று.'' எ-ம். திருக்களிற் றுப்படியார். (190) "அன்றிவரு மைம்புலனு நீயு மசையாதே—நின்றபடி யேநிற்க முன்னிற்குஞ் - சென்று—கருதுவதன் முன் னங் கருத்தழியப் பாயு—மொருமகடன் கேள்வ னுனக்கு.'' எ-ம். சிவானந்தமாலை. (191) "ஓயாம லைம்புலன்சேர் வாயி லொடியெ றிந்தங்—காயா மனத்தை யலைவறுத்து - மாயாதே—பண்டை யறிவொழிந்து பண்டையறி வாய்ப்பாத்தை—மொண்டமுந்திப் போவது முத்தி.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மனோலயத்திற்றோன்றிய திருவருளாற் பந்த நீங்குமென்ப தற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். (192) "பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா—ரிறைவ னடிசேரா தார்.'' எ-ம். தேவாரம். (193) "பொன்னுள் ளத்திரள் புன்சடை யின்புற—மின்னுள் ளத்திரள் வெண்பிறை யாயிறை—நின்னுள் ளத்தருள் கொண்டிரு ணீங்குத—லென்னுள் ளத்துள தெந்தை பிரானிரே.'' எ-ம். திருவாசகம். (194) "என்புள் ளுருக்கி யிருவினையை யீடழித்துத் துன்பங் களைந்து துவந் துவங்க யேமைசெய்து—முன்புள் ளவற்றை முழுதழிய வுள்புகுந்த—வன்பின் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே.'' எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார். (195) "உற் பவந் துடைத்த னிற்பிடித் தல்லது-பிறிதொரு நெறியி னில்லை.'' எ-ம். தத்துவராயர். (196) "இதையா லயத்தி லிருப்பா ரறிய விரந்துருகிப்—பதையா திருப்பதென் பாவிநெஞ் சேபர னாரு ளாற்—சிதையா தொழியிற் சிலுகாய் விளையுமிச் சில்சமயக்—கதையான் மனக்கணக் கால்விடு மோவிக் கடும்பிறப்பே.'' எ-ம். பரமகீதை. (197) "இந்த வாக்கையி லியம்பிய பரம்பொரு ளறியி—லந்த மானுடன் மெய்யதா யபேதமா கியபின்—தொந்த மாம் பர மடைந்திடுந் தோன்றிடா தாகிற்—பந்த மாம்பவக் கடற்படும் பரகதி யடையான்.'' எ-ம். சிவானந்தமாலை. (198) "வெய் யோன் வரவரவே மெய்ந்நிழலுந் தம்முளே—பைய வொடுங்கும் பகுதிபோ - லைய—னருள்வந் தணுகவே யாணவமாம் போத—மருளுங் கெடும்போய் மறிந்து.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற் றுற் காண்க. (சகூ)

மனோலயத்தாற் பரத்தை யுணர்ந்தோன் மற்றையவனைத்தை யுமுணர்ந்தோனென்று மேற் கூறுகின்றார்.

உணர்ந்தோ ரனைத்துமா மோர்பொரு டன்னை
யுணர்ந்தோ ரனைத்துமென் றுந்தீபற
உள்ளங்கை நெல்லியி துந்தீபற. (50)

எ - து. தானன்றிப் பிறிதொரு பொருளும் இன்மையால் அனைத்துமான ஒரு பரம்பொருளை யாவரொருவர் உணர்ந்தார் அவரே எல்லாப் பொருள்களையும் ஒருங்கே உள்ளங்கையி னெல்லிக்கனிபோல் ஐயந்திரிபின்றிப் பிரத்தியக்ஷமாக உணர்ந்தோர். எ - று.

இ-ம். திருவாசகம். (199) "பந்த விகார குணங்கள் பறிந்து மறிந்திடு மாகாதே, பாவனை யாய கருத்தினில் வந்த பராவமு தாகாதே—யந்த மிலாத வகண்டமு நம்மு ளகப்படு மாகாதே, யாதி முதற்பர மாய பரஞ்சுட ரண்ணுவ தாகாதே — செந்துவர் வாய்மட வாரிட ரானவை சிந்திடு மாகாதே, சேலன கண்க ளவன் றிரு மேனி திளைப்பன வாகாதே—யிந்திர ஞால விடர்ப் பிற வித்துய ரேகும தாகாதே, யென்னுடை நாயக ளுகிய வீச னெதிர்ப்படு மாயிடிலே." எ - ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடல். (200) "மங்கை பங்க கங்கைநா யகநின்—றெய்வத் திரு வருள் கைவந்து கிடைத்தலின்—மாயைப் படலங் கீறித் தூய— ஞான நாட்டம் பெற்றனன் பெற்றபி—னின்பெருந் தன்மையுங் கண்டேன் காண்டலு—மென்னையுங் கண்டேன் பிறரையுங் கண் டே—னின்னிலை யனைத்தினுங் கண்டே னென்னே—நின்னைக் காணு மாந்தர்—தன்னையுங் காணுத் தன்மை யோரே." எ- ம். திருவாய்மொழி. (201) "மனிதரு மற்று முற்று மாயப் பிறவி பிறந்த—தனியன் பிறப்பிலி தன்னைத் தடங்கடல் சேர்ந்த பிரா னைக்—கனியைக் கரும்பினின் சாற்றைக் கட்டியைத் தேனை யமுதை—முனிவின்றி யேத்திக் குனிப்பார் முழுதுணர் நீர்மையி னரே." எ - ம். பிரமகீதை. (202) "எப்பொருள் களுக்குந் தோற்றமு நிலையு மிறுதியுந் தன்கணே யாகி-யொப்பிட வொன்று மின்றியே யென்று முள்ளதா யுரையுணர் விறந்த—வப்பொரு ணேரே யறிந்தபோ தெல்லாப் பொருள்களு மறிந்ததா மந்த— மெய்ப்பொரு டானே யெப்பொருள் களுமாய் விளங்கலால் வேறிலா மையினுல்." அன்றியும், (203) "ஈசனை யறிந்த வந்த விடத்திலே யெண்ணு மெல்லாப்—பாசமு நசித்த ருனும் பணி யறப் பவத்தின் றீர்வுங்—காசுறு மகில மாயக் கங்குலின் கழிவுந் தானே—யாசறு மகண்ட ரூபி யாகையு மனைத்து மெய்தும்." எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (ருo)

மனோலயசாதனஞ் செய்யு நீர்மை மேற்கூறுகின்றார்.

அந்நிட்டை நீயு மடைகுதற் கூனுயிர்ப்
பின்னத்தை முன்னுணர்ந் துந்தீபற
பேதைமை நீங்கிடென் றுந்தீபற. (51)

எ - து. பந்தநீக்கத்துக்கு ஏதுவான அந்த மனோலய நிஷ்டை கூடுதற்குப் பந்தத்தை முன்பறிந்து நீங்கவேண்டலின் தேகேந்திரியாந்தக் கரணங்களை நேதி நேதி யென்று ஒன்றொன்றாகக் களைந்து தன்னுண்மை காணுவதாகிய ஊனுயிர் வேறுபாடு முன்புணர்ந்து உனதறியாமையை நீங்குவாய். எ - று. (ருக)

என்னுண்மையாவது இத்தேகத்தின் வேறில்லை இத்தேகமே நானென்று கூறுநிற்கும் மாணக்கனை நோக்கித் தேகம் நீயல்லை யென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஓயு மரணுந்த காலத் துருத்துவெந்
தீயட லானுமிங் குந்தீபற
தேகநீ தானல்லை யுந்தீபற. (52)

எ - து. இளைத்தேன் பருத்தேனென்று தேகத்தைச் சொல்லுதலினாலும், இதனுட் சோதிக்குமிடத்தும் இதற்குவேறாக ஓராத்மாவைக் காணாதபடியினாலும், தேகமேயானென்னில், அது கூடாது. என்மாடு என்வீடு என்கிறபோது சொன்னவனுக்கு அவை வேறாயிருத்தல்போல் என்னுடம்பென்றலாலும், யோகிகள் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்தலினாலும் மரணகாலத்தில் அக்கினி மிகவும் பற்றிக் கடத்தைப்போல் சுடுதலினாலும், தேகம் நீயல்லை வேறே. எ - று.

அடலானுமென்றவும்மையால் மற்றைய மறுதலையும் வருவிக்கப்பட்டதெனக்கொள்க. (ருஉ)

பிராணவாயுவும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

உணர்வின்றி நாளு முறக்கத் தடைந்த
மண நுக ராதானு முந்தீபற
வாயுவு நீயல்லை யுந்தீபற. (53)

எ - து. தேகத்திலே பிராணவாயு இருக்கிறபோது இது குளிர்கிறது இது சுடுகிறது என்றறிந்தும் அது நீங்கினபோது கடம்போலத் தேகம் சுடப்படுதலினலே பிராணவாயுவே யானென்னில், உணர்வின்றித் தினந்தோறும் நித்திரையில் அஃது இராநின்றும் அப்போது அடைந்த கந்தாதியையுணராமையினலும் பிராணவாயுவும் நீயல்லை. எ - று. (ருங)

இந்திரியங்கள் ஆத்மாவல்லவென்று மேற் கூறுகின்ருர்.

ஒன்றுணர் போழ்தொன் றுணராமை யானும்வே
ருென்றுணர்ந் தோதலா னுந்தீபற
உணர்வின் றியங்களன் றுந்தீபற. (54)

எ - து. கந்தாதியைக் கிராணுதி உணராநிற்கின்றன அவை அடங்கின நித்திரையிலே தேகமும் பிராணவாயுவும் இருக்கப் பாம்புவரினும் சத்துரு வரினும் அறியாமற்கிடத்தலால் ஞானேந்திரியங்களே யானென்னில், இந்திரியங்களுள் ஒன்று உணர்போழ்து ஒன்று உணராமையாலும், ஒன்றை ஒன்று உணராமையாலும், ஒன்று அறிந்ததை ஒன்று அறியாமையாலும், அவைகளுக்கு வேருய் ஒன்று இருந்து நான் கண்டேன் கேட்டேனென்று கூறுதலாலும், கண்ணிற்குத் தீபம்போல் உனக்கு விஷயகரணமல்லது அவைகள் நீயல்லை. எ - று.

ஒன்றுணர்போழ்தொன் றுணராமையானு மென்றமையால் துவக்கிந்திரியமே ஆத்மாவென்பாரையும் மறுத்தாராயினர். அஃது எங்ஙனமென்னில், துவக்கிந்திரியம் சரீரமெல்லாம் வியாபித்திருத்தலின் இஃதே மற்றைய நான்கு கொள்கையினின்று சத்தாதியை உணராநிற்கின்றதெனில், அது கூடாது. அங்ஙனமாயின், ஐம்புலனும் ஒருங்கேயுணர்தல் வேண்டும்: அஃது இன்மையால், துவக்கிந்திரியமும் ஆத்மாவன்றென்று மறுக்கப்பட்டதெனக் கொள்க. (ருச)

வாக்கிந்திரியமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்ருர்.

ஏனெனு வூமற்கு மியானென தென்றபி
மான மிருத்தலா னுந்தீபற
வாக்குநீ தானல்லை யுந்தீபற. (55)

எ - து. இந்திரியங்களுணர்ந்ததை நான் கண்டேன் கேட்டேனென்று வாக்கிந்திரியம் கூறுநிற்கின்றது: தானறிந்ததைக் கூறுமல்லது அறியாததைக் கூறுமையால் வாக்கிந்திரியமே யானென்னில், அது கூடாது. வாக்கில்லாத ஊமனிடத்தும் யானெனதென்கிற அபிமானம் இருத்தலால், அது வசனகரண மல்லது நீயல்லை எ - று. (ருரு)

ஆங்காரமும் புத்தியும் மனமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற் கூறுகின்றார்.

ஆங்கார நிச்சயித் தப்புத்தி பற்றலா
ஞெங்குள னுன்மன முந்தீபற
ஒன்றுநீ யன்றிவற் றுந்தீபற. (56)

எ - து. ஊமனுக்கும் யானெனதென்கிற அபிமானம் இருத்தலால் இங்ஙனம் செய்வது அகங்காரமாதலின் அதுவே யானென்னில்; அது கூடாது. ஒரு பொருளின்கண் நிச்சயமில்லாவிடத்து இஃது என்னதென்றும், யானுடையேனென்றும், அபிமானித்தல் கூடாமையால் அஃது உனக்குக் கிரியாகரணமல்லது நீயல்லை. ஆயின் நிச்சயிப்பது புத்தியாதலால், அஃதே யானென்னில், ஒரு பொருளின்கண்ணே பற்றுதலில்லாவிடத்து அப்பொருளை நிச்சயித்தல் கூடாமையால், அஃது உனக்கு ஞானகரணமல்லது நீயல்லை. ஆயின் அங்ஙனம் செய்வது மனமாதலின், அஃதேயானென்னில், நெஞ்சு நினைவெழாவிடத்து அஃது ஒன்றையும் பற்றுதலின்மையால் அஃது உனது இச்சாகரணமல்லது நீயல்லை. எ - று. (ருசு)

சித்தமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

அறிவா னினைவு மடங்கலாற் சித்த
மறிவன் றசித்தாமென் றுந்தீபற
அறிவுன் னுருவமென் றுந்தீபற. (57)

எ - து. அங்ஙனம் நினைப்பது சித்தமாதலால் அதுவேயானென்னில்; அது கூடாது. நெஞ்சின்கண் நினைவும் எழாமல் அடக்குவோர் உளராகலின் வேறே ஓரறிவு இருந்துகொண்டு சித்தத்தையும் அசைவின்றித் தடுத்தலால் அச்சித்தமும் நீயல்லை,

இவையெல்லாம் யானலனுகில் எனது உண்மை மற்றியாதென்னில், தத்துவாதீதமாகிய ஞானமே நினது வடிவம். எ - று. (ருஎ)

மேல் அவ்வாத்மாவினது பரிபூரணங் கூறுகின்றார்.

எங்குமாய் முத்தியி லீசனோ டெய்தலான்
மங்கா வுயிர்விபு வுந்தீபற
மற்றைய கூறொணா துந்தீபற. (58)

எ - து. அழிவின்றி வழங்காநிற்கும் ஆத்மா பரமுத்தியில் பூரணமாகிய பரத்தோடு கூடிப் பூரணமாகையால் அதனுக்கும் மகத்பரிமாணமல்லது மற்றைய பரிமாணங்கள் கூறுதல் கூடாது. எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனில், உள்ளதன்றி இல்லது ஒருகாலும் உண்டாகாமையின் முத்தியில் விபுத்துவமுடைய ஆத்மா பந்தத்திலே அஞ்ஞானத்தினல் ஆர்ப்புண்டதாதலின், கருமத்தளவில் அணுபரிமாணமாயும், மத்தியபரிமாணமாயும், விளங்காநிற்கும் உண்மை மகத்பரிமாணமே யென்பது துணிவென்றதெனக் கொள்க. (ருஅ)

மேல் தன்னுண்மை அறிதற்கு முற்பழகிப்போந்த வாசனைகளை நீக்கவேண்டுமென்று மேற் கூறுகின்றார்.

இந்தடை வானின் னியல்பை மறைத்தவப்
பந்தங்கள் போக்கநீக் குந்தீபற
பழவா தனையெலா முந்தீபற. (59)

எ - து. ஞானவடிவமாயிருந்துள்ள நினது உண்மையைச் சற்றும் தெரியவொட்டாமல் அநாதியே மறைத்துநிற்கும் அஞ்ஞானுதி பாசங்களை வேரறக்களைதற்கு நின்னோடு பழகிப்போந்த சகல வாசனையும் பற்றற விடுவாய். எ - று.

இ-ம். தேவிகாலோத்தரம், (204) "மந்திரஞ் செபந்தியானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா—வந்தமி லாத முத்திக் குபாயமே யறிதல் வேண்டுஞ்—சிந்தனை புறமே செல்விற் றுயரமே திரிய மீட்கிற்—பந்தமாந் துன்ப நீங்கிப் பரமான வின்பஞ் சேர்வார்."

எ-ம். பிரமகீதை. (205) "சதுர்மறை யொழிந்த வாதனை பொல்லாத் தர்க்கவா தனையுல கத்தின்—மதமுறு சமய வாதனை தார மக்கள்சுற் றத்தின்வா தனையு—மிதமுறு பொருளில் வாதனை தேகேந் தியமனம் புத்திநற் பிராணன்—முதலவா தனையும் வித்தை வா தனையு முடிவில்போ கத்தின்வா தனையும்." அன்றியும். (206) "ஏறுடைச் சிவனைத் திருநெடு மாலை யிகழும்வா தனையும்வே தத்திற்-கூறிடு ஞான சாதன மாகக் கொள்ளுமுத் தூளபுண் டரத்தை—மாறுட னிகழும் வாதனை பாவ வாதனை யாவுமா னுடர்க்கு—வேறடும் பரமாத் துவிதஞா னத்தை விலக்கிடும் விரோதிவிண் ணவரே." அன்றியும், (207) "ஆதலால் வீடதனி லாசை யுள்ளோ னதின்மிகவுந் தாற்பரிய னாகி முன்ன—மோதுவா தனைகளெலா மிகந்தெப் போது முற்றபர மாத்துவித ஞானி யாவன்—வேதவே தாந்தங்க ளுரைக்கப் பட்ட மேலான வத்துவித ஞான மாகு—நாதனும் பிரமத்தை நவில லாமோ நாமெளனத் திருப்பதலா னுகத் தீரே." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (208) "மறுகுவா தனைக டேர்ந்த மௌனத்தை யொழிய வேறே—குறுகதி நல்ல தில்லை யுணர்வன வுணர்ந்த தாகுந்—துறுதிசை பத்துஞ் சுற்றி மீண்ட தாந் தொல்லை ஞாலத்—தறுதியா யுண்மை கண்டோர் சிலர் நின்றோ ரவத்தின் மாய்வோர்." எ-ம். சிதம்பரபுராணம். (209) "அன்றியுரைக் கருமனந்த கோடிபிறப் பிடைக்கரும மாற்றினு லுந்—துன்றரிது பரகதியைச் [1] சைமினிவ வேதாந்தச் சொற்க டோர்ந்து—நன்றிதரு பொருட்டெளிவாஞ் சிவஞானஞ் சிவனருளா னண்ணின் முத்தி—யொன்றவெளி தாதலினுன் மூதுணர்வா லிதற்கேற்ற வுறுதி யோர்வாய்." எ-ம். சிவஞானதீபம். (210) "சாத்திரம்புத் தகம்பூசை சமயமதந் தருக்கந் தந்திரமந் திரயோகந் தவவிரதஞ் சீல—மேத்தரிய பாவனையெண் சித்திகளே முதலா மெப்பயனு முத்திவிலக் கெனவொருசொல் லதனற்—றீர்த்தவன் மெய்த் தேசிகனு மவனருளா லகலாச் சித்தமல மறுத்துலகிற் றீமைநன்மை செயினும்—வாய்த்தகதி ரவன்செயல்போ லிசைந் திசையா தொழுகும் வண்மையரே மெய்ஞ்ஞான வுண்மைநிலை யினரே." எ-ம். சிவானந்தமாலை. (211) "பூசனையும் வாசனையும் புத்தகமுஞ் சாத்திரமும்—வாசகமா மந்திரமுந் தந்திரமு - நேச—மிறக்கின்ற சிந்தனையு மெல்லாம் பொருளை—மறப்பென்று மாணு மதி." எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (212) "கிரியைக் கிளைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச் சும்மா—திரியச் சுகம்விளைத்த சீமான் - குருவன் றிச்—சற்றே பதைப்பைத் தரினுஞ் சகம்படைக்கக்—கற்றானுங்

---

1. சைமினிவ—சைமினிமுனிவா.

காலனுமாங் காண்.'' அன்றியும், (213) "சுகாதீதம் வேண்டிற் றொழில்செய்வோ மென்றோ—னகாரோ துயில்வார் நடந்தோ—விகாரமெனச்—சாத்திரமும் பூசைச் சமாதிகளுஞ் சார்போதக்—கோத்திரங்காண் மாயைக் குழாம்.'' எ - ம். வள்ளல்வாக்கு. (214) வார்த்தையா லர்ச்சனையான் மந்திரத்தாற் பாவகத்தாற்—சாத்திரத்தாற் றந்திரத்தாற் றர்க்கத்தா - லூத்தையுட—லுற்ப வமு மோயாதிங் குன்னுணை மாணவக—தற்பரமுங் கிட்டாது தான்.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (ருகூ)

வாதனைகளெல்லாம் நீங்கிய மாணுக்கனுக்குச் சமாதி கூடு தற்கு ஆசனம் மேற்கூறுகின்றார்.

ஓட்டற முத்தித் தடையா யுளவெலாம்
விட்டனை யேலினி யுந்தீபற
மேவொண் சுகாசனத் துந்தீபற. (60)

எ - து. முத்திவிலக்கென்று இங்ஙனம் கூறப்படுஞ் சகல வாசனையும் மாசற ஒருங்கே நீத்தனையாயின், மேற்சமாதி கூடு கைக்கு அநுகூலமாகியது யாதொரு சுகாசனம்; அவ்வாசனத் தைப் பொருந்துக. எ - று.

இ-ம். பகவற்கீதை. (215) "தலையுங் கழுத்து முடம்புமிவை செவ்வே தளரா தேயிருக்கு—நிலையி லிருந்து கண்களைத்தன் மூக் கி னுதிமே லேநிறுத்தி—யலையுங் கடல்போற் காமமுமெய்ப் பய முந் தன்னை விட்டகல—வுலையு மனமுள் ளடங்கவெனை யுணர்ந்தே யிருக்கு மதுயோகம்.'' எ-ம். பிரமகீதை. (216) "தக்கஞா னத் தைத் தான்பெறற் பொருட்டுத் தனியிடந் தனையடைந் திதய—துக்கமே வாமற் சுகாசனத் திருந்து தோடலை கழுத்துடம் பிவைநே—ரொக்குமா றிருத்திப் பூதிகொண் டிந்த வுடம்பையுத் தூளனம் பண்ணி—மிக்கவாய் வருமிந் தியங்களை யெல்லாம் விடயமே லெழாவகை விலக்கி.'' எ-ம். அமுதசாரம். (217) "செவ் வே யுடலுங் கழுத்துஞ் சிரமுமுற—வெவ்வா தனத்தே யிருந்தவர்க் குங் - கைவந்தால்—வாத முதனேய் நலியா மதியுடையோ—ராதன மென்ப தது.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (சூ௰)

மேல் இச்செய்யுள்தொடங்கி உண்மை நிஷ்டை கூறுகின்றார்

வாங்கிப் பொறியைந்து ணின்ற மனந்தன்னை
நீங்கா தகத்திருத் துந்தீபற
நினைவு மெழாமலென் றுந்தீபற. (61)

எ - து. ஐம்பொறிகளோடு கூடிச் சத்தாதி விஷயங்களைக் கவராநிற்கும் மனத்தினை அவற்றினை விட உள்ளே வாங்கிப் பின்பு அவற்றின் வழி போகாமல் நெஞ்சிலே வைத்து அவ்விஷய வாசனைகளும் எழாதபடி அடக்கவேண்டும். எ - று.

இ-ம். தேவாரம். (218) "பொறிப்பு லன்களைப் போக்கறுத் துள்ளத்தை—நெறிப் படுத்து நினைந்தவர் சிந்தையு—ளறிப்பு றும்ம மு தாயவ னேகம்பங்—குறிப்பி னுற்சென்று கூடித் தொழுதுமே." எ - ம். திருவாய்மொழி. (219) "புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி நலமந்த மில்லதோர் நாடு புகுவீ—ரலமந்து வீய வசுரரைச் செற்றான்—பலமுந்து சீரிற் படிமினோ வாதே." எ-ம். பகவத்கீதை." (220) "வாங்கி யைம்பொறி நின்ற மனத்தினை —நீங்கி டாவகை நின்னு ளிருத்தியே - தீங்கி யாவையுஞ் சிந்தை செயாமையாம்—பாங்கி யாதது வேபயில் வாயரோ." எ-ம். ஞான வாசிட்டம். (221) "மனமணி பேதச் சேற்றின் மறைந்தொரு வருக்குந் தோன்றா—கனமுறு விவேக நீராற் கழுவினுற் சித்தி காட்டும்—வினவுறு விவேக வன்பான் மெய்ம்மையை மதியாற்கண்டு —சினமுறு பொறியை வென்று தீர்வரும் பிறவி தீர்வாய்." எ-ம். பிரபுலிங்கலீலை. (222) "இந்திய மோரொன் றாவிட் டிடின்மற்றை யொன்று சாரு—முந்திய மனம ழிப்ப முற்றும்போ மணிய பாம்பி —னைந்தலை களினு ளொன்றை யரிந்திடின் மற்றொன் றலஞ்— சிந்திடு மிடற ரிந்தாற் றீர்ந்திடு மொருங்கு மாதோ." எ - ம். சிவானந்தமாலை (223) "பூதஞ் சுழலும் பொறிபுலனந் தக்கரணம்— போதங் கழித்துநாள் போக்காதே - போதச்—சிறையா நிறை வகலச் சின்மயனோ யத்தே—நிறையா நிறைவாகி நில்" எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சுக)

பதைத்தெழா துள்ளம் புதைப்பாய் பதைக்கில்
வதைப்பாயங் கங்கேயென் றுந்தீபற
மாயு மனப்பேயென் றுந்தீபற. (62)

எ - து. சித்தத்தைச் சற்றும் அசையாதவண்ணம் அடக்கக்கடவாய். அங்ஙனம் அடங்காது அசைந்து ஒருபொருளைப்

பற்றுமாயின், பற்றுமுதிர்ந்து நிச்சயிப்பதற்கு முன் விவேகத்தால் உடனே அழித்து முன்னின்ற நிலையே நிற்கக்கடவாய். அப்பொழுது அலகைபோல் உழலாநிற்கிற மனம் இறந்திடும். எ - று.

இ-ம். தேவிகாலோத்தரம். (224) "பற்றினுற் சலிக்கு முள்ளம் பற்றுமற் பண்ணிக் கொள்க—நிற்றலின் றெனினுந் தத்த நிலையினி னிறுத்திக் கொண்டாற்—பெற்றன மென்று பேணிப் பின்னைப்பே ராமற் காக்கு—நற்றவ ரன்றி யிந்த வுலகினி னல்லார் யாரே." எ - ம். ஞானவாசிட்டம். (225) "எந்த வெந்த வாதனை களிதயத் தெழுந்த வவையெல்லா—மந்த வந்த விடத்தழிக்கி னதுவே மாயைக் கழிவாகு—முந்து போக பேதமென மொழிந்த விருவா தனைவிட்டு—வந்த பாவா பாவங்கண் மாற்றி விகற்ப மற மகிழ்வாய்." அன்றியும், (226) "எங்கே யெங்கே மனமோடி யிளையோ ரென்ன வீழ்ந்தழுந்து—மங்கே யங்கே நின்றெழுப்பி யகண்ட வறிவி லடைவிப்பாய்—சங்கே தமதா யிவ்வாறு சாதித் துளமா மதகரியை—வெங்கே தமறத் தளைத்தெல்லா விசாரத் தாலும் வீடணைவாம்." எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சூஉ)

அசைவறச் சித்த மடங்குமேற் பின்ன
ரசையாமற் காத்திடென் றுந்தீபற
அறிவால் வருந்தியு முந்தீபற. (63)

எ - து. அசைவொழியாத சித்தம் யாதொரு காலத்து அசைவொழிந்து அடங்குமாயின் பின்னர் அசையாதபடி அதன்கண் அசைவு பிறப்பித்தற்கு உரியன எவையேனும் அவற்றை அறிவினது வீரப்பாட்டால் அக்கணமே நீக்கித் திடசித்தம் பண்ணிக்கொள். எ - று.

இ-ம். திருவள்ளுவர். (227) "எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப வெண்ணியார்—திண்ணிய ராகப் பெறின்." அன்றியும், (228) "துன்ப முறவரினுஞ் செய்க துணிவாற்றி—யின்பம் பயக்கும் வினை." தேவிகாலோத்தரம். (229) "ஆராத சித்த மியாதோர் காலத்தி லடங்கு மாஞற்—பேராமல் வருந்திக் காத்துப் பின்னைச்சிந் தனைகள் சென்று—சாராமல் வல்ல வாறு தடுத்துச் சார் வான வெல்லாஞ்—சோமன் மயக்க நீக்கித் திரமாகச் செய்து கொள்வான்." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (230) "வருந்தி முயன்று மனந்தன்னை மாற்றி யில்லை யுண்டென்னு—திருந்த பதத்தி லிருந்

திடுவா யிடர்தீர் செல்வ மிடரின்றிப்-பொருந்த வேண்டு மனம்வெ ன்றூற் புவன மூன்றுந் துரும்பாகுந்-திருந்த வினிதென் றனவெல் லாந் தீதாய்த் தோன்றின் மனமாளும்.'' எ-ம். நாலடியார். (231) "ஊக்கித்தாங் கொண்ட விரதங்க ளுள்ளுடையத்—தாக் கருந் துன்பங்க டாந்தலை வந்தக்கா—னீக்கி நிறாஉ முரவோரே நல்லொழுக்கங்—காக்குந் திருவத் தவர்.'' எ-ம். அருட்பிரகாசம். (232) "கடைதரு தீப்புகை கால்வருத் தங்கொடு கைநெகிழ்ந்து— விடினவிந் தாக்க வொணுத்துய ரெய்தலின் வெம்பொறிவாய்ப்— படர்தரு சித்த மொருகா லடங்கிற் பினைப்படாத்—தடைசெயல் வேண்டும் படர்ந்தா லெவர்பின் றடுப்பவரே.'' எ-ம். மற்றும் வரு வனவற்றூற் காண்க. (சூங)

ஆங்கறி யாமையுஞ் சாரா தறிவொடுந்
தூங்குவாய் நாளுமென் றுந்தீபற
தோன்றும் பரம்பொரு ளுந்தீபற. (64)

எ - து. விகற்பவுணர்வாகிய சித்தசலனமற்றிருந்துள்ள அவ் விடத்து அறியாமையாகிய கேவலமும் பொருந்தாமல் உன்னு டைய சுபாவ அறிவோடுங்கூடி இரவும்பகலும் இடைவிடாது சாதகம் செய்வாயாகில் அங்ஙனம் உனக்கு மேலாகிய பரம்பொ ருளே தோன்றும். எ - று.

இ-ம். திருமந்திரம். (233) "அறிவறி யாமை யிரண்டு மகற் றிச்—செறிவறி வாயெங்கு நின்ற சிவனைப்-பிறிவறி யாது பிரா னென்று பேணுங்—குறியறி யாதவர் கொள்ளறி யாரே.'' அன்றி யும், (234) "பொங்கு மிருணீக்கும் புண்ணியக் கூத்தனை —யெங்குமாய் நின்றூடு மேகம்பக் கூத்தனைக்—கங்குல் பகலி னுங் காணுத கூத்தனை—யிங்கெ னிடமாக யான்கண்ட வாறே.'' எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார்பாடல். (235) "சினந் தனை யற்றுப் பிரியமுந் தானற்றுச் செய்கையற்று—னினைந்தது மற்று நினையா ததுமற்று நிர்ச்சிந்தனுய்த்—தனந்தனி யேயிருந் தானந்த நித்திரை தங்குகின்ற—வனந்தலி லென்றிருப் பேனத்த னேகயி லாயத்தனே.'' எ-ம். தேவிகாலோத்தரம். (236) "நித்தி ரையும் பராக்கினையு நீக்கிச் சித்த மொருநிலையு நீங்காம னிறுத்திக் கொண்டாற்—சித்தமொரு பொருளினையுஞ் சேரா தாகிச் சேரும்

231. ஊக்கி—முயன்று. உரவோர் — மனவலியுடையோர். திரு வத்தவர்—மேன்மையுடையர், அத்துச்சாரியை பெற்றது.

வகை சேராமற் செல்ல நின்று—மத்தமன முதலாய வவத்தை யொன்று மருவாத வகைநிற்கு மதுவே யாகு—முத்திநெறி யென் றுமறை யிடைவி டாது முறையிடவு மாகமங்கண் மொழியுங் காணே.'' எ-ம். திருவுந்தியார். (237) "இரவுபக லில்லா வின்ப வெளி யூடே—விரவி விரவிநின் றுந்தீபற—விரைய விரையநின் றுந்தீபற.'' எ-ம். சிவஞானசித்தியார். (238) "அறியாமை யறிவ கற்றி யறிவி னுள்ளே யறிவுதனை யருளினு லறியாதே யறிந்து—குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங் கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாகிற்--பிறியாத சிவன்றானே பிறிந்து தோன் றிப் பிரபஞ்ச பேதமெலாந் தானாய்த் தோன்றி—நெறியாலே யவையெல்லா மல்ல வாகி நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னாயே.'' எ-ம். திருவம்மானை. (239) "உற்ற மறப்புநினைப் பற்றேன்கா ணம்மானை—வோவாத சித்தத்தே யொத்தேன்கா ணம்மானை.'' எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (240) அறிவா யிரீர்மயக்க மாகா தசையில்—விறிசாய் விடாதோ விகற் பம் — பிறியாத் — தராசு நுனிபோல் சமாதிவரின் ஞான — விராசனுமக் கொப்பா ரெவர்.'' எ - ம். மோகவதைப்பரணி. (241) "ஆங்குணரா மையுமுணர்வு மாகியகோ ளறவிருந்து—தூங் கினர்காண் சுகமடைவார் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.'' அன்றியும். (242) "நீங்குதலில் லாவறிவே நிகழ்ந்தக்கால் விழிப்பதுவுந்—தூங்குதலு முண்டாமோ சும்மேலோ சும்முலக்காய்.'' எ - ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. (243) "ஒழித்தே யுள்ள முணர்வடைய வொழியா வொருவன் வருமளவும்—விழித்தே யுறங்கும் விளங் கிழையீர் மேவுங் கபாடந் திறமினோ'' எ - ம். மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க. (கூச)

அந்தப் பாத்தோ டிரண்டற் றயிக்கமா
மந்தநன் னிட்டையே யுந்தீபற
அத்து விதவீடென் றுந்தீபற. (65)

எ - து. அங்ஙனம் சுத்தாவத்தையிற்றோன்றிய பரத்துடன் காண்பானும் காட்சியும் இன்றி வேறறக்கலந்து நிற்கும் அந்தச் சிறப்பினையுடைய நிஷ்டையே அத்துவிதமாகிய முத்தி யெனப் படும். எ - று.

---

240 இரீர்—இருங்கள். விறிசு—ஒன்றனந்தமாகும் ஓர் வகை வாணம்.

இ-ம். திருமந்திரம். (244) "குறியாக் குறியினிற் கூடாத கூட்டத்—தறியா வறிவி லவிழ்ந்தேக சித்தமாய்—நெறியாம் பரானந்தி நீடருளொன்றுஞ்—செறியாச் செறிவே சிவமென லாமே." அன்றியும். (245) "நித்தம் பரனோ டுயிருற்று நீண்மனஞ்—சத்த முதலைந்து தத்துவந் தானீங்கிச்—சுத்த மசுத்தந் தொடரா வகைநினைந்—தத்த னவன்பா லடைதல்சித் தாந்தமே." எ-ம். கந்தரலங்காரம். (246) "போக்கும் வரவு மிரவும் பகலும் புறம்புமுள்ளும்—வாக்கும் வடிவு முடிவுமில் லாதொன்று வந்து வந்து—தாக்கு மனோலயந் தானே தருமெனைத் தன்வசத்தே—யாக்குமறுமுக வாசொல்லொ ணாதிந்த வானந்தமே." எ-ம். கந்தரனுபூதி. (247) "ஆனா வமுதே யயில்வே லரசே—ஞானா கரனே நவிலத் தகுமோ—யானா கியவென் னைவிழுங் கிவெறுந்—தானாய் நிலைநின் றதுதற் பரமே." அன்றியும், (248) "வானோ புனல்பார் கனன்மாருதமோ—ஞானோ தயமோ நவினான் மறையோ—யானோ மனமோ வெனையாண் டவிடந்—தானோ பொருளா வதுசண் முகனே." எ-ம். திருவாய்மொழி. (249) "நன்றாய் ஞானங் கடந்துபோய் நல்லிந் திரிய மெல்லாமீர்த்—தொன்றாய்க் கிடந்த வரும்பெரும்பாழுலப்பி லதனை யுணர்ந்துணர்ந்து—சென்றாங் கின்பத் துன்பங்கள் செற்றுக் களைந்து பசையற்றால்—லன்றே யப்போ தேவீ டதுவே வீடு வீடாமே." எ-ம். பகவத்கீதை. (250) "யாதொன் றிந்தப் புலனறியா வளவி லின்ப மாயிருக்கும்—யாதொன் றினைச்சென் றடைந்தோர்கள் பின்னை யதனி னிரண்டாகார் — யாதொன் றினைப்பெற் றவரிதனின் மிக்க தொப்ப துண்டென்னார் — யாதொன் றிந்த வறிவிற்கே யறிவாய் நிற்கு மதினின்றோர்." எ-ம். பிரமகீதை. (251) "சுழுத்தியத னிற்றுயர் துவக்குமுட றன்னின்—றெழும்பியுள தன்வடிவி னுலிறையை யெய்துற்—றழுத்தமுறயாவனது வாகுமவ னெங்கு—முழுத்தியுள் தற்பரம மாகிமுடி வுற்றான்." எ-ம். பிரபுலிங்கலீலை. (252) "ஞேய ஞானஞா திருவெனு மிவைபல நிற்கு—மாயின் வேறறு முத்தியன் றதுசக மாமென்—றேயு மாறிது வதுவெனுஞ் சுட்டிலா வியல்பை—மாயை மாறிய தேவிபா லருளினன் வள்ளல்." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (253) "முடிவுகன வஞ்ஞான மில்லாநீ டுயிலதுவா மும்மை யாகி, யடர்தருஞா திருஞான ஞேயமெழுந் தொடுங்கு மிட மதுவேயாகும் — திடவிசும்பன் றாயிருந்தும் விசும்பான நிலையதுவாஞ் சித்தம் புந்தி—படர்மனம்போய்த் தாவரம் போற் பெறுமுளறி வொப்பாமப் பரம ரூபம்." எ-ம். சிவப்பிரகாசம். (254) "பொற்புறு கருவி யாவும் புணராமே யறிவி லாமைச்—சொற்பெறு மதீதம் வந்து தோன்றாமே தோன்றி நின்ற—சிற்பர மதனை

லுள்ளச் செயலறுத் திடவு திக்குந்—தற்பர மாகி நிற்றல் சாக்கிராதீதந் தானே.'' எ-ம். சிவநெறிப்பிரகாசம். (255) "ஞானமுடன் ஞேயஞா திருவென்னு மூன்று நாடாமற் றூனதுவாய் நண்ணியிட றூனே—யூனமிலா வுன்மனைக்கு மேலான முத்தி யுற்றதுநின் மலதுரியா தீதமென வுரைப்ப—ரானவிதே சுத்தமா முத்தியாகு மன்றிவே றுரைக்குமுத்தி யவைக ளெல்லா — மீனமா முத்தியது தன்னை யெல்லா மியம்புவா மறிந்ததனை யிசையாவாறே.'' எ-ம். திருவம்மானை. (256) "சத்திய மானது சத்தே காணம்மானை—தற்போதம் போனவிடந் தற்பரமா மம்மானை.'' எ-ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். (257) "எரிசுத்தங் கொண்ட விரும்புபோ லெங்கும்—பரிசுத்த மான பராபரமே யானதே.'' எ-ம். நெஞ்சொடுமகிழ்தல். (258) "நீரொடுதண் ணுவிவிண்டு நீரான வாறேபோ—லூரொடுபே ரில்லானோ டொன்றினுய் நெஞ்சமே.'' எ-ம். சிவானந்தமாலை. (259) "மித்தையுடற் கட்டறுத்து மெய்யருளாய் மெய்யொழிக்குந்—தத்துமுங் கேவலமுஞ் சார்வகற்றிச்-சுத்தத் — தனியாகித் தானும்போய்த் தற்பரமாய் விட்டாற்—செனியா னிதுசத் தியம்.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (கூரு)

எம்மதத் தோரெவ் வகைநிட்டை சொல்லினுஞ்
சம்மத மேயெமக் குந்தீபற
தற்போத மாய்க்குமே லுந்தீபற. (66)

எ-து. இங்ஙனங் கூறியது ஒழிந்து பின்னும் நானுவிதமாக முத்திநிஷ்டை கூறுவாரும் உளர். யாதொரு சமயி கூறிய யாதொரு நிஷ்டையேனும் ஆத்மாவினது தற்போதத்தைக் கெடுத்துச் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலப்பிக்குமாயின் அந்நிஷ்டைகளும் எமக்கு அவிரோதமே. எ-று.

இ-ம். சிவானந்தமாலை. (260) "நாலாய நற்பதமு நல்லவுத்திரியு—மாலாய தந்திரமு மந்திரமு-மேலாய—சிற்போத வுண்மைத் தெரிசனமு மெல்லாமுன்—றற்போத நட்டமெழத் தான்.'' எ-ம். வீராகமம். (261) "வேதவா கமமுந் தீக்கை விதிகளுஞ் சரியையாதி—மேதகு பாத நான்கு மிகுபத முத்தி நான்குந்—தீதின்மா ணவக மற்றுஞ் செப்பிய வனைத்து முன்றற்—போதநீ றூக நாதன் புந்திசெய் தமைத்த வாமே.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றூற்காண்க. (கூகூ)

நானற்ற போதத்தே நானுன முத்தியை
நாமெனங்ங னஞ்சொல்வ துந்தீபற
நான்மறைக் கெட்டாதென் றுந்தீபற. (67)

எ - து. காண்பானும் காட்சியும் இறந்து அத்துவிதமாகிய பரசுகாதீதத்தை இவ்வண்ணம் இருந்ததென்று இங்ஙனங் கூறுவது எங்ஙனம் அந்நிலை வேதாதீதமாதலின். எ - று.

இ-ம். திருமந்திரம். (262) "முகத்துக் கண்கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்காள—கத்துக் கண்கொண்டு பார்ப்பதே யானந்த—மகட்குத் தாய்தன் மணாளனோ டாடிய—சுகத்தைச் சொல்லென் றாற் சொல்லுமா றெங்ஙனே." எ-ம். தேவாரம். (263) "மைப்படிந்த கண்ணாளுந் தானுங் கச்சி மயானத்தான் வார்சடையானென்னி னல்லா— னொப்புடைய னல்ல னொருவ னல்ல னோரூரனல்லனோ ருவம னில்லி—யப்படியு மந்நிறமு மவ்வண்ணமு மவனருளே கண்ணாகக் காணி னல்லா—லிப்படிய னிந்நிறத்த னிவ்வண் ணத்த னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொ ணாதே." எ-ம். திருவாய்மொழி. (264) "நின்ற வொன்றை யுணர்ந்தேனுக்கதனு ணோர்மை யதுவிதுவென்—றொன்று மொருவர்க் குணரலாகா துணர்ந்து மேலுங் காண்பரிது—சென்று சென்று பரம்பரமா யாது மின்றித் தேய்ந்தற்று—நன்று தீதென் றறிவரிதாய் நன்றாய் ஞானங் கடந்ததே." எ-ம். பிரமகீதை. (265) "ஒழிவிலாப் பரம யோகிய நுபவ முள்ளவா றுரைத்திட வெனக்கோர்—வழி பெறே னெடுமான் மகேசன்மா முனிவர் வானவ ருரைத்திட மாட்டார்—விழிமிகுஞ் சிவனல் விஞ்சையாஞ் சிவையால் விளம்பவும் படாதது விளம்பு-மொழியெலாம் வந்து மோனபாவத்தே முடியுமந் நிலமதே முடிவு. எ-ம். நித்தியானந்த தரிசனம். (266) "மோகித்த காமத் தின்கண் முயற்சியிற் சுகமுந் தண்ணீர்-தாகித்த தாகந் தானுந் தாகித்தோ னறிவ தல்லா—லேகத்த பொருள தாகியிடைவிடா தமுத மூறும்—போகத்தை நுகர்வ தல்லாற் போதத்தாற் புகல லாமோ." எ-ம். சிவானந்தமாலை. (267) "சொல்லுவான் சுட்டுவான் போனசுகா தீதத்தைச்— சொல்லுவா யென்றாலென் சொல்லுகேன் - புல்லிவிடா—வண்மைக்குஞ் சேய்மைக்குமப்பாலா மத்துவித—வுண்மைக்கோ ருத்தரமுண் டோ." எ - ம். திருவம்மானை. (268) "உண்டுதேக் கிட்டெங்கு மொன்றானே னம்மானை—உண்மைக்கோ ருத்தரந்தா னில்லைகா ணம்மானை." எ - ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (269) "சத்தாதி தத்துவம்போய்த் தானுமெதி ருங்கழன்றாற்—சித்தாந்த வேதாந்தச் செம்மையிலை-

முத்தி—யநிர்வசன மின்ப வதீதமெனி லாங்கே—பினமிடுதல் கன் மம் பிளாய்.'' எ - ம். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (சூஎ)

பெத்தர்க் கொருசிவ மின்மையிற் பேரருண்
முத்தர்க் குலகுமின் றுந்தீபற
முழுதுஞ் சிவமாத லுந்தீபற. (68)

எ - து. பெத்தராயினேர்க்கு உலகமேயன்றிச் சிவந்தோன் ருது: அதுபோலும் பேரருளினை நீங்காத முத்தராயினேர்க்குச் சிவமேயன்றி உலகம் தோன்ருது; அச்சிவத்தையன்றி வேருெரு பொருளும் இன்மையால். எ - று.

இ-ம்.பிரமகீதை. (270)''தன்னின் வேறிலா மையிற் பர முத்தி யிற் றனதுபுத் தியினுலே-யன்னி யங்களாய்த் தோற்றுமா பாசர்க் கும் பரபத மறிகின்ருன்—முன்ன மெப்படி மூடமாந் தசையிற் றன் மோகத்தா லெலாம்பந்த—மென்ன வுற்றனன் முத்தியு மப்பரி சிருக்கும தியல்பேயாம்.'' எ - ம். சிவப்பிரகாசம். (271) ''அகம் புறமெனவி ரண்டா லுருச்சனை புரியு மிந்தச்—சகந்தனி லிரண்டு மின்றித் தமோமய மாகி யெல்லா—நிகழ்ந்திட மகிழ்ந்து வாழு நீர்மையார் போல ஞானந்—திகழ்ந்தகம் புறமெ னுத செம்மை யோர் நன்மை யோரே.'' எ - ம். அறிவானந்தசித்தியார். (272) 1 ''பெத்தனைச் சேதிக்க வன்றே மொழியவிப் பேருலக—மித் தனை யும்மிறு மென்றனக் கில்லை யெனுமதுபோ — லத்தன்சொ லொன்றி லெனைமாயச் சேதிக்க வன்றெனக்குச்—சித்த மயலுல கெல்லா மிறந்ததென் செப்புவதே.'' எ - ம். சிவானந்தமாலை. (273) ''நின்செயலற் றெப்போது நம்முடனே நிற்குநிலை—யுன் செயலற் ருேதியிட வுற்றுக்கே - ளென்சுவடங் — கொன்றுமற வொன்ருகி யொத்துடனுன் பந்தத்தி—னின்றதுபோன் முத்தி யிலு நில்.'' எ - ம். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (சூஅ)

எல்லாஞ் சிவமேயென் றெண்ணினு நின்போத
மல்லாலஃ துண்மையன் றுந்தீபற
ஆங்கது நீங்கிடென் றுந்தீபற. (69)

எ - து. உள இல என்பன வெல்லாப்பொருள்களும் சிவமே யெனக் காணுமிடத்தும் காண்பதும் நின்போதமாதலின் அதுவும்

1. பித்தனை. எ - ம். பாடம்.

உண்மையன்று: எவ்விதத்தேனும் நின்போதம் எழாமல் அடக்குதலே உண்மை நிஷ்டை. எ - று.

ஆங்கதுமென்ற வும்மையால் நானாவிதமாகி யெழாநிற்கும் ஆத்மபோதமெல்லாம் அடங்குகவென்பதாயிற்று.

இ-ம். சிவானந்தமாலை (274) "பற்றிவிழப் பாயகலும் பார்க்கிலிவ னுண்டாகு—முற்றுணரில் வேறுகு மொன்றுமெனின்—முற்றும் – பிரியாப் பொருள்பிறியும் பேசுமுறைக் கெட்டாக்—குறியாக் குறியாங் குறி." அன்றியும், (275) "கண்ட வறிவு கடமேயெனிலதமங்—கண்டழித்துக் காணாமை காணுமது—கொண்டுணரின் - மத்திமமே யந்த வகுப்பொன்றுங் காணாத— துத்தமமாமென்றே யுணர்." எ - ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (276) "கட்டிய நாண் விட்டாலுங் [1]கந்தகலாக் கன்றுகளைத்—தட்டிப் புறப்படுத்துந் தன்மைபோ—லொட்டொழித்து - நின்றுற்போ னீசிவமாய் நில்லென்று நீக்கமறுத் — தொன்றாக்கி லொன்றிரண்டா கும்." அன்றியும், (277) "குரங்கை நினையா திருவென்று கூறத்—திரும்பியதுவே தியானம்—வருங்கதைபோ - னீசிவமாய் நில்லென்று னீங்கியதுவா நினைந்து— [2]மாய்வையது வன்றோ மலம்." எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சுகூ)

பாவனா தீத நினைவின்மை யுண்டெனிற்
பாவனை யாகுமென் றுந்தீபற
பன்னூற் கருத்துமீ துந்தீபற. (70)

எ - து. பாவனைக்கு அதீதமாகிய உண்மை நிஷ்டை யாதென்னில் உன்னுடைய நினைவிறந்து நின்றவிடம். அஃது ஒரு சற்றுண்டேனும் அதுவே பாவனையென்று சொல்லப்படும் எல்லா நூல்களினது துணிவும் இதுவே. எ - று.

இ-ம். சிவப்பிரகாசம். (278) "பாவிக்கின் மனாதி வேண்டும் பயனிலை கரண நீத்துப்—பாவிப்ப னென்னி லென்னை பழுதுள பாவ கத்தாற்—பாவிக்க வொண்ணு னென்று பாவிப்ப னென்னினீயென்—பாவிக்க வேண்டா வாண்ட பரனருள் பற்றினோர்க்கே." எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (279) "குறங்குகுத்திக் கொண்டு குரோக்கைகத்திக் கூட்டை—மறந்தழைத்தாற் றூக்கம் வருமோ-வெறுங்

1. கந்து - கட்டுத்தறி. 2. மாய்வை-வருந்துவை. 279. குறங்கு—திடை. குரோக்கைகத்தி—குறட்டைவிட்டு.

கெடுவீர்—தன்னை யழித்தெழுந்த சச்சிதா னந்தத்தை—யுன்னி லொளித்துவிடா தோ.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (எ0)

ஒன்றிய கேவல மென்றே யுனத்தகுந்
துன்றிரு ளொன்றிலா துந்தீபற
சுத்த மிதாயதென் றுந்தீபற. (71)

எ-து. சகலகரணங்களும் ஆத்மபோதமும் அடங்கினவிடத்துத் தோன்று நிற்கும் சுத்தாவத்தையும் உயிர்களுக்குச் சகசமாயுள்ள கேவலாவத்தையென்றே எண்ணப்படும். அக்கேவலத்திற்கு உண்டாகிய பேரிருளொன்றும் இன்மையின் இது சுத்தாவத்தை யென்னும் பேருடைத்து. எ-று.

இ-ம். கந்தரலங்காரம். (280) ''வரையற் றவுணர் சிரமற்று வாரிதி வற்றச்செற்ற—புரையற்ற வேலவன் போதித்த வாபஞ்ச பூதமுமற்—றுரையற் றுணர்வற் றுடலற் றுயிரற் றுபாயமற்றுக்—கரையற் றிருளற் றெனதற் றிருக்குமக் காட்சியதே.'' எ-ம். மோகவதைப்பரணி. (281) ''யாதுமா யறிவிறந்த விருளொன்று மிலதே—யாதுமா யறிவிறந்த வொளியொன்று முளதே.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

வாங்கிப் பொறியைந்துமென்ற செய்யுள் தொடங்கி இச்செய்யுள்காறும் உண்மைநிஷ்டை கூறினுரெனக்கொள்க. (எக)

இங்ஙனங் கூறிய உண்மை நிஷ்டைக்குளிருந்தும் துவித பாவனை தோன்றுமாகில் அஃது ஒழிந்து முன்னிலை கூடுதற்கு மேலும் ஒருபாயநிஷ்டை கூறுகின்றுர்.

பாவனு தீதம் பதியா விடத்தேக
பாவனை பற்றிநின் றுந்தீபற
பழுத்தா லொழித்திடென் றுந்தீபற. (72)

எ-து. முற்கூறிய சகசநிஷ்டை பதியாவிடில் அங்ஙனம் தோன்றிய நினைவு அனேகபாவனைகளைப்பற்றி மயங்காமல் எல்லாப் பாவனைகளும் தன்னுள் அடங்குவதாகிய ஏகபாவனையைப்பற்றி நின்று அப்பாவனை முதிர்ந்து மற்றொரு பாவனையும் தோன்றுதவிடத்து அதனையும் மெள்ளமெள்ள நீக்கவே முற்கூறிய உண்மை நிஷ்டைகூடும். எ-று.

பழுத்தாலொழித்திடென்றது மேற்கூறுவனவாகிய உபாய நிஷ்டைகளுக்கும் ஒக்குமெனக்கொள்க.

இ-ம். திருவாசகம். (282) "அளவிலாப் பாவகத்தா லமுக் குண்டிங் கறிவின்றி—விளைவொன்று மறியாதே வெறுவியனாய்க் கிடப்பேனுக்—களவிலா வானந்த மளித்தென்னை யாண்டானைக் களவிலா வானவருந் தொழுந்தில்லை கண்டேனே." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (223) "பொய்ய தாமுயற் கொம்பினைப் பற்றவும் போக்கவு நினைப்பாரா—ரைய னேபர போதபூ ரணத் திலே யயலொன்று வருமாறென்—பொய்ய தாகிய வனேகபா வனையினைப் பொருந்தல்புன் பிறப்பாகு—மைய மின்றிய வேகபா வனையினி லழுந்துதல் பவந்தீர்தல்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

பழுத்தா லொழித்திடென்றதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளு வர். (284) "சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்- சார்தரா சார்தரு நோய்." எ-ம். சிவதருமோத்தரம். (285) "நீங் கின ரிந்த வுண்மை நிலையினை நெஞ்சந் தன்னிற்—றுங்குக சகளந் தன்னைச் சங்கரன் றன்னை யுன்னி—நீங்குக சகளந் தன்னை முன் னையி னிலையி னீடித்-தூங்குக திரியிற் பின்னுஞ் சகளமா தரிக்கை சூழ்ந்தே." எ-ம். திருக்களிற்றுப்படியார். (286) "பற்றினுட் பற் றைத் துடைப்பதொரு பற்றறிந்து—பற்றிப் பரிந்திருந்து பார்க் கின்ற - பற்றதனிற்-பற்றுவிடி லந்நிலையே தானே பரமாகு— மற்றமிது சொன்னே னறி." அன்றியும், (287) "சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகி னென்றமையாற் — சார்புணர்வு தானே தியானமுமாஞ் – சார்பு — கெடவொழுகி னல்ல சமாதியுமாங் கேதப்—படவருவ தில்லைவினைப் பற்று." எ-ம். மற்றும்வருவன வற்றுற்காண்க. (எ௨)

ஏகபாவனை யிதுவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பாராதி யெட்டுமப் பாலுமெப் பாலுமா
யோர்சோதி யேநின்ற துந்தீபற
உன்னுவே றில்லையென் றுந்தீபற. (73)

எ - து. பிருதிவியாதி அட்டமூர்த்தமும் அவற்றினுக்குப் பரமாகியுள்ளனவும் பின்னும் வாக்கு மனத்திற்கு எட்டுவனவும்

---

285. சமாதியை நீங்கினவர்கள் சகுண சிவத்தியானஞ் செய்க, அதுவிடிற் சமாதிபுரிக, அது விடிற் சகளத்தியானமே செய்க.

எட்டாதனவுமாய் விரிந்துநிற்பது ஒருசோதியே வேறொரு பொரு ளும் இல்லையென்று பாவனை பண்ணுவாய். எ - று.

இ-ம். திருமந்திரம். (288) "தானே கடன்மலை யாதியுமாய் நிற்குந்—தானே திசையொடு தேவருமாய் நிற்குந்—தானே யுடலு யிர் தத்துவமாய் நிற்குந்—தானே யுலகிற் றலைவனு மாமே." அன்றியும், (289) "எங்குந் திருமேனி யெங்குஞ் சிவசத்தி—யெங்குஞ் சிதம்பர மெங்குந் திருநட்ட—மெங்குஞ் சிவமா யிருத்த லா லெங்கெங்குந் — தங்குஞ் சிவனருட் டன்விளை யாட்டே." எ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. (290) "பட்டி சைந்த வல்குலாள் பாவை யாளோர் பாகமா—வொட்டி சைந்த தன்றியு முச்சியாளொ ருத்தியாக்—கொட்டி சைந்த வாடலாய் கூட லால வாயிலா—யெட்டி சைந்த மூர்த்தியா யிருந்த வாறி தென்னையே." அன்றி யும், (291) "அரிய காட்சிய ராய்த்தம தங்கைசே—ரெரிய ரேறு கந் தேறுவர் கண்டமுங்—கரியர் காடுறை வாழ்க்கைய ராயினும்—பெரிய ராரறி வாரவர் பெற்றியே." எ-ம். தேவாரம். (292) "அருந் தவர்க டொழுதேத்து மப்பன் றன்னை யமரர்கடம் பெருமானை யரனை மூவா—மருந்தமரர்க் கருள்புரிந்த மைந்தன் றன்னை மறி கடலுங் குலவரையு மண்ணும் விண்ணுந்—திருந்தொளிய தார கையுந் திசைகளெட்டுந் திரிசுடர்க ளோரிரண்டும் பிறவு மாய—பெருந்தகையைப் பெரும்பற்றப் புலியூ ரானைப் பேசாத நாளெல் லாம் பிறவா நாளே." அன்றியும், (293) "மாலாகி நான்முகனாய் மாபூதமாய் மருக்கமா யருக்கமாய் மகிழ்வு மாகிப்-பாலாகி யெண்டி சைக்கு மெல்லை யாகிப் பரப்பாகிப் பரலோகந் தானே யாகிப்—பூலோக புவலோக சுவலோகமாய்ப் பூதங்க ளாய்ப்புராணன் றானே யாகி—யேலா தனவெல்லா மேல்விப் பானு யெழுஞ்சுடரா யெம்மடிக ணின்ற வாறே." எ-ம். திருப்பாட்டு. (294) "ஊனு யுயி ரானுயுட லானுயுல கானுய்—வானுய்நில னுய்கட லானுய் மலை யானுய்—தேனார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூ ரருட் டுறையு—ளானுயுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே." அன்றியும், (295) "கார்க்குன்றமழை யாய்ப்பொழி வானைக் கலைக்கெலாம்பொரு ளாயுடன் கூடிப் — பார்க்கின்றவுயிர்க் குப்பரிந் தானைப் பகலுங்கங்குலு மாகிநின் றானை — யோர்க் கின்றசெவி யைச்சுவை தன்னை யுணருநாவினைக் காண்கின்ற கண்ணை—யார்க்கின்றகட லைமலைதன்னை யாரூரானைம றக்கலு மாமே." எ-ம். திருவாசகம். (296) "நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள் விசும்பு நிலாப்பகலோன்—புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றா—னுலகே ழெனத்திசை பத்தெனத்தா னொரு

வனுமே—பலவாகி நின்றவா தோணேக்க மாடாமோ.'' அன்றியும், (297) "வேதமும் வேள்வியு மாயி ஞர்க்கு மெய்மையும் பொய்மையு மாயி ஞர்க்குச்—சோதியு மாயிரு ளாயி ஞர்க்குத் துன்பமு மாயின்ப மாயி ஞர்க்குப்—பாதியு மாய்முற்று மாயி ஞர்க்குப் பந்தமு மாய்வீடு மாயி ஞருக்—காதியு மந்தமு மாயி ஞருக் காடப்பொற் சுண்ணமி டித்து நாமே.'' எ - ம். பொன்வண்ணத் தந்தாதி. (293)"அலையார் புனலனன் ஞாயி றவனி மதியம்விண்கா—ஞெலையா வுயிருடம் பாகிய சோதியைத் தொக்குமினே—தலையாற் சுமந்துந் தடித்துங் கொடித்தே ராக்கனென்னே—கலையா ஞெருவிரற் ருங்ககில் லாவிட்ட காரணமே.'' எ - ம். திருப்புகழ். (299) "அதல விதலமுத லந்தத்த லங்களென வவனி யெனவமா ரண்டத்த கண்டமென வகில சலதியென வெண்டிக்கில் விண்டுவென வங்கிபானு—அமுத கதிர்களென வந்தத்து மந்த்ரமென வறையு மறையெனவ ருந்தத்து வங்களென வணுவி லணுவென நி றைந்திட்டு நின்றதொர்ப ரப்ரகாசம்.'' எ - ம். திருவாய்மொழி. (300) "ஏகமூர்த்தி யிருமூர்த்தி மூன்று மூர்த்தி பலமூர்த்தி—யாகியைந்து பூதமா யிரண்டு சுடரா யருவாகி—நாகமேறி நடுக்கடலுட் டுயின்ற நாரா யணனேயுன்—ஞகமுற்று மகத்தடக்கி யாவியல்லன் மாய்த்ததே.'' அன்றியும், (301) "துன்பமு மின்பமு மாகிய செய்வினை யாயுல கங்களுமா—யின்பமில் வெந்நர காகி யினியநல் வான்சுவர்க் கங்களுமாய்—மன்பல் லுயிர்களு மாகிப் பலபல மாயம யக்குகளா—யின்புறு மிவ்விளை யாட்டுடை யானைப் பெற்றேது மல்லலிலனே.'' எ - ம். தத்துவராயர். (302) "மாற்றங் களுமன னும்வினை யாவையு மற்றந்தவான்—காற்றங்கி நீர்நில முற்று மவற்றுட் கலந்துநின்ற—நாற்றஞ் சுவையொளி யூறேசையுநண் ணு மிவ்வுலகிற்—ரேற்றங் களுஞ்சொரு பானந்த நாதர் சுடர்வடிவே.'' எ - ம். தேவிகாலோத்தரம். (303) "ஆனநிலை யாவுடைய பூதங்க ளனைத்துநா—னேனையவை யாவையுள வவையு நான் றாலநுண்மை—யானவெவை யவையுமலே னெனையறியி லறிவோர்க்கு—ஞானமொன்று மென்னுருவ நானேயெவ் வுயிர்க்குறவும்.'' அன்றியும், (304) "ஒன்றுடனுந் தோய்வில்லா ஞெத் தார்மிக் காரில்லா னுலக மில்லா—னின்றநினை வுக்கெட்டா னித் தன்கா ணப்படா னெஞ்சு ணிற்பான்—பொன்றுபிறப் பிலிமுதலா மறிவினிட்க ளன்பழையோன் பொருள்க ளில்லோ—னென்று நினைந்தடிக்கடியும் பிரமமென நோக்குதலே யியல்ப தாமே.'' எ-ம். சிவதருமோத்தரம். (305) "சாரசாத் தமல னீங்காத் தன்மையனுத லாலே—சராசர மமலன் மேனி யெனவுணர் தக்கோர் தாமுஞ்-சராசர வுயிர்க்குத் தாயாஞ் சங்கா னுலகஞ் சார்ந்து—சராசர மொடுங்

கும் போது தற்பரன் ருளுஞ் சார்வார்." எ-ம். பகவத்கீதை. (306) "மண்ணு நீருமெரி தீயும் வாயுவுமவ் வானிஞேடுமனம் புந் தியு—மெண்ணு நீர்மைகளின் யானெ னும்பதமு மென்னு மெட் டுமிவை யன்றியே—பண்ணு நீர்மைகளின் மேல தாயுலகில் யாவை யுங்கொடு பரித்துடற்—கண்ணு நீடுயிரு மாகி யென்னுடைய மாயை நிற்பதுகை வேலிஞெய்." அன்றியும், (307) "யாவனொ ருவ னெனையெல்லா வுயிர்க ளிடையு மென்னிடையே—மேவ வெல்லா வுயிர்களையும் வேறு காதே மெய்காண்பான்—றேவர் பகைமுன் செகுத்தோனே யவன்யா தேனுஞ் செய்திடினு—மாவ வவனு கின்றேன்யா னதுநீ யேது மையுறேல்." எ-ம். பிரமகீதை. (308) "உலகம் யாவு முயிர்பலவு நானே சிறிதும் வேறில்லை— யலகி லறிவா லாய்ந்திடினு மாயா விடத்து மருத்த மிதே—திலக மாய மறைதுணிந்து திகழ்த்தும் பொருளு மிதுவென்ற—னிலகுந் தன்மை யனுபவமு மிதிலோ ரைய முளதன்றால்." அன்றியும், (309) "அங்கிதலை வாய்விவித மானமறை பானு — திங்கள் விழி யெண்டிசைக ளுஞ்செவிகள் வாயு—தங்குமுயிர் தன்னிதய மேசகல முங்கா—லிங்கவனி சங்கா னிருக்கும்வடி வீதால்." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (310) "திக்குங் காலமு முதலிய வசத்துற சிறுவடி வறத்துன்பந்—தொக்க வன்னவற் றுன்மறை யாமலே சூக்கமாய் நொய்தாகி—மிக்க சோதியா யனைத்துமா யொன்று மாய் மெய்யறி வொன்றேயாந்—தக்க விந்நிலை நில்லென வுரைத் தனன் றலைமையா முபதேசம்." அன்றியும், (311) "கிஞ்சி லாகி விரிந்துசகத் திரளாய்க் கிளைத்த விவையெல்லாம்—விஞ்சு பிரம மேயறிவு பிரம மிம்மே தினிபிரமம்—பஞ்ச பூதம் பிரம நாம் பிரம நமது பகைபிரமந்-தஞ்ச நட்புக் கிளைபிரமஞ் சங்க ராதி நிச்சயமே." எ-ம். திருவுந்தியார். (312) "எட்டுக்கொண் டார்த மைத் தொட்டுக்கொண் டேநின்றார்—விட்டா ருலகமென் றுந்தீ பற—வீடேவீ டாகுமென் றுந்தீபற." அன்றியும், (313) "சொல் லும் பொருள்களுஞ் சொல்லா தனவுமங் — கல்லனு யானுனென் றுந்தீபற—வம்பிகை பாகனென் றுந்தீபற." எ-ம். திருக்களிற்றுப் படியார். (314) "ஈறாகி யங்கே முதலொன்றா யீங்கிரண்டாய்— மாறாத வெண்வகையாய் மற்றிவற்றின் - வேறா—யுடனு யிருக்கு முருவுடைமை யென்றுங்—கடனு யிருக்கின்றான் காண்." அன்றி யும், (315) "அவனே யவனி முதலாயி னனு—மவனே யறி வாய்நின் றானு - மவனேகா—ணுகிப் பெண்ணு யலியாகி நின் றானுங்—காணுமை நின்றானுங் கண்டு." எ-ம். சிவஞானசித்தியார். (316) "உலகமே யுருவ மாக யோனிக ளுறுப்ப தாக—விலகுபே ரிச்சா ஞானக் கிரியையுட் கரண மாக—வலகிலா வுயிர்ப்பு லன்கட்

கறிவினை யாக்கி யைந்து—நலமிகு தொழில்க ளோடு நாடக நடிப்ப னாதன்." சிவஞானதீபம். (317) "அத்துவா வடிவாமெம் மிறை முடிதான் கலைக—ளைந்தாகுஞ் சாந்திமுத லானநான் குரா மாம்—வித்தைமுதன் மூன்றிரண்டாம் ப்ரதிட்டாதி யுந்தி—வியன் பாத நிவிர்த்தியதா மிளிர்துவக்கக் கரங்கள்—வைத்தபுவ னங்கண் மயிர் மந்திரங்க ணெய்த்தோர்—வளர்ந்திகழும் பதங்களருந் தசை யாகு மதித்த—தத்துவங்கள் சுக்கிலமோ டத்திநிண மூளை—சத் திகடா ரேத்திரமூ வைந்தாமித் தகையே." அன்றியும், (318) அனுக்கிரகஞ் சதாசிவன்றா னாதத்தா லுளத்தி, லருமறைப்புச் சிந்தையினில் விந்துவினான் மகேசன்—றனி,த்தமனத் துருத்தி ரன்றான் மகாரத்தா லழிக்கும், துழாய்முடியோன் புத்தியி னின் றுகாரத்தா லளிக்கும்—பனிப்பதும னகாரத்தா லகங்கா ரம் பொருந்திப், படைத்திடுவ னோங்காரப் படிவமுமா மதனா—லனைத்துலகு மிலிங்கமய மாமெவையு மிதுவே,யாக்கியளித் தழித் துமறைத் தனுக்கிரகஞ் செயுமே." எ-ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். (319) "எட்டுருவ மென்று மிறையுருவ மென்னுமது—சிட்டா மறையுஞ் சிவாகமமுஞ் செப்பியதே." அன்றியும், (320) "பத்துத் திசையும் பதினா லுலகும்விடத்-தத்திக் கரைபுரளுஞ் சாகரமே யல் லவோ." எ-ம். நெஞ்சுவிடுதூது. (321) "பாருந்திசையும் படரொளி யாலேநிறைந்தான்—றாருந் தலையுமிலாத் தோன்றலான்—வேராகி— வித்தாகி வித்தின் முளையாகிமேவு தனுச்—சத்தாதி பூதங்கடானா கிச் - சுத்த—வெறுவெளியாய்ப் பாழாய் வெறும்பாழுக் கப்பா— லுறுபொருளாய் நின்ற வொருவன்." எ-ம். காசிகாண்டம். (322) "ஐம்பெரும் பூத மாகி யவற்றுறு குணங்க ளாகி—யைம்பொறியாகி யந்தக்கரணமா யறிவுமாகி—யைம்பெருங் கருமமாகி யனைத்தினுந் தோய்ந்துந் தோயா — வைம்பெருங் கடவுளாகு மாதிநின் னடிகள் போற்றி." அன்றியும், (323) 'உயிர்ப்பரு மறைகளோவிவ் வுலகெலாஞ் செய்ய பொற்றாள்—பயிர்ப்பறு நில நின் சென்னி பரமவா காய மாகும்—வியப்புறு சுழிகொளுந்தி நடுவெளி யாகு மெய்யின்—மயிர்த்தொகை யனைத்து மெண்ணில் வான்றருக் குலங்க ளாமால்." எ-ம். பெரியபுராணம். (324) "ஆயி னும்பெரி யாரவ ரென்பது—மேய விவ்வியல் பேயன்றி விண் முதல்—பாய பூதங்கள் பல்லுயி ரண்டங்க—ளேயும் யாவு மிவர்வடி வென்றதாம்." எ-ம். திருவம்மானை. (325) "பார்த்தவிட மெல் லாம் பரமேகா ணம்மானை—பாராம லிந்நாளும் பாழ்பட்டே னம் மானை." எ-ம். நெஞ்சொடுமகிழ்தல். (326) "மண்ணிறந்து நீரி றந்து வளியிறந்து தீயிறந்து—விண்ணிறந்து நின்றதிலே மேவி னையே நெஞ்சமே." அன்றியும், (327) "பார்த்தவிடந் தோறும்

பரந்துபரந் தெஞ்ஞான்றுங்—கோத்திருந்த பாழ்தனிலே குடி யிருந்தாய் நெஞ்சமே.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்ருற்காண்க. (எ௩)

அட்டமூர்த்தமும் சிவமேயென்று வேதாதிகள் கூறினும் உலகின்கண் வரைந்து நீக்குவனவாகிய தீயனவற்றையும் அங்ஙனம் காணுதல் கூடுமோவென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்ருர்.

உதித்தச் சிவத்தோடேய்ந் துள்ளதேன் மாயை
யதற்கன் னியமென்ன ருந்தீபற
அதினன்கு தீதியா துந்தீபற. (74)

எ - து. ஜகத்காரணமாகிய மாயை நித்திய பூரணமாகிய சிவத் தினிடத்திலே நின்றுந் தோன்றி அதனையே கலந்து கொண் டிருத்தலால் அச்சிவத்திற்கு அம்மாயையை அன்னியமென்று சொல்லார் அறிவுடையோராதலின் மாயையினுண்டாகிய புவன கோடிகளின் ஒரொரு பதார்த்தங்களை இதுநன்று இதுதீதென்று கூறுதல் கூடாது அவையும் சிவமேயாதலின். எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனின், மாயையைச் சிவத்திற்குப் பேத மென்றும் அபேதமென்றும் கூறுவார் உளராயினும் முத்திதசை யில் அனைவர்க்கும் அபேதமென்பதே உண்மை. அஃது எப்ப டியென்னில், பேதமென்று காண்பார்க்கும் சுத்தசித்தாகிய வஸ்து பூரணமுகையால் வேறொருமாயை உண்டாயினும் அவ னிடத்து நின்றுந்தோன்றி அவனையே கூடிநிற்பதல்லது அன் னியமாய்த் தோன்றுதற்கும் நிற்றற்கும் இடம் இன்மையாலும், உப்பளத்திற் கனலிற் பரிசனவேதியாதியிற் கூடிய திருணாதிகள் தத்தந்தன்மைகெட்டு அவற்றினது தன்மையாய் விளங்குதலின் மாயையும் சிவமேயாய் விளங்கா நிற்பதாதலின் அச்சிவத்தின் கண்ணே தோன்ருநிற்கிற ஓசையாதி விஷயங்களை இது நன்று இது தீதென்று பற்றுதல் விடுதல் கூடாது. கூடுமேல் பூரண நிஷ்டையும் கூடாது. இதுவன்றியும் ஒரொருகாலதேசங்களில் நிருமலபாவனை பற்றித் தீயனவற்றையும் நல்லனவெனக் காணா நிற்கிற அபரிச்சின்ன நிஷ்டைகளும் கூடாது; காலதேசங்களும் அவைகளிற் காணப்படுகிற பொருளும் மாயையாதலின். இதுவன் றியும் நன்மை தீமைகளாய் விளங்காநிற்கும் புவனபோகங் கள் தம்மதீனமாகிய தனுகரணங்களை அடைவது ஒழிந்து நிரவ

யவனாகிய ஆத்மாவைப்பற்றுமையாலும், ஒருவன் தனக்கு அன்னியமாகப் பற்றிய சரீரத்தினும் இகழப்படும்பொருள் வேறின்மையாலும், ஒருவகைப் பொருளிலே பேதம் தோன்றுதல் சிவகற்பனையாதலினாலும் கற்பனாரகிதமாகிய பூரணநிஷ்டைக்கு அஃது இல்லையென்றதெனக்கொள்க.

மாயாப்பிரபஞ்சமெல்லாம் சிவத்திற்றோன்றி யொடுங்குதலின் அம்மாயையும் சிவத்திற்கு அன்னியமாகாதென்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவிகாலோத்தரம். (328) "புறனகங் கீழ்மேல் பக்கம் புணர்வதோர் பொருளு மில்லை— திறனுடை யுருவ மெல்லாந் தானாகித் தேக மின்று—யறன்முறை யடங்கு ஞான யோகினாலறியப் பட்ட—விறன்மலி ஞானா னந்த மேன்மையால் விளங்கா நிற்கும்." அன்றியும், (329) "கன்மபல மேதுமில்லை சுபாவமே காணுங்காற்—றொன்மையுல குயிரில்லை தோன்றுவதெ லாமசத்து—நன்மையினைத் தோற்றுவித்துப் பற்றிலதாய் நணுகரிய—தென்னவறிந் தானுலகு மிலதாகிச் சுத்தனுமாம்." எ-ம். பிரமகீதை. (330) "எப்பொருளு மாயையினா லெனச்சிலவ ரியம்புவர்கண்—மெய்ப்பரமன் றனையொழிய வேறொருமா யையுமில்லை—யொப்பரிய பரனொழிய வொருமாயை யுண்டாகி—லப்பரமன் றன்பெருமைக் கதுநேரே யழிவன்றோ." அன்றியும், (331) "ஒழிந்ததொரு பொருளில்லை யுள்ளதெல்லா மவனேமுன்—கழிந்தபொருண் மேலும்வரக் கடவபொரு டானுமவன்—மொழிந்ததனி பலவிச்சை யவிச்சையெனு முற்றுமவ— னிழிந்தபிறப் பறவேறோர் வழியில்லை யிவனொழிய." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (332) "நானாவாம் பணதிகளுண் ணண்ணுகினு மொருமையே நண்ணுங்கற்போ—லானதை சகங்களையுள் ளடக்கினும்வேற் றுமைமேவாதறிவொன் றேயாங்—கானார்பங் கயமெல்லாம் வேறன்றிக் கன்மயமாங் கணக்கே போல—வானார்சிற் சொரூபத்தைப் பிரியாத தன்மயமாம் வைய மெல்லாம்." அன்றியும், (333) "நனிமெய்யாய் மாயையில தென்றிவ் வாறு நாடுவாய் ஞானியாய் ஞானம் பெற்றூற்—றுனிசெயுமீ துளமாயை யறிதியன்றே துகளிலா நற்போதந் தோன்றுமட்டும்—பனிமாயை யில்லையென வென்சொல் லாலே பழுதில்லா வறுதியுறப் பற்றி நிற்பாய்— புனிதமுறு பிரமமே யெல்லா மென்று புந்தியிற்கண் டோர்முத்தி பொருந்தி னோரே." எ-ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். (334) "பதிபசு பாசப் பரப்பறிந்து பார்க்கப் — பதிபசு பாசப் பரப்பா யிருந்ததே." அன்றியும், (335) "பார்த்தே னுலகப் பரப்பெல்லாம் பார்த்தளவிற்—பேய்த்தேர்போ லில்லையாப்பேரறிவே கண்டனமே." எ-ம். திரு

வம்மானே." (336) "மெய்யான தொன்றுமே மெய்யான் தம்மானே- மெய்யன்றி மற்றெல்லா மித்தைகா ணம்மானே." எ-ம். சிவானந்த மாலை. (337) "எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் றன்னுணே— யங்கந் திரள்கருவி யாணவமாம் - பொங்குமிருண் — மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும்—பொய்பொய்பொய் பொய் பொய்பொய் பொய்." எ-ம். காசிகாண்டம். (338) "கானலிடைத் தெண்ணீருங் கயிற்றினில்வா ளரவுமலை கடலிற் பட்ட—கூன் முதுகிப் பியிற்றோன்றும் வெள்ளியுமம் முதலுண்மை குறிக்கிற் றீரு மானவைபோ னினையறியிற் றோன்றுசக மனைத்துநில்லா தழியு மாற்றாற்—றேனவிழ்பூங் கடுக்கையணி செல்வனின தறைக ழற்றாள் சென்னி சேர்ப்பாம்." எ-ம். தத்துவராயர்: (339) "உல கமாந் தோற்றம்போ யோரொளியாய் நேரே—யிலகினு யென் கண்ணி னிற்கட் - புலனொழித்துக்—கையாற் றடவினர்க்குக் காண்கின்ற வோவியங்கள்—பொய்யாய்ச் சுவரானாற் போல்." எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

பிரபஞ்சமெல்லாஞ் சிவமேயாதலின் இப் பிரபஞ்சத்தின் கண்ணே தோன்றிய பொருள்களில் யாதொன்றையும் இது நன்று இது தீதென்று பற்றுதல் விடுதல் கூடாதென்பதற்குப் பிரமா ணம்: திருக்கடைக்காப்பு. (340) "குற்றநீ குணங்கணீ கூட லால வாயிலாய்—சுற்றநீ பிரானுநீ தொடர்ந்தி லங்கு சோதிநீ—கற்ற நூற் கருத்துநீ யருத்த மின்ப மென்றிவை—முற்றுநீ புகழ்ந்து முன் னுரைப்ப தென்மு கம்மனே." எ - ம். திருவாசகம். (341) "கூறு நாவே முதலாகக் கூறுங் கரண மெல்லாநீ—தேறும்வகைநீ திகைப்புநீ தீமை நன்மை முழுதுநீ—வேறோர் பரிசிங்கொன்றில்லை மெய்ம்மை யுன்னை விரித்துரைக்கிற்—றேறும் வகையென் சிவ லோகா திகைத்தாற் றேற்ற வேண்டாவோ." எ - ம். பொன் வண்ணத்தந்தாதி. (342) "தவனே யுலகுக்குத் தானே முதறான் படைத்தவெல்லாஞ் — சிவனே முழுதுமென் பார்சிவ லோகம் பெறுவர்செய்ய—வவனே யடல்விடை யூர்தி கடலிடை நஞ்சமுண்ட —பவனே யெனச்சொல்லு வாரும் பெறுவரிப் பாரிடமே." எ-ம். தத்துவராயர். (343) "நிகழ்கின்ற வெல்லாமு நின்மலமே யானு —லிகழ்கின்ற வேறுதா னேதோ - புகழ்வின்றி—நாடப் படா வெங்க ளையனார் சீர்பாதஞ்—சூடப் படாதார்தஞ் சொல்." அன் றியும், (344) "யாதொன்று நீயன்றி யில்லாத பின்பிங் கெவற்றை நன்று—தீதென்ப தெங்கள் சிவக்கனி யேசெய்ய வேண்டுவது— மாதொன் றியநின் றிருமேனி கொண்டிங்ஙன் வந்தவிந்தப் — போதொன் றியகழ லேவழு வாது புகழ்விப்பதே." எ - ம். பகவத்

கீதை. (345) "நன்றே ஞான வருமறையோ னன்னுயர்நா யிறைச்சிதனைத் — தின்றே யுழலு மவனியானை யாவென்றிந்த திறத்தெல்லா — மன்றே யென்னு தாமென்னு தறிவாய் நின்ற வெனையெங்கு—மொன்றேயாகக் காண்பானிவ் வுடம்போ டிருந்தே யுடம்பறுப்பான்." எ - ம். பிரமகீதை. (346) "போதமதாகித் தோன்றும் பொருளெலாஞ் சிவமேயாக—வேதமி லறிவாற் காண்பா னெவனவ னுண்மை கண்டான்—நீதிலாச் சிவமன்றென்று சிறிதொன்றைச் சிந்தை செய்வோன்—பேதமா மருளின் மேய பித்தனென் றறிய லாவான்." அன்றியும், (347) "சிவனிது வன்றே யென்று சிறிதொன்றைச் சிந்தை செய்யு—மவனறி வுடையோர் தம்பா லதமனென் றறியப் பட்டா — னுவமையொன் றில்லா வீசன் றனையிகழ்ந் தொழுகு வானும்—பவமதி லென்று மேவும் பசுவெனப் படுகின் ரூனும்." அன்றியும், (348) "தீதெனும் பொருள்க ணன்றெனும் பொருள்கள் செய்யலா வன செயப்படாத— வேதமா முடல மிந்தியம் பிராண னிசைமனம் புத்தியாங் காரந்—தீதுறு காமங் கோபமே முதலாந் தீயன சாந்தி தாந்திகளே—யாதியா நலங்க ளடையவுந் தானே யாகியே தோன்று மெய் யருளால்." எ - ம். ஞானவாசிட்டம். (349) "மேனியிற் புறத்தி னுள்ளின் மேலொடு கீழிற் றிக்கில்—வானில்வை யகத்தி லெங்கு நானன்றி மற்றொன் றில்லை—யானிலா விடமு மில்லை யெனதிடத் திலாது மில்லை-தானிகழ் பொருள்வே றில்லை சச்சிதானந்த மென்றான்." அன்றியும், (350) "மேவ லுற்ற போகத்தில் விருப்பு வெறுப்பு மெனக்கில்லை—யாவ தெய்து மதுவருக யாது போகு மதுபோகப்—பாவ மிகுமிவ் வஞ்ஞானப் பகைவ னுலே விவேகமெனு—மேவ மில்லாப் பொருளெல்லா மிழந்தே னுணர்வா லவைபெற்றேன்." எ - ம். மோகவதைப்பரணி. (351) "சத்தமாதிகளுமெலாந் தற்சொரூப மானபரி—சுத்தமாய் விட்டதுகாண் சும்மேலோ சும்முலக்காய்." எ - ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். (352) "வெறுப்பு விருப்பென்று வேறுரைத்தா லெந்தை — யுறுப்பிற் குறையாதோ வுணர்வுடையோர் சொல்லுவரோ." அன்றியும், (353) "வேண்டலும்வேண் டாமலுமாய் மேவு வினைப்பயனு—மாண்டகையோ டுற்ற வனுபூதி யானதே." அன்றியும், (354) "எல்லாஞ் சிவமென் றிருக்கு மொழியுமுரை—யல்லாமல் வேறுமுண்டாமோ." எ - ம். திருவருட்பயன். (355) "உள்ளும் புறம்பு மொருதன்மைக் காட்சியருக்—கெள்ளுந் திறமேது மில்." எ - ம். நெஞ்சொடுமகிழ்தல். (356) "உள்ளும் புறம்பு முவட்டாத வானந்தக்—கள்ளருந்தி நின்ற களிப்பென்கொ னெஞ்சமே." எ - ம். அருட்பிரகாசம். (357) நெளியும் புழுவு மலமும் பொதியூ ழலுநிமல

—வொளியின் வடிவென வேவேத மோதுத லோர்ந்துமுண்மை —தெளியும் பரிசில ஞய்ச்சிவ மன்றிது வென்னவொன்றை— யெளியொன் றினைப்புகழ் வோனையு ஞானி யெனப்படுமே." ஏ-ம். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (எச)

இந்நிஷ்டைக்கண் யான் பிறரென்னும் விகற்பங்களே தோன்றுமாயின் அவற்றினை நீக்க உபாயம் மேற்கூறுகின்ருர்.

தோன்றுமேல் யான்பிறர் தோன்றுஞ் சுகாதிக
டோன்ருமல் னில்லுயிர்க் குந்தீபற
சுதந்திர மின்மைதேர்ந் துந்தீபற. (75)

எ - து. இங்ஙனங்கூறிய நிஷ்டைக்கணின்றும் யான் பிற ரென்னும் விகற்பங்கள் தோன்றுமாயின் சுக துக்க ராகத்துவேஷ மென்னும் இருவகைத் துவந்துவங்களும் கூடவே தோன்ருநிற்கும். அவ்விகற்பங்கள் தோன்ருதபடி எல்லாவுயிர்கட்கும் சுதந்திர மின்மை தேர்ந்து உன்னையும் பிறரையும் காணுமலே நிற்பாய். எ - று.

தோன்ருமனில்லென்றமையால் அந்நிலை நிற்கவே சுகாதிக ளும் தோன்ருது பூரண நிஷ்டையும் கூடுமென்பதாயிற்று. அஃது எங்ஙனமென்னின், எல்லாச் சீவர்களுக்கும் தனுகரணங்களைக் கூடாதவிடத்து அறிவு உதியாமையால் அவர்கள் தாமே அவற் றினைக் கூடுகைக்குச் சத்தி இல்லாமையினுலும், அவைகள் உயிர் களைக் கூடாதவிடத்துப் பிரேரகம் இன்மையவாகிய சடமாதலா லும், தாமே கூடாதவற்றினைக் கூட்டி உயிர்க்கு அறிவை விளக்கு வான்சிவனே. நானும் பிறரும் சுதந்திரரல்லமென்று ஒருவன் சுக துக்கங்கள் தோன்றின விடத்தெல்லாம் தன்னையும் பிறரையும் காணுமற் சிவனையே கண்டு நிற்கவே அச்சிவன்மீது இவனுக்குப் பிரியாப்பிரியங்கள் தோன்றுவது இன்மையால் பூரணநிஷ்டை கூடுமென்றதெனக் கொள்க.

இ-ம். தத்துவராயர். (358) "புகழ்ந்தென் புகழல்ல சொல்வி யொன் ருகப் புவியினுள்ளோ—ரிகழ்ந்தென் னெனையவ ரென் செய்கி லென்னினி யாவையுமாய்த் — திகழ்ந்தெங் கணுந்தன் செயலன்றி யின்மையைத் தேற்றிச்சிந்தை—நிகழ்ந்திங் கெனை யின்று நீங்காம னின்மல னின்றனனே." எ - ம். சிவப்பிரகாசம்.

(359) "மருவிய பொறியி லொன்று மாபூத மைந்தி லொன்றுங்— கருவிக ணன்கு நீங்காக் கலாதிக ளைந்துங்கூடி—யொருபுல னுகரு மிந்த வொழுங்கொழிந் துயிரு மொன்றைத்—தெரிவுறு தவனெ ழிந்தத் திரள்களுஞ் செயலி லாவே." அன்றியும், (360) "தனக் கென வறிவி லாதான் றனிவை யறிந்து சாரான்—றனக்கென வறிவி லாத வாயிரு னறியா சாரத்—தனக்கென வறிவி லாதான் றத்துவ வன்ன ரூபன்—றனக்கென வறிவா னுலிச் சகலமு நுக ருந் தானே." எ-ம். சிவநெறிப்பிரகாசம். (361) "தன்மைமுன்னிலை படர்க்கை மூன்றுவிதத் தாலே சாருமுயிர்க் கறிவிப்ப னிறைவ னதிற் றன்மை — தொன்மையதா ஞானத்தைத் தடுத்திடுமா ணவத்தைத் துறந்தெவையு முள்ளபடி தோற்றுவித்த லுளத்தே— நன்மையுடன் றீமையினை யவரவா லறிய நல்குவது முன்னிலையா நரகசொர்க்க மாதிப் — பன்மையதாம் பரலோக பாவபுண்ணி யத்தின் பலமதனை நூலினு னுணர்த்திடுகை படர்க்கை." எ-ம். சிவஞானதீபம். (362) "சத்தமுதல் விடயத்தைப் பகுத்தறித லவித்தை தக்கதொழிற் படுத்திடுத லீசர்தொழின் ஞான— மொத்ததுசா தாக்கியமாஞ் சத்திநசை யுறவே யுருசிப்பித் திடு தல்சிவந் தற்செயல்பண் ணுவதாங்—தத்துவநா லொன்பதுவுஞ் சடமெனவிட் டகன்றே தானறிவா காமலறி யாமையுமா காம— லத்தனுணர்த் திடவுணரு மறிவுயிரென் றருளா லறிந்தெவையு மிறைசெயலென் றுன்செயல்விட் டகலே." எ-ம். உண்மைவிளக் கம். (363) "அக்கரங்கட் கெல்லா மகரவுயிர் நின்றாற்போன்-மிக்க வுயிர்க்குயிராய் மேவினு - மெக்கண்ணு—நில்லா விடத்துயிர்க்கு நில்லா தறிவென்று—நல்லா கமமோது நாடு." எ-ம். திருவருட் பயன். (364) "ஊனறியா தொன்று முயிரறியா தொன்றுமிவை- தானறியா தாரறிவார் தாம்." எ-ம். சைவசமயநெறி. (365) "உண்டோ வதீதத் துணர்வுதிக்கை யாமுளத்திற்—கொண்டகு றிப் பின்றிவிளங் கும்." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எடு)

எல்லாத் துவந்துவமும் உடலைப்பற்றிவருதலால் அதனது காவலைக் கைவிடல் வேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

படைப்பாதிக் கீச னதிகாரி பற்று
துடற்காவ னீவிடுத் துந்தீபற
ஓவா தவனைநோக் குந்தீபற. (76)

எ - து. அனைத்துயிர்க்கும் இத்தசைக்கண்ணுண்டாகிய சரா சர தேகங்களும், அவற்றினைப்பற்றி வருகிற சுக துக்க போகமும்

அத்தேகங்களினது நீக்கமும், உணர்வைப்பற்றி வருகிற மயக்கமும் தெளிவும், ஊழின் வலித்தன்மை யாதிகளாலே கூட்டிச் சிவனே ஐந்தொழில்களையும் பண்ணுநிற்கிற அதிகாரியாதலின் யாதொன்றன்கண்ணும் யான் பிறர் அதிகாரி யென்குதலையும், யான் இந்தவுடலைக் காக்கின்றே னென்னுமபிமானத்தையும், பற்றறக் கைவிட்டுச் சுதந்திரனுகிய பரனையே ஒழியாது நோக்குவாய். எ - று.

உடற்காவல் கைவிடென்றமையால், அதனைக் கைவிடவே அதன்கட் பற்றிவரு மிருவகைத் துவந்துவமும் கூடவே நீங்குமென்பதாயிற்று.

இ-ம். திருமந்திரம். (366) "எவ்விடத் துந்தம் பணியின்மை கண்டுளோ—ரெவ்விடத் தும்பணி யீசன் பணியென்றே—யவ்விடத் தைங்கரு மத்தா லறிதலா—லுவ்விடத் தோருக்கோ ருபாய மில்லையே." எ-ம். தேவாரம். (367) "நன்க டம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்—றென்க டம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்—றன்கடன் னடி யேனையுந் தாங்குத—லென்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே." எ-ம். திருப்பாட்டு. (368) "தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றைச் செழுந்தாராய்—வானைக் காவல் கொண்டு நின்றாரறியா நெறியானே—யானைக் காவி லரனே பரனே யண்ணு மலையானே—யூனைக் காவல் கைவிட் டுன்னை யுகப்பா ருணர்வாரே." எ-ம். திருவாசகம். (369) "நாயிற் கடையா நாயேனை நயந்து நீயே யாட் கொண்டாய்—மாயப் பிறவி யுன்வசமே வைத்திட்டிருக்கு மதுவன்றி—யாயக் கடவே னுனேதா னென்ன தோவிங் கதிகாரங்—காயத் திடுவா யுன்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே." எ-ம். குகைநமசிவாயர்பாடல். (370) "ஐயா மரப் பாவை யாடுவதுஞ் சூத்திரிதன்—கைவாசி யோபாவை கற்றதோ-வெய்யவினை — யென்னிச்சை யோவருணை யீசா படைத்தளிக்கு—முன்னிச்சை யன்றோ வுரை." அன்றியும், (371) "நீயே படைத்தவுட னீகாப்பை காவென்ன—நாயேனுக் கென்பொறுப்பு நாயகனே - யாயுமறைச்—சீர்கேட்குஞ் சோணகிரிச் சீமானே வைத்தவனை—நீர்கேட்கு மோமரங்க ணின்று." எ-ம். தேவிகாலோத்தரம். (372) "கடைபடு முலகிய றன்னைக் காண்குறீஇ—யுடையவ ரெனையிலை யானுடை யாரிலை—யடையவு மெனக்கிலை யானு மன்னதே-–நடையிது நிலையெனிற் றமிய னுனரோ." எ - ம். சிவபோகசாரம். (373) "அன்றே யனுதி யமைத்தபடி யல்லாதொன்—றின்றே புதிதா யிசையுமோ - வென்றுஞ்—சலியா

தியற்றுவான் றன்னையே நோக்கி—மெலியா திருந்து விடு.'' எ-ம். உப்பை. (374) "கண்ணுழையாக் காட்டிற் கடுமுண் மரத்துக்கு—முண்ணும் படிதண்ணீ ரூட்டுவா - ரெண்ணு—நமக்கும் படியளப்பார் நாரியோர் பாகர்—தமக்குத் தொழிலேது தான்.'' உறுவை. (375) "சண்டப்பைக் குள்ளுயிர்தன் றுயருந்தத் தான ருந்து—மண்டத் துயிர்பிழைப்ப தாச்சரிய - மண்டி—யலைகின்ற வன்னு யரனிடத்தி லுண்மை—நிலைகண்டு நீயறிந்து நில்.'' எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எசு)

ஊழின் வழியால் வரும் இன்பதுன்பங்களை யாவரொருவ ரேனும் அனுபவியாது நீங்குதல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

இரும்பூ ரணனின் மலன்வினை யெல்லா
மொருங்குணர்ந் தூட்டுமே லுந்தீபற
உண்ணு தொழிப்பதா ருந்தீபற. (77)

எ - து. மகத்துவமாகிய பூரணத்தையும் நிருமலனுகையாற் சுதந்திரத்தையும் முழுதுணர்தலையும் உடைய பரமேசுவரன் பல்லுயிர்களது வினைகளையும் அதற்கேற்ற தனுவாதிகளையும் ஏக காலத்து உணர்ந்து ஊட்டுமாயின், அவ்வினைப் பயன்களை அனு பவியாது நீங்குவது யாவரால் ஆவது. எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனில், அனைத்துயிர்க்கும் தத்தம் உபாய தந்திரத்தால் துன்பத்தை நீங்கி இன்பத்தைக் கூடவேண்டுமென் பது துணிவாதலின் பகவான் உணர்ந்து கூட்டாநிற்கும் இன்ப துன்பங்களை ஒருவன் பற்றுதல் விடுதல் செய்வான் நினைத்தல் பழுது. அங்ஙனமன்று; எல்லாவினைகளும் சிவனே கூட்டுகின் ருனே அவனை அறியாமல் வரும் இன்ப துன்பங்களை நீங்க வேண்டாவோவெனில்; அவ்வஸ்துவுக்குக் கர்த்திருத்துவமும், சர்வஞ்ஞத்துவமும், உண்டென்பது கூடாது. அங்ஙனம் உண் டாயினும் அவ்வஸ்து அறிந்து கூட்டாநிற்கும் இன்பத்தைக் கைப் பற்றித் துன்பத்தை உபாயத்தால் நீங்கிவிடுவேனெனில், அவ் வஸ்து பூரணனுகையால் நீங்குதற்கு இடமே இல்லை; அங்ஙனமா யினும், அவ்வஸ்துவையன்றி எழுவகைத் தோற்றத்தும் ஓரொரு சீவர்களால் வரும் இடையூறுகளை என்னுபாயத்தினுலே நீக்கிக் கொள்வேனெனில், எல்லாவுயிர்களையும் கன்மத்தளவில் இயக்கும் சுதந்திரன் சிவனேயாதலின் அவனையன்றி உனக்கும் பிறர்க்கும்

இயங்குதல் கூடாது. இவ்வாறு சுதந்திர ஹீனராகிய உன்னையும் பிறரையும் சுதந்திரராகப் பாவித்தல் சிவதூஷணமாதலின் ஜனன மரணங்களை ஒருக்காலும் நீங்குதல் கூடாது. ஆதலால், யாதோரிடத்தும் சிவத்தையேகண்டு யான் பிறரென்று காண்குதலை ஒழிந்து யாதொன்று வரினும் எடுத்த வுடற்கு அடைத்தபொறியளவே வந்து முடியாநிற்குமென்று தமது மனோவாக்குக் காயங்கள் அசையாமல் அடங்கி நிற்பர் மெய்யுணர்வுடையோரென்றதெனக்கொள்க.

இ-ம். திருமந்திரம். (376) "செத்திலென் சீவிலென் செஞ்சாந் தணிகிலென்—மத்தகத் தேயுளி நாட்டி மறிக்கிலென்—வித்தகனந்தி விதிவழி யல்லது—தத்துவ ஞானிக டன்மை குன்றாரே." எ-ம். குகைநமசிவாயர். (377) "பேரா யிரமுடைய பெம்மானைச் சோணகிரி—யாரா வமுதை யறியாமல் - வாராது—தீது நலமுந் தெரியுங்கா னெஞ்சமே—யேதுமவ னென்றே யிரு." எ-ம். சிவஞானதீபம். (378) "சித்தமுறு நினைவுரைக டொழில்பொய் வாய்மை தீமைநலம் விருப்புவெறுப் பின்ப துன்பம்—வைத்தபுசிப் பிகழ்ச்சிபுகழ் தருமந் தான மடிமுயற்சி பேறிழவு மற்று மெல்லா—மத்தனறிந் தளவிலவ ரவர்க்கு நாளு மருங்கனவு நனவினுநின் றளிப்ப தோரார்—தத்தமறி வானுகருங் கருத்த ராகித் தடுமாறி யுளமெலிந்து தளர்வ ரந்தோ." அன்றியும், (379) "உடலிலிரு வினையுதவு மிதமகிதப் பயனு லுளவாகு மின்பதுன்ப முணவொழியா துயிர்க்கு—நடலைமரு ளறிவினுட னுமருந்தி லதுவே நமன் றூத ருருத்துவதா நணுகிடுமேல் வினையுஞ்—சடமுடலம் வினை நுகரா தறிந்துயிர்தா னருந்தா தலைவனவ னவளதுவா நிலைமையினு லுயிர்கட்—கிடமுடனின் றருத்துவனென் றுணர்ந்தருளா லருந்தி விறைபணியா மெதிர்வினையு மெரிசேர்வித் தாமே." எ-ம். திருப்பனுவல். (380) "ஈன னேனுடற் கின்பதுன் பங்கணீ—ஞான பூரண நல்கவு நானுனித்—தானினைப்பதென் னேசென்னித் தண்கிரி—வானு ளோர்தொழு மார்க்கண்ட லிங்கமே." அன்றியும், (381) "இன்ப துன்ப மெனக்குநீ நல்கவு—மன்ப கன்றினி யல்லும் பகலுநா—னுன்பி ரதாப முணருத லோவினேன்—மன்ப ராபர மார்க்கண்ட லிங்கமே." எ-ம். மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. (எஎ)

யான் பிறனென்னும் பாவனைநீங்கும் அவதி கூறுகின்றார்.

உறும்பொழு தவ்வீ டொருதன் னுழப்பா
னுறும்பிறர் யானென்பொ யுந்தீபற
அலதொன் றினுமாறு துந்தீபற. (78)

எ - து. ஒருவனுக்கு முத்தியடையுங் காலையில் தன்னிடத் துண்டாகிய யான் பிறனென்னும் பொய்ப்பாவனை முயற்சியால் நீங்கா நிற்கும்: அஃதன்றி மற்றொன்றனாலும் அப்பாவனை நீங்கிச் சிவபாவனை தோன்றாது. எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனில், ஈசுவரன் முழுதொருங் குணர்ந் தோனாதலின் யாவரொருவர் முத்தியடையுங்காலம் அவனான் மதிக் கப்படும். அங்ஙனம் அவன் நியமித்த காலத்தன்றி ஒருவர்க் கும் இடையே யானெனதென்னும் பாவனை நீங்கி முத்திகூடுதல் கூடுமோவெனில், கூடாது. ஆயின் இவ்வுபாயநிஷ்டை கூறியது யார்க்கெனின், நிருமலனாகிய பகவான் எல்லாவுயிர்களது பருவ மும் ஒருங்கே நியமித்து அதற்கு ஏற்ப வேதாதி நூல்களும் அன்றே கூறியதாதலின் முத்தியடையும் பருவமுடையோர்க்கு அவரது மனத்தின்கண்ணே பொய்மை நீங்கி மெய்மை கூடுவதா கிய விழைவு தோன்றுதலின் அன்னோர்க்கு இத்திறநூல்கள் சம்மதமாய் இவைகளிற் கூறியபடியே முயற்சி உண்டாகா நிற்கும். இஃது இன்னும் பிறத்தற்கு உரியோர்க்கு யான் பிறரென்னும் பொய்ப்பாவனை நீங்குதற்குரிய முயற்சி உண்டாகாமையால் பிறப்பு நீங்குவது இல்லையாதலின் முத்திக்கு யான் பிறரென்னும் பாவனை யைக் கெடுப்பதாகிய முயற்சியே நிமித்தமெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: பட்டணத்துப்பிள்ளையார்பாடல். (382) "உழப்பின் வாரா வுறுதிக ளுளவோ—கழப்பின் வாராக் கையறவுளவோ." அன்றியும், (383) "நினையார் மெலியார் நிறைய ழியார் வாளா- புனைவார்க்குங் கொன்றை பொதுவோ - வனைவீரு —மெச்சியே காண வியன்றில்லை யானருளென்—பிச்சியே நாளைப் பெறும்." எ-ம். குகைநமசிவாயதேவர்பாடல். (384) "சும்மா கிடைக்குமோ சோணா சலன்பாத—மம்மால் விரிஞ்ச னறிகிலார்- நம்மா — லிருந்துகதை சொன்னக்கா லென்னாகு நெஞ்சே — பொருந்த நினையாத போது." எ-ம். தத்துவராயர் பாடல். (385) "ஒளியார் வளைகலை நாணிழ வாருரு வுந்திரியார்—தெளியாத பித் தென்று செப்ப விரார்நின்று தேங்கக்கண்ணீர்—குளியா ரினிய கொடியவென் னார்குர வன்சொரூப—னளியா ரலங்க லெளிதோ புனைய வரிவையர்க்கே." அன்றியும், (386) "தொழிலான துன் பணியாத் தோத்திரஞ்செய் தோவா—தழலாகி னீயஞ்ச லென்பா-

382. கழப்பு — சோம்பல். கையறவு—துன்பம். 383. என் பிச்சி—என் மகளாகிய பித்தேறிய பெண்.

யெழிலார்—நிருபா திகனே நினையவுநான் மாட்டேன்—சொரூபா வென் செய்குவேன் சொல்.'' எ-ம். பிரமகீதை. (387) "திரமாம ருத்தத்தி னுண்மைந்த ரானுந் தீராத வற்றின்றி யாகத்தி னலே—யுரமான வேதாந்த மாவாக்கி யத்தா லுற்பன்ன மாம்விச்சை யாநிச்சயத்தாற்—பரமான வஞ்ஞான வந்தத்தி லேயப் படிஞான வுபதேச மொன்றாலு மேயிப்—புரமாமு டம்புக்கு ளேயந்த முத்திப் பொருள்கண்டு வீடெய்து வாரிப்பு விக்கே.'' அன்றியும், (388) "உலத்த லின்றியொழி வற்றபொரு ளுண்மை யதுவாஞ்—சலித்த லின்றிய தவத்தினர் தங்க ணெதிரே—திலத்தி லெண்ணெயா ணிக்கன றதிக்க ணிகழ்செய்—நிலத்தி னீரென நிகழ்ந்துவெளி யாகி நிலையாம்.'' எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (389) "இனிப்பிறவா முடிவான பிறப்பிலே மெய்ஞ்ஞான மெளிதி லுண்டாம்—பனிச்சுடர்வெண் ணித்திலங்க ளுத்தமமா மூங்கிலலாற் படுவ துண்டோ-செனித்தவரின் மேலோராய் நல்லோராய் மித்திராய்த் தெளிந்தோராகி—யனித்தமறு முத்தராய் ஞானிகளாங் குணமெல்லா மவரைச் சாரும்.'' அன்றியும், (390) "சனன மஞ்சினர்க் கவருடை முயற்சியே சரணந்—தினமு மிங்கிவன னெனுஞ் சிறுமை தான் சிதையி—லனக மாயுல கெங்குமாம் விசாலமுண் டாகு—மனனு றத்தன துயர்ச்சிதான் காண்புற வருமால்.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

(எஅ)

இப்பாவனு நிஷ்டையினது சிறப்பும் இதனல் வரும்பயனும் மேற்கூறுகின்ருர்.

இப்பாவ னுநிட்டை மாயோக மீசற்கீ
தொப்பின்மா பூசையு முந்தீபற
உண்மையைக் கூட்டுமென் றுந்தீபற. (79)

எ - து. இங்ஙனங் கூறிய பாவனு நிஷ்டை மகாயோக மென்று கூறப்படுவது. இஃதே அகண்டாகார சுத்தசைதன்னிய சிவத்தை அர்ச்சித்தது. இந்நிலை கைவரவே உண்மை நிஷ்டையும் எளிதிற் கிடைக்கும். எ - று.

இந்நிஷ்டையே மகாயோகமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருப்புகழ். (391) "ஐந்து பூதமு மாறு சமயமு மந்த்ர வேதபு ராண கலைகளு மைம்ப தோர்வித மான லிபிகளும் வெகுரூப, வண்டராதிச ராச ரமுமுயர் புண்ட ரீகனு மேக நிறவனு மந்தி போலுரு வானு நிலவொடு வெயில்காலுஞ்—சந்த்ர சூரியர் தாமு மசபையும்

விந்து நாதமு மேக வடிவம தன்சொ ரூபம தாகி நிகழ்வது சிவ யோகம், தங்க ளாணவ மாயை கருமம லங்கள் போயுப தேச பர குரு சம்ப்ர தாயமொ டேயு நெறியது பெறுவேனே.'' எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (392) ''பாசமின்றி யுள்ளுணர்வைப் பதினைங் கடிகை பூசிக்கி—லிராச சூய மிலக்கநிக ரிவ்வா றொருநா ளருச் சிக்கி—லாசி லாத பரவொளியி லமர லாகு மிதுதானே—யேசில் பரம யோகமிது தானே பரம கிரியையுமே.'' எ-ம். அமுதசாரம். (393) ''யோகத் தபாவமெனும் யோகமது கைகூடி—னேகப் பொருளதனு னெய்தியிடு - மேக—மதுவா மிதுவன்றெ னுவ கண்ட மான—வதுவாகை மாயோக மாம்.'' எ-ம். மற்றும் வருவன வற்றூற் காண்க.

இந்நிஷ்டையே சிவபூசையுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: பிரம கீதை. (394) ''எப்பொருள் களுந்தா னாகி யிலங்கிடு மறிவா மீச—னப்படி விளங்கு கின்ற தறிதலே யவன் றனக்கு—மெய்ப்படு பூசை வேறோர் செயலினு லன்று மெய்யே—யிப்படி ஞானந் தன்னு லிறைஞ்சிடப் படுவா னீசன்.'' அன்றியும், (395) ''ஆன தாகாத் தெய்வமதே யடையும் விடயமிந்தியமாய்த்—தானுமாகித் தனைத்தன்னுற் றூனே நுகருந் தன்மையது—வூன மாகு ஞாதாதி யொழிந்தே யுள்ள வறிவதனுற்—றூனே யாகக் கண்டிடுதல் சத்தா யுள்ள பூசையதே.'' எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (396) ''தேகமுதற் பிரிவுகளாய்ச் சிறியனவாம் பொருள்களிலத் தெய்வ முண்டோ—பாகமறப் பணதியற வடிமுடிவற் றுளவுணர்வே பரம போத—மாகலினு லதுதெய்வ மருச்சித்தற் குரியதாகு மறிவி லாத—மூக ருக்கு வடிவுமுத லருச்சனையே யியல்பென்று மொழியு மன்றே.'' அன்றியும், (397) ''அறிவுசம பாவனைசந் தோடமெனு மலர்களா லந்தத் தேவாம்—பிறிவரிய வாத்துமதத் துவத்தையருச் சிப்பதே பெரிய பூசை—குறிவடிவிற் பூசனைபூ சனையல்ல வகண்டமெனக் கூறுந் தெய்வ—நெறிகொள்புறத் தொழில்களா னோராதிங் கத னுலே நிறையு மின்பம்.'' எ-ம். போதாமிர்தம். (398) ''ஓது பேதம் பேய்த்தேரென் றுணர்த லதுவொண் புனலாகுங்—காத லின்ப மிடர்கனவென் றிடலே கருது புகை யொளிதான்—வாதங் கழிய மறித்துணர்தன் மலர்பூ ணுடை மகிழ்சாந்த—மேத மின்றி யிருந் திடுத லிறைவற் கெலையில் பூசையதே.'' எ-ம். சிவானந்தமாலை. (399) ''எங்குஞ் சிவாலயமா மெங்குஞ் சிவமாகு—மெங்குஞ் சிவ னடிமை யெங்குமாய்ப் - பங்கறவே—நிற்றல் சிவபூசை நின்றநிலை யாய்நிறைவிற்—பற்றொழிதல் பூசா பலம்.'' எ-ம். மற்றும் வருவன வற்றூற் காண்க.

பாராதியென்னுஞ் செய்யுட்டொட்டு இச்செய்யுள் காறும் பூரண பாவனுநிஷ்டை கூறியதெனக் கொள்க. (எக)

இப்பூரணபாவனை கூடாதார்க்கு மேலும் ஒரு குறிப்புப் பாவனை கூறுகின்றார்.

கொள்ளரி தேலக் குறியெம திவ்வுரு
வுள்ளத்தி னுள்ளேவைத் துந்தீபற
ஓங்கார முச்சரி யுந்தீபற. (80)

எ - து. முற்கூறிய பூரணபாவனைக்கண் மனம் நில்லாவிடத்து உன்னையாளும் பொருட்டாக நாம் கொண்டருளிய இக்குரு வடிவத்தை இதயத்தினுள்ளே தியானஞ்செய்து அவ்விதயத்தினுள்ளே பிரணவாக்ஷரத்தை யுச்சரி. எ - று.

பூரணனுகிய சிவன் ஒருவனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யுமிடத்துக்கொள்ளுந் திருமேனி குருவடிவேயாதலானும், மற்றொரு குறிப்புவடிவங்களும் அவனருளாற் பெறப்படுவ வாதலாலும், இங்ஙனங் குருவடிவே குறிப்புருவமாகக் கூறினரெனக் கொள்க.

குருத்தியானத்திற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். (400) "குருவே சிவமெனக் கூறின னந்தி—குருவே சிவமென் பதுகுறித்தோரார்-குருவே சிவமாகிக் கோனுமாய் நிற்குங்-குருவே யுரையுணர் வற்றதோர் கோவே." அன்றியும், (401) "கருட னுருவங் கருதுமளவிற்—பருவிடந் தீர்ந்து பயங்கெடு மாபோற் — குருவினுருவங் குறிக்கொண்டு நோக்கத்—திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவனுமே. எ - ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். (402) "சீருருவங் கொண்டருளுந் தேசிகன்செம் மேனிபோ — லோருருவங் கொண்டங் குணராதுணர்த்தினனே." எ - ம். "வந்த குருவடிவை வந்தித்துப் பூசித்துத்—தந்த சிவானுபவந் தானருந்தப் பெற்றனமே." எ - ம். அமுதசாரம். (404) "உள்ளத்தி னின்று மொளித்தான் பரன் குரவன்—கள்ளந் தனைத்தவிர்த்துக் காட்டினன் - வள்ள —லருவான கோலமோ வக்கோலங் காட்டுங் — குருவான கோலமோ கூறு." எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

பிரணவமுச்சரித்தற்குப் பிரமாணம் : திருமந்திரம், (405) "ஓமெனு மோங்காரத் துள்ளே யொருமொழி — யோமெனு

மோங்காரத் துள்ளே யுளபேத—மோமெனு மோங்காரத் துள்ளே யுருவரு—வோமெனு மோங்கார மொண்முத்தி சித்தியே.'' எ - ம். திருவாசகம். (406) உய்யவென் னுள்ளத்து ளோங்கார மாய்நின்ற—மெய்யா விமலா விடைப்பாகா.'' எ - ம். பிரமகீதை. (407) ''தீம ரந்தொறு மடைந்தழி வுருது தெரிவா—காமை நின்ற ரணி யால் வடிவு காணு மதுபோ—லாமு டம்பிலழி வின்றிமறை கின்ற வமல—னேமெ னும்பொரு ளுணர்ந்திட வுடம்பில் வெளி யாம்.'' எ - ம். ஞானவாசிட்டம். (408) ''ஓங்குஞ் சின்மாத் திரப்பொருளா மோங்கா ரத்தை யுண்ணினைந்து—தூங்குந் தியான பரனுகித் தொடர்சங் கற்ப மெல்லாம்போய்—வாங்குந் தொழிலே டணையைய மனன ஞான ஞேயமிவை—தாங்கு ஞாதா வனைத் துமறத் தனிச்சித் திரம்போ னெடிதிருந்தான்.'' எ - ம். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (௮௦)

அஞ்சுமூன் றஞ்சக்க ராதியே தேனுநின்
வஞ்ச மறுத்தோதென் றுந்தீபற
மனமிட்ட மானவொன் றுந்தீபற. (81)

எ - து. பஞ்சாக்ஷரி அட்டாக்ஷரி முதலிய மந்திரங்களாயி னும் உன்மனதிற்கு இட்டமான வொன்றை ஏகாக்கிரசித்தம் பொருந்தி உள்ளத்தினுள்ளே உச்சரிக்கக்கடவாய். எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. (409) ''தும்ம விரும ரெடர்ந்த போழ்தினும்—வெம்மை நிரயம் விளைந்த போழ் தினு - மிம்மை வினையடர்த் தெய்து போழ்தினு—மம்மையி னுந் துணை யஞ்செ ழுத்துமே.'' எ - ம். பெரியாழ்வார். (410) ''எடு நிலத்தி லிடுவதன் முன்னம்வந் தெங்கள் குழாம்புகுந்து—கூடு மனமுடையீர்கள் வரம்பொழில்வந் தொல்லை கூடுமினே—நாடு நகரமு நன்கறிய நமோநாராய ணயவென்று—பாடு மனமுடைப் பத்தருள் ளீர்வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே.'' எ - ம். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (௮௧)

நிருமலாந்தக்கரணத்தின் பொருட்டு மேலுங் கூறுகின்ருர்.

மந்திர நிட்டையின் றேல்வாயு வாதியாற்
சிந்தைதூய் தாவதற் குந்தீபற
செய்யோக மாதிய வுந்தீபற. (82)

எ - து. இங்ஙனங் கூறிய மந்திரநிஷ்டைகளில் மனசு நில்லாவிடத்து அம்மனசு நிருமலமாய் நிலைகொள்வதன்பொருட்டு வாயுதாரணை முதலியவற்றால் யோகமாதிய தவங்களையாயினும் செய்யக்கடவாய். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். (411) "வாயு விருந்திட வாயு விருந்திடு—மாயு விருந்திடக் காய மிருந்திடுங்—காய மிருந் தாற் கருத்து மிருந்திடு—மேய வறிவுணர் வுற்றால் வினையின்றே." எ - ம். சிவதருமோத்தரம். (412) "இந்திய விருத்தி யெல்லாம் பிராணனே யியக்க வேயு—மிந்தியஞ் செயிக்க வெண்ணிற் பிராணனைச் செயிக்க பஞ்ச—விந்தியஞ் செயித்தார் தாமே யெய்துவர் சமாதி தன்னை—யிந்தியஞ் செயிக்க மாட்டா ரெய்துவ தேதுமின்றே." எ - ம். ஞானவாசிட்டம். (413) "ஆதலா லுயிரசைவால் வாத னைப்பா லழுத்தத்தால் அறிவைவிரி வாக்கா யென்னிலோதுபிறப் பறுமறிவின் விரிவேயுள்ள முள்ளத்தா லிவ்வனந்த வுயிர்கள் வாழ்வாஞ்—சேதனயோ கிகளெல்லாம் பிராண யாமந் தியானமருந் தாகத்தின் றிறங்க ளாலே—பேதமன மொடுங்குவது பொருட்டா யன்றோ பிராணவா யுவைநிறுத்திப் பிடிக்கின்றாரே." எ - ம். பிரபுலிங்கலீலை. (414) "ஓடு மாவை நிறுத்துறி லுள்ளுறக்—கோடு வாய்க்கலி னத்தினைக் கொள்ளுவார்—நீடு மாமனனிற்க நிறுத்துறி —லோடு வாயுவை யுள்ளுற வீர்ப்பரால்." அன்றியும், (415) "வாயு நிற்ப மனனின்று மனந்தா னிற்ப பொறிநின்று—பாய பொறிக ணிற்பவிடர் படுபுன் புலன்க ணின்றனவா—லாய புலன்க ணின்றமையா னகிலந் தோன்றா துள்ளத்தே—தூய பரமா னந்தபரஞ் சோதி தோன்றக் கண்டிருந்தார்." எ - ம். திருவுந்தியார். (416) "காற்றினை மாற்றிக் கருத்தைக் கருத்தினு—ளாற்றுவ தாற்றலென் றுந்தீபற—அல்லாத தல்லலென் றுந்தீபற." எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (அஉ)

அத்தன்மையும் கூடாதார்க்குப் பின்னுங் கூறுகின்றார்.

அயனாதி மூவரு மாங்கவர் தம்ம
தியைதரு வேடமு முந்தீபற
எல்லாமு மியாமெம துந்தீபற. (83)

எ - து, அயனரியரனென்னுந் திரிமூர்த்திகளும் அம்மூர்த்திகளது வேஷங்களும் யாமும் எமதுவேஷமும் பிறிதன்றெனக் கொள்வாய். எ - று.

---

414. கலினம் - கடிவாளம்.

எல்லாமும் யாம் எமதென்றமையால் சிருட்டியாதி கிருத்தியங்களைப் பண்ணு மூர்த்திகளாயும் அம்மூர்த்திகட்கெல்லாம் காரணமாயும் நிற்பது ஒரு சிவமேயென்றதெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. (417) "படைத்தளித் தழிப்பமும் மூர்த்திக ளாயினை." எ-ம். (418) தேவாரம். "ஆதியும்மா னுயயன் மாலுமாய்ப்—பாதி பெண்ணுரு வாய பரமனென்—ஞோதி யுள்குழைந் தேத்தவல் லாரவர்—வாதை தீர்த்திடும் வான்மியூ ரீசனே." எ-ம். திருப்பாட்டு. (419) "வாழ்வர் கண்டீர் நம்மு ளவர் வஞ்ச மனத்தீரே-யாவ ராலு மிகழப் பட்டிங் கல்லலில் வீழாதே—மூவ ராயு மிருவ ராயு முதல்வ னவனேயாந்—தேவர் கோயி லெதிர்கொள் பாடி யென்ப தடைவோமே." எ-ம். திருவாசகம். (420) "சுந்தரத் தின்பக் குயிலே சூழ்சுடர் ஞாயிறு போல—வந்தரத் தேநின் றிழிந்திங் கடியவ ராசை யறுப்பான்—முந்து நடுவு முடிவு மாகிய மூவ ரறியாச் சிந்துரச் சேவடி யானைச் சேவக னைவரக் கூவாய்." எ-ம். திருவாய்மொழி. (421) "திருமானன்முகன் செஞ்சடை யானென் றிவர்களெம்—பெருமான் றன்மையை யாரறி கிற்பார் பேசியென்—னொருமா முதல்வா வூழிப்பி ரானென்னை யாளுடைக்—கருமா மேனிய னென்பனென் காதல் கலக்கவே." எ-ம். பிரமகீதை. (422) "புருட னென்றுரை செயப்படு வதுபரி பூரண மாகின்ற—சொரூப நின்றவா நிற்கவிங் கருளொடு தோன்றவல் லவன்றானே—யரனு மன்றுமா லயனுமன் றெவர்க்குமுள் ளாகியே யாவர்க்குந்—தெரிவ ருஞ்சிவ னவனையிங் கொருங்கிய சிந்தையார் தெளிவாரே." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௮௩)

இங்ஙனங் கூறிய திரிமூர்த்திகளினும் அவரவர் வேடமாகிய கணங்களினும் வழிபடுமுறைமை மேற்கூறுகின்றார்.

எத்தேவை நாமென் றிசைந்தா யதைத்தொழு
சத்திய பத்தியா லுந்தீபற
தனுவாதி யைக்கொடுத் துந்தீபற. (84)

எ-து. இங்ஙனங்கூறிய முத்தேவர்களுள்ளும் அவரவர் வேடங்களுள்ளும் யாதொருவடிவத்தை நீ சிவமென்று துணிந்தாய் அந்தவடிவத்தையே நாடோறும் வழிபடக் கடவாய்; சத்தியபத்தியால் மனவாக்குக் காயத்தை அர்ப்பணஞ்செய்து. எ-று.

சத்தியபத்தியென்றது உலகர் சான்ருெழிந்து தேவதை சான்ருக வழிபடுமிடத்துத் தனுவாதிகளை அர்ப்பித்துத் தலை நிற்றலெனக்கொள்க. தனுவாதி என்றது உடல் பொருளாவி யென்பாருமுளர். இது துறவிக்குக் கூறியதாகலின், அது சிறப் பன்றெனக்கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவாரம். (423) "உள்ள முள்கலந் தேத்தவல் லார்க்கலாற்—கள்ள முள்ளவ ருக்கருள் வானலன்—வெள்ள மும்மர வும்விர வுஞ்சடை—வள்ள லாகிய வான்மியூ ரீசனே." எ-ம். திருவாய்மொழி. (424) "உணர்ந்துணர்ந் திழிந்த கன் றுயர்ந்துரு வியந்தவிந் நிலைமை—யுணர்ந்துணர்ந் துணரினு மிறைநிலை யுணர்வரி துயிர்கா—ளுணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் தரியய னரனென்னு மிவரை—யுணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் திறைஞ்சுமின் மனப்பட்ட தொன்றே." அன்றியும், (425) "மகிழ்கொ டெய்வமு லோகம லோக—மகிழ்கொள் சோதி மலர்ந் தவம் மானே—மகிழ்கொள் சிந்தைசொற் செய்கைகொண் டென்று—மகிழ்வுற் றுன்னை வணங்கவா ராயே." எ-ம். சிவஞானசித்தியார். (426) "மனமது நினைய வாக்கு வழுத்தமந் திரங்கள் சொல்ல—வினமலர் கையிற் கொண்டிங் கிச்சித்த தெய்வம் போற்றிச்—சினமுத லகற்றி வாழுஞ் செயலற மானல் யார்க்கு—முனமொரு தெய்வ மெங்குஞ் செயற்குமுன் னிலையா மன்றே." எ-ம். மற்றும், வருவனவற்றுற் காண்க. (அச)

யாதொரு போகமோக்ஷம் அன்பினலன்றி மற்ருென்றால் யாவர்க்கும் அடைதல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

நெய்யின்றி யாக முடியுமே னீடுபே
ரைவகை யாகமு முந்தீபற
அன்பின்றி யாகுமென் றுந்தீபற. (85)

எ - து. யாதாமோரிடத்தாயினும் நெய்யின்றி யாகம் முடியு மாயின், கருமயாகம் தவயாகம் மந்திரயாகம் பாவனயாகம் ஞான யாகம் என்று இங்ஙனங்கூறிய ஐவகையாகமும் அன்பின்றி ஒருவ னுக்கு முடியும். எ - று.

இதனல் போகமோக்ஷத்திற் கெல்லாம் ஆதரமே காரண மென்றதாயிற்று. இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். (427)

"அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழார்வலர்—புன்கணீர் பூச றரும்." எ-ம். திருமந்திரம். (428) "அன்புஞ் சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலா—ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகில—ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபி—னன்பே சிவமா யமர்ந்திருப் பாரே." எ-ம். (429) "என்பே விறகா விறைச்சி யறுத்திட்டுப்—பொன்போ லெரியிற் பொரிய வறுப்பினு—மன்போ டுருகி யகங்குழைந் தார்க்கன்றி—யென்போன் மணியினை யெய்த வொண்ணாதே." எ-ம். தேவாரம். (430) "நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே—புக்கு நிற்கும் பொன்னார்சடைப் புண்ணியன்—பொக்க மிக்கவர் பூவுநீ ருங்கண்டு-நக்கு நிற்ப னவர்தமை நாணியே." எ-ம். திருப்பாட்டு. (431) "இன்பமுண்டேற் றுன்பமுமுண் டேழைமனை வாழ்க்கை—முன்பு சொன்னேன் மோழைமையான் மொட்ட மனத்தீரே—யன்ப ரல்லா ரணிகொள் கொன்றை யடிக ளடிசேரா—ரென்பகோயி லெதிர்கொள் பாடி யென்ப தடைவோமே." எ-ம். திருவாசகம். (432) "பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க." அன்றியும், (433) "தேவ தேவன்மெய்ச் சேவகன் றென்பெருந்துறை நாயகன்-மூவ ராலுமறியொணுமுத லாய வானந்த மூர்த்தியான்—யாவ ராயி னுமன்பரன்றி யறியொ ணுமலர்ச் சோதியான்—றூய மாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ் சென்னி மன்னிச் சுடருமே." எ-ம். திருவாய்மொழி. (434) "நீர்மையி னூற்றுவர் வீய வைவர்க் கருள்செய்து நின்று—பார்மல்கு சேனை யவித்த பரஞ்சுட ரைநினைந் தாடி—நீர்மல்கு கண்ணின ராகி நெஞ்சங் குழைந்துநை யாதே—யூர்மல்கி மோடு பெருப்பா ருத்தமர்கட் கென்செய் வாரே." அன்றியும், (435) "அமரர் தொழப்படு வானை யனைத்துல குக்கும் பிரானை—யமர மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்தவன் றன்னொடொன் றாக—வமரத் துணியவல் லார்க ளொழியவல் லாதவ ரெல்லா—மமர நினைந் தெழுந் தாடி யலற்றுவ தேகரு மம்மே." எ-ம். சிவதருமோத்தரம். (436) "ஆதரவே பரமான வறம தாகு மாதிநடு வந்தமிவற் றனைத்து மாகு—மாதரவற் றவரீகை யறம தாகா வாதலினு லாத ரவே மூல மாகு-மாதரவே பிரகிருதி யான்மா வீச னெனும்பொரு ளு மறிவிக்கு மமலன் றாளு—மாதரவே யடைவிக்கு மாத லாலே யனைத்தினுக்கு மாதரவே மூல மாமே." எ-ம். அனுபவசாரம். (437) "அன்பி லாதநல் லறங்களூ மைவகை வேள்வியும் பிண மேயா—மன்பில் வாய்மையுந் தானமு மொழுக்கமும் விரதமும் பிணமேயாந்—தன்பின் ஞானமுந் துகளிலெச் சமயமுஞ் சொல் விடிற் பிணமேயா—மன்பி லாதிய லறம்பொரு ளின்பம்வீ டவற் றினுக் குயிருண்டோ." எ-ம். சொருபானந்தநிலையம். (438) அன்ப தொன்றுமற் றருஞ்சிவ மொன்றுமென் றறிபவ ரறி

வில்லா—ரன்ப தேசிவ மாயிருந் தமையறிந் தவரிறை யருள்பெற் றூர்—துன்ப வன்பவந் துவங்களில் வீடெனச் சொல்லிடு மவை யெல்லா—மன்ப தாமமு தினைமுழுந் திடவுண வயலவ ருரை தானே." எ-ம். மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம். (439) "தாமமது வெங் குளது வங்கனல தாமா—றேமமுற வேயிறைவ னுளமவர் பாலுந்- தாமமைவி லாதுருகு தன்மைய ருளத்தே—யாமிறைவ னாரிய தாளுமென வோரே." எ-ம். மெய்ஞ்ஞான நிலயம். (440) "முழு துந் தன்னையே தழுவிட நழுவிடு மூலமா மிறைவந்து—பழுதொன் றின்றிய பத்திநல் வலையினிற் படுமெனு மதுகண்டா—லெழுது கல்வியு மிலங்குநற் றவங்களும் யோகஞா னமுமெங்கே—யழி வொன் றின்றிய வன்பினன் பெருமையை யறையவு முடியாதே." எ-ம். திருக்களிற்றுப்படியார். (441) "அன்பேயென் னன்பே யென் றன்பா லழுதாற்றி—யன்பேயன் பாக வறிவழியு - மன்பன் றித்—தீர்த்தந் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்யுமவை—சாற்றும் பழமன்றே தான்." எ-ம். சிவானந்தமாலை. (442) "சீரார் பதி னெண் புராணஞ் செழுமறைநூ-லாராத வாகமங்கற் றாய்ந்தறிந்து- நேராகச்—சங்கரன் றாளிணைக்கீ ழன்பிலனேற் சண்டாள—னங் கையினிற் பாகீ ரதி." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(அரு)

அன்போடுகூடாத நெஞ்சிற்கு உணர்த்துதல் மேற்கூறு கின்றார்.

அஞ்சிவக் கன்புறு தைம்புலக் கோடுமே
னெஞ்சிற் கறிவுறுத் துந்தீபற
நீதுணை யல்லையென் றுந்தீபற. (86)

எ - து. எல்லாச் சிறப்பினையுமுடைய சிவத்திற்கு அன்பு செய்யாது குற்றத்தினை விளைப்பதாகிய ஐம்புல விஷயங்களை இச் சித்து உன்னுடைய நெஞ்சம் செல்லுமாயின் அதனைநோக்கி நித் தியானந்தத்தினை நீத்துச் சிறிதாய் அழிதருஞ் சத்தாதி விஷ யத்தைக் கருதாநிற்கும் நெஞ்சமே நீ யெனக்குத் துணையாகக் கட வாயோ அல்லையென்று வலியுறுத்தி அறிவுறுத்த. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். (443) "ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப்—பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர் — சூடு கின்றிலை

சூட்டுகின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே—தேடு கின்றிலை
தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே.'' எ - ம். பட்
டணத்துப்பிள்ளையார். (444) "பேசு வாழி பேசு வாழி—யாசை
யொடு மயங்கி மாசுறு மனமே—பேசு வாழி பேசு வாழி—கண்டன
மறையு முண்டன மலமாம்—பூசின மாசாம் புணர்ந்தன பிரியு—
நிறைந்தன குறையு முயர்ந்தன பணியும்—பிறந்தன விறக்கும்
பெரியன சிறுக்கு—மொன்றொன் றொருவழி நில்லா வன்றியுஞ்—
செல்வமொடு பிறந்தோர் தேசொடு திகழ்ந்தோர் — கல்வியிற்
சிறந்தோர் கடுந்திறன் மிகுந்தோர்—கொடையிற் பொலிந்தோர்
படையிற் பயின்றோர்-குலத்தி னுயர்ந்தோர் நலத்தினின் வந்தோ
—ரெனைய ரெங்குலத்தின ரிறந்தோ ரனையவர்—பேரு நின்றில
போலுந் தேரி—னீயுமஃ தறிதி யன்றே மாயப்—பேய்த்தேர்
போன்று நீப்பரு முறக்கத்துக்—கனவே போன்று நனவுபெயர்
பெற்ற—மாய வாழ்க்கையை மதித்துக் காயத்தைக்—கல்லினும்
வலிதாக் கருதிப் பொல்லாத்—தன்மைய ரிழிவு சார்ந்தனை நீயு—
நன்மையிற் றிரிந்த புன்மையை யாதலி-—னழுக்குடைப் புலன்
வழி யிழுக்கத்தி னொழுகி—வளைவாய்த் தூண்டிலி னுள்ளிரை
விழுங்கும்—பன்மீன் போலவு—மின்னுபு விளக்கத்து விட்டில்
போலவு—மாசையாம் பரிசத் தியானை போலவு—மோசையின்
விளிந்த புள்ளுப் போலவும்—வீசிய மணத்தின் வண்டு போலவு—
முறுவ துணராச் செறிவுழிச் சேர்ந்தனை—நுண்ணூ னூற்றுத்
தன்னகப் படுக்கு—மறிவில் கீடத்து[1] நந்துழி போல—வாசைச்
சங்கிலிப் பாசத் தொடர்ப்பட்—டிடர்கெழு மனத்தினோ டியற்
றுவ தறியாது—[2] குடர்கெழு சிறையறைக் குறங்குபு கிடத்தி—
கறவை நினைந்த கன்றென விரங்கி—மறவா மனத்து மாசறு
மடியார்க்—கருள்சுரந் தளிக்கு மற்புதக் கூத்தனை—மறையவர்
தில்லை மன்று ளாடு—மிறையவ னென்கிலை யென்னினைந்
தனையே.'' எ - ம். தத்துவராயர். (445) "மற்றிலை பற்றென்று
வாழ்வித்த நாதன் மலரடியைப்—பற்றிலை மற்றொன்றைப் பற்று
தொழிந்திலை பற்றியொன்றும் — பெற்றிலை யாயினும் பேய்த்
தேரை நீரெனும் பின்றொடர்ச்சி—யற்றிலை யென்செய்கின் றாய்
நெஞ்ச மேயழிந் தற்றனையே.'' அன்றியும், (446) "நின்பெற்றி
தன்னை நினைக்கவுண் டோநெஞ்ச மேநிறையப்—பொன்பெற்று
வைத்தும் பொதிந்துகொள் ளாய்புன் குரம்பையிலே-தன்பெற்றி
தன்னைத் தருந்தம் பிரான்வந்து சார்ந்திருப்ப—வென்பெற்று
நீயிந்தி யஞ்சொன்ன வாசெய் திளைக்கின்றதே.'' எ - ம்.

1. நந்துழி-கூடு. 2. குடல்பொருந்திய சிறு வீட்டிலுறங்கிக்கிடக்
கின்றனை.

மூலசித்தி. (447) "அன்பிலா நெஞ்ச மரும்பிணி யெனவு மளவி லாப் பகைநமக் கெனவுந்—துன்பமார் சோக மோகமே முதலாந் துயரெலாம் விளைநில மெனவு—மின்பவீ டெய்தா திடற்கிடை யூரு மிருளுமென் றியம்புவர் பெரியோர்—துன்பிலா விறைவர்க் கன்பிலா நெஞ்சே துணையலை துணையலை யெனக்கே." எ-ம். அனுபவசாரம். (448) "புலையுறு செயலாற் புலனுறு போகப் புக லரும் விடத்தையே நுகர்தற்—கலமரு கவலைக் கடலுளே தலைகீ ழாகவே விழுந்தழி நெஞ்சே—கலைகளி னுணர்வுக் கரியநற் சொரூ பன் கழல்களை நினைந்துநைந் துருகி—யெலையறு மன்பா மமுதினை விரும்பா தேதுகொண் டென்செய்தாய் கெடுவாய்." எ-ம். போதரத்நாகரம். (449) "காயநீர்க் குமிழி யதிலுறு மின்பங் கானலிற் புனலது தனக்கங்—காயவத் துயர மளவிலை யதுநீ யாய்வுறு மையினழிந் தற்றாய் — நீயினிக் கவலை மயல்களைத் தவிர்ந்து நெஞ்சமே வந்தென்க் குடன்பட்—டாயநற் சொரூபற் கன்பதே புரியி லரியதே தார்நமக் கெதிரே." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௮௬)

பின்னும் சத்தாதி விடயத்தால் குற்றமேயென்று வலியுறுத் திக் கூறுகின்றார்.

அசுணதிக் கோரொன்று லைம்புல னனு
மிசையுமேற் கேடெமக் குந்தீபற
எங்ஙன முய்துமென் றுந்தீபற. (87)

எ-து. அசுணப்புள் யானை விட்டில் மீன் வண்டென்பன ஐந்தும் சத்தாதி விஷயங்களில் வளைவாய்த் தூண்டிலினுள்ளிரை விழுங்கும் பன்மீன்போலவு, மின்னுபு விளக்கத்து விட்டில்போ லவு, மாசையாம் பரிசத்தியானைபோலவு, மோசையின் விளிந்த புள்ளுப்போலவும், வீசிய மணத்தின் வண்டுபோலவும். ஓரொன் றாலே கேடடையாநிற்கும். எமக்கு ஐம்புலனாலும் கேடு வருமா யின் அவற்றினை நீங்காவிடத்து எங்ஙனம் உய்குவம் நெஞ்சமே. எ-று.

இதற்குப்பிரமாணம்: ஞானவாசிட்டம். (450) "உரைத்தவசு ணங்களிறு விட்டின் மீன்றே னேசையூ றொளியாத நாற்ற மென்ன—நிரைத்தவிவற் றொன்றொன்றான் மாய்ந்து போகு நிலை யழிக்கு மிவையைந்து நேரே கூடிக்—கரைத்தலுறு பவர்க்கின்ப மெங்கே யுன்றன் கட்டுக்கு வாதனையே கயிற்றுச் சாலம்— புரைத்

தெழுநெஞ் சேயதுவே போகு மாகிற் பொருவில்சய மஃதுனக் குப் புகலுங் காலே.'' எ-ம். அமுதசாரம். (451) ''சிந்தா குலமனி தர் சீசீ செவிமுதலா—மைந்தாலு மீடழிய வல்லரோ - வைந்தி லொரு—வேட்கை யசுண மிபம்விட்டின் மீன்வண்டு—கேட்கை முத லோரொன்றிற் கேடு.'' எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (452) ''நாய லகை நெய்விரும்பி நக்குவது நஞ்சிட்ட—பாயசமு மெய்ப்பரிசம் பாவைமிகச் - சாயனீர் — வேட்கை யசுணமிபம் விட்டின்மீன் வண்டிவையின்—சாட்சியைக்கண் டார்துறவா தார். எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அஎ)

வனிதையர் விஷயத்தால் வருங்கேடு மேற்கூறுகின்றுர்.

ஆயிழை யார்பாலுண் டைம்புல வேட்கையு
நீவிரும் பிற்கேடென் றுந்தீபற
நெஞ்சமே சொல்வதென் னுந்தீபற. (88)

எ - து. வனிதையரிடத்து ஐம்புலனுகர்ச்சியும் உளதாமாத லின் அவரது போகத்தை நீவிரும்பிற் கேடென்பதற்கு ஓரையம் என்னை நெஞ்சமே. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். (453) ''கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு 'மைம்புலனு—மொண்டொடி கண்ணே யுள.'' அன்றியும், (454) ''உள்ளக் களித்தலுங் காண மகிழ்தலுங்- கள்ளுக்கில் காமத்திற் குண்டு.'' எ-ம். திருவாசகம். (455) ''காருறு கண்ணிய ரைம்புல ஞற்றங் கரைமரமாய்—வேருறு வேனை விடு திகண் டாய்விளங் குந்திருவா-ரூருறை வாய்மன்னு முத்தரகோ சமங் கைக்கரசே—வாருறு பூண்முலை யாள்பங்க வென்னை வளர்ப்ப வனே.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அஅ)

காமத்தால் வருமின்பமும் இதனுல் வருந்துன்பமும் மேற் கூறுகின்றுர்.

சிலந்தி வருடத் திகழுஞ் சுகம்போ
விலங்கிழை யார்சுக முந்தீபற
இடராய் விளையுமென் றுந்தீபற. (89)

452. அலகு—வாளின் கூர்ப்புறம். சாயனீர்-கானனீர்.

எ - து. ஒருவனது உடலின்கண் தோன்றிய சிலந்தியைச் சூழ்ந்துஉகிரால் வருட உண்டாகிய சுகம் பின்பு கீறி அறுத்துத் தீர்த்தற்கு இடமாய் விதனஞ் செய்குதல்போலும் ஆபரணாதிகளி னது சிறப்பால் மயக்கஞ்செய்யாநிற்கும் மகளீரிடத்து உண்டாகிய சிற்றின்பமும் பின்பு நரகாதிவாதனைக்கு இடஞ்செய்யும். எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவாரம். (456) "குழலை யாழ்மொழி யாரிசை வேட்கையா—லுழலை யாக்கையைப் பூணு முணர்விலீர்—தழலை நீர்மடிக் கொள்ளன்மின் சாற்றினே—மிழலை யானடி சாரவிண் ணுள்வரே." எ-ம். திருப்பாட்டு. (457) "மாணுவுரு வாகியோர் மண்ணளந்தான் மலர்மேலய னேடியுங் காண்பரியாய்-நீணீண்முடி வானவர் வந்திறைஞ்சு நெல்வாயி லரத்துறை நின் மலனே — பாணுர்நுத லார்வலைப் பட்டடியேன் பலவின்கனி யீயது போல்வதன்முன்—ஞேடுபெண் ணுமுரு வாகிநின்று யடியேனுயப் போவதோர் சூழல்சொல்லே." எ-ம்: திருவாசகம். (458) "செழிகின்ற தீப்புகு விட்டிலிற் சின்மொழி யாரிற்பன் னுள்—விழுகின்ற வென்னை விடுதிகண் டாய்வெறி வாயறுகா—லுழுகின்ற பூமுடி யுத்தர கோசமங் கைக்கரசே — வழிநின்று நின்னரு ளாரமு தூட்ட மறுத்தனனே." எ-ம். பட்டணத்துப் பிள்ளையார்பாடல். (459) "இலவிதழார் வீழ்வா ரிகழ்வா ரிவர்தங்-கலவி கடைக்கணித்தும் பாரே - னிலகுமொளி — யாடகஞ்சே ரம்பலத்தெம் மாளுடையா னின்ருடு—நாடகங்கண் டின்பான நான்." எ-ம். சிவதருமோத்தரம். (460) "குட்டவுடல் கொடுக்கு மிதங் கூடினழற் கொடியிடையா—ரிட்டமுமிம் முறையெனுக விளையவர்தம் பருவம்போற்—குட்டமழற் கூடுதலுங் கொழுநனுக் கொப் பெனக்கொள்க — தொட்டதுவக் கிந்திரியஞ் சொற்பொரு ளுந் துணிவாரே." அன்றியும், (461) புரிந்தவர்க டவினையைப் பொருவரியா னடிக்கன்பு—பிரிந்தவர்கள் வனிதையரைப் பெறற் கரிய பேறென்றே—யிருந்தவர்க ணடந்தவர்க ளிழுக்காய குழிவ ழிக்கே—யெரிந்தவர்கள் கிடந்தெரிவாய் நிரயத்து மிளைப்புறவே." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (462) "பைந்தொடியா ராசைநோய் கம்பீர மனிதரையும் பதுமந் தன்னை—முந்திரவிக் கதிர்போலு மிளிர் விக்குங் கனவிடியின் முனைகூர் வாளும்—வெந்தவிருப் புப்பொ றியு மெனக்கொடிய மனவேட்கை மேரு வொத்தோர்—சுந்தர ஞானியர்தீரர் சூரரையெல் லாமிமைப்பிற் றுரும்பு செய்யும்." அன்றியும், (463) "மேவுதற் கரிதாய்க் கேசம் புகையதாய் விழிக்கு நன்காய்த் — தீவினைச் சிகைசேர் மாத ரெனுங்கனற் றிரணம் போல—யாவரைச் சுடாது தூரத் தெரிகின்ற நரகத் தீக்குப்—

பாவையர் குளிர்ந்த மேனி பசையிலா விறக தாமே.'' அன்றியும், (464) ''மாமடஞ் செறிந்த நெஞ்சின் மனிதராம் புட்பி டிக்கக்—காமனும் வேடன் வீசும் வலையொப்பார் கருங்கண் மாதர்—தீமனச் சேரூர் சன்மச் சிறுகுழி மீனு மாந்தர்க்—கேமவா தனைக்க யிற்றுத் தூண்டிலுக் கிரையு மொப்பார்.'' எ-ம். நாலடியார். (465) ''அம்பு மழலு மவிர்கதிர் ஞாயிறும்—வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சுடும்-வெம்பிக்—கவற்றி மனத்தைச் சுடுதலாற் காம—மவற்றினு மஞ்சப் படும்.'' அன்றியும், (466) ''ஊரு ளெழுந்த வுருகெழு செந்தீக்கு-நீருட் குளித்து முயலாகு - நீருட்—குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமே குன் றேறி—யொளிப்பினுங் காமஞ் சுடும்.'' எ-ம். நீதிவெண்பா. (467) ''ஊரு ரெனும்வனத்தி னுள்வேற்கண் மாதரெனுங்—கூரூர் விடமுட் குழாமுண்டே-சீரூர்—விரத்திவை ராக்ய விவேகத் தொடுதோ—லுரத்தணியத் தையாவென் றோது.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அகூ)

நல்லுணவாகிய சுவைகள் விழைதல் தீதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஆன்பாலுங் கூழு மகற்றும் பசியெலாந்
தான்பின் மலமாமென் றுந்தீபற
சடுரசந் தேடேலென் றுந்தீபற. (90)

எ - து. ஒருவனது மிகுந்த பசிக்குப் பாலும் சருக்கரையும் முக்கனிகளும் கூட்டி அருந்தினாலும், அஃதன்றி உப்பற்ற நீர்க்கூழும் காடியும் மற்றுள்ள சாகமூல பலாதிகளும் அருந்தினாலும், உதராக்கினி அவியாநிற்கும் யாதொரு புசிப்பேனும் உதரத்தைப் பொருந்தித் தனது தன்மை கெட்டு மலத்தன்மையொன்றே அடையாநிற்கும் ஆதலால், பசிக்கு உதவினதன்றிக் கைத்தல் கார்த்தல் புளித்தல் துவர்த்தல் உவர்த்தல் தித்தித்தல் என்கிற அறுசுவைகளைத்தேடி ஓடேல் நெஞ்சமே. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: தத்துவராயர்.'' (468) ''பண்டைப் படியே நமக்களிக் கின்ற பரஞ்சுடரைக்—கண்டைக் கனியை யமுதைக்கை விட்டுக் கவலைநெஞ்சே—தொண்டைக்கு மேலுறுஞ் சோற்றுச் சுவடுந் துடியிடையார்—கெண்டைத் துணைவிழி யும்

467. விரத்தி - துறவியானவன். தொடுதோல் உரத்தணிய-செருப்பை மனமாகிய காலில் இட்டுக்கொள்ள.

முன்னி யென்னைக் கெடுத்தனையே.'' எ-ம். சிவானந்தமாலை. (469) ''உப்பகன்ற நீர்க்கூழு முண்டாற் பசிகெடுமோ—லப்பதுண்டு கூவல்குள மாறதனி - லிப்படியைப்—பார்த்தமையாய் நெஞ்சே பரந்தெழுந்து சென்றாலும்—பேர்த்துளதின் மேல்வருமோ பேசு.'' அன்றியும், (470) ''நீயா யமையாய் நினைந்தோடிக் கிட்டாமை—யேயா யமைந்தா யிடர்நெஞ்சே - காயோ—கடையானுர் காய் பசிக்கே கால்குலைவர் கற்றோ—ரடையாரோ வாங்கமைவின் பால்.'' எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (௯0)

மேலமைவு கூறுகின்றார்.

வேண்டாத துன்பமு மேவல்போ லின்பமும்
வேண்டா விடினுமுண் டுந்தீபற
விதிவழி நெஞ்சேயென் றுந்தீபற. (91)

எ - து. யாவனொருவனுக்கும் இன்ப துன்பங்களெல்லாம் ஊழின்வழியே அடைதலால், வெறுக்கப்பட்ட துன்பமும் உனக்கு இயல்பாய் வருதல்போல யாதொரு விஷய சுகமும் நீ விரும்பா விடினும் அமைத்தபடியே வந்து கூடும் அவற்றினை அவாவுதல் ஒழிவாய் நெஞ்சமே. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். (471) ''வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி—தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது.'' அன்றியும், (472) ''பரியினு மாகாவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்—சொரியினும் போகா தம.'' எ - ம். ஔவையார். (473) ''ஆழ வமுக்கி முகக்கினு மாழ்கடலி—னாழி முகவாது நானாழி - தோழி—நிதியுங் கணவனு நேர்படினுந் தந்தம்—விதியின் பயனே பயன்.'' அன்றியும், (474) ''எழுதியவா றேகா ணிரங்குமட நெஞ்சே—கருதியவா றாமோ கருமங் - கருதிப்போய்க்—கற்பகத்தைச் சேர்ந்தோர்க்குக் காஞ்சிரங்கா யீந்ததேன்—முற்பவத்திற் செய்த வினை.'' எ - ம். குகைநமசிவாயர். (475) ''வையமுழு தும்படைத்து வாழு மருணகிரி—யைய னமைத்தபடி யல்லாம-னெய்யமன—நூறா யிரம்விதமாய் நொந்தாலு மெள்ளளவு — மேறா ததிற் குறையா தே.'' எ-ம். சிவானந்தமாலை. (476) ''இல்லாத தில்லையுள துதவி ராதென்று—நல்லார் துணிபொருளை நாடுங்கா - லெல்லா—மமைந்தபடி யேவருமா லாங்கசைவென் னெஞ்சே—சமைந்தபொரு டாமறிவார் தாம்.'' அன்றியும், (477) ''பல்காய

நற்கறியும் பானெய்பழத் தோடடிசில்—செல்வாய தேயஞ் செறிந் தாலு - மெல்லவுனை—யூட்டாவூ ழுண்டே லுறுபிணிமற் றேதொ ன்ருல்—வீட்டாதோ நெஞ்சே விரைந்து.'' அன்றியும், (478) "இன்பத்துக் கோடி யிளைக்குமது போன்மனமே—துன்பத்துக் கோடிச் சுழலாயே - யின்பமுநீ — யப்படியென் றெண்ணியிளைப் பாறியாட் பேறுபெறு—திப்படிவந் துற்பவிப்ப தென்.'' அன்றியும், (479) "நீடுந் தலைகீழ்கான் மேலாகி நின்ருலும்—கூடும் படியன் றிக் கூடாதா - லோடி—வருந்தாம லுள்ளபடி வந்திடக்கண் டாறி —யிருந்தாலோ நெஞ்சே யினிது.'' அன்றியும், (480) "இருந்த விடத் தேதும்வரக் கண்டிருப்ப தன்ரே – பெருந்தகைமைக் காபரணம் பேதாய் - மருந்தெனவே—யாங்கினியார் தங்கடையிற் சென்றிடினு மாதரியார்—பாங்கிதுகாண் பாழ்நெஞ்சே பார்.'' அன்றியும், (481) "ஆற்றங் கரைப்பசுத்தா னக்கரையோ டிக்கரை யாய்த்—தோற்றும் பசும்புற் ருெடர்புறுமே - யாற்ற—வதுபோல நெஞ்சே யலைந்தலைப்பட் டோடு—மிதுவே யுனக்கிதனுற் பேறு.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (௯௧)

இங்ஙனங் கூறிய வுபாயங்களனைத்தையும் நெறியாகப்பற்றிச் சென்று உண்மை நிட்டையினையே கூடல்வேண்டுமென்று மேற் கூறுகின்ருர்.

சொன்னவிந் நானு வுபாயங் கொடுதொடர்ந்
தன்னமெய்ந் நிட்டைசேர்ந் துந்தீபற
ஆனந்தம் பெற்றிடென் றுந்தீபற. (92)

எ - து. இங்ஙனம் பாவனையாதியாகச் சொல்லிப் போந்த நானுவுபாயங்களானும் மனசை யொருவழிப்படுத்திச் சென்று முற்கூறிய பாவனுதீத நிட்டையைப் பொருந்தி நின்று பேரானந் தம் பெறக்கடவாய். எ - று.

பாவனையாதியான நிட்டைகளொவ்வொன்றி லனேகவிதங்க ளடங்கி நிற்றலானும், பின்னு முபாயங்கள் பலவாக நூல்க ளிற் சொல்லப்படுமதனுனும், நானுவுபாயங்களென்று கூறினரெ னக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: தத்துவராயர். (482) "இம்மற் கிறை யா னவுடம் பையெடுத் திதுகா ரணமாக விரவும் பகலு மெளிவந்

தனசெய் திதனு லமையாதே—மம்மர்க் கிடனாய் நடனு டியபொய் வாழ்வைக் கருதாதே மறையிற் றுறையிற் பொறையிற் றுறவி னிறைவிற் குறைவற்றே—யெம்மைக் குநமக் குறவா மவர்வே றலநா மலதென்றே யாதொன் றினும்யா வரொடும் பணியற் றெல்லா வழியானுந்— தம்மைப் பெறுவா னினைவா ருறவே தாலோ தாலேலோ தனிநா யகமே யெனையா ளுடையாய் தாலோ தாலேலோ.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௯௨)

அவ்வுண்மை நிட்டைசார்ந்து சாதிப்போர்க்கு வாக்குந்தொழி லும் எதுகாறும் அடங்காதோ அதுகாறும் நிலைகொளாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

நினைவெழின் மெய்ந்நிட்டை நீங்குமேன் மாணு
பினையெழி னென்னுமென் றுந்தீபற
பேச்சுந் தொழிலுமென் றுந்தீபற. (93)

எ - து. யாவனொருவ னுண்மைநிட்டை சாதிக்குமிடத்து அவனுக்கெல்லா வுபாதிகளுமடங்கி 1 நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல இவ்விடத்திருக்கின்றதென்று உண்ணினைவு சற்றே உண்டாமா யினும் அது சகசநிட்டை யன்றென்று சுருதியாதிகள் கூறுநிற்கு மாயின், அந்நினைவெழாம லடக்குவதன்றி அது தடித்துப் புற நிலையாய் மனாதிகளோடு கூடி அவத்தையடைந்து ஐம்புலன்களை யுங் கவர்ந்து வாக்குந் தொழிலுமாகிய கன்மேந்திரியங்களும் பிரே ரகப்படுமாயின் அந்நிட்டை யாதாய் முடியுமோ மாணுக்கனே. எ - று.

நினைவெழின் மெய்ந்நிட்டை நீங்குமென்றவதனால், மனோ லயஞ் செய்வோர்க்கு வாக்குந்தொழிலு மசைவற அடங்குதலே நியமமென்றாரெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாய்மொழி. (483) "உள்ள முரை செய—லுள்ளவிம் மூன்றையு—முள்ளிக் கெடுத்திறை—யுள்ளி லொடுங்கே.'' எ-ம். ஔவையார். (484) "மோன மென்பது ஞான வரம்பு.'' எ-ம். சிவானந்தமாலை. (485) "ஒடியுழன் றிந்த வுடம்பை யொருதேநீ—பாடிமிடற் றைப்புண் படுத்தாதே-கேடு பிறர்க்—கும்மால் விளையாதே யொன்றுடனுந் தாக்காதே—சும்

1. நிஸ்தரங்கசமுத்திரம்—அலையற்ற கடல்.

மாவே காணுஞ் சுகம்.'' அன்றியும், (486) "ஓடாதே தேடாதே யுன்னுதே யோசையெழப்—பாடாதே சாத்திரங்கள் பன்னுதே-கேடுபிறர்க்—கும்மாலே செய்யாதே யொன்ருதே யொன்றுமறச்—சும்மா விருக்கை சுகம்.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (௯௩)

இச்செய்யுள் தொடங்கி ஞானிகளதாசாரங் கூறுகின்ருர்.

ஆனந்த மெய்தினோ ராடினும் பாடினு
மானந்த லீலையென் றுந்தீபற
அவர்செயல் கூறெரு துந்தீபற. (94)

எ - து. இங்ஙனங்கூறிய உண்மைநிட்டைகள் வந்து பரமானந்தம்பெற்றுள்ள ஞானிகளாயினோர் பின்பு ஓராடல்பாடல்களைச் செய்தார்களாயினும் அத்தொழில்களெல்லா மானந்தலீலையாய் முடியும் அவரது செயற்பாடொருவரானிச்சயித்துக் கூறுதல் கூடாது. எ - று.

ஆடினும் பாடினுமென்ற வும்மையால், அவை நியதமல்லவென்றதெனக் கொள்க. இதற்குப் பிரமாணம்: அஞ்ஞவதைப் பரணி.(487)"தெளியு முளத்தார் சிலவர் தெளிப்பார் சிலவர் களிப்பார் சிலவர் திகைப்பா-ரளியு முளத்தோ டழுது சிரிப்பா ரவர்கள் செயற்பா டறிய வொணுதே.'' எ-ம். மோகவதைப்பரணி. (488) "அல்ல தங்கவர் பெருமையை யருமறை மொழிய—வல்ல தன்றான் முகுந்தனும் பிரமனு மாட்டார்.'' எ-ம். மற்றும் வருவன வற்ருற் காண்க. (௯௪)

சோறிட நாடுந் துணிதரக் குப்பையு
மாறினோர்க் குள்ளவா லுந்தீபற
ஆங்கவைக் கெண்ணுரென் றுந்தீபற. (95)

எ - து. சோறிடுதற்குநாடும் கோவணத்துணி கொடுத்தற்குக் குப்பைமேடு மியல்பாக விருத்தலின், அவற்றினைக் குறித்தொருவரை யனுசரித்தற்கு ஞானிகளாயினோர் மறந்தாயினு நினைப்பதில்லை. எ - று.

அஃதெங்ஙனமெனின், மெய்யுணர்ந்தோரொன்றையு மிப்பிரபஞ்சத்தின்கண் வேண்டார்களாயினும், பிராரப்த தேகமுள்

ளளவும் அதனுக்காகாரம் வேண்டுதலின் அது குறித்தாயினு மொருவரை யனுசரிக்க வேண்டுமேயெனில், அது வேண்டுவதில்லை; அறிஞர்க்கு நாடுதோறுமிரந்துண்ட லியல்பாயிருத்தலின், அங்ஙனமாயினும் அபிமானமறைப்பது நிமித்தம் ஒரு கோவணத்தையாயினுங் குறித்து அனுசரிக்கப்படுமேயெனின், அவர்க்கபிமானங் கிஞ்சித்தாயினு மின்மையாற் கோவணமே வேண்டுவதில்லை; அங்ஙனமாயின் ஞாதாக்கள் தரிப்பதேனெனின் ஊர்கடோறு மிரந்துண்பான் செல்லுமமைதியிற் றம்மைநோக்கிச் சிலரிகழ்ந்து கெடாவண்ணமும் மகளிர் நாணுவண்ணமுமாகப் பிறரைக்குறித்துக் கோவணந் தரித்தாரெனக்கொள்க. அங்ஙனமாயினும், கோவணங்குறித் தொருவரை யனுசரிக்கப்படுமேயெனில், அது தேவையில்லை; குப்பைமேடுகடோறுஞ் சதாகாலமும் பழந் துணிகளியல்பாய்க் கிடத்தலினெனக் கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருமந்திரம். (489) "பரந்துல கேழும் படைத்த பிரானை-யிரந்துணி யென்பர்க ளெற்றுக் கிரக்கு-நிரந்தரமாக நினையு மடியா-ரிரந்துண்டு தன்னடி யெட்டவைத் தானே." எ - ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடல். (490) "சோறிடு நாடு துணிதருங் குப்பைதொண் டன்பரைக்கண்-டேறிடுங் கைக ளிழிந்திடுந் தீவினை யெப்பொழுது—நீறிடு மேனியர் சிற்றம் பலவர் நிருத்தங்கண்டா—லூறிடுங் கண்க ளுருகுமென் னுவியு முள்ளமுமே." அன்றியும், (491) "சின்னற் சீரை துன்னற் கோவண—மறுதற் கீளுடன் பெறுவது புனைந்து." எ - ம். மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. (௯௫)

செல்லுழிக் கண்ட சிதைவலோ டுங்கையு
நல்ல கலமவர்க் குந்தீ பற
நாட்டிலேற் றுண்பதற் குந்தீ பற. (96)

எ - து. ஆகாரத்தைக்குறித் தேகுமிடத்தெதிரே கண்ட உடைசலோடாயினும் கைகளாயினும் நாடுதோறும் பலியேற் றுண்பதற்குப் பாத்திரமாக உளவாகலின், ஞானிகளாயினோ ரேற்றுண்ணு மோட்டினைக் குறித்தாயினு மொருவரை யனுசரியார். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: தேவாரம். (492) "கட்டு வாங்கங் கபாலங்கைக் கொண்டில—ரட்ட மாங்கங் கிடந்தடி வீழ்ந்திலர்—

சிட்டன் சேவடி சென்றெய்திக் காணிய—பட்ட கட்டமுற் றூரங் கிருவரே.'' எ - ம். திருவாசகம். (493) ''ஓடுங் கவந்தியுமே யுறவென்றிட் டுள்கசிந்து.'' எ - ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார். (494) ''விடுங்கோ டுகிலெங்குங் கோவண முண்டுவெண் ணீறெங்குமா—யிடுங்கோள் கரோடுங் கைக்கொளுங் கோளிடை மாமருதைத்—தொடுங்கோள் சிவசங் கராவென நாளுந் துதி செயுங்கோ — டடுங்கோள் புலனுறங் குங்கோ ணலம் பலந் தன்னிலுற்றே.'' அன்றியும், (495) ''கையார வேற்றுநின் றங்ஙனந் தின்று கரித்துணியைத்—தையா துடுத்துநின் சன்னிதிக் கேவந்து சந்ததமு—மெய்யார நிற்பணிந் துள்ளே யுரோமம் விதிர்விதிர்ப்ப—வையாவென் றோல மிடுவதென் றோகயி லாயத்தனே.'' அன்றியும், (496) ''வீடு நமக்குத் திருவாலங் காடு விமலர் தந்த—வோடு நமக்குண்டு வற்றாத பாத்திர மோங்குசெல்வ—நாடு நமக்குண்டு கேட்டவெல் லாந்தர நன்னெஞ்சமே — யீடு நமக்குச் சொலவோ வொருவரு மிங்கில்லையே.'' அன்றியும், (497) ''சிதவ லோடொன் றுதவுழி யெடுத்தாங்—கிடுவோ ருளரெனி னிலையினின் றயின்று—படுதரைப் பாயலிற் பள்ளி மேவி.'' எ-ம். நெஞ்சொடுமகிழ்தல். (498) ''கைத்துணைப் பாத்திர மானுய் காழுடைக் கோவண மானுய்—பித்தனெ னப்பெயர் பெற்றுயுன் பேருணர் வென்னைகொ னெஞ்சே.'' எ-ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. (499) ''அலைபொ ருமலொரு காறலை யெடாதமைவரே யருள் பொ ருமலுரு காவருவி பாய்நயனரே—கலைபொ ருமலொரு கோவணவ ராய்விடுவரே கவலை தீர்பலிகொ ணீள்கரக பாலியர்களே.'' அன்றியும், (500) ''உரையிறந் துணர்விறந் திடனுணர்ந் திடுவரே யுணவுமங் கையில்வரும் பலியுகந் திடுவரே—திரையிறந் தளவிறந் துளபரங் கடலுளே செறிதரும் படிவருந் திருவகம் படியரே.'' எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (௯௬)

ஏகாந்த மான தலமிலம் பூவணை
யாகுந் தரையவர்க் குந்தீ பற
ஆனந்த நித்திரைக் குந்தீ பற. (97)

எ - து. ஞானிகளாயினோர்க்குப் பாழ்ங்கோயில் மலைமுழை முதலிய ஏகாந்தத்தலங்களே இல்லமாதலினாலும், அன்னோரானந்த நித்திரை செய்தற்குத் தரையே பூவணையாதலினாலும் அவற்றினைக் குறித்து மொருவரை யனுசரியார். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம். திருமந்திரம். (501) ''இணங்க வேண்டா வினியுல கோருட—னுணங்கு கல்வியு நூல்களு மென்செயும்–

வணங்க வேண்டா வடிவை யறிந்தபின் — பிணங்க வேண்டா பிதற்றை யொழியுமே.'' எ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. (502) "மேனி யிற்சீ வரத்தாரும் விரிதருதட் டுடையாரும் விரவ லாகா—வூனி களா யுள்ளார்சொற் கொள்ளாது முள்ளுணர்ந்தங் குய்ம்மின் றொண்டீர்—ஞானிகளா யுள்ளார்க ணன்மறையே முழுதுணர்ந் தைம் புலன்கள் செற்று—மோனிகளாய் முனிச்செல்வர் தனித் திருந்து தவம்புரியு முதுகுன் றம்மே.'' எ - ம் ஞானவாசிட்டம். (503) "இல்லவ ளில்ல மாதிப் பற்றற விட்டா நிட்டம்-புல்லிடிற் சம சிற் பாவம் பொருந்துத றனக்குப் பேத—மல்லவா யவற்ற வற்றின் றோற்றங்க ளாத லென்று—மல்லலே காந்தஞ் சேர்தன் மானுடத் திரளை நீத்தல்.'' அன்றியும், (504) "சங்க மடியாப் பொருளுண் டாஞ் சங்க மடியா வாபத்தாஞ்—சங்க மடியா வாசைவருஞ் சங்க மடியாப் பிறப்புண்டாஞ்—சங்க மறுத்தல் வீடென்பர் சங்க மறுத் தல் பிறப்பறுத்தல்—சங்க மறுத்துப் பொருள்களினீ தனிச்சீ வனின்முத் தியைப்பெறுவாய்.'' எ - ம். சிவபோகசாரம். (505) "என்றுஞ் சனன விடர்க்கடலு ளேமூழ்கிப்—பொன்றுமன மேயுனக்கோர் புத்திகே - ணன்று—தனிச்சங்கஞ் சாராமற் றற்பா நீ சேரி—னினிச்சங்கஞ் சேரா திரு.'' அன்றியும், (506) "அனி த்தியத்தை நித்தியமென் றுதரிக்கும் பொல்லா—மனித்தருடன் கூடி மருவாதே-தனித்திருந்து—மோனந்த மாஞ்சிவத்துண் மூழ்கி மலத்தையறுத்—தானந்த மாயமுந்து வாய்.'' எ - ம். அருட் பிரகாசம். (507) "மைக்குழம் பன்ன விருள்வெயிற் காற்று மழையிவைகண்—மிக்குறு காலை யினும்பலர் வந்து விரவுதலம்— புக்கிதஞ் சொல்லினிற் பாரோ தனித்தோ ரிடம்பொருந்தித்— துக்கமி லாப்பர மானந்தத் தோகையைத் தோய்பவரே.'' எ-ம். (508) "கிடையாத ஞானப்பெண் கிட்டிற் றனியோ—ரிடம ருவுத லியல் பே.'' எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

தரை பூவணையா மென்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவாரம். (509) "அகலிடமே யிடமதா வூர்க டோறு மட்டுண்பா ரிட்டுண்பர் விலக்கா ரையம்—புகலிடமா மம்பலங்கள் பூமி தேவி யுடன்கிடந் தாற் புரட்டாள்பொய் யன்று மெய்யே—இகலுடைய விடை யுடையா னேன்று கொண்டா னியாமார்க்குங் குடியல்லோ மியாது மஞ்சோந்—துகிலுடுத்துப் பொன்பூண்டு திரிவார் சொல்லுஞ் சொற்கேட்கக் கடவோமோ துரிசற் றோமே.'' எ-ம். பட்டணத் துப்பிள்ளையார். (510) "படுதரைப் பாயலிற் பள்ளி மேவி—யோ வாத் தகவெனு மரிவையைத் தழீஇ.'' எ-ம். சிவானந்தமாலை. (511) "காற்கட்டில் பூமி தலையணை தோள் கையிணையா-மேற்கட்டி விண்

கவரி வீசுகா - லேற்ரு—விளக்கிரவி யிந்து மனைத்துறவா மெய்
யே—யுளக்கண் விழித்துறங்கு வோர்க்கு.'' எ-ம். தத்துவராயர்.
(512) "விழித்திருந்து தூங்குவார் மெய்யுள்ளத் துள்ளே—முழித்
திருந்த ஞான முனியே - யொழிப்பறநீ—யாட்டியருள் கூத்தை
யாற்ரு யருளாலே—காட்டியருண் மெய்ஞ்ஞானக் கண்.'' எ-ம்.
பாடுதுறை. (513) "படுக்கை தரைதனி லாகவும் பெற்ரேம்
பாணியி லேபலி கொள்ளவும் பெற்ரே—முடுக்கையுங் கோவண
மாகவும் பெற்ரே மொன்றுங் குறைநமக் கில்லைகாண் பெண்ணே.''
எ-ம். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (௬௭)

ஒருபர மல்ல தொருவரைக் காணு
தொருதவர்க் குண்டுகொல் லுந்தீபற
உறவும் பகையுமென் றுந்தீபற. (98)

எ - து. ஏகமாகிய பரம்பொருளையேயன்றி எக்காலமு மெவ்விடத்தும் அவ்வஸ்து பின்னமாக வோர்பொருளையுங் காணு வொப்பற்ற தவத்தோராகிய ஞானிகட்கு முண்டுகொல்லோ இவ்வுலகத்தின்கண் பெறுதற்குண்டாகியபோலு முறவும் பகையும். எ - று.

உண்டுகொல்லோ வென்றவதனு லில்லையென்பதே துணிவு. அஃதெங்ஙனமெனின், ஞானிகளாயினேருர்கடோறும் புகுந்தைய மேற்றுண்ணுதலான், அங்ஙன மிதாகிதஞ் செய்வோரைக் குறித்துக் கிஞ்சித்தாயினு மொருவரோடும் உறவும் பகையும் கொள்ளா ரென்றதெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். (514) "பார்பத மண்ட மனைத்துமாய் முளைத்துப் பரந்ததோர் படரொளிப் பரப்பே—நீருறு தீயே நினைவதே லரிய நின்மலா நின்னருள் வெள்ளச்—சீருறு சிந்தை யெழுந்ததோர் தேனே திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே—யாருற வெனக்கிங் காரய லுள்ளா ரானந்த மாக்கு மென் சோதீ.'' எ-ம். திருவாய்மொழி. (515) "நல்குரவுஞ் செல்வ நரகுஞ் சுவர்க்கமுமாய்—வெல்பகையு நட்பும் விடமு மமுதமு மாய்ப்—பல்வகையும் பரந்தபெரு மானென்னை யாள்வானைச்—செல்வமல்கு குடித்திரு விண்ணகர்க் கண்டேனே.'' எ-ம். தேவிகாலோத்தரம். (516) "வாதுரை பயனில் சொல்லும் பிறருடன் மகிழ்ந்தி ருத்தல்—பேதுறு பிணக்கு நீங்கிப் பெரியவ ரருளிஞலே—யோதுநூ லோத லோவி யுலகிய னன்று தீதென்—ருதியி லுரைத்த வெல்லா மறவிட்டே யமர்ந்தி ருப்பான்.'' எ-ம். சிவதருமோத்தரம். (517) "விடுத்து வாழ்க்கையை மெய்யுணர்ந்

தையமுங்—கொடுக்கு மிற்றெறுறுங் கொண்டுண்டு கோவண—முடுத்துப் பாரி லுறவு பகையிவை—கெடுத்த கேள்விய ரவ்விடங் கிட்டுவார்.'' எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (518) "இவன் சுற்ற னிவன் பகைஞ னிவனு னென்னு மிவ்வெறும்பொய் யிராமநீ யிறையு மெண்ணே—லவம்பற்று நொய்யமனத் தவர்க்கிவ் வாறு மறிந்த வர்க்குச் சகமுழுது மகலாச் சுற்ற—நிவந்துற்ற பலகோடி பவமோ கத்தா னீபகைநீ யுறவென்பர் நிமிடந் தோறு—முவந்துற்ற மயக்கி துவாம் பரமார்த் தத்தா லுலகெல்லாம் பகையாகு முறவு மாகும்.'' எ-ம். சைவசமயநெறி. (519) "உறவுபகை யாசைவெறுப் புள்ளச் சழக்கு—மறினே பிறவி யறும்.'' எ-ம். சிவபோகசாரம். (520) "ஆர்பெரிய ரார்சிறிய ரார்பகைஞ ராருறவர்—சீர்பெரிய ரானந்த சிற்சொருபர் - பேர்பெரிய—ரெங்கெங்குந் தாமா யிருந்துசட சித் தனைத்து—மங்கங் கியற்றுவத னால்.'' எ-ம். மற்றும் வரு வனவற்றுற் காண்க. (௯அ)

ஆண்டகை யீசனை யன்றியொன் றின்மையால்
வேண்டிய செய்வாரென் றுந்தீபற
விதிநிடே தங்களற் றுந்தீபற. (99)

எ-து. உள்ளன இல்லன செய்யப்படுவன செய்யப்படா தன உயர்ந்தன தாழ்ந்தன நான் பிறனென்பன ஆதியவனைத் தும் பரமேயாதலால், அவ்வுண்மையறிந்த ஞானிகளாயினோர் இச்சைப்படியே செய்யாநிற்பர், விதிநிடேதங்களொழிந்து. எ-று.

விதி நிடேதங்களொழிந்தென்றமையால், அவ்விரண்டினையும் பற்றுதல் விடுதலில்லை யென்றதெனக்கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவாசகம். (521) "புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயந்—தத்த மதங்களிற் றட்டுளுப்புப் பட்டுநிற் கச்—சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கு—மத்தன் கருணை யினுற் றோணேக்க மாடாமோ.'' எ-ம். (522) பிரமகீதை "ஓது மிப்பரம் பெரும்பொரு ளுணர்ந்தவன் செய்வ—தேது மில்லை ஞானமுமில்லை யிரண்டிலா மையினு—னீதி வன்னவாச் சிரமமு நிடேதமும் விதியுஞ்—சாதி நல்வினை தீவினை சகலமு மிலதே.'' எ-ம். மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம். (523) "மதிசெய் மாமறை வன்னச் சிரமிகள்—விதிசெ யாவிடில் வெந்நர கென்றது—துதிசெய் துற்றதி வன்னச் சிரமிக—ளெதுசெய் தாரது வேதவ மென்றதே.'' எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (524) "நாயேறி வீழ்ந்தென் னடாத்து கிலென் ஞானியர்க்குப்—பேயாஞ் சகம்பழித்தென் பேணுகிலென் - றோயார்—பெருமை சிறுமையில்லை பின்னுமுன்னு மில்லை—வரை

வற்று வேண்டியசெய் வார். அன்றியும், (525) "சாவே பெருநோன்பாச் சந்தற்ற சத்தியர்க்குத் — தேவாரங் காலந் தியானமறம் - பாவம்—விதிவிருத்தம் பேசுகைக்கு வேதா கமங்க —ளதிசயிக்கு மேலுரைப்பா ரார்." எ-ம். மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. (கக)

ஓங்கரு ளீசனே டொன்றியே நின்றோரு
மீங்கரு ணீங்காரென் றுந்தீபற
எல்லா வுயிர்க்குமென் றுந்தீபற. (100)

எ-து. உயர்ந்த கருணையே வடிவாகவுடைய பரம்பொரு ளுடனே கூடி யிரண்டறக்கலந்துள்ள முத்தரும் இத்தசைக்க ணுண்டாகிய சராசரங்களிடத்தெல்லாம் அருளை நீங்கார். எ-று.

அஃதெங்ஙனமெனின், ஆரூடஞானிகள் விதிநிடேதங்கடந்து வேண்டிய செய்வாராதலின் உயிர்கட்கிதஞ் செய்யவேண்டுமென் னும் விதியினையும் பற்றுதல் விடுதலில்லையென்னில் அது கூடாது; அன்னோருயிர்கட்கிதஞ் செய்தலே இயல்பு. அஃது யாதாலென் னில்; இரும்புக்குச் சுடுந்தன்மை யின்மையாயினுங் கனலோடு கூடியவிடத்து அதனது சுடுந்தன்மையைத் தான் பற்றி நின்றது போல வஸ்துவுக்குப் பேரருளே சொரூபமாகலின் அவ்வஸ்து வினே டிரண்டறக்கலந்து நின்றோரும் இத்தசைக்க ணெல்லா வுயிர்களிடத்துஞ் செய்யு மிதாகிதங்களெல்லாம் மாயாவுருவத் திற்கே யொழிய நித்தியவிபுவாய ஆன்மாக்கட் கில்லையெனு முண்மையறிந்துளோராயினும், அவ்வுணர்வு பெத்தத்திற் றமக் கில்லைபோலு மற்றையவுயிர்கட்கும் அஃதின்மையால் அவற்றி னது வருத்தத்தை நோக்கியருளினை நீங்காரென்பதே துணிவு நின்றோருமென்ற வும்மையான் முத்திபெற முயல்வோர்க்கு அருளே தலையாக வேண்டப்படு மென்பதூஉம் அருளில்லோர் சீவன்முத்தரான்றென்பதூஉங் காட்டிற்றெனக் கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவிகாலோத்தரம். (526) "நடுங்காம லெவ்வுயிரு நறுக்காமற் றரும்பனைத்தும்—பிடுங்காது முதலெவை யும் பிரசமலர் கொய்யாது—விடுங்காலா லூழ்த்துதிர்ந்த விரைம லர்க ளவையேந்தி—யடுங்காலன் றனையட்ட வம்புயங்க ளருச்சிப் பான்." எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார். (527) "மகவெனப் பல் லுயிரனைத்தையு மொக்கப் பார்க்கும்." எ-ம். பகவற்கீதை. (528)

---

525. சாவு - தற்போத இழப்பு. சந்து-இரண்டு. விதிவிருத்தம்- விதித்தனவும் தள்ளினவும்.

''இருவகை யுயிர்க்கு மினியனு யின்ப துன்பமியா னென்னதென் றறியா—தொருபொரு ளாலுங் குறைவுபா டின்றி யுள்ளமு மொரு வழிப் படரப்—பொருவருந் துணிவுங் கருணையும் புரிந்து புலன் றெரி யுணர்வையென் பாலே—மருவிநின் றொழுகும் யோகியென் பவன்காண் மன்னமற் றெனக்குவே றினியான்.'' எ-ம். ஞான வாசிட்டம். (529) ''உள்ளுணர்வி லின்புறுவோன் பொறிகளாற் கருமங்க ளுய்ப்போ னுயுந்—தள்ளுசுக துக்கவசஞ் சாராதோ னன வரதஞ் சமாதி யுற்றோ-னுள்ளுகின்ற தனைப்போலெவ் வுயிருமெ னப் பிறர்பொருள்க ளோடே யென்ன—வெள்ளுபயத் தாலன்றி யியல்பாலே கண்டானே யெல்லாங் கண்டோன்.'' எ-ம். தத்துவ சரிதை. (530) ''ஊனென்று நசைத்திற மொன்று முணர்ந்தி லானைத்—தீனஞ்செயிராக மயக்கொடு சேர்வி லானை--மோனந் தனமென்று மகிழ்ந்த மனத்தி னானைத்—தானென் றிவனைத் துயிரும்பரி தன்மை யானை.'' எ-ம். திருவள்ளுவர். (531) ''நல் லாற்றா னாடி யருளாள்க பல்லாற்றாற்—றேரினு மஃதே துணை.'' அன்றியும், (532) ''பொருணீங்கிப் பொச்சாந்தா ரன்ப ரரு ணீங்கி—யல்லவை செய்தொழுகு வார்.'' அன்றியும், (533) ''அறி வினா னாகுவ துண்டோ பிறிதினோய்—தந்நோய்போற் போற்றாக் கடை.'' எ-ம். சித்தாந்தகரணம். (534) ''ஐயைந் திருவு மருளா னுயிர்க்காய—வைய னருளிங் கடைந்தோரும் - வெய்ய—தடையு மழலா ரயம்போன் றருளை—யுடையா ரனைத்துயிர்பா லும்.'' எ-ம். அருட்பிரகாசம். (535) ''உயிர்நித்த மென்றறிந் தாலுநல் லோர் பல் லுயிர்களுற்ற—துயருக் கிரங்கல் புதுமைகொல் லோவருட் டோன்றலந்நாட்—செயிருற்ற தேவர் முறைகேட் டிரங்கித் திரு வுளத்தூ—டயர்வுற் றுகுத்தகண் ணீரக்க மாமணி யாய்த்தெ ணிலே.'' எ-ம். ஞானசாரம். (536) ''மருளுறு மெவையு நூறி மயக் கறத் தெளிந்து ளோர்க்கு—மருளறத் துறக்க லாகா வயலொரு பொருளு மில்லாத்—தெருளுறு முறைமை யாலுஞ் சிவமெவ ருளமு மன்னு—மருளினை யறித லாலு மவர்தொழி லருள றந் தான்.'' எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

ஆனந்தமெய்தினோரென்னுஞ் செய்யுள் தொடங்கி இச்செய்யுள் காறும் ஞானிகள தாசாரங் கூறினாரெனக்கொள்க. (௧௦௦)

அவிரோதவுந்தியார் மூலமும் உரையும்

முற்றிற்று.

குருமணிதன் றாள்வாழ்க.

பாட்டு முதற் குறிப்பு.

கொலைமறுத்தல்.

வைராக்கிய சதகம்.

வைராக்கிய சதகம்.

வைராக்கிய தீபம்.

வைராக்கிய தீபம்.

வைராக்கிய தீபம்.

அவிரோதவுந்தியார்.

அவிரோதவுந்தியார்.

உதாரண நூல்களின் பெயர்.

அஞ்ஞவதைப்பரணி	ஆனந்தத்திரட்டு
அமுதசாரம்	இதிகாசம்
அருட்பிரகாசம்	உண்மைநிலயம்
அருணகிரியந்தாதி	உண்மைவிளக்கம்
அவிரோதபோதம் *	உப்பை
அறிவானந்தசித்தியார்	உறுவை
அனந்தபோதம் *	ஒழிவிலொடுக்கம்
அனுபவசாரம் *	ஏசுமதநிராகரணம்
அனுபூதிநிலயம் *	ஔவையார் பாடல்

உதாரண நூல்களின் பெயர்.

கந்தரலங்காரம்
கந்தரனுபூதி
கலிமடல் (தத்துவராயர்)
காசிகாண்டம்
குகைநமசிவாயர்பாடல்
குறுந்திரட்டு
கூர்மபுராணம்
சசிவர்ணபோதம்
சமயாசாரம் *
சித்தாந்தகரணம்
சித்தாந்ததீபிகை *
சிதம்பரபுராணம்
சிவஞானசித்தியார்
சிவஞானதீபம்
சிவதருமோத்தரம்
சிவநெறிப்பிரகாசம்
சிவப்பிரகாசம்
சிவப்பிரகாசவெண்பா
சிவபோகசாரம்
சிவவாக்கியர்பாடல்
சிவானந்தமாலை
சிவானுபூதிவிளக்கம்
சைவசமயநெறி
சொரூபானந்தநிலையம் *
ஞானசாரம் *
ஞானசித்தி *
ஞானசூரியன் *
ஞானுசாரம்
ஞானவாசிட்டம்
தத்துவசரிதை *
தத்துவராயர்பாடல்
தத்துவாத்ஞகரம் *
தத்துவாமிருதம் *
திருக்கடைக்காப்பு (திருஞான
திருப்புகழ் சம்பந்தர்)
திருப்பாட்டு (சுந்தரமூர்த்திகள்
திருமந்திரம்
திருவம்மானை
திருவருட்பயன்
திருக்குறள்
திருவள்ளுவமாலை
திருவாசகம்
திருவாய்மொழி
திருவாதவூரார்புராணம்
திருவிளையாடற்புராணம்
திருவுந்தியார்
தேவாரம் (திருநாவுக்கரசர்)
தேவிகாலோத்தரம்
நல்வழி
நாலடியார்
நித்தியானந்ததரிசனம் *
நீதிசாரம்
நீதிவெண்பா
நெஞ்சுவிடுதூது
பகவற்கீதை
பட்டணத்துப்பிள்ளையார்
பரிபூரணசித்தி [பாடல்
பாடுதுறை
பிரபுலிங்கலீலை
பிரமகீதை
பிரமோத்தரகாண்டம்
புலான்மறுத்தல்
பெரியபுராணம்
பெருந்திரட்டு
பொன்வண்ணத்தந்தாதி
போதாமிருதம் *
போதாத்ஞகரம் *
மூலசித்தி *
மெய்ஞ்ஞான நிலையம் *
மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம் *
மெய்ம்மொழிச்சரிதை *
மோகவதைப்பரணி
வள்ளலார்சாத்திரம்
வீராகமம்

ஆக நூல்கள் 92. * இந்நூல்கள் பெருந்திரட்டி லுள்ளன.

அச்சுப் பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
9	35	காதலித்்	காதலித்து
10	26	வேரேரு	வேறொரு
11	4	புண்னிய	புண்ணிய
24	18	குனறி	குன்றி
31	22	துர்ககா	துர்க்கா
42	14	களாறறு	களாற்று
44	10	தின்றன	தின்றன்
,,	12	ஞானிறசி	ஞானிற்சி
55	10	தன்னுன்	தன்னூன்
60	16	தெரிக	தெறிக
,,	27	சததை	சத்தை
64	1	ஸதிரீ	ஸ்திரீ
65	20	போன	போன்
89	1	தாகாரமாகங்கீ	தாங்கீகாரமாக
,,	5	லொன்றலால	லொன்றலால்
97	18	சிவன	சிவன்
104	15	முனனு	முன்னு
,,	,,	நினரும்	நின்ருய்
,,	17	மையென	மையென்
,,	,,	புகனினறே	புகனின்றே
105	6	செயயு	செய்யு
107	22	ஐம்பல	ஐம்புல
109 கு-ரை.	1	நினைமேல்	நினையேல்
113	8	சிரமங்	சிரமுங்
,,	10	தருமப	தரும்ப
118	1	இவவி	இவ்வி
123	12	அருநது	அருந்து
125	26	மேவுபா	மேயுபா
130	19	என்றிடன்	என்றிடின்
134	4	களினமீ	களின்மீ
135	29	டேலரன	டேலரன்
160	18	பிறப்படை	பிறப்புடை
174	23	றவிர்த்த	றவிர்ந்த
176	4	கொள்ள	கொள்க

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
175	7	திரிவுத	திரிவித
178	10	பெரியேன்	பெரியோன்
,,	11	கைப்பல்வைகக	கைப்பால்வைக்க
,,	12	வேதாந்த	வேதாந்தப்
,,	13	தணர்க்கின	தணர்க்கின்
179	20	தெளியககூறன	தெளியக்கூறன்
180	7	சீவன	சீவன்
,,	25	ஞானமென	ஞானமென்
181	21	டிககெங	டிக்கெங்
185	16	தெனிற	தெனிற்
187	29	லெனறு	லென்று
184	3	பற்றெம்	பற்றென
184	4	நிற்குன	நிற்கும்
199	16	யள்ள	யுள்ள
,,	27	முதரலெவை	முதலெவை
200	25	காணுந	காணுந்
211	கு-ரை. 2	அரசசை	அரசரை
222	8	மிககு	மிக்கு
226	32	தர்சான்	தர்பான்
228	20	பாழஙகோ	பாழ்ங்கோ
231	6	திருதுந்த	திருந்துத
,,	கு-ரை. 2	என்றுங்	என்னுங்
,,	3	னின்னுங்நீ	னின்றுநீ
238	7	தருமாம்	தருமம்
257	23	அவரவா	அவரவர்
259	4	வைரு்யட்	வையருட்
268	1	படாமை	படாமையி
280	13	சிதைவற்	சிதைவுற்
283	26	பரம	பிரம
294	13	வோவா	யோவா
296	15	தத்துமுங	தத்துவமுங்
298	10	தனனின்	தன்னின்
303	26	ரூேற்றங	ரூேற்றங்
,,	36	சாரசர	சராசர

எலெக்டிரிக் பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ், கோயமுத்தூர்.